DAVID BRIN

POȘTAȘUL

TRADUCERE DE ANA-VERONICA MIRCEA

SCIENCE FICTION MASTERS | PALADIN

DAVID BRIN

POŞTAŞUL

Original: *The Postman* (1985)

Traducerea:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2013

Pentru Benjamin Franklin, geniul necinstit,
şi pentru Lysistrata, care a încercat.

Preludiu

DEZGHEŢUL DE TREISPREZECE ANI

Vânturile reci continuau să bată. Zăpada prăfoasă continua să cadă. Însă oceanul străvechi nu se grăbea.

Pământul se rotise de şase mii de ori de când înfloriseră flăcările şi pieriseră oraşele. Şi, după ce călătorise de şaisprezece ori în jurul soarelui, panaşurile de funingine nu se mai învolburau deasupra pădurilor mistuite de foc, preschimbând ziua în noapte.

Şase mii de apusuri de soare veniseră şi trecuseră – de o strălucire ostentativă, portocalii, spectaculoase datorită prafului în suspensie – şi pâlnii de aer supraîncălzit se înălţaseră fără contenire, străpungând stratosfera, presărând-o cu fărâme minuscule de piatră şi de ţărână. Atmosfera întunecată lăsa să treacă mai puţine raze de soare şi se răcea.

Aproape că nu mai conta ce declanşase totul – un meteorit imens, un vulcan uriaş sau un război nuclear. Echilibrul temperaturilor şi al presiunilor se stricase şi suflau uragane.

În nord cădea pretutindeni o zăpadă murdară şi pe alocuri nici măcar vara nu reuşea să-i şteargă urmele.

Numai Oceanul, etern şi îndărătnic, rezistându-le schimbărilor, conta cu adevărat. Văzduhul se înnegurase şi se luminase în repetate rânduri. Vânturile purtau amurguri galben-portocalii, cu glasuri de tunete. Ici şi colo se înălţa gheaţa şi solul începea să absoarbă mările mai puţin adânci.

Dar alegerea Oceanului era de cea mai mare importanţă şi încă nu fusese dezvăluită.

Pământul se rotea. Oamenii continuau să se lupte în câte un loc sau altul.

Şi răsuflarea Oceanului era un suspin al iernii.

Partea întâi

Munţii cascadelor

Unu

Prin praf şi prin sânge, cu izul pătrunzător al spaimei înţepenit în nări, mintea omului scoate uneori la lumină asociaţii bizare. După o jumătate de viaţă petrecută în sălbăticie, în cea mai mare parte a timpului luptându-se pentru supravieţuire, lui Gordon încă i se mai părea straniu, cum îi reveneau în gând amintiri obscure, exact în toiul unei lupte pe viaţă şi pe moarte.

Gâfâind sub un hăţiş de tufe uscate, în timp ce se târa căutându-şi cu disperare un adăpost, trăi pe neaşteptate experienţa unei aduceri aminte tot atât de clare ca pietrele prăfuite dinaintea nasului. Era o amintire contrastantă – o după-amiază ploioasă în căldura lipsită de pericole din biblioteca universităţii, cu mult timp în urmă –, despre o lume pierdută, plină de cărţi, de muzică şi de divagaţii filosofice.

Cuvinte pe o pagină.

Târându-se printre ferigile tari, rigide, aproape că putea *să vadă* literele. Şi, cu toate că nu-şi putea aminti numele prea puţin cunoscut al autorului, cuvintele îi reveneau în minte cu o claritate desăvârşită.

> „Cu excepţia Morţii însăşi, înfrângerea «deplină» nu există… Un dezastru nu e niciodată atât de pustiitor încât cei hotărâţi să nu poată recupera nimic din cenuşă, riscând tot ce le-a mai rămas…
>
> Un om disperat e cel mai mare pericol din lume.”

Gordon îşi dorea ca scriitorul, mort de mult, să fi fost acolo, atunci, în situaţia lui cumplită. Se întrebă ce licărire optimistă ar fi putut desluşi un asemenea individ într-o asemenea catastrofă.

Umplându-se de zgârieturi şi tăieturi în timpul strădaniei disperate de a-şi găsi salvarea în hăţişul des, se târa făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, oprindu-se ca să zacă neclintit, strângând din ochi, ori de câte ori se

simţea gata să strănute din pricina prafului care plutea în aer. Înainta încet, dureros şi nici măcar nu ştia încotro.

Cu câteva minute înainte, se simţise atât de confortabil şi fusese atât de bine aprovizionat pe cât putea să spere un călător solitar din acele vremuri. Acum nu mai avea decât o cămaşă sfâşiată, nişte jeanşi decoloraţi şi o pereche de mocasini şi spinii i le făceau pe toate bucăţi.

Fiecare zgârietură nouă de pe braţe şi de pe spate îl acoperea cu un tapet de durere arzătoare. Dar în îngrozitoarea junglă uscată nu putea face nimic altceva decât să înainteze târâş, rugându-se ca traseul său întortocheat să nu-l ducă înapoi, în mâinile duşmanilor, care, la drept vorbind, îl uciseseră deja.

În cele din urmă, tocmai când începuse să creadă că vegetaţia diabolică se întindea la nesfârşit, în faţă îi apăru o deschidere. O despicătură îngustă secţiona tufele, lăsând să se vadă o pantă presărată cu pietroaie învălmăşite. Scăpând în sfârşit de mărăcini, Gordon se rostogoli pe spate şi rămase cu ochii la cerul ceţos, recunoscător chiar şi numai fiindcă în aer nu plutea duhoarea de putregai încins de căldură.

Bun venit în Oregon, îşi spuse, cu amărăciune. *Şi eu, care credeam că e rău în Idaho!*

Îşi săltă un braţ, încercând să-şi şteargă praful din ochi.

Sau încep pur şi simplu să fiu prea bătrân pentru aşa ceva? La urma urmelor, trecuse de treizeci de ani, depăşind obişnuita speranţă de viaţă a unui nomad din vremurile de după holocaust.

O, *Doamne, aş vrea să fiu din nou acasă.*

Nu se gândea la Minneapolis. Preria din zilele acelea era un iad de unde scăpase după o strădanie de mai bine de un deceniu. Nu, pentru Gordon acasă nu însemna un loc anume.

Un hamburger, o baie fierbinte, muzică, mertiolat...

...o bere rece...

Pe măsură ce i se liniştea respiraţia chinuită, îşi câştigau supremaţia alte sunete: zgomotul mult prea clar făcut de jefuitorii fericiţi. Se înălţa de la baza pantei, aflată cu vreo

treizeci de metri mai jos. Râdeau încântaţi, răscolindu-i în grabă bagajele.

...câţiva poliţişti de cartier, prietenoşi... adăugă el, continuând să înşiruie binefacerile unei lumi de mult dispărute.

Bandiţii îl luaseră prin surprindere când îşi sorbea ceaiul de soc, lângă focul de tabără aprins către sfârşitul după-amiezii. Încă din acea primă clipă când se repeziseră direct spre el, îşi dăduse seama, cât se putea de limpede, că bărbaţii cu chipuri febrile aveau de gând mai degrabă să-l ucidă decât să-l contemple.

Nu aşteptase să ia ei o hotărâre. Îşi aruncase ceaiul fierbinte în faţa celui mai apropiat dintre tâlharii bărboşi şi se repezise drept în hăţişul de alături. Îl urmaseră două focuri de armă şi atâta tot. Probabil că pentru hoţi hoitul lui valora mai puţin decât un glonţ de neînlocuit. Şi oricum îi stăpâneau deja toate lucrurile.

Sau probabil aşa cred ei.

Cu amărăciune în zâmbetul subţire, Gordon se săltă prudent în capul oaselor, retrăgându-se, cu spatele înainte, de-a lungul cornişei stâncoase pe care era cocoţat, până ce se asigură că nu putea fi văzut din râpa de dedesubt. Smulse crengile uscate care i se agăţaseră de centură şi bău jumătate din conţinutul bidonului plin, potolindu-şi setea disperată, care-l chinuise îndelung.

Fii binecuvântată, paranoia, se gândi. De la Războiul de la Sfârşitul Lumii încoace, nu-şi mai permisese niciodată să-şi ţină centura la mai mult de un metru distanţă. De aceea fusese singurul lucru pe care reuşise să-l înşface înainte de a se arunca în tufişuri.

Când îl scoase din toc, metalul gri întunecat al pistolului de calibru 38 mm luci chiar şi de sub stratul fin de praf. Suflă în ţeava scurtă a armei, verificându-i mecanismul de acţionare. Un pocnet uşor demonstră, cu o elocinţă subtilă, măiestria şi precizia letală specifice unei alte epoci. Lumea veche se descurca de minune chiar şi atunci când trebuia să ucidă.

Mai ales când era vorba de arta de a ucide, îşi aminti

Gordon. Din râpă se auziră râsete răguşite.

De obicei călătorea cu numai patru gloanţe în armă. Acum mai scoase încă două din preţioasa rezervă păstrată în cartuşiera de la centură şi le plasă în locaşurile goale din faţa şi din spatele trăgaciului. Utilizarea armei în condiţii de siguranţă nu mai era atât de importantă, mai ales că se aştepta să moară oricum în seara aceea.

Şaisprezece ani pe urmele unui vis, se gândi. *Mai întâi îndelunga şi inutila luptă împotriva colapsului... apoi strădania de a supravieţui în timpul celor trei ani de iarnă... şi, în sfârşit, peste zece ani de peregrinări din loc în loc, fugind de epidemii şi de foamete, luptând cu blestemaţii de holnişti şi cu haitele de câini sălbăticiţi... o jumătate de viaţă petrecută vagabondând, ca menestrel dintr-un ev întunecat, jucând teatru în schimbul unei mese care să prelungească viaţa cu încă o zi, încă o zi de căutare a...*

...a unui loc...

Gordon clătină din cap. Îşi cunoştea bine propriile vise. Erau fanteziile unui nebun şi nu-şi aveau locul în lumea prezentului.

...a unui loc unde să-şi asume cineva răspunderea...

Îşi alungă gândurile. Indiferent după ce-ar fi umblat, căutările lui păreau să se încheie acolo, în munţii arizi şi friguroşi din ceea ce fusese cândva estul Oregonului.

După zgomotele care veneau de jos, îşi dădu seama că bandiţii împachetau, pregătindu-se să plece cu prada. Pâlcurile dese de plante agăţătoare uscate îi împiedicau privirea să răzbată în josul pantei, printre pinii galbeni, dar un bărbat solid, într-o haină de vânătoare ecosez decolorată, îşi făcu în curând apariţia din direcţia taberei lui, îndreptându-se spre nord-est pe o cărare ce cobora râpa.

Îmbrăcămintea omului confirmă amintirile lui Gordon din secundele neclare dinaintea atacului. Măcar agresorii lui nu purtau echipamentul suplimentar de camuflaj... *semnul distinctiv al survivaliştilor lui Holn.*

Probabil că sunt simpli tâlhari, din soiul cel mai comun,

mistui-i-ar-te-rog-iadul.

În cazul ăsta, planul care-i licărea în minte avea o mică şansă de a da cât de cât rezultat.

Poate.

Primul bandit îşi legase hanoracul lui Gordon în jurul taliei. Iar în mâna dreaptă legăna puşca cu pompă cărată de el tocmai din Montana.

— Haideţi! strigă bărbosul, privind în urmă, pe cărare. V-aţi distrat destul. Adunaţi totul şi să mergem!

Şeful, decise Gordon.

Un alt bărbat, mai scund şi mai jerpelit, îşi făcu apariţia cu paşi repezi, cărând un sac de pânză şi o puşcă uzată.

— Mamă, ce captură! Ar trebui să sărbătorim. Când ajungem cu toate astea la loc sigur, ne putem face de cap pe săturate, nu, Jas?

Tâlharul mărunţel ţopăia ca o pasăre înnebunită.

— Mamă, Sheba şi toate fetele-or să moară de râs când o să le povestim ce iepure speriat am gonit în tufele de măceş! N-am mai văzut niciodată ceva care s-alerge atât de repede!

Se hlizi prosteşte.

Batjocura adăugată jafului încruntă fruntea lui Gordon. Exista aproape în toate locurile pe unde umblase, o grosolănie post-holocaust cu care nu reuşise niciodată să se obişnuiască, nici măcar după atâta timp. Uitându-se numai cu un ochi printre tufele care-l înconjurau, trase aer adânc în piept şi strigă:

— Jupâne Urs, în locul tău, eu unul nu m-aş grăbi să mămbăt!

Adrenalina îi subţia glasul mai mult decât şi-ar fi dorit, dar nu era nimic de făcut.

Bărbatul voinic se aruncă stângaci la pământ, mergând de-a buşilea ca să se-adăpostească în spatele unui copac din apropiere. Însă banditul pricăjit rămase locului, uitându-se în susul pantei cu gura căscată.

— Ce…? Cine-i acolo, sus?

Gordon simţi un mic val de uşurare. Purtarea lor dovedea că nemernicii nu erau survivalişti adevăraţi. Şi nu

holnişti, cu siguranţă. Altminteri el ar fi fost deja mort.

Ceilalţi tâlhari – Gordon numără în total cinci – se grăbiră în josul potecii, cărându-şi prada.

— La pământ! le ordonă şeful, din ascunzătoare.

Sfrijitul păru să-şi dea seama că ocupa o poziţie expusă şi se repezi să li se alăture tovarăşilor săi, în spatele tufelor.

Nu rămase la vedere decât unul – un bărbat cu faţa palidă, favoriţi cărunţi şi pălărie de muntean. În loc să se-ascundă, înaintă cu câţiva paşi, mestecând ace de pin şi inspectând cu nonşalanţă hăţişul.

— De ce vă agitaţi? întrebă, cu tot calmul. Prăpăditul ăla abia dacă mai purta şi altceva în afară de nădragi când l-am pus pe fugă. Puşca lui e la noi. Să vedem ce vrea.

Gordon rămase cu capul aplecat. Dar nu putu să nu remarce vocea tărăgănată a banditului, lenevoasă şi afectată. Era singurul bărbierit cu grijă şi, chiar şi de la distanţa aceea, îşi dădea seama că hainele lui erau mai curate, mai meticulos îngrijite.

Ca reacţie la mârâitul abia desluşit al şefului, tâlharul nepăsător ridică din umeri şi se instală agale în spatele unui pin bifurcat. Nu tocmai adăpostit de trunchi, strigă înspre culme:

— Eşti acolo, domnule Iepure? Dacă da, îmi pare foarte rău că n-ai rămas să ne inviţi la ceai. Însă, ştiind cum au Jas şi Micul Wally tendinţa să-i trateze pe vizitatorii ţinutului nostru, presupun că nu te pot condamna fiindc-ai luat-o la sănătoasa.

Lui Gordon nu-i venea să creadă că răspundea la glumele unui asemenea cretin.

— Pe moment, am dedus eu însumi acelaşi lucru, strigă. Vă mulţumesc că-mi înţelegeţi lipsa de ospitalitate. Apropo, cui mă adresez?

Tipul înalt zâmbi cu gura până la urechi.

— Cui mă adresez…? Ah, un cunoscător al gramaticii! Ce plăcere! A trecut atât de multă vreme de când n-am mai auzit vocea unui om educat. Îşi scoase pălăria de muntean şi făcu o plecăciune. Mă numesc Roger Everett Septien,

cândva membru al Bursei de Valori Pacific, actualmente jefuitorul tău. Cât despre colegii mei…

Tufele foşniră. Septien ascultă, sfârşind prin a ridica din umeri.

— Păcat! îi strigă lui Gordon. În circumstanţe normale, aş fi fost tentat de şansa unei conversaţii adevărate; sunt sigur că îi duci dorul la fel de mult ca mine. Din nefericire, şeful micii noastre frăţii de asasini insistă să aflu ce vrei şi să-ncheiem povestea asta. Aşa că interpretează-ţi partitura, domnule Iepure. Suntem numai urechi.

Gordon clătină din cap. Individul se credea fără îndoială spiritual, deşi umorul lui era de mâna a patra, chiar şi după standardele postbelice.

— Observ că nu mi-aţi luat tot echipamentul. V-aţi gândit cumva, din întâmplare, să alegeţi numai ceea ce vă trebuie şi să-mi lăsaţi o parte suficientă ca să pot supravieţui?

Din tufele de jos izvorî un râs ascuţit, urmat de mai multe chicoteli răguşite când i se alăturară ceilalţi. Roger Septien se uită în dreapta şi-n stânga şi-şi înălţă palmele. Oftatul său exagerat părea să spună că măcar el unul aprecia ironia întrebării lui Gordon.

— Păcat, repetă. Mi-aduc aminte că am atras atenţia compatrioţilor mei asupra acestei eventualităţi. De exemplu, soţiile noastre ar putea găsi o întrebuinţare pentru stâlpii de aluminiu ai cortului şi pentru cadrul rucsacului, dar am sugerat să-ţi lăsăm sacul de nailon şi pânza cortului, care nu ne sunt de folos. Hmm, şi chiar am făcut-o, într-un anumit sens, deşi nu cred că… *modificările* operate de Wally vor avea parte de aprobarea ta.

Chicotul ascuţit se înălţă iarăşi din tufişuri. Gordon îşi simţi umerii gârbovindu-se uşor.

— Dar cizmele mele? Încălţările voastre par destul de bune. Oricum, i se potrivesc vreunuia dintre voi? N-aţi putea să mi le lăsaţi? Şi haina şi mănuşile?

Septien tuşi.

— A, da. Sunt articolele de cea mai mare importanţă, nu? Fără să luăm în considerare puşca, fireşte, fiindcă nu face obiectul negocierilor.

Gordon scuipă. *Bineînţeles, idiotule. Numai un palavragiu fanfaron subliniază ceea ce e evident.*

Vocea şefului se auzi din nou, înăbuşită de frunziş. Şi chicotelile îi ajunseră din nou la urechi. Fostul agent de bursă oftă, cu o expresie îndurerată.

— Şeful meu întreabă ce oferi în schimb. Desigur, ştim că n-ai nimic. Dar trebuie să-ntreb.

Gordon deţinea de fapt câteva lucruri care i-ar fi putut interesa, de exemplu busola de buzunar şi cuţitul din dotarea armatei elveţiene.

Dar ce şanse avea să facă schimbul şi să scape cu viaţă? Nu trebuia să fii telepat ca să-ţi dai seama că nemernicii se jucau pur şi simplu cu victima lor.

Îl cuprinse o furie spumegândă, mai ales împotriva falsei compasiuni afişate de Septien. În decursul anilor scurşi după Colaps, mai avusese ocazia să vadă aceeaşi combinaţie de dispreţ plin de cruzime şi de maniere civilizate, la alţi oameni cândva bine educaţi. După părerea lui, indivizii de genul ăsta erau cu mult mai detestabili decât cei care se lăsaseră dominaţi de vremurile barbare.

— Uite ce e! strigă. N-aveţi nevoie de afurisitele alea de cizme! Şi de fapt nu vă trebuie nici haina mea, nici periuţa de dinţi şi nici blocnotesul. Zona asta e curată, aşa că la ce v-ar folosi contorul meu Geiger?

Nu sunt atât de prost încât să cred că-mi pot recăpăta puşca, dar fără o parte din celelalte lucruri o să mor, lua-v-ar dracu!

Ecoul blestemului păru să se scurgă în josul râpei prelungi, lăsând în urmă tăcerea, suspendată în aer. Pe urmă foşniră tufele şi şeful masiv al banditilor se ridică în picioare. Scuipă dispreţuitor către vârful pantei şi captă atenţia celorlalţi pocnind din degete.

— Acum ştiu că n-are nicio armă, le spuse. Spaţiul dintre sprâncenele groase i se îngustă când gesticulă în direcţia lui Gordon.

— Şterge-o, iepuraşule. Şterge-o sau te jupuim şi te halim la cină!

Ridică puşca lui Gordon, îi întoarse spatele şi o porni

nepăsător în josul potecii, mergând agale. Ceilalţi îl urmară râzând.

Roger Septien ridică din umeri şi zâmbi ironic către râpă, apoi îşi adună partea de pradă şi plecă după ceilalţi. Dispărură după o curbă a cărăruii înguste din pădure, dar, vreme de câteva minute, Gordon continuă să audă un fluierat vesel, pierzându-se treptat în depărtare.

Imbecilule! Oricât de firave îi fuseseră şansele, le anulase apelând la raţiune şi la omenie. Într-o vreme când totul se apăra cu ghearele şi cu dinţii, nimeni nu proceda astfel dacă nu era redus la neputinţă. Nesiguranţa bandiţilor se evaporase imediat ce le ceruse, prosteşte, să dea dovadă de cavalerism.

Bineînţeles că ar fi putut să tragă cu pistolul său de calibru 38, irosind un glonţ preţios numai ca să demonstreze că nu era complet inofensiv. I-ar fi silit să-l ia din nou în serios…

De ce n-am făcut-o? Mi-a fost mult prea frică?

Probabil, admise*. Am foarte mari şanse să mor de frig în noaptea următoare, dar până atunci mai sunt atâtea ore! Destul de multe pentru ca ameninţarea să pară abstractă, mai puţin înfricoşătoare şi nu atât de iminentă cum erau cei cinci bărbaţi înarmaţi şi fără milă.*

Îşi trase un pumn în palma stângă.

O, termină, Gordon. Te poţi psihanaliza diseară, în timp ce-o să-ngheţi de moarte. Dar, în concluzie, eşti un tâmpit clasa-ntâi, iar ăsta e probabil sfârşitul.

Se grăbi să se ridice şi coborî panta cu prudenţă. Deşi încă nu se simţea pregătit să recunoască, începea să fie din ce în ce mai sigur că nu exista decât o singură soluţie, numai una care îi oferea cât de cât şansa de-a se salva din situaţia aceea dezastruoasă.

Imediat ce ieşi din hăţiş, şchiopătă până la pârâul anemic, să-şi spele faţa şi cele mai urâte tăieturi. Îşi îndepărtă de pe ochi şuviţele de păr castaniu, îmbibate de sudoare. Zgârieturile îl dureau al naibii de tare, dar niciuna nu părea atât de gravă încât să-l convingă să-şi folosească tubul subţire cu tinctură de iod din punga

prinsă de centură.

Îşi reumplu bidonul şi căzu pe gânduri.

În afară de pistol şi de hainele pe jumătate zdrenţuite, de un briceag şi de busolă, punga lui conţinea o trusă de pescuit în miniatură, care s-ar fi dovedit utilă dacă reuşea să traverseze munţii, ajungând la un curs de apă de dimensiuni mulţumitoare.

Şi, fireşte, cele zece gloanţe de rezervă pentru arma sa de calibru 38, mici relicve binecuvântate ale unei civilizaţii industriale.

La început, în timpul încăierărilor şi al foametei celei mari, rezervele de muniţie păruseră singurele inepuizabile. Măcar dacă America de la sfârşitul secolului ar fi stocat şi distribuit alimente cu cel puţin jumătate din eficienţa cu care ascunseseră cetăţenii săi munţi de gloanţe…

Pietrele colţuroase îi înjunghiau talpa stângă, care îi pulsa, amorţită, în timp ce se grăbea cu băgare de seamă către locul fostei sale tabere. Era clar că nu putea ajunge nicăieri cu mocasinii pe jumătate sfâşiaţi. Împotriva frigului nopţii de toamnă din munţi, hainele lui rupte erau aproape tot atât de eficiente cum îi fuseseră rugăminţile adresate bandiţilor cu inimi împietrite.

Micul luminiş în care poposise cu doar o oră sau cam aşa ceva în urmă era acum pustiu, dar prăpădul pe care-l găsi acolo îi depăşea cele mai cumplite temeri.

Cortul lui fusese transformat într-un morman de fâşii de nailon, iar sacul de dormit într-un mic viscol de fulgi de gâscă răzleţiţi. Singurele lucruri pe care le găsi intacte erau arcul zvelt pe care-l cioplise dintr-un lăstar şi un şir de corzi experimentale, din maţe de vânat.

Probabil l-au luat drept baston. La şaisprezece ani după ce arsese ultima fabrică, jefuitorii lui Gordon trecuseră complet cu vederea potenţiala valoare pe care urmau s-o dobândească arcul şi corzile în momentul când muniţia avea să se termine în cele din urmă.

Scormoni cu arcul printre resturi, căutând orice altceva ar fi putut să recupereze.

Nu-mi vine să cred! Mi-au luat jurnalul! Probabil că

încrezutul ăla de Septien abia aşteaptă să-l studieze când o să dea zăpada, râzând pe înfundate de aventurile mele şi de naivitatea mea în timp ce pumele şi vulturii îmi vor curăţa oasele de carne.

Bineînţeles că toată mâncarea dispăruse: fâşiile de carne uscată; punga cu cereale încolţite pe care-l lăsaseră s-o ia dintr-un sătuc din Idaho în schimbul câtorva cântece şi poveşti; mica provizie de zahăr candel găsită în măruntaiele mecanice ale unui distribuitor automat pe care-l mai jefuiseră şi alţii.

Zahărul candel nu contează, se gândi Gordon, smulgându-şi din ţărână periuţa de dinţi distrusă, călcată în picioare.

De ce naiba au simţit nevoia s-o strivească?

Spre sfârşitul Iernii de Trei ani – când plutonul de rezervişti din care făcea parte încă se mai străduia să păzească silozurile cu soia din Wayne, Minnesota, în numele unui guvern de care nu mai auzise nimeni de luni de zile – cinci dintre camarazii lui muriseră din cauza unor infecţii bucale virulente. Morţi oribile, lipsite de glorie, şi nimeni n-avusese idee dacă se datoraseră unui virus lansat ca armă bacteriologică, sau frigului, foamei şi totalei lipse de igienă, în accepţiunea modernă. Gordon nu ştia decât că spectrul dinţilor putrezindu-i în gură reprezenta fobia lui personală.

Nemernicilor, se gândi, azvârlind periuţa.

Trase un ultim şut în resturi. Acolo nu era nimic care să-l îndemne să se răzgândească.

Tragi de timp. Du-te. Fă-o.

Se puse în mişcare, ceva cam ţeapăn. Dar nu după mult timp cobora pe poteca din pădurea uscată atât de repede şi de fără zgomot cât era în stare, recuperând timpul pierdut.

Huiduma care era şeful banditilor îl ameninţase c-o să-l mănânce dacă-i mai ieşea în cale. În zilele de la începuturi, canibalismul fusese un obicei des întâlnit, iar acei oameni ai muntelui ar fi putut căpăta gustul cărnii de „porc înalt”. Cu toate astea, trebuia să-i convingă că un om care n-are

nimic de pierdut nu poate fi trecut cu vederea.

După vreo opt sute de metri, urmele lor îi deveniră familiare: două lăsate de încălţări moi, din piele de căprioară, şi trei de tălpi din Vibram, dinainte de război. Înaintau fără grabă, nu i-ar fi fost greu să-i ajungă.

Însă nu ăsta era planul. Încercă să-şi aducă aminte urcuşul din dimineaţa aceea, pe aceeaşi cărare.

Coboară când şerpuieşte spre nord, de-a lungul versantului estic al muntelui, înainte de a-şi schimba direcţia către sud-est, în valea aridă de dedesubt.

Dar dacă aş găsi o scurtătură mai sus de poteca asta şi aş traversa râpa? Aş putea ajunge jos înaintea lor, cât mai e încă lumină... şi cât sunt încă prea încântaţi de propria victorie şi nu se aşteaptă să se mai întâmple ceva.

Dacă scurtătura există...

Cărarea cobora în serpentină spre nord-est, în direcţia umbrelor tot mai lungi, către deşerturile din estul Oregonului şi din Idaho. Probabil că trecuse pe lângă santinelele tâlharilor în ziua precedentă sau în dimineaţa aceea şi ei îl urmăriseră pe îndelete până când îşi făcuse tabăra. Bârlogul lor trebuia să fie undeva, în apropierea potecii.

Chiar şi şchiopătând, Gordon era în stare să meargă repede şi fără zgomot, acesta fiind unicul avantaj al mocasinilor faţă de cizme. Auzi în curând zgomote slabe, venind de jos şi din faţă.

Tâlharii. Râdeau, glumind între ei. Era dureros să-i asculte.

Nu fiindcă râdeau de el. Cruzimea insensibilă făcea acum parte din viaţă şi Gordon putea să se împace cu ea, cel puţin recunoscând că, în sălbatica lume contemporană, el însuşi era ciudăţenia din secolul al douăzecilea.

Dar sunetele îi aduceau aminte de alte râsete, de glumele grosolane ale oamenilor care înfruntau pericolul umăr la umăr.

Drew Simons, medicul în devenire, pistruiat, cu un zâmbet neglijent, un jucător foarte abil de şah şi pocher, ucis de holnişti când au invadat Wayne şi-au dat foc

silozurilor…

Tiny Kiere – mi-a salvat viaţa de două ori şi, când era pe patul de moarte, chinuit de oreionul bacteriologic, n-a vrut de la mine nimic altceva decât să-i citesc poveşti…

Şi mai fusese locotenentul Van, pe jumătate vietnamez, comandantul plutonului lor. Despre care nu aflase decât prea târziu că-şi micşora propriile porţii, dând o parte din ele oamenilor săi. În final, ceruse să fie îngropat înfăşurat într-un steag american.

Gordon fusese singur atât de multă vreme. Compania unor asemenea bărbaţi îi lipsea aproape tot atât de mult ca prietenia femeilor.

Cu ochii la tufele din stânga lui, ajunse la un gol care părea să făgăduiască existenţa unei cărări povârnite – poate o scurtătură – ce traversa versantul îndreptându-se spre nord. Tufărişul prăfos trosni când părăsi poteca, pentru a-şi croi propriul drum. Credea că-şi aduce aminte de un loc perfect în care s-ar fi putut ascunde, un cot în formă de U, de sub o potcoavă înaltă de piatră. Un trăgător bun ar fi putut găsi, deasupra acelui afloriment stâncos, un cotlon de unde să nimerească pe oricine ar fi trecut pe curba drumeagului.

Dacă aş ajunge acolo primul…

Ar fi putut să-i ia prin surprindere, încolţindu-i şi silindu-i să negocieze. În asta consta avantajul celui care nu are nimic de pierdut. Orice bandit cu mintea întreagă ar fi preferat să rămână în viaţă şi să jefuiască leşul altcuiva. Trebuia să creadă că aveau să renunţe la cizme, la hanorac şi la o parte din hrană în loc de a risca să piardă un om sau doi din bandă.

Spera să nu fie nevoit să ucidă pe cineva.

O, maturizează-te odată, te rog. În următoarele câteva ore, propriile scrupule arhaice aveau să-i fie cel mai cumplit duşman. *Lasă mila deoparte, măcar de data asta.*

Vocile de pe potecă se estompară când intră pe scurtătura care mergea de-a curmezişul pantei. De mai multe ori, trebui să ocolească făgaşe zigzagate sau petece noduroase de rugi ameninţători. Se concentră, încercând

să descopere cea mai scurtă cale către ambuscada sa stâncoasă.

Am ajuns destul de departe?

Îşi continuă drumul cu înverşunare. Memoria lui imperfectă îi spunea că acel cot în formă de U pe care-l avea în minte se afla dincolo de curba lungă, către nord, pe versantul estic al muntelui.

O cărăruie îngustă, croită de animale, îi permise să străbată în grabă desişurile de pini, oprindu-se frecvent ca s-arunce câte-o privire la busolă. Se găsea într-un impas. Ca să aibă şansa de a-şi ajunge din urmă adversarii, trebuia să rămână deasupra lor. Dar, dacă se afla prea sus, risca să treacă de ei fără s-o ştie.

Iar amurgul nu era departe.

Pătrunse în fugă într-un mic luminiş, speriind un cârd de curcani sălbatici, care se împrăştiară. Bineînţeles că revigorarea vieţii sălbatice avea o legătură cu faptul că erau mai puţini oameni, însă era, totodată, şi un semn că pătrunsese într-un ţinut cu mai multă apă decât zonele aride din Idaho. Arcul lui s-ar fi putut dovedi util într-o bună zi, dacă trăia destul de mult ca să-nveţe să-l folosească.

Începu să coboare, din ce în ce mai îngrijorat. Cu siguranţă că, în momentul acela, cărarea principală se afla cu destul de mult mai jos de punctul în care ajunsese el, dacă nu cumva îşi schimbase direcţia de vreo câteva ori. Era posibil să se fi îndepărtat deja prea mult către nord.

În cele din urmă, îşi dădu seama că poteca aceea croită de vietăţile pădurii ducea constant către vest. Şi părea, în acelaşi timp, să urce spre un alt defileu învăluit în ceţurile după-amiezei târzii.

Se opri o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea şi să se orienteze. Poate că se găsea într-o altă trecătoare din friguroşii şi semiarizii Munţi ai Cascadelor, într-una ce se îndrepta eventual către valea Râului Willamette şi apoi către Pacific. Rămăsese fără hartă, dar ştia că, după un drum de cel puţin două săptămâni în direcţia aceea, ar fi trebuit să ajungă la ocean, la un adăpost, la ape bogate în

peşte şi în locuri cu vânat din belşug, şi, poate…

Şi poate la nişte oameni care încercau să readucă în lume o oarecare ordine. Pătrunzând printre norii înalţi, franjuraţi, lumina soarelui părea un halo luminos, asemănător cu amintirea vagă a strălucirii reflectate pe cer de luminile oraşelor, o promisiune care îl îndemnase să plece din Midwest, în căutare. Visul, aşa lipsit de speranţă cum era, pur şi simplu nu voia să se lase izgonit.

Gordon clătină din cap. În munţii aceia avea să dea, cu siguranţă, de zăpadă şi de pume şi avea să rabde de foame. Nu se putea abate de la planul său. Nu şi dacă voia să trăiască.

Se strădui din greu să coboare cumva, dar toate cărăruile strâmte, bătătorite de paşii animalelor, continuau să-l silească să meargă spre nord şi spre vest. Curba în formă de U trebuia să se afle deja mai jos de el. Dar tufele dese, uscate, îl făceau să se abată către noua trecătoare.

În frustrarea sa, Gordon fu cât pe ce să n-audă zgomotul, însă imediat ce-i ajunse la urechi se opri brusc, ascultând.

Erau nişte voci?

Pădurea din faţa lui se deschidea către o râpă abruptă. Se îndreptă grăbit într-acolo, până când desluşi contururile acelui munte şi ale celorlalţi din lanţ, învăluite într-o ceaţă deasă, chihlimbarie pe laturile vestice şi de un purpuriu tot mai întunecat în locurile unde nu mai pătrundea strălucirea soarelui.

Sunetele păreau să vină de jos şi dinspre est. Şi da, erau voci. Gordon căută şi descoperi poteca şerpuitoare de pe flancul muntelui. Şi desluşi în depărtare un licăr scurt, colorat, urcând încet printre copaci.

Bandiţii! Dar de ce mergeau din nou în susul dealului? Nu era cu putinţă, dacă nu cumva…

Dacă nu cumva Gordon se îndepărtase de potecă, ajungând mai spre nord decât se aflase cu o zi înainte. Probabil că ratase locul ambuscadei şi ajunsese deasupra unei cărări lăturalnice. Bandiţii urcau pe o bifurcaţie pe care n-o observase când trecuse pe acolo şi care ducea mai

degrabă către trecătoarea aceea, nu către cea în care fusese surprins.

Probabil că era drumul către baza lor!

Gordon se uită către culme. Da, zărea, în vest, o depresiune puţin adâncă, pe un prag de lângă drumul mai rar circulat. Trebuia să fie uşor de apărat şi foarte greu de descoperit din întâmplare.

Zâmbi cu înverşunare şi se îndreptă şi el către vest. Ambuscada era o oportunitate ratată, dar, dacă reuşea să ajungă înaintea bandiţilor în bârlogul lor, ar fi avut poate la dispoziţie câteva minute în care să fure ceea ce îi trebuia: mâncare, haine şi ceva în care să le transporte.

Şi dacă ascunzătoarea nu era pustie?

Ei, poate-ar fi putut să le ia femeile ostatice şi să-ncerce negocierea unui schimb.

Da, e mult mai bine. În măsura în care e de preferat să ţii în mână o bombă cu ceas în loc s-alergi împovărat cu nitroglicerină.

La drept vorbind, detesta ambele alternative.

O luă la fugă, aplecându-se ca să treacă pe sub crengi şi ocolind cioturile uscate în timp ce străbătea în goană cărăruia îngustă făcută de animale. Şi se trezi în curând cuprins de o exuberanţă stranie. Era hotărât şi niciuna dintre îndoielile sale tipice nu-i mai putea sta în cale. Valul de adrenalină dinaintea luptei îl droga pe măsură ce mărea paşii şi contururile tufelor mărunte pe lângă care alerga deveneau neclare. Se încordă ca să sară peste un trunchi putred, răsturnat, trecu de el cu uşurinţă…

La aterizare, se simţi înjunghiat prin mocasinul subţire şi o durere ascuţită îi urcă în gamba stângă. Cu braţele şi picioarele depărtate, căzu cu faţa în jos pe pietrişul din albia unui pârâu secat.

Se răsuci, încleştându-şi mâinile în jurul locului rănit. Prin ochii umezi, care, din cauza durerii, îi ofereau imagini difractate, văzu că se împiedicase de un colac de cablu gros, ruginit, rămas, fără îndoială, de pe vremea unei vechi operaţiuni antebelice de exploatare forestieră. În timp ce piciorul îi zvâcnea dureros, gândurile îi erau, iarăşi, absurd

de raţionale.

Optsprezece ani de la ultima mea injecţie antitetanos. Minunat.

Dar nu, nu-l tăiase, îl făcuse doar să se-mpiedice. Ceea ce era, oricum, destul de rău. Se prinse cu mâinile de coapsă şi îşi încleştă dinţii, încercând să treacă peste un cârcel violent.

În cele din urmă, zvâcnirile se domoliră şi se târî către copacul răsturnat, pe care se săltă cu grijă, reuşind să se aşeze. Şuieră printre dinţii strânşi în vreme ce intensitatea valurilor de durere chinuitoare scădea încetul cu încetul.

Între timp, auzi grupul bandiţilor trecând nu cu mult mai la vale de locul unde se afla şi anulând astfel avansul care reprezentase singurul său avantaj.

S-a zis cu măreţele planuri de a-i înfrânge în propria ascunzătoare.

Ascultă până când li se pierdură vocile în susul potecii.

În final, îşi folosi arcul în chip de baston şi încercă să se ridice. Lăsându-şi încet greutatea pe piciorul stâng, descoperi că aceasta putea să-l susţină, deşi continua să-i tremure uşor.

Acum zece ani, după o astfel de căzătură m-aş fi ridicat şi aş fi alergat mai departe. Acceptă realitatea. Nu mai eşti bun de nimic, Gordon. În zilele noastre, un tip de treizeci şi patru de ani, epuizat şi pe cont propriu, e cu un picior în groapă.

Nu mai putea fi vorba de vreo ambuscadă. Nici măcar nu-i mai putea urmări pe bandiţi, nu pe tot drumul care urca până la depresiunea de pe culme. O încercare de urmărire într-o noapte fără lună era lipsită de sens.

Făcu câţiva paşi, timp în care pulsaţiile dureroase încetară încetul cu încetul. Reuşi în curând să meargă fără să se sprijine prea mult în bastonul lui improvizat.

Perfect, dar încotro? Poate-ar fi trebuit să-şi petreacă timpul rămas până la lăsarea întunericului căutând o peşteră, un morman de ace de pin sau orice altceva i-ar fi oferit şansa de a-i supravieţui nopţii.

În aerul din ce în ce mai rece, urmări umbrele înălţându-

se treptat deasupra solului arid al văii, unindu-se cu pantele munţilor şi întunecându-le. Soarele tot mai roşu privea prin golurile înguste dintre culmile înzăpezite înşiruite în stânga lui.

Se uita spre nord, încă incapabil să-şi adune forţele ca să se pună în mişcare, când privirea îi fu atrasă de o licărire luminoasă neaşteptată, o scânteiere intensă pe fundalul verdelui unduitor al pădurii de pe peretele opus al acelei trecători înguste. Încă protejându-şi piciorul şubred, Gordon înaintă. Încruntându-se.

Incendiile care pârjoliseră o atât de mare parte din vegetaţia uscată din Munţii Cascadelor cruţaseră pădurea deasă de pe versantul acela. Şi da, ceva din partea opusă a drumului capta lumina soarelui, ca o oglindă. Ţinând cont de ondulaţiile terenului, Gordon intui că reflexia nu se zărea decât din locul acela şi numai la lăsarea serii.

Aşadar se înşelase. Culcuşul bandiţilor nu se afla în depresiunea din partea de sus a trecătorii, ci mult mai aproape. Numai un noroc chior i-l dezvăluise.

Acum îmi dai indicii? Acum? îi reproşă întregii lumi. *N-am destule necazuri şi fără să mi se ofere fire de păr de care să m-agăţ?*

Speranţa era un drog, crea dependenţă. Îl purtase către vest o jumătate de viaţă. La câteva momente după ce se dăduse bătut, se pomeni schiţând un nou plan.

Putea încerca să jefuiască o cabană plină cu oameni înarmaţi? Se imagină deschizând uşa cu o lovitură de picior şi atrăgându-şi privirile lor uimite, cu ochii holbaţi, apoi ţinându-i la respect, cu pistolul într-o mână, în timp ce îi lega cu cealaltă!

Şi de ce nu? Ar fi putut fi beţi, iar el era destul de disperat ca să-ncerce. Putea să ia ostatici? La naiba, chiar şi o capră cu lapte ar fi fost mai de preţ pentru ei decât cizmele lui! Iar o femeie capturată ar fi valorat mult mai mult decât atât.

Ideea îi lăsa în gură un gust rău. În primul rând, depindea de purtarea raţională a şefului bandiţilor. Oare nemernicul avea să recunoască puterea secretă a omului

disperat, lăsându-l să plece cu ceea ce îi trebuia?

Gordon văzuse bărbaţi orgolioşi acţionând prosteşte. De cele mai multe ori. *Dacă mă urmăresc, sunt pierdut. În momentul ăsta, nu pot alerga nici măcar mai repede decât un bursuc.*

Privi din nou lumina reflectată din partea opusă a trecătorii şi decise că, la urma urmelor, n-avea de ales.

La început înaintă încet. Piciorul continua să-l doară şi se oprea cam din treizeci în treizeci de metri, ca să caute urmele duşmanilor săi pe potecile ce se contopeau şi se încrucişau. Îşi dădu seama că inspecta şi toate umbrele, considerând-o pe fiecare un potenţial adăpost pentru cineva care ar fi stat la pândă, şi îşi impuse să înceteze. Indivizii ăia nu erau holnişti. De fapt, păreau indolenţi. Gordon deduse că, dacă aveau santinele, acestea se aflau, probabil, foarte aproape de adăpost.

Pe măsură ce lumina pălea, se estompau şi urmele pe pietriş. Însă Gordon ştia unde voia să ajungă. Reflexia scânteietoare nu se mai zărea, dar defileul de pe marginea opusă a şeii montane era un contur întunecat în formă de V, acoperit de copaci. Alese o cărăruie ce părea să ducă într-acolo şi se puse grăbit în mişcare.

Întunericul se lăsa cu mare repeziciune. Pe înălţimile ceţoase bătea un vânt aspru, rece, încărcat de umezeală. Gordon şchiopătă în susul albiei secate a unui pârâu şi urcă pe curbele sale strânse sprijinindu-se în baston. Pe urmă, când presupunea că de ţintă nu-l mai despărţeau mai mult de o sută de metri, poteca se termină brusc.

Încercă să treacă fără zgomot prin tufele uscate, apărându-şi faţa cu antebraţele. Îşi învinse nevoia prelungită şi ameninţătoare de a strănuta din cauza prafului din aer.

Ceaţa rece a nopţii se scurgea în josul pantelor. Solul avea să sclipească, în curând, acoperit de un strat de brumă de o uşoară luminiscenţă. Însă Gordon tremura mai puţin de frig şi mai mult de nervi. Ştia că se află tot mai aproape. Într-un fel sau altul, îl aştepta o întâlnire cu

moartea.

În tinereţe citise despre tot felul de eroi, reali sau imaginari. Când era momentul să intre în acţiune, aproape toţi păreau capabili să-şi uite grijile, nedumeririle şi anxietăţile personale, cel puţin în timpul confruntării directe. Însă mintea lui lăsa impresia că nu funcţiona astfel. Fiindcă i se umplea, în schimb, de alte şi alte complicaţii, de regrete învălmăşite într-un tumult.

Nu din cauză că ar fi avut îndoieli în privinţa celor pe care le avea de făcut. Toate standardele după care trăia îi spuneau că urma să procedeze corect. I-o impunea dorinţa de supravieţuire. Şi, oricum, dacă tot urma să moară, măcar lua cu el câţiva ticăloşi, lăsând în urmă, pentru alţi drumeţi, un munte care să ofere ceva mai multă siguranţă.

Totuşi, cu cât se apropia mai mult de momentul înfruntării, cu atât îşi dădea mai bine seama că nu dorea ca dharma[1] lui să evolueze astfel. Nu voia cu adevărat să-l ucidă pe vreunul dintre oamenii ăia.

Ăsta fusese stilul lui, chiar şi în vremurile când, în micul pluton al locotenentului Van, luptase pentru menţinerea unei păci – şi a unei părţi a naţiunii – care pierise deja.

Apoi îşi alesese o viaţă de menestrel, de actor ambulant şi de muncitor sezonier, în mare măsură pentru a fi mereu în mişcare, sperând să descopere undeva o rază de lumină.

Despre o serie de comunităţi ale supravieţuitorilor războiului se ştia că acceptau străini ca membri noi. Femeile erau întotdeauna bine-venite, fireşte, dar unele primeau şi bărbaţi noi. Cu toate astea, cel mai adesea era vorba de o condiţie ascunsă. Unui nou-sosit i se cerea în mod frecvent să-şi câştige un loc la masa comună printr-o luptă pe viaţă şi pe moarte sau să-şi dovedească bărbăţia aducând scalpul cuiva dintr-un clan duşman. În prerii şi în Munţii Stâncoşi rămăseseră numai câţiva holnişti adevăraţi. Însă multe dintre avanposturile supravieţuitorilor pe care le întâlnise cereau îndeplinirea unor ritualuri în care el unul nu dorea să se implice.

Şi acum era acolo, numărând gloanţe şi remarcând,

[1] Scopul vieţii (în limba sanscrită), termen indian spiritual şi religios.

calm, cu o parte a minţii, că, dacă le utiliza cu folos, îi ajungeau probabil pentru toţi bandiţii.

În drum îi apăru un alt desiş de tufe, cu fructe răzleţe. Dar sărăcia lor era compensată de abundenţa spinilor. De data asta Gordon ocoli, călcând cu băgare de seamă prin întunericul tot mai dens. Simţul lui de orientare, ascuţit după paisprezece ani de pribegie, devenise o a doua natură. Se mişca fără zgomot, cu o prudenţă neafectată de adâncirea în vârtejul propriilor gânduri.

Una peste alta, era surprinzător că un om de soiul lui supravieţuise atât de mult. Toţi cei pe care îi cunoscuse sau îi admirase în copilărie muriseră, odată cu toate speranţele lor. Lumea blândă, potrivită pentru un visător ca el, se făcuse ţăndări când n-avea decât optsprezece ani. La mult timp după aceea, ajunsese să-şi dea seama că optimismul lui persistent trebuia să fie o formă de nebunie isterică.

La naiba, în zilele noastre toată lumea e nebună.

Da, îşi răspunse. *Dar paranoia şi depresia reprezintă acum o adaptare. Idealismul nu înseamnă nimic altceva decât prostie.*

Gordon se opri la vederea unui strop de culoare. Se uită cu atenţie printre rugi şi zări, la vreun metru în interior, o tufă solitară de afin, după toate aparenţele scăpată din vedere de urşii din împrejurimi. Ceaţa îi ascuţise simţul mirosului şi reuşea să distingă uşoara mucezeală tomnatică pe care-o răspândeau în aer.

Ignorând înţepăturile ghimpilor, întinse mâna şi o retrase plină de fructe lipicioase. Gustul lor dulce-acrişor avea ceva sălbatic, ca şi Viaţa.

Amurgul aproape că se preschimbase în noapte şi câteva stele clipeau, palide printre norii întunecaţi. Vântul rece i se strecura sub cămaşa sfâşiată, amintindu-i că trebuia să pună capăt întregii poveşti înainte de a avea mâinile prea îngheţate ca să mai poată apăsa pe trăgaci.

Îşi şterse palmele lipicioase de pantaloni, ocolind hăţişul. Şi apoi, de la o distanţă ce părea de vreo treizeci de metri, în lumina estompată a cerului zări brusc înaintea

ochilor scânteierea unui panou lat de sticlă.

Se ghemui în spatele mărăcinilor. Îşi scoase revolverul şi susţinu încheietura mâinii drepte cu stânga până când i se linişti respiraţia. Apoi verifică mecanismul de acţionare al pistolului. Acesta scoase un pocnet uşor, cu o serviabilitate mecanică aproape prietenoasă. Gordon simţea muniţia de rezervă, grea, în buzunarul de la piept.

Sensibil la orice mişcare grăbită sau puternică, hăţişul nu rezistă când se sprijini de el, fără să se sinchisească de câteva zgârieturi în plus. Gordon închise ochii şi medită, adunându-şi calmul şi, da, căutându-şi scuze. În întunericul rece, singurul acompaniament al respiraţiei sale era ţârâitul ritmat al greierilor.

O trombă de ceaţă rece i se învârteji în jur. *Nu,* oftă el. *Nu există nicio altă cale.* Îşi înălţă arma şi se răsuci brusc.

Construcţia era evident stranie. În primul rând, îndepărtatul petec de sticlă era întunecat.

Ceea ce era bizar, dar liniştea era şi mai bizară. Îşi închipuise că bandiţii aveau să aprindă un foc, sărbătorind cu mare zarvă.

Bezna era aproape prea deasă ca să-şi poată zări propria mână. De o parte şi de alta, copacii se conturau ameninţători, ca nişte troli mătăhăloşi. Abia desluşindu-se, geamul părea să se profileze pe o formă neagră, reflectând lumina argintie a norilor învolburaţi. În aer pluteau fuioare subţiri de ceaţă, făcând imaginea obiectivului lui Gordon pâcloasă şi tremurătoare.

El înaintă încet, concentrându-şi aproape toată atenţia asupra solului pe care păşea. Nu era momentul potrivit să calce pe vreo creangă uscată sau să-şi simtă talpa înjunghiată de vreo piatră ascuţită în timp ce-şi târşea picioarele în întuneric.

Îşi ridică privirea şi îl izbi din nou o senzaţie de stranietate. Întrezărită mai degrabă ca un contur în spatele licărului firav al ferestrei, construcţia din faţa lui avea ceva *nepotrivit.* Într-un fel sau altul, nu arăta aşa cum ar fi fost normal. Partea de sus, de forma unei lăzi, părea alcătuită mai ales din geamuri. Cea de jos îl şocă, dându-i

impresia că era mai degrabă din metal vopsit decât din lemn. La colţuri…

Ceaţa se îndesi. Gordon putea să afirme că abordase lucrurile dintr-o perspectivă greşită. Căutase o casă sau o cabană mare. Pe măsură ce înainta, îşi dădea seama că obiectul se afla mult mai aproape decât crezuse. Forma era familiară, de parcă…

Talpa îi coborî pe o ramură uscată. Pocnetul îi umplu urechile şi se ghemui, scrutând întunericul împins de o necesitate disperată, mai presus de acuitatea vizuală. Avu senzaţia că, propulsată de propria lui spaimă, din ochi îi izvora o forţă frenetică, poruncindu-i ceţei să se sfâşie, ca să poată privi nestânjenit.

Părând să i se supună, pâcla se despică brusc în faţa lui. Cu pupilele dilatate, Gordon văzu că se afla la nici doi metri de o fereastră… îi reflecta faţa, cu ochii holbaţi şi părul zburlit… şi desluşi, suprapusă peste figura lui, o mască a morţii, scheletică, cu ochii goi – un craniu cu glugă, întâmpinându-l cu un rânjet.

Se ghemui, hipnotizat, cu un fior încărcat de superstiţii coborându-i pe şira spinării. Nu era în stare să-şi ridice arma, nu-şi putea convinge laringele să scoată nici cel mai mic sunet. Ceaţa se învârteji în timp ce asculta, căutând o dovadă că nu înnebunise, dorind din toate puterile ca hârca să nu fie decât o iluzie.

— Vai, Gordon, bietul de tine!

Imaginea sepulcrală se suprapunea peste chipul lui reflectat şi părea să-l salute licărind. În toţi acei ani groaznici, Moartea, stăpâna lumii, nu-i mai apăruse niciodată sub chipul unei fantome. Mintea lui amorţită nu se putea gândi la nimic altceva în afară de a supune odinelor acelei figuri elsinoriene. Aşteptă, nefiind în stare să-şi desprindă privirea, şi nici măcar să schiţeze vreo mişcare. Craniul şi faţa lui… faţa lui şi craniul… Creatura îl luase prizonier fără luptă şi părea să rânjească, mulţumită.

În cele din urmă, îi veni în ajutor ceva tot atât de prozaic ca reflexul unei maimuţe.

Oricât ar fi de fascinantă, de îngrozitoare sau de

neclintită, nicio imagine nu poate ţintui un om locului pe vecie. Nu şi când nu se întâmplă absolut nimic, când totul rămâne neschimbat. Acolo unde curajul şi educaţia îi înşelaseră aşteptările şi unde sistemul nervos îl lăsase cu buza umflată, în cele din urmă *plictiseala* preluă comanda.

Expiră. Îşi auzi răsuflarea şuierând printre dinţi. Fără s-o fi vrut, îşi simţi privirea desprinzându-se încet de imaginea Morţii.

O parte a sa observă că fereastra era încastrată într-o uşă. Mânerul acesteia se afla în faţa lui. În stânga era o altă fereastră. Iar în dreapta… în dreapta era capota.

Capota…

Capota unui jeep.

Capota unui jeep părăsit, mâncat de rugină, care zăcea într-un şanţ puţin adânc din acel cotlon al pădurii.

Clipi nedumerit, cu ochii la capota maşinii abandonate, purtând însemnele vechiului guvern al Statelor Unite, şi la scheletul unui sărman civil din slujba acestuia, care murise înăuntru, cu capul sprijinit de geamul portierei pasagerului de lângă şofer şi cu faţa întoarsă către Gordon.

Oftatul înăbuşit pe care-l lăsă să-i scape păru aproape ectoplasmic, atât de palpabile îi erau uşurarea şi jena. Îşi îndreptă spatele, cu senzaţia că ieşea dintr-o poziţie fetală, ca şi cum s-ar fi născut.

— Of. Of, Doamne, spuse, pur şi simplu ca să-şi audă vocea.

Îşi puse în mişcare braţele şi picioarele şi înconjură vehiculul descriind un cerc larg, cu privirea atrasă obsesiv de ocupantul mort al acestuia şi împăcându-se cu realitatea lui. Răsuflă adânc în timp ce i se liniştea pulsul şi vâjâitul din urechi îi dispărea încetul cu încetul.

În cele din urmă, se aşeză pe solul pădurii, cu spatele sprijinit de metalul rece al portierei din stânga. Tremurând, îşi folosi amândouă mâinile ca să pună la loc piedica armei pe care şi-o strecură din nou în toc. Pe urmă îşi scoase bidonul şi bău fără grabă, umplându-şi de fiecare dată gura. Ar fi preferat ceva mai tare, dar apa avea în clipa aceea gustul dulce al vieţii.

Noaptea îşi intrase în toate drepturile, iar frigul îl pătrundea până în măduva oaselor. Nemişcat, Gordon lăsă să se scurgă câteva clipe, amânând acceptarea unui fapt evident. După ce urmase un indiciu fals şi pătrunsese atât de adânc în sălbăticia cufundată în beznă, n-avea să mai găsească niciodată culcuşul bandiţilor. Cel puţin jeepul îi oferea un soi de adăpost, mai bun decât orice altceva din jur.

Se trase în sus şi-şi apucă mânerul portierei, reamintindu-şi mişcări care reprezentaseră cândva o a doua natură pentru două sute de milioane dintre compatrioţii săi şi, depăşind un moment de încăpăţânare, sili mecanismul de deschidere să i se supună. Uşa scârţâi zgomotos când trase de ea cu putere, forţând-o să se deschidă. Se strecură pe bancheta acoperită cu vinilin crăpat şi inspectă interiorul.

Jeepul era unul dintre cele transformate, cu volanul în dreapta, folosite de serviciul de poştă odată ca niciodată, înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii. Poştaşul mort – ceea ce mai rămăsese din el – se prăbuşise în partea opusă. Pe moment, Gordon evită să privească scheletul.

Partea rezervată pentru marfă era aproape plină cu saci de pânză. Mirosul de hârtie veche umplea cabina de dimensiuni reduse cel puţin în aceeaşi măsură ca duhoarea estompată a rămăşiţelor mumificate.

Cu o sudalmă plină de speranţă, Gordon înşfăcă un bidon metalic aşezat în locaşul din suportul schimbătorului de viteze. În el clipocea ceva! Ca să păstreze lichidul înăuntru vreme de şaisprezece ani sau mai mult, trebuia să fie foarte bine etanşat. Răsuci dopul cu o înjurătură şi se strădui să-l forţeze. Îl izbi de rama portierei, apoi îl atacă iarăşi.

Frustrarea îi umplu ochii de lacrimi, dar, în cele din urmă, dopul cedă. Se simţi răsplătit în curând, când îl simţi deşurubându-se lent, greoi, şi când în nări îi pătrunse aroma îmbătătoare a whisky-ului, vag familiară.

La urma urmelor, poate c-am fost un băiat cuminte.

Poate există într-adevăr un Dumnezeu.

Sorbi umplându-şi gura şi tuşi când simţi arsura alcoolului coborând şi încălzindu-l. Încă două înghiţituri mărunte şi se lăsă să cadă pe spătarul scaunului, cu respiraţia sunându-i aproape ca un oftat.

Încă nu se simţea pregătit să scoată haina care înfăşură umerii înguşti ai scheletului. Înşfăcă sacii, împodobiţi cu emblema serviciului poştal, şi-i îngrămădi în jurul său. Lăsă portiera întredeschisă, ca să pătrundă înăuntru aerul curat al muntelui şi se îngropă cu tot cu bidon în acele pături improvizate.

Se uită în sfârşit la gazda lui, contemplând steagul american de pe epoletul stâng al răposatului funcţionar civil. Deşurubă dopul şi de data asta ridică bidonul către veşmântul cu glugă.

— Nu ştiu dacă mă crezi, domnule Poştaş, dar am fost întotdeauna de părere că faceţi o treabă bună, respectabilă. O, lumea vă folosea de foarte multe ori drept ţapi ispăşitori, dar eu ştiu ce slujbă grea aveaţi cu toţii. Eram mândru de voi, chiar şi înainte de război.

Dar *asta,* domnule Poştaş – înălţă bidonul – asta îmi depăşeşte toate aşteptările! Consider că banii mei pentru impozite au fost foarte bine cheltuiţi.

Bău în cinstea mortului, tuşind puţin, dar savurând senzaţia de căldură.

Se adânci mai tare în sacii poştali şi se uită la haina de piele, la coastele reliefate sub părţile ei laterale, la braţele atârnând cu neglijenţă, sub unghiuri stranii. Stând nemişcat, simţi un soi de amărăciune, ceva ca dorul de casă. Jeepul, simbolicul şi loialul aducător al scrisorilor, epoletul cu steag… toate îi aduceau aminte de confort, de inocenţă, de cooperare, de o viaţă uşoară, care le permitea milioanelor de bărbaţi şi femei să se relaxeze, să zâmbească sau să discute cu aprindere, dacă preferau, să dea dovadă de toleranţă faţă de ceilalţi, şi să spere că, pe măsura trecerii timpului, aveau să devină mai buni.

În ziua aceea, Gordon fusese pregătit să ucidă sau să fie ucis. În clipa de faţă, se bucura că un asemenea fapt fusese evitat. Îi spuseseră „domnule Iepure” şi îl

abandonaseră, lăsându-l să moară. Dar, fără ca ei s-o ştie, era privilegiul lui să-i numească pe bandiţi „compatrioţi” şi să le cruţe vieţile.

Îi permise somnului să-l cuprindă şi primi cu braţele deschise optimismul reîntors, chiar dacă era un anacronism prostesc. Se înfăşură în pătura onoarei sale şi-şi petrecu restul nopţii visând lumi paralele.

Doi

Zăpada şi funinginea acopereau ramurile frânte ale arborelui bătrân, precum şi scoarţa lui uscată. Nu murise, nu încă. Ici şi colo, se chinuiau să iasă la lumină lăstari verzi minusculi, dar nu le mergea bine. Sfârşitul era aproape.

O umbră se contură, neclară, şi o creatură se instală pe troienele de zăpadă, o făptură zămislită de ceruri, bătrână şi rănită, tot atât de aproape de moarte cum era copacul.

Cu penele atârnându-i fără vlagă, începu să trudească la construirea unui cuib, a unui loc unde să moară.

Alegându-le cu ciocul dintre uscăturile de pe pământ, aduse un băţ după altul, le adună într-o stivă ce se ridica tot mai sus, până când se văzu limpede că acela nu era nicidecum un cuib.

Era un rug.

Creatura muribundă, însângerată, se aşeză deasupra vreascurilor şi înălţă, cu triluri melodioase, un cântec cum nu se mai auzise vreodată. O strălucire prinse să se înfiripe, înconjurând în curând zburătoarea cu un halo bogat, purpuriu. Şi izbucniră flăcări albastre.

Iar copacul păru să răspundă. Bătrânele crengi uscate se curbară către căldură, ca mâinile unui moşneag. Zăpada se sfărâmă şi căzu, iar petecele verzi crescură, umplând văzduhul cu mireasma reînvierii.

Creatura de pe rug nu era aceea care renăştea, şi asta-l surprinse pe Gordon chiar şi în vis. Pasărea uriaşă se mistuia, lăsând în urmă numai oase.

Dar copacul înflori şi de pe ramurile lui pline de flori se desfăcură lucruri ce se înălţară în văzduh.

Gordon le privi îndelung, minunându-se când văzu că erau baloane, avioane şi rachete. Vise.

Plutiră în toate direcţiile, şi aerul se umplu de speranţă.

Trei

Plecată să vâneze zburătoarele albastre cu care împărţea acelaşi nume, o gaiţă prădătoare ateriză pe capota jeepului cu o bufnitură seacă. Ţipă – o dată ca să ia în stăpânire teritoriul şi o dată de plăcere – şi începu să scormonească prin praful adunat în strat gros cu lovituri de cioc.

Ciocăniturile îl treziră pe Gordon. Îşi ridică ochii înceţoşaţi şi văzu, prin geamul prăfuit, pasărea cu aripi cenuşii. Avu nevoie de un scurt timp ca să-şi amintească unde se afla. Parbrizul, volanul, mirosul de metal şi de hârtie, totul părea o continuare a celui mai veridic vis din timpul nopţii, o viziune a zilelor dinainte de război. Buimac, se săltă în capul oaselor, examinându-şi propriile senzaţii în vreme ce imaginile din timpul somnului se descâlceau şi se îndepărtau în derivă, fără întoarcere.

Gordon se frecă la ochi şi începu imediat să-şi evalueze situaţia.

Dacă în drumul său din noaptea precedentă către adâncitura aceea nu lăsase tot atâtea urme ca un elefant, acum trebuia să se afle în deplină siguranţă. Faptul că bidonul cu whisky zăcuse acolo, neatins, vreme de şaisprezece ani însemna, evident, că bandiţii erau vânători leneşi. Stăteau mereu la pândă în aceleaşi locuri şi nu se osteneau niciodată să-şi exploreze în întregime propriul munte.

Gordon se simţea uşor mahmur. Războiul începuse când avea optsprezece ani, era în anul doi de facultate, şi de-atunci n-avusese prea multe şanse să se-nveţe cu alcoolul de optzeci de grade. Adăugat la seria de traume şi de valuri de adrenalină din ziua precedentă, whisky-ul îl lăsase cu gura uscată şi cu înţepături în spatele pleoapelor.

Continua să-şi regrete, la fel de mult ca până atunci, obiectele pierdute, care-i uşuraseră traiul. În dimineaţa aceea n-avea niciun strop de ceai, niciun şervet umed cu

care să-şi şteargă faţa şi nici fâşii de carne de vânat uscată pentru micul dejun. Nici periuţă de dinţi.

Încercă totuşi să privească lucrurile cu detaşare filosofică. La urma urmelor, era în viaţă. Avea senzaţia că îl aşteptau momente în care fiecare dintre bunurile furate avea să-i lipsească „mai mult decât orice”.

Cu puţin noroc, contorul Geiger nu urma să intre în această categorie. Radiaţiile reprezentaseră unul dintre principalele motive pentru care se îndrepta spre vest de când părăsise cele două state Dakota. Se săturase să meargă pretutindeni fiind dependent de preţiosul său contor, temându-se întruna că avea să-i fie furat sau că avea să se spargă. Se zvonea că depunerile de praf radioactiv cruţaseră coasta de vest, care avusese în schimb mai mult de suferit de pe urma germenilor de epidemii aduşi de vânt din Asia.

Aşa stătuseră lucrurile cu acel război straniu. Eterogen, haotic, încetase cu mult înainte de a atinge paroxismul prevăzut de toată lumea. În schimb, semănase mai degrabă cu o rafală de focuri de armă, fiecare declanşând la rândul său câte o catastrofă de nivel mediu. Fără legătura cu celelalte, oricare dintre aceste dezastre ar fi permis supravieţuirea.

Desfăşurat pe mare şi în spaţiu, războiul „tehnologic” iniţial nu ar fi fost atât de îngrozitor dacă ar fi rămas izolat, în loc să se răspândească pe continente.

Bolile nu fuseseră atât de virulente ca în emisfera estică, unde armele Duşmanului scăpaseră de sub control, afectându-i propria populaţie. Probabil că în America n-ar fi ucis atât de mulţi oameni dacă mulţimea de refugiaţi din zonele cu depuneri de praf radioactiv nu s-ar fi îngrămădit laolaltă, distrugând reţeaua firavă a serviciilor medicale.

Iar foametea n-ar fi fost atât de cumplită dacă panica n-ar fi îndemnat comunităţile înspăimântate să blocheze căile ferate şi şoselele, încercând să împiedice răspândirea epidemiilor.

Când despre îndelung temutul atom, numai o fracţiune infimă a arsenalelor nucleare fusese folosită înainte de

colapsul Renaşterii Slave, generat din interior, şi de anunţarea neaşteptatei victorii. Cele câteva zeci de bombe utilizate fuseseră suficiente ca să declanşeze Iarna de Trei Ani, dar nu şi Noaptea de Un Secol, care ar fi putut trimite Omul pe urmele dinozaurilor. Vreme de săptămâni, păruse că un mare miracol al cumpătării salvase planeta.

Aşa păruse. Şi, într-adevăr, nici măcar combinaţia aceea – câteva bombe, câţiva viruşi şi trei recolte proaste – n-ar fi fost de ajuns ca să distrugă o mare naţiune şi, odată cu ea, o lume întreagă.

Dar existase o altă boală, un cancer pornit din interior.

Să fii blestemat pe veci, Nathan Holn, se gândi Gordon. Era o litanie des auzită de-a lungul unui întreg continent întunecat.

Împinse sacii poştali într-o parte. Ignorând răcoarea dimineţii, îşi desfăcu punga prinsă în stânga centurii şi scoase un pachet mic, înfăşurat în folie de aluminiu şi acoperit cu un strat de ceară topită.

Dacă existase vreodată o situaţie critică, atunci era aceea în care tocmai se afla. Era posibil să aibă nevoie de energie ca s-ajungă cu bine la sfârşitul zilei. Vreo zece cuburi de supă de vită erau toată provizia lui, dar aveau să fie de-ajuns.

Înghiţi o bucată sărat-amăruie cu o sorbitură lacomă de apă din bidonul lui, apoi deschise portiera din stânga cu o lovitură de picior, lăsând mai mulţi saci să cadă pe pământul îngheţat. Se răsuci spre dreapta şi se uită la scheletul înfofolit care-i fusese un însoţitor tăcut pe toată durata nopţii.

— Domnule Poştaş, o să-ţi ofer ceva cât mai apropiat de o înmormântare decentă, în măsura în care o pot face cu mâinile goale. Ştiu că nu reprezintă cine ştie ce răsplată pentru ceea ce mi-ai dat. Dar n-am nimic altceva.

Întinse mâna peste umărul îngust, osos, şi deschise portiera şoferului.

Coborî şi ocoli jeepul păşind cu grijă, cu mocasinii alunecându-i pe crusta de gheaţă.

Tot e bine că n-a nins azi-noapte. Aici, sus, locul e atât

de uscat încât, în scurt timp, pământul ar trebui să se dezgheţe destul de mult ca să pot săpa.

Portiera ruginită din dreapta gemu când trase de ea. Întrebuinţarea unui sac poştal gol ca să prindă scheletul care se prăbuşea se dovedi o treabă dificilă. Gordon reuşi cumva să întindă grămada de haine şi de oase pe solul pădurii.

Era uimit de starea de conservare a poştaşului. Climatul uscat aproape că-l mumificase, oferindu-le insectelor timp suficient ca să cureţe oasele fără să lase prea multă mizerie. Restul jeepului părea să fi scăpat de mucegai în toţi anii scurşi între timp.

Verifică mai întâi îmbrăcămintea mortului.

Ciudat… Oare de ce purta o cămaşă cu model paisley?[2]

Cândva în culori vii, dar acum decolorată şi pătată, aceasta era irecuperabilă, dar haina de piele reprezenta o descoperire minunată. Dacă era destul de mare, i-ar fi îmbunătăţit în mod remarcabil şansele de supravieţuire.

Încălţămintea era veche şi crăpată, dar poate încă folosibilă. Gordon îndepărtă cu băgare de seamă macabrele rămăşiţe uscate şi compară pantofii cu picioarele sale.

Poate puţin cam mari. Dar orice era mai bun decât mocasinii lui rupţi.

Strecură oasele în sacul poştal cu toată delicateţea de care era capabil, surprins de lipsa lor de greutate. Toate superstiţiile se mistuiseră în noaptea precedentă. Nu-i mai rămăsese decât un respect moderat şi o recunoştinţă ironică faţă de fostul posesor al tuturor acelor lucruri. Scutură hainele, ţinându-şi respiraţia ca să nu inhaleze praful, şi le lăsă să se aerisească, agăţate de o creangă de pin. Se întoarse în jeep.

Aha, îşi spuse apoi. *Misterul cămăşii a fost dezlegat.* Chiar lângă locul unde dormise era o cămaşă albastră de uniformă, cu mâneci lungi şi cu epoleţii serviciului poştal. În ciuda anilor scurşi, părea aproape nouă. *Una pentru confort şi alta pentru ochii şefului.*

---

[2] Model repetitiv, ca o lacrimă inversată.

În copilărie, cunoscuse poştaşi care aveau acest obicei. În după-amiezele înăbuşitoare de vară, unul dintre ei aducea scrisorile purtând o cămaşă hawaiiană. Şi primea întotdeauna cu recunoştinţă un pahar cu limonadă rece. Gordon îşi dorea să-şi fi putut aduce aminte numele lui.

Tremurând în răcoarea dimineţii, îşi puse cămaşa uniformei. Era cu numai puţin prea largă.

— Poate-o să mă-ngraş cât e nevoie ca s-o umplu, murmură, glumind fără vlagă cu sine însuşi.

La treizeci şi patru de ani cântărea, probabil, mai puţin decât cântărise la şaptesprezece.

Torpedoul conţinea o hartă fragilă a Oregonului, numai bună ca s-o înlocuiască pe cea furată. Pe urmă, Gordon înhăţă cu un ţipăt un cub mic, de plastic transparent. Un scintilator! Cu mult mai bun decât contorul Geiger, în interiorul lui cristalin aveau să apară scânteieri minuscule la orice impact cu radiaţiile gama. Nici măcar n-avea nevoie de curent electric! Îl săltă în palmă, aducându-şi-l în faţa ochilor şi urmări cu privirea câteva licăriri răzleţe, produse de radiaţiile cosmice. În rest, cubul era în repaus.

La ce-i folosea unui poştaş dinainte de război şmecheria asta? Gordon îşi puse întrebarea într-o doară, în timp ce obiectul ajungea în buzunarul pantalonilor săi.

Lanterna din torpedou era irecuperabilă, fireşte; rachetele de semnalizare pentru urgenţe se transformaseră într-o pastă sfărâmicioasă.

Geanta, desigur. Sub scaunul şoferului era o geantă mare, de piele, pentru scrisori. Pielea se uscase şi se scorojise, dar curelele rezistară când trase de ele, iar clapa avea s-o ferească de apă.

Nici pe departe un înlocuitor pe măsură al rucsacului Kelty, era însă cu foarte mult mai bună decât nimic. Deschise compartimentul principal, de unde se revărsară teancuri de scrisori cu hârtia îmbătrânită, împrăştiindu-se în grămezi răsfirate când pocniră benzile fragile de cauciuc ce le ţineau laolaltă. Gordon luă câteva dintre cele mai apropiate.

— De la primarul din Bend, Oregon, pentru Decanul

Facultăţii de Medicină, Universitatea statului Oregon din Eugene.

Gordon citi adresa pe un ton declamator, ca şi cum l-ar fi interpretat pe Polonius[3]. Răsfoi scrisorile. Adresele sunau pompos şi arhaic.

— Doctorul Franklin Davis, din micul oraş Gilchrist trimite – URGENT, cuvântul e imprimat clar pe plic – o scrisoare destul de voluminoasă către Directorul Departamentului Regional de Distribuţie a Produselor de Natură Medicală… fără îndoială cerând să se acorde prioritate achiziţiilor sale.

Zâmbetul sardonic de pe chipul lui Gordon păli, transformându-se în încruntare, pe măsură ce întorcea o scrisoare după alta. Ceva nu era în ordine.

Sperase să se amuze citind anunţuri publicitare şi mesaje personale. Dar se părea că în geantă nu se găsea nici măcar o singură reclamă. Şi, cu toate că existau destule scrisori particulare, marea majoritate a plicurilor păreau să fie de tipurile folosite pentru corespondenţa oficială.

Ei bine, oricum nu avea timp pentru voyeurism. Intenţiona să ia o duzină de scrisori pentru amuzament, urmând să le folosească feţele nescrise pentru noul său jurnal.

Evită să se gândească la pierderea vechiului volum – şaisprezece ani de însemnări minuscule, fără îndoială minuţios studiate de fostul agent de bursă transformat în tâlhar. Era sigur că, dacă apreciase corect personalitatea lui Roger Septien, urmau să fie citite şi păstrate, alături de micile volume de versuri pe care le cărase în rucsac.

Într-o bună zi avea să se-ntoarcă, să le ia înapoi.

Oricum, ce căuta acolo un jeep al Poştei Statelor Unite? Şi ce îl ucisese pe poştaş? Găsi un răspuns parţial în spatele vehiculului – găuri de glonţ în lunetă, grupate în partea dreaptă, la jumătatea înălţimii.

Îşi ridică privirea către creanga pinului. Da, atât cămaşa

[3] Personaj din *Hamlet* (William Shakespeare).

cât şi haina aveau câte două găuri în partea de sus a spatelui.

O încercare de jaf la drumul mare nu putuse avea loc înainte de război. Poştaşii nu erau atacaţi aproape niciodată, nici măcar în anii optzeci, pe durata tulburărilor din timpul depresiunii economice, premergătoare „epocii de aur” a anilor nouăzeci.

În plus, căutările unui comisionar dispărut n-ar fi încetat înainte de a fi descoperit.

Atacul avusese aşadar loc *după* Războiul de o Săptămână. Dar ce căuta un poştaş, de unul singur, în zonele rurale, după ce Statele Unite îşi încheiaseră practic existenţa? La cât timp după asta se întâmplase faptul?

Probabil că tipul scăpase dintr-o ambuscadă şi căutase drumuri şi poteci izolate, ca să scape şi de urmăritori. Poate nu ştiuse cât de grave îi erau rănile sau intrase pur şi simplu în panică.

Dar Gordon bănuia că existase un alt motiv care-l îndemnase să şerpuiască printre tufele de afin, ascunzându-se în adâncul pădurii.

— Îşi proteja scrisorile, şopti. Şi-a evaluat şansele de a leşina pe drum punându-le în balanţă cu posibilitatea de a găsi pe cineva care să-l ajute… şi a decis s-ascundă corespondenţa în loc să-ncerce să-şi salveze viaţa.

Fusese aşadar un poştaş loial de după război, un erou în epoca ultimelor pâlpâiri ale apusului civilizaţiei. Gordon îşi aduse aminte de o veche odă dedicată factorilor poştali… „Nici grindina, nici zloata…” şi se minună la gândul că existase cineva care făcuse atâtea eforturi ca să nu piară lumina.

Asta explica prezenţa scrisorilor oficiale şi lipsa reclamelor. Nu-şi dăduse seama că, fie şi numai ca aparenţă, normalitatea se prelungise atât de mult. Bineînţeles că un recrut de şaptesprezece ani din miliţie avusese foarte puţine şanse să observe ceva normal. Încercarea de a ţine mulţimea sub control şi jafurile generalizate din principalele centre de distribuire a rezervelor ocupaseră tot timpul forţelor armate ale

autorităţii şi le uzaseră până când miliţia sfârşise prin a dispărea fără urmă în vâltoarea tulburărilor pe care fusese trimisă să le reprime. Dacă în timpul acelor luni de groază bărbaţii şi femeile din alte locuri se purtaseră într-o mai mare măsură ca nişte fiinţe omeneşti, nu-l avuseseră niciodată pe Gordon drept martor ocular.

Descoperirea faptei curajoase a poştaşului nu reuşi decât să-l deprime. Povestea unei lupte împotriva haosului duse de primari, profesori universitari şi factori poştali avea un gust de „ce-ar fi fost dacă” prea amar ca să reflecteze asupra ei un timp mai îndelungat.

Portiera din spate se încăpăţână să nu se lase deschisă decât cu greutate, după ce o forţă cu o pârghie improvizată.

Împinse sacii cu scrisori într-o parte şi găsi şapca poştaşului, cu o insignă care-şi pierduse luciul, o cutie goală pentru alimente şi o pereche valoroasă de ochelari de soare, în praful gros de deasupra locaşului unei roţi.

O lopată mică, menită să ajute la despotmolirea jeepului, avea să ajute acum la îngroparea şoferului său.

În cele din urmă, chiar în spatele scaunului acestuia, strivită sub mai mulţi saci grei, găsi o chitară spartă. Un glonţ de calibru mare îi retezase gâtul. Alături, o pungă voluminoasă, de plastic îngălbenit, conţinea aproape o jumătate de kilogram de ierburi uscate, din care se ridica o aromă puternică, de mosc. Amintirile lui Gordon nu se estompaseră destul de mult ca să uite mirosul de marijuana.

Şi-l imaginase pe poştaş, considerându-l un bărbat de vârstă mijlocie, chel, conservator. Îi recreă înfăţişarea, făcându-l să semene mai degrabă cu sine însuşi, slab şi vânos, cu barbă şi cu o eternă expresie de uimire, lăsând impresia că era oricând gata să scoată o exclamaţie de încântare.

Poate un neohippy – membru al unei subgeneraţii care abia dacă începuse să înflorească înainte de a o veşteji războiul, aşa cum se întâmplase cu orice altă manifestare a optimismului – un neohippy care apărase instituţia poştală

cu preţul vieţii. Ceea ce nu-l surprinse câtuşi de puţin pe Gordon. Avusese prieteni care aderaseră la aceeaşi mişcare, oamenii sinceri, deşi puţin cam ciudaţi.

Recuperă corzile chitarei şi, pentru prima oară în dimineaţa aceea, avu un uşor sentiment de vinovăţie.

Poştaşul nici măcar nu fusese înarmat. Gordon îşi aduse aminte că pe vremuri citise cum operase serviciul poştal al Statelor Unite, traversând trei ani de-a rândul linia frontului în timpul Războiului de Secesiune. Poate că tipul ăsta crezuse în respectul compatrioţilor săi pentru tradiţie.

America post-Haos n-avea nicio altă tradiţie în afară de supravieţuire. Gordon găsise câteva comunităţi care-l primiseră cu aceeaşi bunăvoinţă rezervată pretutindeni menestrelilor din Evul Mediu. Altele erau guvernate de diverse varietăţi delirante de paranoia. Chiar şi rarele cazuri în care întâlnise atitudini prietenoase, acolo unde oameni decenţi păreau dispuşi să întâmpine călduros un străin, plecase întotdeauna mai departe, după un timp destul de scurt. Se pomenea întotdeauna începând să viseze roţi puse automat în mişcare şi aparate de zbor umplând cerul.

Dimineaţa ajunsese deja la jumătate. Ceea ce spicuise din jeep era suficient ca să-i mărească şansele de supravieţuire, fără nicio confruntare cu bandiţii. Avea să fie cu atât mai bine cu cât pleca mai repede din trecătoare, în căutarea unui curs de apă decent.

În clipa aceea, nimic nu i-ar fi fost nici măcar pe jumătate atât de util ca un pârâu, aflat undeva, în afara teritoriului tâlharilor, de unde să pescuiască un păstrăv care să-i umple stomacul.

Dar mai avea încă un lucru de făcut înainte de plecare. Cântări lopata în mână.

Flămând sau nu, îi datorezi tipului ăstuia măcar atât.

Se uită în jur, căutând un loc umbros, cu pământ moale, în care să poată săpa.

Patru

„… Ele spus-au: N-ai teamă, Macbeth, cât timp pădurea Birnam nu va porni spre Dunsinane! Şi-acum pădurea vine către Dunsinane!

La arme! Toţi pe ziduri. Dacă astăzi se-adevereşte ce grăit-a vrăjitoarea despre ceea ce se vede-n zare – nu-i rost de fugă, nici de-a sta nu este.”

Gordon strânse în mână sabia de lemn, meşterită dintr-o scândură şi din nişte tinichele. Îi făcu semn unui aghiotant invizibil.

„Mă simt de soare istovit deodată, şi-aş vrea să văd pierind zidirea toată. Să sune-alarma! Vino, vânt, pierzare! Murim măcar cu zaua pe spinare!”[4]

Îşi îndreptă umerii, îşi flutură sabia şi-şi scoase eroul din scenă, trimiţându-l să-şi primească osânda.

Imediat ce ieşi din lumina lămpilor cu seu, se răsuci, aruncând o privire către spectatori. Piesele anterioare le plăcuseră. Dar acea versiune a lui *Macbeth,* denaturată şi interpretată de un singur actor, le-ar fi putut depăşi puterea de înţelegere.

Însă, imediat ce dispăru de pe scenă, izbucniră aplauze entuziaste, conduse de doamna Adele Thompson, conducătoarea micii comunităţi. Adulţii fluierau admirativ şi tropăiau. Tinerii aplaudau cu stângăcie, iar cei sub douăzeci de ani se uitau la rudele lor mai vârstnice şi-şi pocneau neîndemânatici palmele, părând să participe pentru prima oară la acel ritual straniu.

Era evident că le plăcuse vechea tragedie, în versiunea prescurtată de el, aşa că Gordon răsuflă uşurat. Ca să fie sincer, anumite părţi fuseseră simplificate nu atât din dorinţa de a le scurta, ci mai degrabă din cauză că nu-şi mai amintea perfect originalul. Trecuse un deceniu de când văzuse ultima oară un exemplar al piesei şi acela era pe jumătate ars.

---

[4] Fragment din *Macbeth* (William Shakespeare), în traducerea lui Ion Vinea, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1957.

Cu toate acestea, ultimele versuri ale monologului fuseseră autentice. N-avea să uite niciodată expresia „vânt, pierzare”.

Zâmbind larg, se întoarse să-şi facă plecăciunile pe scenă – un lift de garaj, acoperit cu scânduri, aflat în ceea ce fusese cândva unica staţie de benzină din minusculul cătun Pine View.

Foamea şi singurătatea îl îndemnaseră să pună la încercare ospitalitatea acelui sat de munte, cu ogoarele ocrotite de garduri şi având ziduri solide, din buşteni, şi riscul astfel asumat dăduse rezultate care-i depăşeau speranţele. Supusă la vot, propunerea – făcută cu titlul de încercare – de a primi mâncare şi provizii în schimbul unei serii de spectacole primise, cât se putea de corect, acordul majorităţii adulţilor care aveau dreptul să-şi exprime părerea şi înţelegerea părea acum bătută-n cuie.

— Bravo! Excelent!

Doamna Thompson se ridicase în picioare în primul rând, aplaudând cu înflăcărare. Cu părul alb şi fără prea multă carne pe oase, dar încă robustă, se întoarse să-i încurajeze pe ceilalţi patruzeci şi ceva de spectatori, printre care şi copii mici, să-şi arate aprecierea. Gordon îşi flutură braţul şi se înclină mai adânc decât înainte.

Bineînţeles că spectacolul fusese o mizerie. Dar, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, el era probabil singura persoană care studiase arta dramatică, fie şi ca specialitate secundară. În America reapăruseră „ţărănoii” şi, asemenea menestrelilor care-l precedaseră cândva, Gordon învăţase să elimine subtilităţile din reprezentaţiile sale.

Sincronizându-şi ultima plecăciune cu momentul în care începeau să se stingă aplauzele, sări pe scenă şi începu să-şi scoată costumul improvizat la repezeală. Stabilise condiţii ferme; fără bisuri. Teatrul era marfa lui şi voia să fie sigur că o doreau, cu sete, până când părăsea comunitatea.

— Uimitor. Pur şi simplu superb! i se adresă doamna Thompson când li se alătură sătenilor, adunaţi în

momentul acela lângă masa întinsă, cu rol de bufet, lângă zidul din spate.

Copii mai mari îl înconjurară, fixându-l cu priviri admirative.

În comparaţie cu atât de multe sate de câmp şi de munte în care domnea foametea, Pine View era de-a dreptul prosper. În unele locuri, o generaţie aproape că lipsea, fiindcă efectele Iernii de Trei Ani asupra copiilor fuseseră devastatoare. Dar aici văzu mai mulţi adolescenţi şi câţiva tineri, ba chiar şi nişte bătrâni care fuseseră probabil trecuţi de vârsta mijlocie în momentul când se abătuse Sfârşitul Lumii asupra lor.

Probabil s-au străduit să salveze pe toată lumea. Un astfel de comportament era o raritate, dar îl mai întâlnise totuşi ici şi colo.

Urmele acelor ani se vedeau pretutindeni. Chipuri desfigurate de boli sau purtând stigmatele epuizării şi ale războiului. Două femei şi un bărbat aveau membre amputate, iar altul nu vedea decât cu un sigur ochi, al doilea fiindu-i înceţoşat de cataractă.

Era obişnuit cu astfel de lucruri, cel puţin ca aparenţă. Îşi privi gazda dând din cap cu un aer recunoscător.

— Vă mulţumesc, doamnă Thompson. Apreciez cuvintele amabile, din partea unui critic cu spirit pătrunzător. Mă bucur că v-a plăcut spectacolul.

— Nu, nu, serios, insistă şefa clanului, ca şi cum Gordon ar fi-ncercat să fie modest. De ani de zile nu m-a mai încântat ceva atât de mult. La ultima parte a interpretării lui Macbeth am simţit fiori pe şira spinării. Îmi doresc să fi văzut piesa la televizor, când am avut ocazia. N-am ştiut că e atât de bună!

Şi discursul inspirat pe care ni l-aţi oferit mai devreme, cel ţinut de Abraham Lincoln… ei, ştiţi, la început noi am încercat să înfiinţăm aici o şcoală. Dar pur şi simplu n-a mers. Am avut nevoie de orice mână de lucru, chiar şi de ale copiilor, însă acum, ei… discursul ăsta m-a pus pe gânduri. Există câteva cărţi vechi, ţinute la păstrare. Poate-a sosit timpul să-ncercăm din nou.

Gordon o aprobă politicos, cu o înclinare a capului. Mai întâlnise sindromul, cel mai bun din aproximativ o duzină de tipuri de reacţii, dar şi cel mai întristător. Se simţea ca un şarlatan ori de câte ori spectacolele sale trezeau speranţe măreţe, ascunse în inimile câtorva oameni în vârstă decenţi, care-şi aduceau aminte de vremurile mai bune… speranţe care, din câte ştia el, se stingeau întotdeauna după câteva luni sau doar după câteva săptămâni.

Era ca şi cum seminţele civilizaţiei ar fi avut nevoie să fie stropite cu ceva mai mult decât bunăvoinţa şi visele unor bătrâni care absolviseră cândva măcar liceul. Gordon se întreba adesea dacă rezolvarea n-ar fi putut fi adusă de un simbol potrivit, de ideea potrivită. Însă ştia că micile lui spectacole, oricât de bine primite, nu erau cheia. Puteau declanşa, când şi când, un început, dar entuziasmul local pierea întotdeauna în scurt timp. El unul nu era un mesia ambulant. Legendele pe care le declama nu reprezentau sprijinul necesar pentru înfrângerea inerţiei unei epoci întunecate.

Pământul se-nvârte şi vechea generaţie o să dispară în curând. Continentul o să rămână sub stăpânirea unor triburi răzleţe. Poate aventura o să reînceapă peste o mie de ani. Între timp…

Gordon fu cruţat, nemaifiind nevoit să asculte şi alte planuri ale doamnei Thompson, din nefericire cu prea puţine şanse de a se transforma în fapte. Prin mulţime îşi făcu loc o negresă scundă, cu părul argintiu, vânoasă, cu tenul pergamentos, care strânse braţul lui Gordon prieteneşte, dar cu forţa unei menghine.

— Ei, Adele, îi spuse ea matriarhei clanului, de la prânz încoace, domnul Krantz n-a mai gustat nici măcar o-mbucătură. Dacă vrem să ne ofere un spectacol şi mâine seară, cred că am face bine să-l hrănim. Nu?

Îl strânse din nou de braţul drept şi consideră, evident, că era subnutrit, o impresie pe care el detesta s-o modifice tocmai când în aer plutea aroma îmbietoare a mâncării.

Doamna Thompson se uită la cealaltă femeie cu o

indulgenţă plină de răbdare.

— Bineînţeles, Patricia, răspunse ea. O să mai discutăm despre asta mai târziu, domnule Krantz, după ce vă mai îngraşă puţin doamna Howlett.

Zâmbetul şi licărul din ochii ei aveau o tentă de ironie plină de inteligenţă şi Gordon se pomeni reevaluând-o. Fără nicio îndoială, Adele Thompson nu se lăsa prostită cu uşurinţă.

Doamna Howlett îi deschise drumul prin mulţime. El zâmbea, dând din cap, în timp ce mâinile se întindeau să-i atingă mâneca. Toate mişcările îi erau urmărite cu ochi mari.

Probabil că foamea face din mine un actor mai bun. N-am mai avut niciodată un public care să reacţioneze astfel.

Printre cei care-l priveau din spatele mesei lungi se afla o femeie tânără, nu cu mult mai înaltă decât doamna Howlett, cu ochii adânci, migdalaţi, şi cu un păr mai negru decât oricare altul pe care-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Se răsuci de două ori ca să plesnească peste mână un copil care-ncerca să se servească înaintea onoratului oaspete. Şi de fiecare dată se grăbi să se uite din nou la Gordon şi să-i zâmbească.

Lângă ea, un bărbat tânăr, înalt şi voinic, îşi mângâie barba roşcată şi îi adresă lui Gordon o privire stranie, cu ochii parcă plini de un soi de resemnare disperată. El nu avu la dispoziţie decât un singur moment în care să absoarbă imaginea celor doi, înainte ca doamna Howlett să tragă în faţa frumoasei brunete.

— Abby, zise ea, să pregătim pentru domnul Krantz o farfurie cu câte puţin din toate. Pe urmă o să se poată hotărî şi-o să ne spună din ce doreşte încă o porţie. Plăcinta cu afine e făcută de mine, domnule Krantz.

Năucit, Gordon luă notă că trebuia să ceară o a doua felie de plăcintă. Însă îi era greu să se concentreze asupra diplomaţiei. Nu mai văzuse şi nu mai mirosise aşa ceva de ani de zile. Miresmele îi distraseră atenţia de la privirile tulburătoare şi de la mâinile întinse.

Pe masă se lăfăia un curcan imens, făcut la frigare şi

umplut. Al doilea fel de mâncare, cartofi fierţi ornaţi cu carne uscată frăgezită în bere, morcovi şi ceapă, îşi înălţa aburii dintr-un castron uriaş. Către capătul mesei, Gordon văzu plăcintă cu mere şi un butoiaş deschis, cu felii subţiri de mere uscate. *Înainte de plecare, trebuie să-i păcălesc ca să-mi dea şi mie o provizie din aşa ceva.*

Renunţând să continue inventarul, întinse nerăbdător mâna către farfuria care i se pregătise. Abby continuă să-l privească în timp ce o lua.

Uriaşul roşcat, cu fruntea încruntată, murmură pe neaşteptate ceva neinteligibil şi se întinse să prindă mâna dreaptă a lui Gordon într-ale sale. El tresări de durere, iar tipul taciturn nu-i dădu drumul decât după ce răspunse gestului şi-şi strânseră mâinile cu fermitate.

Tânărul murmură ceva, cu voce prea joasă ca să fie auzită, dădu din cap şi-i eliberă mâna. Se aplecă s-o sărute pe brunetă în grabă şi plecă repede, cu ochii în jos.

Gordon clipi, nedumerit. *Oare mi-a scăpat ceva?* Avea senzaţia că tocmai se petrecuse un soi de eveniment pe care nu izbutise nicidecum să-l priceapă.

— Ăsta a fost Michael, bărbatul lui Abby, îi lămuri doamna Howlett. A trebuit să plece la capcane, să-l schimbe pe Edward. Dar a vrut să vadă mai întâi reprezentaţia ta. Când era mic îi plăceau foarte mult spectacolele televizate…

Aburul din farfurie i se înălţă în faţă şi Gordon se simţi năucit şi înfometat. Abby se îmbujoră şi zâmbi când îl auzi mulţumindu-i. Doamna Howlett îl duse să se aşeze pe un morman de cauciucuri vechi.

— O să stai de vorbă cu Abby mai târziu, continuă negresa. Acum mănâncă. Simte-te bine.

El n-avea nevoie de-ncurajări. Începu să înfulece cu poftă, în timp ce oamenii îl priveau plini de curiozitate, iar doamna Howlett trăncănea în continuare.

— E bun, nu-i aşa? Stai şi mănâncă, nu ne da atenţie. Iar după ce-o să te saturi şi-o să ai din nou chef de vorbă, cred c-o să ne facă tuturor plăcere s-auzim, încă o dată, cum ai ajuns să fii poştaş.

Gordon se uită la feţele nerăbdătoare din jur. Luă în grabă o înghiţitură de bere, ca să trimită la vale cartofii prea fierbinţi.

— Nu sunt decât un simplu actor ambulant, spuse, cu gura pe jumătate plină, ridicând către buze un picior de curcan. Cum am dat peste geantă şi peste uniformă nu e cine ştie ce poveste.

Nu-i păsa dacă se holbau la el, dacă-l atingeau sau dacă-i vorbeau, atâta timp cât îl lăsau să mănânce!

Doamna Howlett îl privi în tăcere câteva clipe. Apoi, incapabilă să se abţină, începu din nou.

— Ştii, când eram fetiţă, îi dădeam poştaşului lapte şi prăjituri. Iar în ajunul Anului Nou, tata îi punea întotdeauna pe gard un păhărel cu whisky. Şi tot tata ne spunea poezia aia, ştii: „Prin zloată, printre neguri şi boli, sau prin noroi, printre tâlhari şi-n crunte vremuri de război…”

Gordon fu cât pe ce să se înece, scăpând înghiţitura pe unde nu trebuia. Tuşi şi-şi ridică privirea, să se convingă că femeia vorbea serios. O licărire din mintea lui era gata să danseze, încântată de versurile pe care ea le reda inexact, dar, întâmplător, într-o variantă superbă. Suna minunat.

Însă licărul se stinse repede, imediat ce muşcă din friptura delicioasă. Nu voia să facă eforturi ca să-şi imagineze încotro bătea femeia.

— Poştaşul *nostru* obişnuia să ne *cânte!*

Cel care se amestecase în vorbă era un uriaş cu păr negru şi cu şuviţe argintii prin barbă. Ochii păreau să i se înceţoşeze pe măsură ce-şi amintea.

— Sâmbăta, când nu ne duceam la şcoală, îl auzeam venind de departe, uneori chiar şi de la un cvartal distanţă. Era negru, mult mai negru decât doamna Howlett sau decât Jim Horton, tipul de colo. Omule, chiar c-avea voce frumoasă! Cred c-aşa primise postul. Îmi aducea toate monedele pe care le comandam prin poştă pentru colecţia mea. Suna la uşă, ca să mi le dea personal, cu mâna lui.

Veneraţia cu care se apropia de trecut îi reducea vocea

la o şoaptă.

— Când eram mică, poştaşul nostru se mulţumea să fluiere, spuse o femeie de vârstă mijlocie, cu faţa brăzdată de riduri adânci. Părea uşor dezamăgită. Dar *era* un om într-adevăr cumsecade. Mai târziu, când am crescut, m-am întors într-o zi de la lucru ca să aflu că tocmai salvase viaţa unui vecin de-al meu. Îl auzise sufocându-se şi-i făcuse respiraţie gură la gură până la sosirea ambulanţei.

Din cercul ascultătorilor se înălţă un suspin colectiv, de parcă li s-ar fi povestit amintirile eroice ale unui singur erou antic. Copiii stăteau tăcuţi, sorbind cuvintele cu gura căscată pe măsură ce istorisirile căpătau din ce în ce mai multe înflorituri. Sau cel puţin aşa considera mica parte din Gordon care continua să asculte. Erau pur şi simplu prea trase de păr ca să poată fi crezute.

Doamna Howlett îi atinse genunchiul.

— Mai povesteşte-ne o dată cum ai ajuns poştaş.

El ridică din umeri, cu o uşoară disperare.

— Am găsit pur şi simplu lucrurile poştaşului! sublinie, cu gura plină.

Aromele îl copleşiseră şi aproape că intră în panică văzând cum aşteptau cu toţii, aplecându-se parcă *ameninţători* asupra lui. Dacă adulţii din sat voiau să-şi romanţeze amintirile despre nişte oameni cândva consideraţi, în cel mai bun caz, funcţionari de mâna a doua, n-aveau decât. După toate aparenţele, asociau spectacolul lui din seara aceea cu scurtele manifestări exterioare ale poştaşilor din cartierele lor, la care fuseseră martori în copilărie. Şi asta era OK. Puteau să-şi închipuie orice naiba le făcea plăcere, atâta timp cât nu-i întrerupeau masa.

— Aaa…

Mai mulţi săteni schimbară priviri pline de subînţelesuri şi dădură din capete, de parcă răspunsul lui Gordon ar fi avut o semnificaţie profundă. Îşi auzi cuvintele repetate de oamenii de pe marginea cercului.

— A găsit lucrurile poştaşului… aşa că, fireşte, a devenit el…

Probabil că spusele lui le aduseseră, cumva, un soi de împăcare, fiindcă mulţimea se rări pe măsură ce sătenii plecau la bufet, să se servească pe rând, cu bună-cuviinţă. Gordon avea să înţeleagă abia mult mai târziu, reflectând, semnificaţia celor petrecute acolo, sub ferestrele bătute-n scânduri şi în lumina lămpilor cu seu, în vreme ce el se îndopa, fiind aproape gata să plesnească de atâtea delicatese.

Cinci

…am descoperit că în clinica noastră există rezerve abundente de dezinfectante şi de analgezice, de diverse tipuri. Am auzit că în Bend şi în centrele de redistribuire din nord e criză de aşa ceva. Suntem dispuşi să oferim o parte din ele, alături de un camion cu bare de răşină deionizantă, abandonate întâmplător aici, în schimbul a o mie de doze de tetraciclină, care ne-ar ajuta să ne ferim de epidemia de ciumă bubonică izbucnită în est. Am accepta, eventual, ca alternativă, o cultură activă de fermenţi producători de balomicină, dacă poate veni aici cineva care să ne arate cum s-o menţinem ca atare.

Avem de asemenea şi o nevoie disperată de…

Primarul din Gilchrist fusese probabil un om cu voinţă de fier dacă reuşise să convingă comitetul local de apreciere a urgenţelor să propună un asemenea schimb. Ilogică şi necooperantă sub toate formele sale, tezaurizarea îşi adusese o contribuţie majoră la colaps. Gordon constata cu uimire că, în primii doi ani de haos, încă mai existaseră oameni cu atât de mult bun-simţ.

Se frecă la ochi. Nu era uşor să citeşti la lumina a două lumânări artizanale. Însă îi venea greu s-adoarmă pe salteaua moale şi nu voia nici de-al naibii să se culce pe podea după ce visase atât de mult la un asemenea pat, dintr-o asemenea încăpere!

Ceva mai devreme se simţise rău. Toată mâncarea aia, ajutată de berea de casă, aproape că-l trecuse peste hotarul dintre încântarea delirantă şi suferinţa necruţătoare. Reuşise cumva să se clatine pe muchia dintre ele vreme de mai multe ore, cât durase sărbătorirea de care-şi amintea ca prin ceaţă, până când plecase în sfârşit, împleticindu-se, către camera pregătită pentru el.

Acolo îl aşteptaseră o *periuţă de dinţi,* pusă pe noptieră,

şi o cadă de fier plină cu apă fierbinte.

Şi un săpun! În baie, stomacul i se liniştise şi pielea îi căpătase o strălucire caldă, curată.

Zâmbi la vederea uniformei lui de poştaş, care fusese spălată şi călcată. Stătea pe spătarul unui scaun din apropiere; găurile şi rupturile peticite grosolan de el însuşi fuseseră cârpite cu măiestrie.

Nu-i putea învinui pe oamenii din acel cătun minuscul că neglijaseră singurul lucru după care continua să tânjească… ceva de care era lipsit de atât de multă vreme încât aproape că nici nu-i mai venea în minte. Destul. Locul unde se afla era aproape un paradis.

Cu mintea înceţoşată de saţietate, stătea întins între două cearşafuri vechi, dar curate, şi aştepta în tihnă să-l cuprindă somnul, citind corespondenţa dintre doi oameni morţi de mult.

Primarul din Gilchrist continua:

> Bandele locale de „survivalişti” ne fac dificultăţi extrem de mari. Din fericire, aceste creaturi infestate de egoism sunt, în marea lor majoritate, prea paranoice ca să se asocieze. Presupun că-şi fac unii altora tot atâtea necazuri cât ne fac şi nouă. Şi totuşi încep să devină o problemă reală.
>
> O serie de bărbaţi bine înarmaţi, în uniforme militare de camuflaj, trag cu regularitate, luându-l la ochi pe şeriful nostru. Fără-ndoială că idioţii îl cred un „lacheu de-al ruşilor”, sau au în capete vreo prostie similară.
>
> S-au apucat şi de vânat, pe scară largă, omorând toate animalele pădurii şi făcând o treabă infectă în privinţa tranşării şi a conservării cărnii. Vânătorii noştri se întorc dezgustaţi de o asemenea irosire, după ce se trage adesea în ei, deşi nu provoacă pe nimeni.
>
> Ştiu că vă cer prea mult, dar, dacă vă puteţi lipsi de unul dintre plutoanele care se ocupă de împiedicarea revoltelor pe durata redistribuirilor, aţi

vrea să-l trimiteţi aici, să ne-ajute să-i stârpim pe aceşti derbedei exaltaţi, egoişti şi acaparatori, smulgându-i din micile lor arsenale fortificate? Poate o unitate sau două din armata Statelor Unite i-ar putea convinge că am câştigat războiul şi că de acum înainte trebuie să cooperăm unii cu alţii…

Gordon lăsă scrisoarea jos.

Aşadar, şi acolo lucrurile se petrecuseră la fel. Clişeul „picăturii care revarsă paharul” fusese reprezentat de plaga numită „survivalişti” şi mai ales de cei care-l urmau pe marele preot al anarhiei violente, Nathan Holn.

Când făcea parte din miliţie, una dintre îndatoririle lui Gordon fusese să dea o mână de ajutor la eliminarea micilor bande de tăietori de beregate şi de obsedaţi gata să tragă în oricine. Numărul de grote şi de cabane fortificate găsite de unitatea lui – în prerie şi pe insuliţele din lacuri – fusese cutremurător… toate construite ca urmare a erupţiei de paranoia din deceniile dificile premergătoare războiului.

Ironia a fost că reuşiserăm să întoarcem roata. Criza se încheiase. Oamenii munceau din nou, cooperau. Exceptându-i pe cei câţiva ţicniţi, părea să se apropie o nouă renaştere, pentru America şi pentru întreaga lume.

Dar uitaserăm cât de mult rău pot face câţiva ţicniţi, în America şi în întreaga lume.

Bineînţeles că, în momentul colapsului, preţioasele mini-fortăreţe ale survivaliştilor nu mai rămăseseră mult în mâinile lor. Cele mai multe dintre acele bastioane minuscule îşi schimbaseră stăpânii de cel puţin douăsprezece ori în primele luni – erau ţinte atât de tentante. Luptele se dezlănţuiseră în toate zonele de şes şi nu încetaseră până când nu se făcuseră ţăndări toate colectoarele de energie solară, până când nu fuseseră transformate în ruine toate centralele eoliene şi până când nesfârşita căutare de droguri tot mai puternice nu împrăştiase toate rezervele de medicamente de mare preţ.

În final nu supravieţuiseră decât fermele şi satele, cele

în care existase un amestec bine dozat de cruzime, coeziune interioară şi bun-simţ. Când toate unităţile Gărzii Naţionale îşi găsiseră obştescul sfârşit apărându-şi poziţiile sau se autodizolvaseră în bande rătăcitoare de survivalişti luptători, mai rămăsese în viaţă o foarte mică parte din populaţia iniţială a sihăstriilor înarmate şi fortificate.

Gordon se mai uită o dată la timbrul poştal. *La aproape doi ani după război.* Clătină din cap. *N-am ştiut niciodată că a rezistat cineva atât de mult.*

Gândul îl duru, ca o rană amorţită din adâncul fiinţei sale. Era pur şi simplu prea chinuitor să-ţi imaginezi tot ce s-ar fi putut face pentru evitarea faptelor în ultimii şaisprezece ani.

Auzi un zgomot estompat. Îşi ridică privirea, întrebându-se dacă nu cumva şi-l imaginase. Pe urmă desluşi o altă bătaie uşoară, cu foarte puţin mai pronunţată decât prima, în uşa camerei sale.

— Intră! strigă.

Uşa se deschise pe jumătate. Abby, tânăra mărunţică, având o vagă înclinare orientală a ochilor, îi adresă un surâs timid prin golul îngust. Gordon împături scrisoarea la loc şi o strecură în plic. Zâmbi.

— Bună, Abby. Ce e?

— Am… am venit să te-ntreb dacă mai ai nevoie de ceva, răspunse ea, puţin cam prea repede. Baia ţi-a făcut plăcere?

— Mi-a plăcut oare? suspină Gordon. Se pomeni apelând la limbajul vibrant al lui Macduff[5]. O, da, copilă. Şi periuţa de dinţi m-a bucurat îndeosebi. Un dar al cerului, asta a fost.

— Ai spus că pe-a ta ai pierdut-o. Abby îşi coborî privirea spre podea. Am atras atenţia că aveam cel puţin cinci sau şase periuţe noi în magazie. Mă bucur că te-a încântat.

— A fost ideea ta? El se înclină. Atunci îţi sunt într-adevăr îndatorat.

Tânăra îşi înălţă privirea şi zâmbi.

---

[5] Personaj din *Macbeth* (William Shakespeare).

— Ce citeai, o scrisoare? Pot să mă uit la ea? N-am mai văzut niciodată una.

Gordon râse.

— O, cu siguranţă nu eşti chiar atât de tânără! Cum rămâne cu vremurile dinainte de război?

Ea roşi când îl auzi râzând.

— N-aveam decât patru ani când a-nceput. Am fost atât de speriată şi de nedumerită încât nu… chiar nu-mi amintesc mare lucru dinainte.

Gordon clipi, confuz. Trecuse într-adevăr atât de mult timp? Da. Şaisprezece ani erau într-adevăr de-ajuns ca s-apară pe pământ femei frumoase, care nu ţineau minte cum fusese lumea înainte de epoca lor întunecată.

Uluitor, medită el.

— Bine, atunci.

Împinse scaunul alături de pat. Abby se apropie zâmbind şi se aşeză lângă el. Gordon întinse mâna spre geantă şi scoase un alt plic fragil, îngălbenit. Despături scrisoarea cu grijă şi i-o întinse.

Ea o studie cu atâta atenţie, încât Gordon crezu c-o citea de la cap la coadă. O văzu concentrându-se, cu sprâncenele subţiri aproape unindu-i-se într-o cută a frunţii. Dar în final îi înapoie scrisoarea.

— Cred că nu ştiu să citesc chiar atât de bine. Adică pot să citesc etichetele de pe conserve şi alte lucruri asemănătoare. Dar n-am exersat niciodată prea mult în privinţa scrisului de mână şi… a frazelor.

Către sfârşit, vocea i se stinse. Părea jenată, dar într-un mod încrezător, cu desăvârşire lipsit de temeri, de parcă Gordon ar fi fost confesorul ei.

El zâmbi.

— Nu contează. Îţi spun eu despre ce e vorba.

Ridică hârtia către flacăra unei lumânări. Abby se mută pe marginea patului, lângă genunchii lui, privind fascinată paginile.

— E scrisoarea unui oarecare John Briggs din Fort Rock, Oregon, către fostul lui patron din Klamath Falls… Ţinând cont de strungul şi de căluţul de lemn din antet, presupun

că Briggs trebuie să fi fost un mecanic sau un dulgher ieşit la pensie.

Gordon se concentră asupra scrisului aproape indescifrabil.

— Se pare că domnul Briggs era un om foarte cumsecade. Se oferă să-i ia la el pe copiii fostului său şef, până la încheierea stării de urgenţă. Mai spune şi că are un atelier de mecanică auto, cu sursă proprie de energie şi un stoc mare de metal. Vrea să ştie dacă fostul patron are nevoie de ceva, mai ales de lucruri care nu prea se mai găsesc…

Vocea lui Gordon tremură. Încă îşi mai simţea capul atât de greu după excesele sale alimentare încât abia atunci îl izbise faptul că pe patul lui stătea o femeie frumoasă. Adâncitura făcută de ea în saltea înclina trupul lui într-acolo. Se grăbi să-şi dreagă glasul şi continuă să treacă în revistă scrisoarea.

— Briggs spune ceva despre nivelurile energiei produse de hidrocentrala de la Fort Rock… Telefoanele nu mai funcţionau, dar, destul de bizar, el continua să menţină legătura cu oraşul Eugene prin reţeaua de date la care îi era conectat computerul…

Abby se uita la el. După toate aparenţele, o mare parte din ceea ce-i spunea despre autorul scrisorii suna pentru ea ca şi cum ar fi fost într-o limbă străină. „Atelier de mecanică auto” şi „reţea de date” ar fi putut fi formule antice, cu puteri magice.

— Nouă de ce nu ne-ai adus nicio scrisoare, aici, în Pine View? spuse tânăra, cu totul pe neaşteptate.

Gordon clipi nedumerit la auzul întrebării lipsite de legătură cu discuţia de până atunci. Fata nu era proastă. Oricine îşi putea da seama. Atunci de ce tot ceea ce spusese la sosirea în cătun şi mai târziu, la petrecere, fusese înţeles cu totul greşit? Abby continua să-l creadă *poştaş,* părere împărtăşită, după toate aparenţele, de toţi locuitorii micii aşezări, cu excepţia câtorva.

De la cine îşi imagina ea că puteau primi corespondenţă?

Probabil nu-şi dădea seama nici că scrisorile din geanta lui fuseseră trimise cu mult timp în urmă, de către nişte bărbaţi şi femei acum morţi către alţi bărbaţi şi femei care între timp muriseră şi ei, nici că le căra după sine din… din propriile lui motive.

Mitul născut spontan acolo, în Pine View, îl deprima pe Gordon. Era încă un semn de deteriorare a minţilor unor oameni civilizaţi, dintre care unii absolviseră cândva un liceu sau chiar o facultate. Se gândi că, spunându-i adevărul, cu toată brutalitatea şi sinceritatea de care era capabil, ar fi putut pune capăt acelei fantezii, odată pentru totdeauna. Şi începu s-o facă.

— Nu v-am adus scrisori pentru că…

Se opri. Se simţea din nou conştient de apropierea ei, de parfumul ei, de curbele line ale trupului. Ca şi de încrederea pe care i-o acorda.

Oftă şi-şi feri privirea.

— Nu v-am adus scrisori pentru că… pentru că vin din vest, din Idaho, unde nu e nimeni care să vă cunoască pe voi, cei din Pine View. De aici plec spre coastă. Acolo e posibil să mai fi rămas oraşe mari. Poate…

— Poate de-acolo o să ne scrie cineva, dacă le trimitem noi mai întâi o scrisoare! Ochii lui Abby străluceau. Pe urmă, când o să treci din nou pe-aici, în drumul de întoarcere spre Idaho, o să ne poţi da scrisorile lor şi poate-o să mai joci şi teatru pentru noi, ca în seara asta, şi-o s-avem pentru tine atât de multă bere şi atât de multă plăcintă încât o să plesneşti! Ţopăi uşor pe marginea patului. Până atunci o să-nvăţ să citesc mai bine, promit!

Gordon clătină din cap şi zâmbi. N-avea dreptul să spulbere astfel de vise.

— Poate că aşa va fi, Abby. Poate că da. Dar, ştii, ai putea învăţa mult mai uşor să citeşti. Doamna Thompson s-a oferit să supună la vot propunerea de a mă opri aici o vreme. Cred că, oficial, aş fi profesor, deşi ar fi trebuit să demonstrez că sunt un vânător şi un fermier la fel de bun ca oricine altcineva. Aş putea da şi lecţii de tras cu arcul…

Se întrerupse. Abby îl privea surprinsă, cu gura căscată.

Apoi o văzu clătinând din cap cu putere.

— N-ai aflat? Au votat imediat ce te-ai dus să faci baie. Doamnei Thompson ar trebui să-i fie ruşine c-a încercat să mituiască astfel un om ca tine, care are o misiune atât de importantă!

Gordon se aplecă spre ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce-ai spus?

Sperase că ar fi putut rămâne la Pine View măcar pe durata iernii, dacă nu an sau chiar mai mult. Cine putea şti? Poate că dorul de ducă avea să-l părăsească, poate reuşea să-şi găsească în sfârşit un cămin.

Stupoarea i se risipi. Se strădui să-şi ţină în frâu mânia. Să i se refuze o asemenea ocazie din cauza fanteziilor copilăreşti ale gloatei!

Abby îi remarcă agitaţia şi se grăbi să continue.

— Fireşte că asta n-a fost singurul motiv. Mai apare încă o problemă, faptul că n-avem nicio femeie pentru tine. În plus… Vocea îi coborî destul de mult pentru ca schimbarea să fie sesizabilă. În plus, doamna Howlett e de părere că ai fi ideal ca să ne-ajuţi pe mine şi pe Michael s-avem în sfârşit un copil…

Gordon strânse din ochi, neînţelegând.

— Ăă, spuse, exprimând instantaneu şi complet tot ce avea în minte.

— Ne străduim de cinci ani, îi explică ea. Ne dorim copii din toată inima. Dar domnul Horton crede că Michael nu-i poate avea, fiindcă la doisprezece ani a făcut o formă *într-adevăr* urâtă de oreion. Ţii minte cum a fost cu oreionul ăsta, nu-i aşa?

El dădu din cap, aducându-şi aminte de prietenii care îi muriseră atunci. Sterilitatea provocată de boală condusese la aranjamente sociale neobişnuite în toate locurile prin care-l purtaseră călătoriile sale.

Cu toate acestea…

— Ei, adăugă cu mare repeziciune Abby, dacă l-am ruga pe unul dintre ceilalţi bărbaţi să… să fie tatăl trupesc, s-ar putea să apară tot felul de probleme. Adică, atunci când

trăieşti fiind atât de apropiat de alţii, ca aici, trebuie să te uiţi la toţi bărbaţii, în afară de soţul tău, ca şi când n-ar fi „bărbaţi”… cel puţin nu în felul ăsta. Nu… nu cred că mi-ar plăcea şi aş putea provoca necazuri.

Roşi.

— Şi-o să-ţi mai spun ceva în plus, dacă-mi promiţi c-o să păstrezi secretul. Nu cred că vreunul dintre ceilalţi bărbaţi i-ar putea da lui Michael fiul pe care-l merită. Ştii, el e într-adevăr foarte inteligent. Dintre noi, tinerii, e singurul care ştie cu adevărat să citească…

Fluxul acelui raţionament straniu era prea rapid pentru ca Gordon să-l poată urmări în întregime. O parte din el remarca, obiectivă, că totul reprezenta o adaptare tribală subtilă şi alambicată la o problemă dificilă a societăţii. Însă partea aceea – intelectualul de la sfârşitul secolului al douăzecilea – era încă puţin cam prea ameţită de băutură şi, între timp, restul începea să-nţeleagă unde voia Abby să ajungă.

— Tu eşti altfel, îi zâmbi ea. Adică până şi Michael a văzut lucrurile corect de la bun început. Nu e prea încântat, dar îşi imaginează c-o să treci pe-aici cam o dată pe an şi asta ar putea suporta. Ar fi mai bine decât să nu aibă niciun copil, niciodată.

Gordon îşi drese glasul.

— Eşti sigură că astea sunt sentimentele lui?

— O, da. De ce crezi că ne-a făcut doamna Howlett cunoştinţă în felul ăla ciudat? A vrut să lămurească lucrurile, fără să strige în gura mare. Doamnei Thompson nu-i place prea mult aranjamentul, dar, cred eu, numai din cauză c-ar fi vrut să rămâi aici.

El îşi simţi gura uscată.

— Tu ce părere ai despre toate astea?

Expresia feţei ei era un răspuns suficient. Îl privea ca pe un soi de profet venit în ospeţie sau cel puţin ca pe un erou dintr-o carte.

— M-aş simţi onorată dacă ai spune „da”, zise, cu voce scăzută şi cu ochii plecaţi.

— Şi te-ai putea gândi la mine ca la un bărbat, în felul

ăsta?

Abby îi adresă un zâmbet larg. Îi răspunse trăgându-se încet deasupra lui şi apăsându-i buzele cu ale ei.

* * *

Se întrerupseră pentru un scurt timp, în care ea se dezbrăcă tremurând, iar Gordon stinse lumânările de pe noptieră. Alături de ele stătea şapca gri a uniformei de poştaş, cu insigna ei de alamă împrăştiind o multitudine de reflexii ale dansului flăcărilor. Silueta călăreţului aplecat în şa, în faţa coburilor plini, părea să zboare într-un galop pâlpâitor.

Iată, domnule poştaş, că-ţi mai sunt dator şi pentru altceva.

Pielea netedă a lui Abby alunecă alături de el. Îi simţi mâna strecurându-se într-a lui când inspira adânc pentru a sufla apoi în lumânări.

Şase

Vreme de zece zile, viaţa lui Gordon se desfăşură după un tipar cu totul nou. Ca şi cum ar fi vrut să compenseze oboseala celor şase luni în care fusese pe drumuri, dormea până târziu în fiecare dimineaţă şi se trezea ca să descopere că Abby plecase, aidoma viselor nopţii.

Însă, când se întindea şi-şi deschidea ochii, căldura şi parfumul ei încă mai îmbibau cearşafurile. Pătrunzând prin fereastra îndreptată spre est, strălucirea soarelui părea o noutate, o primăvară a inimii lui şi nicidecum un început de toamnă.

Ziua o vedea rar, în vreme ce se spăla şi dădea o mână de ajutor la muncile desfăşurate înainte de amiază: tăierea şi stivuirea lemnelor pentru iarnă ale comunităţii şi săparea unui şanţ adânc pentru o latrină nouă. Când cei mai mulţi dintre săteni se adunau laolaltă pentru principala masă a zilei, se întorcea şi Abby de la turmele de vite. Dar pe toată durata prânzului stătea cu copiii mai mici, înlocuindu-l pe domnul Lothes, bărbatul cu un picior lipsă care-i supraveghea în timpul lucrului. Micuţii râdeau când glumea cu ei, smulgându-le lâna care li se agăţase de haine în timpul dimineţii petrecute la darac, unde pregăteau caiere pentru torsul din timpul iernii şi împiedicând firele cenuşii să le ajungă-n mâncare.

Abia dacă-i arunca lui Gordon câte-o privire, dar acel zâmbet fugar era de-ajuns. Deşi ştia că, după scurgerea acelor câteva zile, nu-i mai rămânea niciun drept asupra ei, un schimb de priviri la lumina soarelui îl ajuta să simtă că totul era real, nu doar un simplu vis.

După-amiaza stătea de vorbă cu doamna Thompson şi cu ceilalţi conducători ai satului, ajutându-i să-şi inventarieze atât cărţile, cât şi alte obiecte care supravieţuiseră, dar fuseseră îndelung neglijate. Din când în când, dădea lecţii de citire şi de tras cu arcul.

Într-una din zile, făcu schimb de experienţă cu doamna Thompson în privinţa medicinii de campanie, în timp ce

îngrijeau un bărbat rănit de ghearele unui „tigru”, cum numeau localnicii o nouă rasă de pume, care luase naştere prin împerecherea acestora cu leoparzii scăpaţi din grădinile zoologice în haosul de după război. Vânătorul dăduse peste fiară alături de prada ei, dar, din fericire, animalul se mulţumise să-i tragă o labă, azvârlindu-l în tufişuri, şi îl lăsase apoi să fugă. Gordon şi matriarha satului erau siguri că rana avea să se vindece.

Seara, toţi locuitorii satului se adunau în garajul imens, unde Gordon recita din scrierile lui Twain, Sayles[6] şi Keillor[7]. Îi dirija când cântau melodii populare vechi, reclame publicitare versificate pe care le rememorau cu plăcere sau „Adu-ţi Aminte Când”. După care urma spectacolul de teatru.

Înveşmântat în resturi de materiale şi de folii metalice, intra în pielea lui John Paul Jones[8], strigând sfidător de pe puntea *Bunului Richard.* Era Anton Perceveral, explorând deopotrivă o lume îndepărtată, plină de pericole, şi profunzimile propriilor sale puteri, în tovărăşia unui robot nebun. Sau devenea doctorul Hudson, croindu-şi cu greutate drum printre ororile războiului din Kenya, ca să-ngrijească victimele războiului bacteriologic.

La început, Gordon se simţea stânjenit ori de câte ori îmbrăca un costum fragil şi păşea pe o scenă improvizată, unde îşi flutura braţele şi rostea cu voce sonoră versuri pe care şi le amintea vag sau le improviza la faţa locului. Nu fusese niciodată un admirator al actorilor profesionişti, nici măcar înainte de marele război.

Dar meseria asta îl ajutase să traverseze o jumătate de continent şi o făcea cu pricepere. Simţea privirile fascinate ale spectatorilor, setea lor de fapte miraculoase şi de cunoaştere a întâmplărilor din lumea de dincolo de pereţii

---

[6] John Thomas Sayles (n. 1950) – scriitor şi scenarist american, precum şi producător independent de filme.

[7] Gary Edward „Garrison” Keillor (n. 1942) – scriitor, umorist şi star radio american.

[8] Marinar scoţian, ajuns căpitan de corabie din timpul revoluţiei americane (1747–1792).

văii lor înguste şi entuziasmul lor îl înfierbânta. Ciupiţi de vărsat şi purtându-şi cicatricele rănilor, încovoiaţi de ani după ani de trudă care abia le asigura supravieţuirea, îşi înălţau privirile, cu ochii înceţoşaţi de vârstă dominaţi de o dorinţă mai puternică decât orice, de un strigăt de ajutor pentru a înfăptui ceva mai presus de puterile lor, pentru a-şi aduce aminte.

Intrând în rolurile sale, le oferea fărâme din ficţiunile pierdute. Şi, în momentul când se stingeau ecourile ultimelor versuri ale solilocului său, era el însuşi capabil să dea uitării prezentul, măcar pentru un scurt răstimp.

În fiecare noapte, după ce se retrăgea în camera lui, venea ea. Stătea o vreme pe marginea patului, vorbind despre viaţa ei, despre turme, despre copiii din sat şi despre Michael. Îi aducea cărţi şi-l ruga să-i dezvăluie semnificaţiile lor şi-i punea întrebări despre tinereţea lui, despre viaţa unui student din minunatele zile dinaintea Războiului de la Sfârşitul Lumii.

Apoi, după o vreme, zâmbea, lăsa deoparte volumele prăfuite şi i se strecura alături, în aşternut, când se apleca el să stingă lumânarea.

În a zecea dimineaţă, Abby nu mai plecă tiptil înainte de ivirea zorilor, ci îl trezi în schimb cu un sărut.

— Hmmm, bună dimineaţa, comentă Gordon, întinzându-se către ea, dar tânăra se feri.

Îşi luă hainele, atingând în treacăt cu sânii părul moale de pe abdomenul lui plat.

— Ar fi trebuit să te las să dormi, spuse, dar am vrut să te rog ceva.

Îşi ţinea rochia în mâini, strânsă ghem.

— Mmm? Ce anume?

Gordon îşi îndesă o pernă sub ceafă, ca să-şi sprijine capul.

— O să pleci azi, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Da, încuviinţă el, dând din cap cu seriozitate. Probabil e cel mai bine. Mi-ar fi plăcut să stau mai mult, dar, dacă nu se poate, aş face mai bine s-o pornesc din nou spre vest.

— Ştiu, răspunse ea, cu aceeaşi seriozitate. O să ne pară

tuturor rău să te vedem plecând. Dar… ei bine, în seara asta o să mă-ntâlnesc cu Michael, afară din sat, la capcane. Îi simt foarte mult lipsa. Îi atinse obrazul. Nu te deranjează, nu-i aşa? Vreau să spun că a fost minunat aici, cu tine, dar el e soţul meu şi…

Gordon zâmbi şi îi acoperi mâna. Spre uimirea lui, propriile sentimente îl puneau într-o uşoară dificultate. Mai degrabă îl invidia pe Michael, în loc să fie gelos. Logica disperată a dorinţei celor doi de a avea copii, dragostea pe care şi-o purtau evident unul altuia, făceau ca, în retrospectivă, situaţia să fie tot atât de clară ca necesitatea unei rupturi definitive în final. Nu spera decât că le făcuse favoarea pe care o doreau. Fiindcă, în ciuda fanteziilor lor, era puţin probabil să se mai întoarcă vreodată în acel loc.

— Am ceva pentru tine, continuă Abby. Întinse mâna sub pat şi scoase un obiect mic, argintiu, agăţat de un lanţ, şi un pachet învelit în hârtie. E un fluier. Doamna Howlett a spus c-ar trebui să ai unul.

I-l puse la gât, potrivindu-i poziţia până când se simţi mulţumită de efect.

— Tot ea m-a ajutat să scriu *scrisoarea* asta. Abby luă micul pachet. Am găsit nişte timbre într-un sertar din staţia de benzină, dar nu s-au lipit. Aşa că am adus în schimb nişte bani. Aici am paisprezece dolari. E de-ajuns?

Îi întinse un teanc de bancnote decolorate.

Gordon nu reuşi să-şi reţină un zâmbet. Cu o zi înainte, alte cinci sau şase persoane îl abordaseră între patru ochi. Acceptase micile lor plicuri şi plăţi similare pentru timbre, cu o figură cât mai serioasă cu putinţă. Ar fi putut profita de ocazie ca să le ceară drept plată ceva de care avea nevoie, dar comunitatea îi dăduse deja carne uscată, mere, tot uscate, cât să-i ajungă pentru o lună, plus douăzeci de săgeţi pentru arc. Nu-i era necesar şi nici nu simţea dorinţa să mai stoarcă de la ei şi altceva.

O parte dintre oamenii mai bătrâni aveau rude în Eugene sau în Portland sau în localităţile din valea râului Willamette. El mergea într-acolo, aşa că îi dăduseră

scrisori. Câteva li se adresau unor locuitori din Oakridge şi din Blue River. Pe acestea le plasase în adâncul celei mai sigure părţi a genţii. Dacă se gândea de cât folos îi erau, pe toate celelalte ar fi putut la fel de bine să le arunce în lacul Crater, dar pretindea că le purta tot atâta grijă.

Cu o figură sobră, numără câteva bancnote, apoi înapoie celelalte hârtii lipsite de orice valoare.

— Şi cui i-ai scris? o întrebă pe Abby.

Se simţea ca şi cum s-ar fi jucat de-a Moş Crăciun şi descoperea că-i făcea plăcere.

— Celor de la Universitate. Ştii, din Eugene? Am pus câteva întrebări, de exemplu dacă primesc studenţi noi. Şi dacă primesc studenţi căsătoriţi. Abby roşi. Ştiu că trebuie să mă străduiesc din greu cu cititul ca să fiu destul de bună. Şi poate că nu şi-au revenit atât cât e nevoie ca s-accepte prea mulţi studenţi. Dar Michael e atât de inteligent… şi poate că lucrurile se vor îmbunătăţi până când o să primim răspuns.

— Când o să-l primiţi…

Gordon clătină din cap.

Abby schiţă un gest aprobator.

— Până atunci o să-nvăţ cu siguranţă să citesc mult mai bine. Doamna Thompson a promis c-o să m-ajute. Şi soţul ei a fost de acord să deschidem în iarna asta o şcoală. Eu o să dau o mână de ajutor în privinţa copiilor mici. Sper c-o să mă pot pregăti ca să devin învăţătoare. Crezi că e o prostie?

El negă cu un gest al capului. Crezuse că nu-l mai putea surprinde nimic, dar asta îl mişcă. În ciuda imaginii total disproporţionate a lumii pe care şi-o formase Abby, flacăra speranţei ei îl încălzi şi se trezi visând alături de ea. Dorindu-ţi ceva anume nu făceai nimic rău, nu-i aşa?

— De fapt, adăugă Abby, pe un ton confidenţial, răsucindu-şi rochia în mâini, unul dintre motivele pentru care am scris e intenţia mea de a-mi găsi un… prieten cu care să corespondez. Aşa se spune, nu? Sper că poate o să-mi răspundă cineva din Eugene. Aşa vor fi scrisori şi pentru noi. Mi-a plăcea grozav să primesc una. Şi – aici îşi

lăsă ochii în jos – o să mai ai de ce să te întorci, peste un an, sau cam aşa ceva… pe lângă faptul c-o să vrei poate să vezi copilul.

Îşi înălţă privirea spre el şi surâsul îi contură gropiţe în obraji.

— Am luat ideea din piesa ta despre Sherlock Holmes. Ăsta e un „motiv ascuns”, nu?

Era atât de încântată de propria ei isteţime şi atât de dornică să primească aprobarea lui… Gordon se simţi invadat de un val de tandreţe aproape dureros. Când întinse mâinile s-o strângă la piept, ochii i se umplură de lacrimi. O îmbrăţişă strâns şi o legănă uşor, închizându-şi ochii ca să ignore realitatea şi, odată cu parfumul ei dulce, inspiră o lumină şi un optimism pe care le crezuse dispărute din întreaga lume.

Şapte

— Ei, de-aici fac cale-ntoarsă.

Doamna Thompson şi Gordon îşi strânseră mâinile.

— Pe drumul ăsta ar trebui s-ajungi la lacul Davis fără să fii în primejdie. Ultimii survivalişti bătrâni şi singuratici s-au ras unii pe alţii de pe faţa pământului acum câţiva ani, însă, în locul tău, eu aş sta totuşi cu ochi-n patru.

În aer se simţea frigul, fiindcă toamna venise pe de-a-ntregul. Gordon trase în sus fermoarul vechii haine a poştaşului şi-şi potrivi mai bine pe spate geanta de piele, în timp ce bătrâna băţoasă îi întindea o veche hartă rutieră.

— L-am pus pe Jimmie Horton să pună semne în locurile unde ştim că s-au instalat fermieri. Eu nu l-aş deranja pe niciunul, decât dacă n-aş avea încotro. Cei mai mulţi sunt suspicioşi, genul care trage mai înainte de orice. Noi am făcut, pentru scurtă vreme, câteva trocuri cu unii dintre ei, de care ne despart cele mai mici distanţe.

Gordon dădu din cap. Împături harta cu grijă şi o strecură într-o pungă. Se simţea odihnit şi gata să meargă mai departe. Avea să regrete că lăsa în urmă Pine View, aşa cum regretase orice colţ de rai încă proaspăt în memorie. Dar acum, când se împăcase cu gândul plecării, se simţea totuşi din ce în ce mai nerăbdător să se vadă pe drum, să descopere ce se întâmplase în restul Oregonului.

În anii scurşi de când părăsise ruinele din Minnesota, dăduse peste semne încă şi mai sălbatice ale evului întunecat, însă acum se afla dincolo de un alt hotar. Ţinutul acela fusese cândva un stat încântător, cu centre ale industriei uşoare presărate ici şi colo, cu ferme rodnice şi cu un nivel înalt de cultură. Poate că inocenţa lui Abby îl contaminase pur şi simplu. Dar, logic privind lucrurile, valea râului Willamette ar fi trebuit să fie locul unde să caute civilizaţia, dacă mai exista undeva.

Luă din nou mâna femeii vârstnice.

— Doamnă Thompson, nu sunt sigur c-o să pot plăti vreodată tot ce-au făcut pentru mine oamenii

dumneavoastră.

Ea clătină din cap. Pielea feţei îi era atât de tăbăcită şi de ridată încât Gordon căpătase convingerea că vârsta ei depăşea cu mult cei cincizeci de ani pe care şi-i recunoştea.

— Nu, Gordon, ţi-ai plătit datoria. Mi-ar fi plăcut dac-ar fi fost posibil să rămâi şi să mă ajuţi să pun şcoala pe picioare. Dar acum îmi dau seama că n-o să fie chiar atât de greu s-o facem singuri.

Îşi plimbă privirea pe deasupra micii ei văi.

— Ştii, în anii din urmă, de când am început să-avem recolte şi s-a reîntors vânatul, noi am trăit într-un fel de confuzie. Îţi poţi da seama cât de rău merg lucrurile când un grup de oameni maturi, bărbaţi şi femei care au avut cândva slujbe, care citeau reviste – şi, pentru numele cerului, îşi completau singuri formularele ca să-şi plătească impozitele – încep să trateze un biet actor ambulant stâlcit de oboseală ca pe iepuraşul de Paşti. Îşi întoarse ochii spre el. Până şi Jim Horton ţi-a dat vreo două „scrisori”, nu-i aşa?

Gordon îşi simţi obrajii arzând. Pentru o clipă, se simţi prea jenat ca s-o privească în faţă. Apoi izbucni brusc în râs. Îşi şterse ochii, simţindu-se uşurat fiindcă fanteziile grupului nu-i mai împovărau umerii.

Şi doamna Thompson râdea pe înfundate.

— O, totul a fost inofensiv, aşa cred. Mai mult decât atât. Ai servit drept... ştii, chestia aia de la automobilele vechi... drept *catalizator.* Copiii explorează deja ruinele din jur, pe o rază de câţiva kilometri – de la încheierea orelor de muncă până la cină – şi-mi aduc toate cărţile pe care le găsesc. N-o să-mi fie greu să transform mersul la şcoală într-un privilegiu.

Imaginează-ţi, *să-i pedepseşti* interzicându-le să vină la ore! Sper că eu şi Bobbie o să facem faţă aşa cum trebuie.

— Vă doresc tot norocul din lume, doamnă Thompson, spuse Gordon, cu toată sinceritatea. Doamne, ar fi plăcut să văd o lumină undeva, în toată paragina asta.

— Aşa e, fiule. Ar fi o culme a încântării.

Doamna Thompson oftă.

— Te sfătuiesc s-aştepţi un an, dar să te întorci. Eşti un om bun… te-ai purtat frumos cu oamenii mei. Şi eşti discret în unele privinţe, ca povestea cu Abby şi Michael.

Se încruntă o clipă.

— *Cred* că-nţeleg ce s-a petrecut şi presupun că aşa e cel mai bine. Că va trebui să ne adaptăm. Oricum, după cum spuneam, dac-o să vii înapoi, o să fii întotdeauna primit cu braţele deschise.

Se întoarse să plece, făcu doi paşi, după care se opri. Se răsuci pe jumătate şi se uită la Gordon. Pentru o clipă, expresia feţei o trădă, sugerând deopotrivă nedumerire şi uimire.

— *De fapt* nu eşti poştaş, nu-i aşa? îl întrebă pe neaşteptate.

Gordon zâmbi. Îşi puse şapca, cu emblema ei strălucitoare, de alamă.

— Dac-o să mă-ntorc cu nişte scrisori, n-o să mai aveţi dubii.

Ea dădu scurt din cap şi se îndepărtă în susul drumului cu asfaltul găurit. Gordon o urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de prima curbă, apoi se întoarse spre vest, gata pentru lunga coborâre către Pacific.

Opt

Baricadele fuseseră abandonate de mult. În capătul estic al oraşului Oakridge, intemperiile transformaseră parapetul de pe Highway 58 într-un gorgan surpat de resturi de beton şi de oţel curbat, ruginit. Aşezarea însăşi era tăcută. Cel puţin zona aceea fusese evident părăsită de multă vreme.

Gordon îşi coborî privirea către strada principală, citindu-i povestea. Acolo se purtaseră două sau chiar trei lupte violente. În centrul uneia dintre cele mai devastate zone era o faţadă pe a cărei firmă strâmbă se putea citi: SPITALUL DE URGENŢĂ.

La ultimul etaj al unui hotel, trei geamuri încă intacte reflectau soarele dimineţii. Însă oriunde altundeva, chiar şi acolo unde vitrinele magazinelor fuseseră bătute-n scânduri, pavajul deformat era plin de scânteierile prismatice ale cioburilor de sticlă.

Gordon nu se aşteptase la ceva mai bun, dar o parte dintre sentimentele care-l însoţiseră după plecarea din Pine View îl făcuseră să spere în existenţa mai multor oaze de pace, mai ales acolo, în valea fertilă a râului Willamette. Chiar dacă nu era un oraş viu, Oakridge ar fi putut oferi indicii care să-i trezească optimismul. De exemplu, ar fi putut găsi urmele unor încercări metodice de recuperare a materialelor refolosibile. Dacă Oregonul avusese o civilizaţie industrială, dintr-un asemenea oraş ar fi trebuit adunate toate obiectele utilizabile.

Dar Gordon zări, la numai douăzeci de metri de punctul lui avantajos de observaţie, ruinele unei benzinării – un dulap mare pentru unelte stătea răsturnat pe o parte, cu întreaga sa zestre de chei, cleşti şi cabluri de rezervă împrăştiată pe podeaua pătată de ulei. Un şir de cauciucuri nefolosite continua să atârne de un suport, cu mult deasupra lifturilor de serviciu.

Şi astfel înţelese că, dintre toate Oakridge-urile posibile, realitatea i-l oferea pe cel mai rău, cel puţin din punctul lui

de vedere. Obiectele de care avea nevoie o civilizaţie mecanizată erau disponibile pretutindeni, neatinse, degradându-se... şi sugerând că în apropiere nu exista nicio societate de acest gen. În acelaşi timp, ca să descopere ceva util unui călător solitar cum era el însuşi, ar fi trebuit să cotrobăiască printre ruine scotocite mai înainte de cincizeci de valuri de jefuitori.

Ei, oftă, *am mai făcut-o şi-n alte rânduri.*

Chiar şi în centrul oraşului Boise, cei care cutreieraseră printre ruine înaintea lui trecuseră cu vederea un mic tezaur de conserve rămas la etajul de sus al unui magazin de pantofi... rezerva unui tip strângător, de multă vreme neatinsă. Pentru astfel de lucruri exista un tipar, elaborat de-a lungul anilor. Gordon avea propriile sale metode de căutare.

Se strecură în partea dinspre pădure a parapetului şi intră în vegetaţia înaltă. Merse în zigzag, temându-se să nu fie cumva zărit de cineva. Într-un loc unde-şi putea regăsi punctele de reper venind din trei direcţii diferite, îşi lăsă geanta de piele şi şapca sub un cedru cu frunzele colorate de toamnă în roşu strălucitor. Îşi scoase haina de poştaş, de un cafeniu întunecat, şi o aşternu peste ele, apoi rupse crengi dintr-un tufiş ca să-şi acopere ascunzătoarea.

Era gata de orice ca să evite un conflict cu localnicii suspicioşi, dar numai un prost şi-ar fi abandonat armele. Într-o asemenea situaţie, s-ar fi putut ajunge la două tipuri de luptă. Pentru unul dintre ele, ar fi fost mai bun arcul silenţios. Pentru celălalt, ar fi meritat să-şi folosească preţioasele şi neînlocuibilele gloanţe de calibru 38. Verifică mecanismul de tragere al pistolului şi şi-l puse din nou în toc. Îşi luă în mână arcul, săgeţile şi un sac de pânză pentru obiectele culese.

În primele câteva case de la periferie, jefuitorii anteriori fuseseră mai degrabă exuberanţi decât meticuloşi. Ruinele din asemenea locuri îi descurajau adesea pe cei ajunşi mai târziu în mijlocul lor, făcându-i să scape din vedere lucruri utile. Până atunci constatase de multe ori că acesta era un adevăr.

Totuşi, după a patra casă, Gordon nu-şi putea demonstra teoria decât cu o colecţie foarte anemică. Sacul lui conţinea o pereche de cizme aproape de neutilizat din cauza mucegaiului, o lupă şi două papiote de aţă. Îşi vârâse nasul atât în toate ascunzătorile obişnuite cât şi în câteva dintre cele neconvenţionale, folosite de tezaurizatorii de hrană, şi nu găsise niciun soi de alimente.

Rezerva de carne uscată primită din Pine View nu i se terminase, dar intrase în ea mai mult decât ar fi vrut. Performanţele lui de arcaş se îmbunătăţiseră şi, cu două zile în urmă, îşi vârâse în sac un curcan mititel. Totuşi, dacă n-avea mai mult noroc să adune câte ceva din ruine, s-ar fi putut vedea nevoit să părăsească valea râului Willamette şi să-nceapă să-şi amenajeze o tabără de vânătoare pentru iarnă.

Ceea ce-şi dorea de fapt era un alt colţ de rai ca Pine View. Dar, în ultima vreme, soarta îi fusese destul de favorabilă. Prea mult noroc l-ar fi umplut de suspiciuni.

Intră într-a cincea casă.

Patul cu baldachin se găsea în ceea ce fusese cândva reşedinţa prosperă, cu două niveluri, a unui medic. Ca şi restul casei, dormitorul fusese golit de aproape orice, cu excepţia mobilierului. Cu toate acestea, când se ghemui pe covorul gros, Gordon se gândi că era posibil să fi găsit ceva care le scăpase celorlalţi jefuitori.

Covorul nu părea să se afle la locul potrivit. Patul stătea deasupra lui, dar numai cu picioarele din dreapta. Cele din stânga se sprijineau direct pe podeaua dură. Sau proprietarul aşternuse de mântuială covorul mare, oval, sau…

Gordon îşi lăsă povara jos şi prinse covorul de margine.

Na! E greu.

Începu să-l ruleze către pat.

Da! Sub el, pe podea, o crăpătură subţire contura un pătrat. Un picior al patului ţintuia covorul peste două balamale de alamă. *O trapă.*

Împinse cu mai multă putere în stâlpul baldachinului.

Piciorul patului se săltă şi recăzu cu o bufnitură. Mai împinse de două ori, stârnind ecouri sonore.

La a patra încercare, stâlpul baldachinului plesni în două. Când căzu pe saltea, Gordon scăpă ca prin urechile acului de tragerea în ţeapa în care se transformase ciotul cu vârf zimţat al stâlpului rupt. Baldachinul se prăbuşi peste el şi patul vechi se nărui, făcându-se bucăţi. Gordon înjură, luptându-se cu giulgiul care-l înăbuşea. Strănută violent, într-un nor de praf.

În cele din urmă, venindu-şi cât de cât în fire, reuşi să se târască, scăpând de sub materialul vechi, mucegăit. Ieşi din cameră împleticindu-se, încă scuipând şi strănutând, îşi reveni cu încetineală. Se prinse cu mâinile de balustrada scării, strângând din pleoape în aceea stare chinuitoare, semiorgasmică dinaintea unui strănut monstruos. În urechi îi răsuna un murmur parcă în plus, foarte asemănător cu al vocilor omeneşti.

Acum urmează s-auzi dangăt de clopote, îşi spuse.

Ultimul strănut veni în sfârşit, un „ha-apppciiiiu” zgomotos. Gordon reintră în dormitor ştergându-se la ochi. Trapa era în întregime la vedere, sub un nou strat de praf. Se văzu nevoit să tragă cu toată puterea de marginea chepengului secret. Acesta se lăsă săltat în cele din urmă cu un scârţâit subţire de metal ruginit.

O parte a sunetului păru din nou să vină *din afara* casei. Dar, când se opri şi ascultă cu atenţie, Gordon nu mai auzi nimic. Se aplecă nerăbdător şi îndepărtă pânzele de păianjen ca să se uite în ascunzătoare.

Zări o cutie mare, de metal. Îşi vârî nasul înăuntru, sperând să mai descopere ceva. La urma urmelor, lucrurile păstrate de un medic dinainte de război într-un sipet încuiat – bani şi acte – i-ar fi fost de mult mai puţin folos decât nişte conserve puse la păstrare într-un acces de tezaurizare din timpul războiului. Dar înăuntru nu era decât cutia. O trase afară, gâfâind.

Bun. E grea. Acum să sperăm că nu conţine aur sau alte rahaturi de acelaşi soi. Balamalele şi lacătul erau ruginite. Îşi ridică mânerul cuţitului, pregătindu-se să lovească

micul lacăt. Şi se opri brusc.

Zgomotul devenise *acum* inconfundabil. Vocile erau aproape, prea aproape.

— Cred că venea din casa asta! strigă cineva afară, în grădina năpădită de buruieni.

Şi îşi târşâi picioarele printre frunzele uscate. Apoi se auziră paşi pe veranda de lemn.

Gordon puse cuţitul în teacă şi-şi înhăţă lucrurile. Lăsă cutia lângă pat şi se grăbi să părăsească încăperea, îndreptându-se spre scară.

Nu erau cele mai potrivite împrejurări pentru o întâlnire cu alţi bărbaţi. În Boise şi-n alte localităţi în ruină din munţi aproape că existase o lege – căutătorii de la fermele din jur îşi puteau încerca norocul în spaţiul deschis al oraşului şi, cu toate că atât grupurile cât şi indivizii singuratici erau bănuitori, se prădau rareori unii pe alţii. Un singur lucru îi putea strânge laolaltă: zvonul că văzuse cineva undeva un holnist. Altminteri se ignorau reciproc.

Însă în alte locuri legea se baza pe teritorialitate şi era impusă cu sălbăticie. Poate că Gordon cotrobăise pe teritoriul unui clan. În orice caz, o retragere grăbită era înţeleaptă.

Totuşi… aruncă încă o privire neliniştită către micul seif. *E al meu, dar-ar naiba!*

De jos se auzea tropăit zgomotos de cizme. Nu mai avea timp să-nchidă trapa sau s-ascundă sipetul greu. Înjură pe tăcute şi se grăbi să traverseze palierul de la etaj cât mai silenţios cu putinţă, având drept ţintă scara îngustă care urca în pod.

Ultimul nivel era cu doar puţin mai mult decât o simplă încăpere în formă de A. Printre suvenirurile nefolositoare pe care le adăpostea cotrobăise ceva mai devreme. Acum nu voia decât o ascunzătoare. Mergea pe lângă pereţii înclinaţi, ca să evite scârţâielile podelei. Îşi alese un cufăr de lângă o fereastră mică, cu fronton, unde lăsă jos sacul şi tolba cu săgeţi. Apoi se grăbi să-şi încordeze arcul.

Veniseră să scotocească? În cazul ăsta, seiful avea să le atragă cu siguranţă atenţia.

Dacă era aşa, oare aveau să-l considere o propunere de împărţire a prăzii, lăsându-i lui o parte din indiferent ce se găsea înăuntru? Ştia că astfel de lucruri se întâmplau în locurile unde funcţiona un sistem bazat pe un soi primitiv de onoare.

Putea să ia prin surprindere pe oricine ar fi intrat în pod, deşi se îndoia că ar fi avut prea mult de câştigat din asta – fiind încolţit într-o clădire de lemn. Fără îndoială că, nici măcar în plină eră întunecată, localnicii nu dăduseră uitării meşteşugul aprinderii unui foc.

Acum se auzeau tropăind cel puţin trei perechi de cizme. Luară în stăpânire scara cu paşi iuţi, răsunând găunos pe trepte şi înghesuindu-se pe paliere în acelaşi timp. Când ajunseră cu toţii la primul etaj, Gordon auzi un strigăt.

— Hei, Karl, uită-te la asta!

— Ce-i? Ai prins doi copii jucându-se de-a doctorul într-un pat vechi şi… rahaaat!

Urmă o bufnitură puternică, urmată de zgomotul metalului lovit de metal.

— Rahaaat!

Gordon clătină din cap. Karl avea un vocabular limitat, dar expresiv.

Se auziră sunete care sugerau tăierea sau sfâşierea, acompaniate de mai multe exclamaţii scabroase.

În cele din urmă, a treia voce vibră cu putere.

— Tipul a făcut cu siguranţă un gest frumos descoperind toate astea pentru noi. Aş vrea să-l cunosc, ca să nu ne grăbim să-l împuşcăm dacă-l mai vedem vreodată.

Dacă-i aruncau o momeală, el n-avea de gând s-o muşte. Rămase în aşteptare.

— Ei, merită cel puţin un avertisment, spuse prima voce, încă şi mai tare. Aici, în Oakridge, regula e să tragi mai întâi. Ar face bine s-o şteargă înainte de-ai face cineva o gaură mai mare decât golul dintre urechile unui survivalist.

Gordon dădu din cap, apreciind avertizarea la adevărata ei valoare. Paşii se îndepărtară. Răsunară în josul scărilor, apoi pe veranda de lemn.

De la lucarna care-i permitea să ţină sub observaţie uşa din faţă, Gordon văzu trei bărbaţi ieşind din casă şi luând-o către păduricea de brazi din jurul casei. Aveau arme şi rucsacuri de pânză, burduşite. În vreme ce dispăreau printre copaci, se grăbi către o altă fereastră, dar nu văzu nicio altă mişcare. Nimic nu sugera că ar fi făcut cineva cale-ntoarsă dintr-o altă direcţie.

Fuseseră trei perechi de picioare. N-avea niciun dubiu. Trei glasuri. Şi oricum era puţin probabil să fi rămas un singur om la pândă. Însă Gordon ieşi cu grijă. Se întinse lângă chepengul deschis al podului, cu arcul, sacul şi tolba cu săgeţi alături, şi se târî până când ajunse cu capul şi cu umerii în afara deschiderii, cu puţin mai sus de nivelul podelei. Îşi scoase revolverul, îl întinse în faţă, apoi lăsă gravitaţia să-i tragă în jos capul şi partea de sus a trunchiului, răsucindu-i-le brusc, într-un mod la care era aproape imposibil să se aştepte un pândar. În timp ce-i năvălea sângele în cap, Gordon era pregătit să tragă rapid şase gloanţe în orice ar fi mişcat.

Dar nimic nu se clinti. Pe holul de la etajul întâi nu era nimeni.

Fără să-şi desprindă privirea de la coridorul de dedesubt, întinse mâna după sacul de pânză şi-l lăsă să cadă zornăind pe palier.

Zgomotul nu declanşă niciun atac.

Gordon îşi luă lucrurile şi sări la etajul de sub el, aterizând pe vine. Străbătu în grabă holul, în stilul cuiva gata de luptă.

Caseta zăcea, goală, alături de pat, lângă o serie de hârtii rupte, împrăştiate. Aşa cum se aşteptase, erau curiozităţi de genul certificatelor de acţiuni, o colecţie de timbre şi actele de proprietate ale casei.

Dar erau şi rămăşiţe de alt gen.

Pe o cutie deformată de carton, cu învelitoarea de celofan de curând îndepărtată, se vedea imaginea viu colorată a doi bărbaţi stând într-o canoe şi admirându-şi încântaţi noua puşcă rabatabilă. Gordon se uită la poza armei de pe cutie şi-şi înăbuşi un strigăt sugrumat. Fără

îndoială că existaseră şi cutii cu muniţie.

Hoţii dracului, îşi spuse, cu amărăciune.

Însă alte petece de hârtie aproape că-l scoaseră din minţi: EMPIRINĂ CU CODEINĂ, ERITROMICINĂ, COMPLEX MEGAVITAMIN, MORFINĂ... etichetele şi cutiile erau risipite pe podea, dar flacoanele fuseseră luate.

Gospodărite cu grijă... ascunse şi negociate tabletă cu tabletă, i-ar fi cumpărat lui Gordon intrarea în orice cătun. Ba ar fi putut chiar să-i câştige calitatea de membru de probă într-una dintre comunităţile bogate de fermieri din Wyoming!

Îşi aduse aminte de bunul doctor a cărui clinică dărăpănată din Butte era un sanctuar protejat de toate satele şi clanurile din împrejurimi. Se gândi ce-ar fi putut face acel bărbat sfânt cu asemenea medicamente.

Dar vederea aproape că i se înceţoşă şi văzu negru în faţa ochilor când dădu de o cutie de carton goală pe a cărei etichetă scria... PRAF PENTRU DINŢI...

Praful meu pentru dinţi!

Numără până la zece. Ceea ce se dovedi insuficient. Încercă să-şi controleze respiraţia. Nu-l ajută decât concentrarea asupra propriei sale furii. Rămase acolo, cu umerii căzuţi, simţind că nu era în stare să dea o ripostă acelei alte nedreptăţi pe care i-o făcea întreaga lume.

E *în ordine,* îşi spuse. *Sunt în viaţă. Şi, dacă-mi pot recupera geanta, probabil că voi continua să trăiesc. Dac-o să fie cazul, o să-mi fac la anu' griji pentru dinţii care-mi putrezesc în gură.*

Îşi adună lucrurile şi se îndreptă tiptil către ieşirea din acea casă a speranţelor zădărnicite.

Un om care petrece un timp îndelungat de unul singur, în natura sălbăticită, poate dobândi un mare avantaj, chiar şi asupra unui vânător foarte bun, dacă acesta din urmă ajunge totuşi, în majoritatea nopţilor, în casele prietenilor sau într-ale camarazilor săi. Deosebirea e o înrudire aparte cu animalele, cu sălbăticia însăşi. Tot atât de greu de

definit precum cauza nervozităţii lui Gordon. Simţea că se întâmplă ceva bizar cu mult înainte de a putea să spună ce. Şi senzaţia nu se dădea dusă.

Se retrăsese către marginea de est a oraşului, unde îşi ascunsese lucrurile. Însă în clipa aceea se opri şi căzu pe gânduri. Oare exagera? Nu era Jeremiah Johnson[9], ca să priceapă mesajul zgomotelor şi al mirosurilor pădurii la fel de uşor cum interpreta semnele de circulaţie dintr-un oraş. Însă se uită totuşi în jur, străduindu-se să descopere ce anume îl neliniştea.

Pădurea era alcătuită mai ales din brazi şi paltini, cu arini tineri crescând ca buruienile în aproape toate fostele luminişuri. Se deosebea extrem de mult de ţinuturile împădurite prin care trecuse străbătând versantul estic al Munţilor Cascadelor, unde fusese jefuit printre pini răzleţi. Aici, mirosul vieţii era mai bogat decât orice îşi amintea, încă dinainte de Iarna de Trei Ani.

Zgomotele făcute de vieţuitoare fuseseră puţine înainte de a se opri locului. Dar, în timp ce stătea nemişcat, o revărsare de ciripeli reumplu pădurea din jur. Zburând în grupuri mici din loc în loc, gaiţe cu pene cenuşii duceau un război de gherilă cu altele mai mici, albastre, disputându-şi cele mai bogate în insecte dintre micile luminişuri. Zburătoare mai mărunte ţopăiau din creangă-n creangă, ciripind şi ciugulind.

Păsările de talia lor nu se topeau de dragul oamenilor, dar nici nu zburau la mare distanţă ca să-l evite, dacă stătea liniştit.

Atunci de ce sunt agitat ca o pisică?

Ceva pocni scurt în stânga lui, lângă unul dintre omniprezenţii rugi de mure, la vreo douăzeci de metri distanţă. Gordon se răsuci, dar şi acolo erau tot păsări.

Greşit. De fapt o singură pasăre. Un sturz zeflemitor.

Gordon îl văzu înălţându-se năvalnic printre crengi şi aterizând apoi pe un maldăr de nuiele despre care presupuse că îi era cuib. Rămase acolo, ca o mică făptură de viţă nobilă, semeaţă şi arogantă, apoi ţipă şi se repezi

[9] Eroul westernului cu acelaşi nume (1972).

din nou către tufe. Când dispăru din vedere, se auzi un nou foşnet firav, şi sturzul zeflemitor reapăru.

Gordon scormoni alene pământul cu arcul, în timp ce trăgea piedica pistolului, străduindu-se din greu să-şi păstreze expresia nepăsătoare. Fluieră printre buzele uscate de spaimă în timp ce mergea încet, fără să se apropie de hăţiş şi fără să se îndepărteze, ci îndreptându-se către un brad imens.

Ceva din spatele tufelor declanşase reacţia sturzului, care zburase să-şi apere cuibul, şi acel ceva se străduia din răsputeri să ignore atacurile sâcâitoare ale păsării, rămânând ascuns fără să facă niciun zgomot.

Cu toate simţurile în alertă, Gordon recunoscu un ascunziş pentru vânători. Continuă să înainteze agale, cu o nonşalanţă exagerată. Însă imediat ce ajunse în spatele bradului îşi scoase revolverul şi o rupse la fugă spre pădure sub un unghi ascuţit, încercând să păstreze trunchiul gros al copacului între el şi rugul de mure.

Nu rămase în umbra deasă a copacului decât o clipă. Surpriza îl mai protejă preţ de încă una. Apoi răsunară trei împuşcături, trase cu trei arme de calibre diferite şi difractate de reţeaua de trunchiuri. Gordon alergă spre un buştean căzut, din vârful unei mici ridicături a terenului. Alte trei detunături răsunară în timp ce plonja peste trunchiul putrezit, apoi lovi pământul de cealaltă parte cu un pocnet ascuţit şi simţindu-şi braţul drept înjunghiat de durere.

Trăi un moment de panică dementă când îşi simţi mâna în care ţinea pistolul paralizând. Dacă şi-o *rupsese*...

Sângele îi îmbibă manşeta cămăşii oferite de guvernul Statelor Unite. Groaza îi intensifică durerea până când îşi suflecă mâneca şi văzu o spintecătură lungă şi puţin adâncă, de care atârnau câteva aşchii de lemn. Arcul era cel care se frânsese, înjunghiindu-l când căzuse peste el.

Aruncă sfărâmăturile şi se târî, în patru labe, în susul unui făgaş îngust din dreapta, ţinându-şi tot timpul capul aplecat ca să profite de avantajul pe care i-l ofereau albia pârâului şi tufele. În spatele lui se înălţară strigătele

vânătorilor veseli, aduse de vânt de dincolo de dâmbul scund.

Percepu următoarele minute ca pe o învălmăşeală ceţoasă de crengi biciuitoare şi de schimbări bruşte de direcţie, pe o traiectorie în zigzag. Când intră într-o albie îngustă, împroşcând apa, se răsuci în loc şi o porni grăbit contra curentului.

Oamenii urmăriţi aleargă adesea către vale, îşi aminti el şi, sperând că şi duşmanii lui ştiau acest amănunt, o rupse la fugă spre culme. Ţopăi din piatră în piatră, dându-şi silinţa să nu răscolească mâlul, tulburând apa. Apoi sări iarăşi în pădure.

În urmă se auzeau strigăte. Propriii lui paşi păreau destul de sonori ca să trezească urşii din hibernare. Îşi trase de două ori răsuflarea în spatele unor bolovani sau al frunzişului des, chibzuind în timp ce păstra tăcerea.

În cele din urmă, strigătele se stinseră în depărtare. Gordon oftă uşurat, sprijinindu-se de trunchiul unui stejar gros şi scoţându-şi trusa de prim ajutor prinsă de centură. Rana nu urma să-i creeze probleme. N-avea de ce să se teamă de o infecţie din pricina lemnului lustruit al arcului. Îl durea al naibii de tare, dar tăietura era departe de vene şi de tendoane. Şi-o bandajă cu o bucată de pânză sterilizată prin fierbere şi ignoră pur şi simplu durerea când se ridică şi se uită în jur.

Spre surpriza lui, recunoscu imediat două dintre punctele sale de reper… firma impozantă şi crăpată a motelului Oakridge, vizibilă pe deasupra copacilor, şi un ţarc pentru vite aflat spre est, dincolo de fâşia de asfalt uzat a unui drum.

Se îndreptă grăbit către locul unde-şi ascunsese lucrurile. Erau exact aşa cum le lăsase. După toate aparenţele, Soarta nu era atât de lipsită de subtilitate încât să-i dea imediat o altă lovitură. Ştia că nu lucra aşa. Îţi îngăduia întotdeauna să mai speri o vreme, apoi continua să te pocnească înainte de a te lăsa să-ţi atingi *într-adevăr* scopul.

* * *

Vânatul se transformă acum în vânător. Gordon căută cu prudenţă ascunzişul din rugii de mure, unde-şi avea reşedinţa iritabilul sturz zeflemitor. Aşa cum se aşteptase, în momentul acela era pustiu. Se furişă în spatele tufelor, ca să poată privi zona din perspectiva celor care-l pândiseră şi rămase acolo câteva minute, uitându-se şi gândindu-se, în vreme ce lumina după-amiezii pălea încetul cu încetul.

Îl luaseră prin surprindere, asta era sigur. Din acest punct de vedere, era greu să pricepi cum de-l rataseră toţi cei trei bărbaţi care trăseseră asupra lui.

Fuseseră chiar atât de surprinşi când o rupsese brusc la fugă? Probabil că aveau arme semiautomate, însă el nu-şi aducea aminte decât de şase împuşcături. Sau erau foarte zgârciţi cu muniţia, sau…

Se apropie de bradul uriaş din partea opusă a luminişului. Două cicatrice proaspete îi stigmatizau scoarţa, la o înălţime de trei metri.

Trei metri. Nu pot fi ţintaşi atât de proşti.

Aşadar. Totul se potrivea. Nu intenţionaseră nicidecum să-l ucidă. Ţintiseră atât de sus dinadins, ca să-l sperie şi să-l alunge. Nu era de mirare că urmăritorii lui nu se apropiaseră niciodată cu adevărat destul de mult ca să-l prindă în timpul goanei prin pădure.

Buzele lui Gordon se arcuiră. Era o ironie, dar din cauza asta îi era mai uşor să-i urască. Ajunsese să accepte răutatea iraţională, aşa cum trebuie să accepţi vremea rea şi animalele sălbatice. Atât de mulţi foşti americani deveniseră nu cu mult mai buni decât barbarii.

Dar dispreţul premeditat era un lucru pe care-l considera o ofensă directă, personală. Pentru oamenii aceia, mila era un concept inteligibil: şi totuşi îl jefuiseră, îl răniseră, îl terorizaseră.

Îşi aduse aminte de Roger Septien, care-l luase în bătaie de joc pe panta aridă a muntelui. Ticăloşii ăia nu erau cu nimic mai buni.

Le descoperi urmele la o distanţă de o sută de metri către vest faţă de ascunzătoarea de unde-l pândiseră.

Urmele cizmelor erau clare, nimeni nu încercase să le şteargă… purtarea lor lipsită de ascunzişuri îi aducea în pragul aroganţei.

Gordon se puse în mişcare fără grabă, dar şi fără să se gândească nici măcar o singură clipă să dea înapoi.

Aproape că se înserase înainte de a zări palisada care înconjura New Oakridge. O zonă liberă, cândva una dintre parcările din localitate, era acum conturată de un gard înalt, de lemn. Dinăuntru se auzeau mugete de vite. Un cal necheză. Gordon simţi mireasma fânului şi mirosurile pătrunzătoare ale animalelor.

În imediata apropiere, o palisadă încă şi mai înaltă delimita trei cvartale din ceea ce fusese cândva colţul de sud-vest al oraşului Oakridge. Un şir de clădiri cu două niveluri, întins pe o jumătate de cvartal, ocupa centrul satului. Gordon vedea pe deasupra zidului părţile lor de sus, precum şi un turn de apă pe care se înălţa ghereta unei santinele. Zări şi silueta acesteia, scrutând pădurea întunecată.

Părea să fie vorba de o comunitate prosperă, poate cea mai bogată pe care-o întâlnise de când plecase din Idaho.

Copacii din jurul zidurilor satului fuseseră tăiaţi, creându-se astfel o zonă care să împiedice răspândirea incendiilor, dar de atunci trecuse ceva vreme. Arbuşti ajunşi până la jumătate din înălţimea unui om uzurpaseră între timp porţiunea defrişată.

Ei, se gândi Gordon, *în regiune nu pot exista prea mulţi survivalişti, fiindcă altfel oamenii ăştia n-ar mai fi atât de nepăsători.*

Să vedem cum arată intrarea principală.

Ocoli zona despădurită, îndreptându-se spre partea de sud a satului. Auzind voci, se opri, prevăzător, în spatele unei perdele de verdeaţă.

O poartă mare, de lemn, se deschise. Doi bărbaţi înarmaţi ieşiră agale, se uitară în jur, apoi îi făcură cu mâna cuiva din interior. Îndemnaţi de un strigăt şi de hăţuri, doi cai de povară îşi făcură apariţia trăgând după ei

o căruţă şi se opriră imediat ce-o scoaseră pe poartă. Vizitiul se răsuci ca să stea de vorbă cu cei doi paznici.

— Jeff, spune-i primarului că-i sunt recunoscător pentru împrumut. Ştiu că-mi merge foarte prost acum, dar din recolta de la anu' o să-i plătesc cu siguranţă. Deţine deja o parte din ferma mea, aşa că, pentru el, asta ar trebui să fie o investiţie bună.

Unul dintre paznici dădu din cap.

— Cu siguranţă, Sonny. Dar fii cu ochi-n patru pe drum, bine? Nişte băieţi au văzut azi un ţicnit la marginea de est a oraşului vechi. S-a lăsat şi cu focuri de armă.

Fermierului i se tăie respiraţia, cu un icnet perceptibil.

— A fost cineva rănit? Sunteţi siguri că n-a fost decât un ţicnit?

— Da, foarte siguri. După cum spune Bob, a fugit ca un iepure.

Lui Gordon i se acceleră pulsul. Insultele deveniseră aproape de nesuportat. Îşi duse mâna stângă sub cămaşă şi pipăi fluierul primit de la Abby, pe care-l purta la gât, prins de un lanţ. Atingerea îl calmă, amintindu-i că în lume mai exista şi bună-cuviinţă.

— Însă individul i-a făcut primarului un adevărat serviciu, continuă primul paznic. Înainte de a-l pune pe fugă băieţii lui Bob, a găsit o ascunzătoare plină cu medicamente. Primarul o să-mpartă câteva unor Proprietari, diseară, la o petrecere, să vadă ce efecte au. Zău că mi-aş dori să mă-nvârtesc şi eu în cercurile lor!

— Şi eu aş vrea! îi ţinu isonul bărbatul mai tânăr. Hei, Sonny, crezi că, dacă-ţi faci norma anul ăsta, primarul o să-ţi dea o parte din câştigul tău în medicamente? Ai putea pune de-o petrecere adevărată!

„Sonny”[10] zâmbi prosteşte şi ridică din umeri. Pe urmă, dintr-un anumit motiv, îşi lăsă capul în jos. Celălalt paznic îl privi întrebător.

— Ce s-a-ntâmplat?

Sonny clătină din cap. Gordon abia reuşi s-audă ce spunea.

[10] În lb. engleză, cuvântul înseamnă „fiule”, „băiete”, „puştiule”.

— Nu ne-o mai dorim foarte mult, nu-i aşa, Gary?

Cel căruia i se adresase se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, odată ce ne dorim să fim ca amicii primarului, de ce n-am dori şi un primar fără niciun amic?

— Păi...

— Eu şi Sally am avut trei fete şi doi băieţi înainte de Sfârşitul Lumii, Gary.

— Ţin minte, Sonny, dar...

— Hal şi Peter au murit în război, dar am crezut că eu şi Sally eram binecuvântaţi fiindcă toate fetele-au ajuns să crească mari. Binecuvântaţi!

— Sonny, nu e vina ta. N-a fost decât ghinion.

— *Ghinion?* pufni fermierul. Una violată şi ucisă când au trecut pe-aici tâlharii ăia, Peggy moartă la naştere, iar mica mea Susan... i-a *albit părul, Gar*y. Arată de parc-ar fi sora lui Sally!

Se lăsă o tăcere îndelungată. Paznicul mai bătrân îşi puse mâna pe braţul fermierului.

— Trec mâine pe la tine c-un ulcior plin, Sonny, promit. O să vorbim despre vremurile de demult, cum ne era obiceiul.

Fermierul dădu din cap fără să-şi ridice privirea.

— Dii! strigă, pocnind din hăţuri.

Pentru o lungă clipă, paznicul rămase cu ochii la căruţa care scârţâia, mestecând un fir de iarbă. În cele din urmă se-ntoarse către însoţitorul său mai tânăr.

— Jimmy, ţi-am povestit vreodată despre Portland? Înainte de război, eu şi Sonny ne duceam acolo. Când eram copil, aveau un primar care obişnuia să-şi dea aere de...

Cei doi trecură dincolo de poartă şi vocile lor nu mai ajunseră până la Gordon.

În alte împrejurări, Gordon ar fi meditat ore întregi pornind de la acea unică şi scurtă conversaţie, care-i dezvăluise ce structură socială se conturase în Oakridge şi în împrejurimi. De exemplu, plata datoriilor cu recolta viitoare – era clasicul stadiu incipient al iobăgiei. Citise

despre asemenea lucruri într-un manual de istorie din anul doi de liceu, cu mult timp în urmă şi într-o altă lume. Era o trăsătură a feudalismului.

Însă în momentul acela n-avea timp nici pentru filosofie, nici pentru sociologie. Emoţiile îi clocoteau. Indignarea pentru cele petrecute în ziua aceea nu era nimic pe lângă furia stârnită de modul în care urmau să fie folosite medicamentele descoperite de el. Când se gândea cum le-ar fi putut întrebuinţa medicul din Wyoming... şi cele mai multe dintre substanţele găsite nici măcar nu puteau să le producă halucinaţii acelor barbari ignoranţi!

Se săturase. Braţul bandajat îi zvâcnea dureros.

Fac pariu că aş putea să sar peste gardurile astea fără prea mare efort, să găsesc magazia şi să iau înapoi ce-am găsit... împreună cu un surplus în chip de compensare pentru insulte, pentru durere, pentru arcul meu rupt.

Însă imaginea nu era destul de satisfăcătoare. Îi adăugă altele, mai atractive. Se văzu apărând în toiul „petrecerii” primarului şi făcând *ravagii* printre nemernici însetaţi de putere care transformau acel cotlon al erei întunecate într-un mic imperiu. Se imagină dobândind el însuşi putere, puterea de a face binele... puterea de a-i *sili* pe bădăranii aceia să-şi folosească educaţia primită în tinereţe înainte de a dispărea pentru totdeauna din lume generaţia care mersese la şcoală.

De ce, de ce nu există nicăieri nimeni care să-şi asume răspunderea de a readuce lucrurile pe făgaşul corect? Eu unul l-aş ajuta. Unui asemenea conducător i-aş dedica toată viaţa mea.

Dar toate marile vise par să fi pierit. Toţi oamenii cumsecade, ca locotenentul Van şi ca Drew Simms, au murit apărându-le. Am rămas probabil singurul care mai crede în ele.

Bineînţeles că nu se punea problema să plece. Un amestec de mândrie, încăpăţânare şi simplă furie hormonală îl făcea să prindă rădăcini. În locul ăla avea să se bată şi cu asta basta.

Poate că există o miliţie a idealiştilor, în rai sau în iad. Şi

cred c-o să aflu răspunsul în curând.

Din fericire, hormonii beligeranţi îi lăsară un mic spaţiu pentru alegerea *tacticii* pe cale raţională. În lumina din ce în ce mai palidă a după-amiezii, se gândi ce era de făcut.

Se întoarse la adăpostul copacilor şi o creangă îi mătură şapca, dându-i-o jos de pe cap. El reuşi s-o prindă înainte de a atinge pământul şi era pe punctul să şi-o pună din nou când se opri brusc şi o privi.

Imaginea lucioasă a călăreţului răspunse privirii sale cu o scânteiere – o siluetă de alamă pe fundalul unei panglici cu un motto în limba latină. Privi dansul luminii reflectate de insigna strălucitoare şi, treptat, începu să zâmbească.

În gând i se conturase o tentativă temerară, într-o mult mai mare măsură decât încercarea de a sări gardul la adăpostul întunericului. Dar ideea avea o simetrie atrăgătoare, care-l ispitea. Era probabil ultimul om în viaţă dispus să opteze pentru o cale mai periculoasă din motive pur estetice şi asta îl bucura. Chiar dacă planul dădea greş, punerea în scenă avea să fie oricum spectaculoasă.

Se impunea o scurtă incursiune în ruinele vechiului Oakridge, de dincolo de satul postbelic, într-o clădire care se număra cu siguranţă printre cele mai puţin jefuite din oraş. Îşi puse şapca pe cap şi trecu la acţiune, vrând să profite de ceea ce mai rămăsese din lumina zilei.

O oră mai târziu, părăsi clădirile şubrede din oraşul vechi şi păşi sprinten pe asfaltul plin de gropi al şoselei, făcând cale-ntoarsă prin întunecimea tot mai densă din amurg. După un ocol larg prin pădure, ajunse în sfârşit la drumul pe care plecase „Sonny”, la sud de zidurile aşezării. Şi continuă să se apropie cu îndrăzneală, călăuzit de felinarul solitar atârnat deasupra porţii late.

Santinela era criminal de neatentă. Gordon ajunse, neobservat, până la o distanţă mai mică de zece metri. Zări silueta întunecată a paznicului, stând pe parapet în celălalt capăt al palisadei, însă idiotul se uita în partea opusă.

Gordon trase aer adânc în piept, duse la gură fluierul lui Abby şi suflă de trei ori cu putere. Sunetele ascuţite

pătrunseră printre clădiri şi printre copacii pădurii ca ţipetele unei păsări de pradă în picaj. Pe parapet răsunară paşi grăbiţi. Trei bărbaţi înarmaţi cu puşti şi felinare cu ulei se iviră deasupra porţii şi se holbară în jos, la el, în lumina tot mai sărăcăcioasă a apusului.

— Cine eşti? Ce vrei?

— Trebuie să discut cu un reprezentant al autorităţilor, strigă Gordon. E vorba de o problemă oficială şi cer să fiu primit în Oakridge.

Asta spulberă rutina după care se ghidau santinelele. Urmă o tăcere îndelungată, împovărată de uimire, timp în care localnicii clipiră derutaţi, uitându-se mai întâi la el, apoi unii la alţii. În cele din urmă, unul dintre ei se îndepărtă în grabă, iar cel care vorbise primul îşi drese glasul.

— Ăă, vrei să repeţi? Ai febră? Ai luat Boala?

Gordon clătină din cap.

— Nu sunt bolnav. Doar obosit şi flămând. Şi furios fiindcă s-a tras în mine. Dar toate astea pot să mai aştepte până ce-mi îndeplinesc aici misiunea.

De această dată, vocea şefului gărzii hârâi, sugrumată de perplexitate:

— Să-ţi îndeplineşti… Ca dracu’ tot spui acolo, omule?

De pe parapet se auzi răsunetul unor paşi care se apropiau în goană. Sosiră mai mulţi bărbaţi, urmaţi de copii şi de femei care-ncepură să se înşiruie în dreapta şi în stânga. După cum se părea, în Oakridge nu se practica disciplina. Despotul local şi acoliţi săi aduseseră de mult lucrurile pe calea dorită de ei.

Gordon îşi repetă spusele. Răspicat şi cu hotărâre, cu cea mai reuşită voce a lui Polonius de care fusese vreodată în stare.

— Cer să vorbesc cu superiorii voştri. Îmi puneţi răbdarea la-ncercare, fapt pe care-l voi menţiona negreşit în raportul meu. Acum aduceţi pe cineva investit cu suficientă autoritate ca să deschidă poarta!

Mulţimea se îndesi, până când pe platforma de deasupra palisadei luă naştere o pădure neîntreruptă de siluete.

Toată lumea se holba în jos, către Gordon, când pe parapetul din dreapta apăru un alt grup, aducând felinare. Adunătura de gură-cască din partea aceea le făcu loc noilor veniţi.

— Ascultă, smintitule, spuse şeful santinelelor, văd că ţi s-a făcut de-un glonţ. N-avem de rezolvat nicio „problemă oficială”, cu *nimeni* din afara acestei văi, şi nici n-am mai avut, de când ne-am întrerupt, cu ani în urmă, relaţiile cu centrul ăla comunist de la Blakeville. Poţi să fii al naibii de sigur că n-o să-l deranjez pe primar din cauza unui ţicnit…

Vorbitorul se răsuci, surprins, când grupul de demnitari ajunse în dreptul porţii.

— Domnule primar… Îmi cer scuze pentru tărăboi, dar…

— Eram oricum în apropiere. Ce se petrece aici?

Paznicul arătă spre Gordon.

— Avem acolo, afară, un tip care trăncăneşte cum n-am mai auzit pe nimeni, din vremea nebuniei. Trebuie să fie bolnav, un ţicnit din ăia care treceau mereu prin ţinut.

— Mă ocup eu de asta.

În întunericul tot mai negru, noul personaj se apleca peste parapet.

— Sunt primarul din Oakridge, anunţă. Pe-aici nu credem în filantropie. Dar, dacă tu eşti ăla care-a găsit bunătăţile în după-amiaza asta şi le-a donat cu eleganţă băieţilor mei, recunosc că-ţi suntem datori. O să pun să ţi se coboare peste poartă o masă bună, caldă. Şi o pătură. Poţi să dormi pe marginea drumului. Însă mâine trebuie să pleci. N-avem nevoie de boli. Şi, din câte-mi spun paznicii, probabil că delirezi.

Gordon zâmbi.

— Generozitatea dumneavoastră mă impresionează, domnule primar. Dar vin, în misiune oficială, prea de departe ca să mă-ntorc acum. În primul rând, îmi puteţi spune dacă în Oakridge mai există, în stare de funcţionare, aparatură de comunicare fără fir sau cu fibre optice?

Tăcerea adusă de întrebarea lui fără nicio legătură cu discuţia de până atunci se prelungi, apăsătoare. Gordon îşi imagină ce uluit era conducătorul comunităţii. Într-un

târziu, acesta îi răspunse:

— Nu mai avem niciun radio, de zece ani. De-atunci nu mai funcţionează nimic. De ce? Ce legătură are cu orice altce…

— Ce păcat. Fireşte că, după război, undele radio au suferit perturbaţii majore… toată radioactivitatea aia, ştiţi, improviză el. Dar speram că pot încerca să vă folosesc emiţătorul ca să le transmit superiorilor mei un raport.

Vorbise cu mult aplomb. De data asta, cuvintele sale nu mai atraseră tăcerea, ci un val de şoapte uimite, care cuprinse întregul parapet. Gordon ghici că, între timp, acolo se adunase majoritatea populaţiei. Speră că palisada era construită cu simţ de răspundere. Nu-şi făcuse planul să intre în oraş ca Iosua în Ierihon.

Avea în minte cu totul altă legendă!

— Aduceţi încoace un felinar! ordonă primarul. Nu ăla, idiotule! Pe cel cu reflector. Bun. Acum îndreaptă-l spre tipul de-afară. Vreau să-l văd mai bine.

O lampă masivă apăru în faţa mulţimii şi, cu un răpăit, lumina se propagă spre Gordon. El o aştepta, aşa că nici nu-şi acoperi ochii, nici nu-i miji. Îşi aranjă geanta de piele şi se întoarse astfel încât să i se vadă uniforma sub unghiul cel mai favorabil. Şapca poştaşului, cu emblema ei lustruită, îi stătea pe cap înclinată şmechereşte.

Murmurele mulţimii se înteţiră.

— Domnule primar, strigă el. Răbdarea mea are nişte limite. Deja va trebui să discutăm între patru ochi despre purtarea oamenilor dumneavoastră din această după-amiază. Nu mă siliţi să-mi exercit autoritatea în moduri pe care amândoi le-am considera neplăcute. Sunteţi pe punctul să vă pierdeţi privilegiul de reluare a comunicării cu restul naţiunii.

Primarul îşi mută agitat greutatea de pe un picior pe altul.

— Comunicare? Naţiune? Ce-nseamnă toată vorbăria asta prostească? Nu există decât comuna din Blakeville, rahaţii făţarnici de la Culp Creek şi dracu' ştie ce alţi sălbatici. Oricum, tu cine naiba *eşti?*

El îşi duse mâna la şapcă.

— Gordon Krantz, din Serviciul Poştal al Statelor Unite. Sunt curierul însărcinat să restabilească o rută poştală în Idaho şi în sudul Oregonului şi inspectorul federal general din această regiune.

Şi când se gândea că-n Pine View se simţise jenat jucând rolul lui Moş Crăciun! La a doua parte, cea cu inspectorul federal, nici măcar nu se gândise înainte de a-i ieşi cuvintele din gură. Fusese inspiraţie sau sfidare?

Ei, cugetă apoi, *dac-o s-ajung în ştreang, oricum n-o să mai conteze pentru ce!*

Mulţimea era în clocot. Gordon auzi de mai multe ori cuvintele „afară” şi „inspector” şi, mai ales, „poştaş”. Când strigă primarul să se facă linişte, aceasta se aşternu încet, pe măsură ce se stingeau treptat vocile mulţimii fascinate.

— Prin urmare eşti poştaş. Zâmbetul primarului era sarcastic. Drept ce fel de idioţi ne iei, Krantz? Un costum strălucitor face din tine o oficialitate guvernamentală? Despre ce guvern vorbeşti? Ce dovezi ne poţi da? Demonstrează-ne că nu eşti un lunatic cu mintea dusă, care aiurează fiindcă l-a prins febra radiaţiilor!

Gordon scoase hârtiile pe care le pregătise cu numai o oră înainte, folosindu-se de o ştampilă găsită în ruinele Oficiului Poştal din Oakridge.

— Am aici scrisori de acreditare…

Dar primarul îl întrerupse imediat.

— Păstrează-ţi hârtiile pentru tine, ţicnitule. Nu te lăsăm să te-apropii destul de mult ca să ne infectezi cu febra ta!

Conducătorul oraşului îşi îndreptă spatele şi-şi flutură braţul în aer, adresându-li-se supuşilor săi.

— Ţineţi minte câţi nebuni şi câţi impostori au trecut pe la noi în anii Haosului, pretinzând că sunt mai ştiu eu cine, de la Anticrist până la Porky Pig[11]? Ei bine, există un singur fapt pe care putem conta cu toţii. Nebunii vin şi pleacă, dar nu există decât un singur „guvern”… acela pe care-l avem chiar aici!

---

[11] Personaj de desene animate, din serialele *Looney Tunes* şi *Merrie Melodies.*

Se întoarse din nou spre Gordon.

— Ai noroc că nu mai e ca pe vremea ciumei, ţicnitule. Atunci, în cazuri ca al tău, am fi aplicat instantaneu un tratament… prin ardere!

Gordon înjură fără glas. Despotul local era ager la minte şi cu siguranţă greu de păcălit. Dacă nici măcar nu se uitau la „scrisorile de acreditare” pe care le fabricase, drumul lui până-n oraşul vechi din după-amiaza aceea fusese pierdere de vreme. Şi nu mai avea în mânecă decât un singur as. Zâmbi către mulţime, dar adevărul era că ar fi vrut să-şi momească norocul prin vreun semn magic.

Îşi strecură mâna în buzunarul lateral al genţii sale de piele şi scoase un teanc subţire de scrisori. Se prefăcu că-l răsfoieşte, uitându-se cu ochi îngustaţi la adresele pe care le ştia pe dinafară.

— Există aici un anume… Donald Smith? strigă către locuitorii aşezării.

Capete întoarse brusc într-o parte şi într-alta, conversaţii şoptite. Deruta oamenilor era evidentă, chiar în întunericul tot mai dens. În cele din urmă, cineva îi răspunse, strigând:

— A murit la un an după război! În ultima luptă de la depozite.

În glasul celui care vorbise se ascundea un tremur. Bun. Surpriza nu era singura emoţie care se făcea simţită. Însă avea nevoie de ceva mult mai eficient. Primarul continua să-l fixeze cu privirea, la fel de uluit ca toţi ceilalţi, dar, dacă-şi dădea seama ce-ncerca Gordon să facă, problemele aveau să reapară imediat.

— O, bine, strigă Gordon. Va trebui să atest asta, fireşte. Răsfoi pachetul din mână, grăbindu-se să continue înainte de a apuca altcineva să deschidă gura. Aveţi în oraş un domn sau o doamnă Franklin Thompson? Sau vreun fiul de-al lor sau o fiică?

Valul de şoapte abia auzite căpătă acum ceva superstiţios, îi răspunse o femeie.

— Sunt morţi! Băiatul a trăit până anul trecut. Lucra la ferma Jascowisc. Ai lui erau la Portland când a sărit în aer.

Fir-ar să fie! Lui Gordon nu-i mai rămăsese decât un singur nume. Era foarte bine să-i zguduie până-n adâncul sufletelor etalându-şi cunoştinţele, dar avea nevoie de cineva în viaţă!

— Bine! strigă. Vom atesta şi asta. În sfârşit, există aici o Grace Horton? O domnişoară *Grace Horton*...

— N-avem niciuna! strigă primarul, cu vocea din nou plină de încredere în sine şi de sarcasm. Cunosc pe toată lumea de pe teritoriul meu. În cei zece ani de când am venit aici, n-a existat niciuna, impostorule! Nu pricepeţi ce-a făcut? A găsit în oraş o carte de telefon veche şi-a copiat nişte nume, ca să ne tulbure. Îşi flutură pumnul către Gordon. Amice, decretez că tulburi liniştea şi pui în pericol sănătatea publică! Ai cinci secunde ca să-ţi iei tălpăşiţa înainte de-a le ordona oamenilor mei să te-mpuşte!

Gordon răsuflă cu greutate. Acum nu mai avea de ales. Cel puţin putea să bată în retragere fără nicio pierdere şi fără nicio vătămare, în afară de a mândriei uşor rănite.

A fost o încercare frumoasă, deşi ştiai că şansele de reuşită sunt firave. Măcar l-ai pus o vreme pe ghimpi pe ticălosul ăla de-acolo.

Era momentul să plece, dar descoperi cu mare surprindere că propriul lui trup nu voia să facă stânga-mprejur. Picioarele refuzau să se mişte. Dorinţa de a o rupe la fugă i se evaporase cu desăvârşire. Partea raţională a minţii sale căzu pradă groazei când îşi îndreptă umerii şi i se adresă primarului, continuând să blufeze:

— Domnule primar, actele de violenţă împotriva curierilor poştali se numără printre puţinele delicte federale nesuspendate de Congresul Provizoriu pe durata refacerii. Statele Unite şi-au protejat întotdeauna poştaşii.

Se uită cu răceală către strălucirea reflectorului.

— *Întotdeauna,* sublinie.

Şi se înfioră pentru o clipă. *Era* curier sau cel puţin simţea spiritul meseriei. Reprezenta un anacronism ratat cumva de era întunecată când ştersese sistematic idealismul de pe faţa pământului. Se uită drept la silueta întunecată a primarului, provocându-l, printr-o sfidare

tăcută, să ucidă ceea ce mai rămăsese din suveranitatea democratică.

Pentru câteva secunde, liniştea deveni mai apăsătoare. Pe urmă primarul îşi înălţă o mână.

— Unu!

Număra rar, poate ca să-i dea lui Gordon timp să fugă şi poate de dragul efectului spectaculos pentru sadici.

— Doi!

Partida era pierdută. Gordon ştia că trebuia să plece atunci, imediat. Însă trupul nu voia să i se clintească.

— Trei!

Aşa moare ultimul idealist, se gândi. Cei şaisprezece ani cât supravieţuise fuseseră un accident, o scăpare a Naturii, pe punctul să fie corectată. În cele din urmă, tot pragmatismul lui dobândit cu mare greutate se dădea bătut… în faţa unui gest.

Pe parapet era agitaţie. Cineva din marginea din stânga se străduia să iasă în primul rând. Paznicii îşi înălţară armele. Gordon văzu câţiva ezitând, lipsiţi de tragere de inimă. Dar asta nu-i era de niciun folos.

Primarul prelungea numărătoarea, probabil într-o oarecare măsură enervat de încăpăţânarea lui Gordon. Pumnul ridicat începu să coboare, ezitând.

— Domnule primar! interveni o voce tremurătoare de femeie, subţiindu-se de spaimă la fiecare cuvânt, în timp ce posesoarea ei se întindea către braţul Conducătorului.

— V… vă rog… eu…

Primarul se scutură, aruncându-i mâinile.

— Pleacă, femeie. Luaţi-o de-aici.

Silueta ei fragilă se retrase din faţa paznicilor, dar strigă cu voce limpede:

— Eu… eu sunt Grace Horton!

— Ce?

Primarul nu era singurul care se-ntorsese să se holbeze la ea.

— E n… numele meu de fată. M-am căsătorit în anul de după a doua foamete. Înainte de a sosi aici dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră…

Mulţimea reacţionă zgomotos.

— Idioţilor! zbieră primarul. V-am spus că a copiat numele ei dintr-o carte de telefon!

Gordon zâmbi. Ridică pachetul de scrisori într-o mână şi şi-o duse pe cealaltă la şapcă.

— Bună seara, dom'şoară Horton. E o seară încântătoare, nu-i aşa? Apropo, am din întâmplare o scrisoare pentru dumneavoastră, din partea domnului Jim Horton, din Pine View, Oregon… Mi-a dat-o acum douăsprezece zile…

Toţi oamenii de pe parapet păreau să vorbească în acelaşi timp. Gesticulau cu mişcări bruşte şi scoteau strigăte entuziaste. Gordon îşi făcu mâna pâlnie la ureche ca s-asculte exclamaţia de uimire a femeii şi fu nevoit să-şi ridice vocea ca să se facă auzit.

— Da, doamnă. Părea cât se poate de sănătos. Mă tem că, de data asta, e tot ce am. Dar voi fi încântat să duc răspunsul dumneavoastră la întoarcere, după ce îmi voi încheia circuitul de aici, din vale.

Făcu un pas înainte, apropiindu-se de lumină.

— Mai e totuşi ceva, doamnă. La Pine View, domnul Horton n-a avut toţi banii pentru timbru, aşa că mă văd nevoit să vă cer zece dolari… Plată ramburs.

Mulţimea urla, în delir.

Alături de felinarul orbitor, silueta primarului se întorcea când spre dreapta, când spre stânga, fluturându-şi braţele şi zbierând. Dar niciunul dintre cuvintele sale nu putea fi auzit în vreme ce poarta se deschidea şi oamenii se revărsau în noapte. Îl înconjurară pe Gordon, cuprinzându-l strâns într-un cerc de chipuri înfierbântate de bărbaţi, femei şi copii. Unii şchiopătau. Alţii aveau cicatrice livide sau tusea şi respiraţia grea a tuberculoşilor. Însă în clipa aceea durerile vieţii păreau să nu-nsemne nimic pe lângă strălucirea unei încrederi dobândite pe neaşteptate.

În mijlocul tuturor, Gordon îşi păstră calmul şi se îndreptă încet spre poartă. Zâmbea şi dădea din cap, mai ales către cei care se întindeau să-i atingă cotul sau

curbura largă a genţii burduşite. Tinerii îl priveau cu o veneraţie superstiţioasă. Pe multe feţe mai vârstnice şiroiau lacrimi.

Se afla în toiul unei reacţii vibrante, dată de adrenalină, dar îşi suprimă cu hotărâre un licăr firav al conştiinţei… o umbră de ruşine pentru minciuna de care se folosea.

Ducă-se naibii. Nu-i vina mea că le place să creadă în poveşti cu zâne. M-am maturizat, în sfârşit. Nu vreau decât ceea ce-mi aparţine.

Neghiobii.

Însă le zâmbi tuturor celor din jur în timp ce mâinile se întindeau şi dragostea se revărsa. Curgea în jurul lui ca un torent năvalnic şi îl purtă către centrul oraşului Oakridge într-un val de speranţă disperată, bizară.

Interludiu

În primăvară, o portocalie revărsare,
Pulbere dintr-o ancestrală încruntare –
Din ale sale ceţuri dă Pământului răcoare.

Partea a doua

Cyclops

LEGEA REFACERII NAŢIONALE
CONGRESUL EXTINS PROVIZORIU
AL STATELOR UNITE RESTAURATE

DECLARAŢIE

CĂTRE TOŢI CETĂŢENII: Se aduce la cunoştinţa tuturor persoanelor care locuiesc în prezent între hotarele legale ale Statelor Unite ale Americii că poporul şi instituţiile fundamentale ale naţiunii supravieţuiesc. Agresiunea duşmanilor noştri împotriva umanităţii a eşuat şi aceştia au fost distruşi. Preluând, într-o succesiune neîntreruptă, prerogativele ultimului Congres ales prin vot liber şi pe ale ultimului Executiv din Statele Unite, un guvern provizoriu acţionează cu hotărâre pentru a reîntrona încă o dată legea, siguranţa publică şi libertatea pe acest pământ îndrăgit, respectând prevederile Constituţiei şi bucurându-se de îndreptăţita graţie a Atotputernicului.

ÎN ACESTE SCOPURI: Se aduce la cunoştinţă că toate legile de importanţă minoră şi toate regulamentele din Statele Unite sunt suspendate, printre acestea incluzându-se şi toate datoriile, drepturile de sechestru şi sentinţele în vigoare înainte de declanşarea celui de-al Treilea Război Mondial. Până la adoptarea unor noi coduri de legi prin procedura corespunzătoare, fiecare district are libertatea de a-şi rezolva problemele urgente într-un mod adecvat, cu respectarea următoarelor condiţii:

1. Libertăţile garantate prin Declaraţia Drepturilor Omului nu îi vor fi retrase niciunui bărbat şi niciunei femei de pe teritoriul Statelor Unite. Procesele pentru toate delictele grave vor primi verdictul unui juriu imparţial, alcătuit din persoane egale în rang cu acuzatul. Cu excepţia cazurilor în care o crimă oribilă implică aplicarea imediată a legii marţiale, procesele sumare şi execuţiile care încalcă procedura clasică sunt absolut interzise.

2. Sclavia e interzisă. Aservirea unei persoane pentru a-şi plăti datoriile nu se face pe viaţă şi nu se transferă de la părinţi către copii.

3. În anii cu număr par, în toate districtele şi în toate oraşele, precum şi în orice alte entităţi specifice organizării sociale, se vor organiza, prin vot secret, alegeri corecte, la care pot participa toate persoanele cu vârsta peste 18 ani. Nimeni nu poate apela, în mod oficial, la constrângerea altei persoane, cu excepţia celor aleşi într-o funcţie care implică aceasta sau subordonaţi unui reprezentant al oficialităţii ales într-o asemenea funcţie.

4. Pentru a contribui la redresarea naţiunii, cetăţenii vor păstra în condiţii de siguranţă resursele fizice şi intelectuale ale Statelor Unite. Oricând şi oriunde este posibil, cărţile şi mecanismele din perioada antebelică vor fi recuperate şi depozitate, în beneficiul generaţiilor viitoare. Şcolile vor continua să funcţioneze în toate districtele, pentru instruirea tineretului.

Guvernul Provizoriu speră să restabilească legăturile radio, pe întreg teritoriul naţional, până în anul 2021. Până atunci, pentru toate comunicaţiile se va apela la serviciul poştal clasic. Funcţionarea acestuia va fi restabilită, în statele din centrul şi estul teritoriului, până în anul 2011, iar în cele din vest până în 2018.

5. Cooperarea cu factorii poştali din serviciul Statelor Unite e o obligaţie a tuturor cetăţenilor. Orice imixtiune care împiedică activitatea unui factor poştal e un delict pasibil de pedeapsa capitală.

Din ordinul Congresului Provizoriu
al Statelor Unite Restaurate ale Americii
Mai 2009

Unu

Curtin

Câinele, un bull terrier negru, mârâia cu spume la gură. Se smucea şi se încorda în lanţ, împroşcându-i cu bale pe bărbaţii care zbierau entuziasmaţi, aplecaţi peste marginea scundă, de lemn, a arenei. În cealaltă extremitate a acesteia, o corcitură chioară, plină de cicatrice, răspundea la mârâiturile pit bull-ului. Frânghia care-o priponea zbârnâia ca o coardă de arc, ameninţând să smulgă din perete inelul din capătul său opus.

Arena pentru lupte de câini puţea. Fumul greţos de dulce al tutunului din zonă – amestecat cu marijuana după bunul plac – se înălţa în dâre groase, răsucite. Pe şirurile de bănci plasate mai sus de arena grosolană, fermierii şi orăşenii scoteau ţipete asurzitoare. Cei din partea de jos băteau în şipcile de lemn, încurajând frenezia isterică a câinilor.

Dresorii cu mănuşi de piele îşi traseră gladiatorii canini înapoi, destul de mult ca să-i apuce de zgărzi, apoi se întoarseră cu faţa către banca rezervată persoanelor importante, plasată în centru, la o înălţime dominatoare.

Un demnitar solid, bărbos, îmbrăcat mai bine decât majoritatea celorlalţi, pufăia dintr-un trabuc fabricat în casă. Aruncă o privire grăbită către bărbatul zvelt care stătea impasibil în dreapta lui, cu ochii umbriţi de cozorocul şepcii. Străinul era complet nemişcat, netrădându-şi sub nicio formă sentimentele.

Oficialul masiv se întoarse către cei doi dresori şi dădu scurt din cap.

În momentul eliberării câinilor, o sută de bărbaţi strigară la unison. Animalele se repeziră mârâind unul la altul, ca doi adversari furioşi, care nu-şi pierd vremea cu argumente complicate. Stropi de sânge şi bucăţi de blană începură să zboare în jurul lor, în uralele mulţimii.

Pe banca demnitarilor, vârstnicii comunităţii nu strigau

cu mai puţină sălbăticie decât sătenii. Ca şi aceştia din urmă, cei mai mulţi pariaseră pe rezultatul luptei. Dar uriaşul cu trabuc – Preşedintele Securităţi Publice din oraşul Curtin, Oregon – pufăia furios, fără să se distreze câtuşi de puţin, cu gândurile înghesuindu-i-se, ceţoase şi compacte. Aruncă încă o privire către străinul din dreapta lui.

Tipul slăbuţ nu semăna cu nimeni altcineva din jurul arenei. Avea barba tunsă îngrijit, iar părul negru, scurt şi bine pieptănat, abia dacă-i trecea de urechi. Umbriţi de cozoroc, ochii lui albaştri păreau să străpungă, inspectând cu spirit critic, ca în imaginile cu prooroci din Vechiul Testament pe care le văzuse preşedintele la şcoala de duminică, în copilăria sa, cu mult timp înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii.

Avea faţa arsă de soare şi de vânt a unui călător. Şi purta o *uniformă…* una pe care niciunul dintre cetăţenii supravieţuitori din Curtin nu se aşteptase s-o mai revadă vreodată.

În partea de sus a şepcii străinului, licărea, în lumina lămpilor cu ulei, imaginea lucioasă a unui călăreţ. Părea, cumva, mai strălucitoare decât s-ar fi cuvenit să fie un metal.

Preşedintele îi privi pe orăşenii care zbierau şi simţi că-n ziua aceea aveau ceva aparte. Ovaţionau cu mai mult entuziasm decât o făceau de obicei la Luptele de Miercuri Seara. Erau şi ei conştienţi de prezenţa oaspetelui, care apăruse la porţile oraşului cu cinci zile în urmă, călare, băţos şi mândru ca un zeu, cerând mâncare, adăpost şi un loc unde să-şi afişeze anunţurile…

…şi se apucase să distribuie corespondenţa.

Preşedintele pariase pe unul dintre câini – pe Walleye, dulăul bătrânului Jim Schmidt. Dar mintea nu-i era la lupta sângeroasă de pe nisipul arenei. Nu se putea opri să arunce, în repetate rânduri, priviri către poştaş.

Organizaseră o luptă specială, în cinstea lui, fiindcă a doua zi urma să plece spre Cottage Grove. *Nu se distrează,* constată amărât preşedintele. Bărbatul care le schimbase

cursul vieţilor părea să-şi dea silinţa să fie politicos. Şi era tot atât de evident că luptele de câini nu se bucurau de aprobarea lui.

Preşedintele se aplecă spre oaspetele său, adresându-i-se:

— Presupun că în Est n-au aşa ceva, este, domnule inspector?

Primi drept răspuns o privire de gheaţă. Şi îşi blestemă prostia. Bineînţeles că n-aveau lupte de câini, nu în St. Paul, Topeka sau Odessa, şi nici în vreo altă zonă civilizată a Statelor Unite Restaurate. Dar aici, în Oregonul distrus, rupt de civilizaţie de atât de multă vreme…

— Comunităţile locale sunt libere să-şi conducă afacerile interne în modul pe care-l consideră cel mai potrivit, domnule preşedinte, veni riposta verbală. Vocea convingătoare se înălţă domol deasupra strigătelor din jurul arenei. Obiceiurile se adaptează după cum se schimbă vremurile. Guvernul din St. Paul o ştie. Iar în călătoriile mele am văzut lucruri cu mult mai cumplite.

Absolvit de orice vină, citi preşedintele în ochii inspectorului poştal. Se lăsă să alunece uşor în scaun şi se uită din nou în altă parte.

Strânse din pleoape, gândindu-se, la început, că fumul îi irita ochii. Lăsă trabucul să cadă şi îl strivi sub talpă, dar înţepăturile din ochi nu-i dispărură. Imaginea pit bull-ului era defocalizată, ca şi cum l-ar fi văzut în vis… ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

Dumnezeule! se gândi. Chiar facem asta? Nu sunt decât şaptesprezece ani de când eram membru al Societăţii Americane pentru Prevenirea Cruzimii faţă de Animale din Valea Willamette!

Ce s-a întâmplat cu noi?

Ce s-a întâmplat cu *mine?*

Îşi ascunse umezeala ochilor tuşind cu mâna aproape de gură. Când se uită în jur, văzu că nu era singurul. Risipiţi prin mulţime, cel puţin o duzină de bărbaţi încetaseră să mai strige, privindu-şi în schimb mâinile. Câţiva plângeau fără să se ferească, cu lacrimile şiroindu-le pe feţele dure,

cu trăsături împietrite de îndelungata luptă pentru supravieţuire.

Pentru unii dintre cei prezenţi, anii de după război părură să se comprime brusc, ca o scuză insuficientă.

Uralele de la sfârşitul luptei se înălţară zdrenţuite. Dresorii săriră în arenă să-l îngrijească pe învingător şi să scape de rămăşiţele învinsului. Dar jumătate din public arunca priviri nervoase către liderul comunităţii şi către silueta rigidă, în uniformă, de lângă el.

Bărbatul zvelt îşi potrivi şapca.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Dar cred că acum aş face bine să mă retrag. Mâine am de făcut un drum lung. Noapte bună tuturor.

Dădu din cap către vârstnici, apoi se ridică şi-şi puse haina uzată de piele, cu un epolet multicolor – o emblemă în roşu, alb şi albastru. Când se îndreptă încet către ieşire, orăşenii se ridicară în tăcere să-i facă loc, ţinându-şi ochii plecaţi.

Preşedintele din Curtin şovăi, apoi se ridică şi îl urmă, cu murmurul vocilor înteţindu-se în spatele său.

În seara aceea, a doua luptă nu mai avu loc.

Doi

Cottage Grove

Cottage Grove,
Oregon,
16 aprilie 2011

Doamnei Adele Thompson
Primarul satului Pine View
Statul Nereconstruit Oregon

Via: Cottage Grove, Curtin,
Culp Creek, McFarland Pt.,
Oakridge, Pine View.

Stimată doamnă Thompson,

Aceasta este a doua scrisoare pe care v-o trimit pe noul nostru traseu poştal din regiunea pădurii Willamette. Dacă aţi primit-o pe prima, ştiţi deja că vecinii dumneavoastră din Oakridge au decis să coopereze, după ce la început au fost câteva neînţelegeri. L-am numit diriginte al oficiului lor poştal pe domnul Sonny Davis, care locuieşte în zonă dinainte de război şi pe care-l îndrăgeşte toată lumea. Cred că în momentul de faţă a restabilit deja contactul cu dumneavoastră, cei din Pine View.

Gordon Krantz îşi săltă creionul de pe teancul de file îngălbenite donate de cetăţenii din Cottage Grove pentru uzul său personal. Pe biroul vechi pâlpâiau două lămpi cu ulei, din aramă, şi două lumânări, aruncând reflexii fugare pe sticla ce proteja fotografiile înrămate de pe pereţii dormitorului.

La insistenţele localnicilor, acceptase cea mai bună locuinţă din oraş. Camera era confortabilă, luminoasă şi

călduroasă.

Reprezenta o mare schimbare faţă de situaţia în care se aflase cu numai câteva luni înainte. De exemplu, în scrisoare se referise foarte pe scurt la dificultăţile de care se lovise în luna octombrie a anului precedent în Oakridge.

Cetăţenii acelui oraş de munte îşi deschiseseră inimile în faţa lui imediat ce îşi dezvăluise calitatea de reprezentant al *Statelor Unite Restaurate.* Însă „primarul” despotic aproape că pusese să fie asasinat înainte de a reuşi să declare limpede că nu dorea decât să înfiinţeze un oficiu poştal şi să-şi continue drumul, nereprezentând nicidecum o ameninţare pentru puterea demnitarului.

Poate că mai marele oraşului se temuse de reacţia oamenilor săi în cazul când nu l-ar fi ajutat. În final, Gordon primise proviziile cerute, ba chiar şi un cal, un dar foarte valoros, deşi animalul era cam bătrân. Când părăsise oraşul, văzuse uşurarea de pe figura primarului. Şeful local părea convins că avea să păstreze controlul, în ciuda năucitoarei veşti despre o ţară numită Statele Unite, care continua să existe undeva.

Însă orăşenii îl urmaseră pe Gordon pe o distanţă de peste un kilometru şi jumătate, apărând din spatele copacilor ca să-i îndese cu sfială scrisori în mână, vorbind cu nerăbdare despre refacerea Oregonului şi întrebând cum puteau da o mână de ajutor. Se plânseseră fără fereală de mărunta tiranie locală şi, în clipa când se despărţise de ultimul grup adunat pe drum, Gordon ştiuse, fără dubiu, că schimbarea plutea în aer. Dedusese că zilele primarului erau numărate.

> În timpul scurs de când v-am expediat, din Culp Creek, precedenta mea scrisoare, am înfiinţat oficii poştale în Palmerville şi în Curtin. Azi am încheiat negocierile cu primarul din Cottage Grove. Am inclus în acest pachet şi un raport al progreselor mele de până acum, pentru a fi trimis superiorilor mei din Statul Reconstruit Wyoming. Când va sosi în Pine View curierul trimis pe urmele mele, vă rog să-i

daţi raportul meu şi să-i transmiteţi urările mele de bine.

Şi aveţi răbdare dacă până atunci o să mai treacă o vreme. La vest de St. Paul drumul e plin de primejdii şi s-ar putea să treacă mai mult de un an înainte de sosirea următorului nostru om.

Gordon putea să-şi imagineze foarte bine reacţia doamnei Thompson la citirea acelui paragraf. Bătrâna matriarhă bătăioasă avea să clatine din cap, ba poate chiar şi să râdă în hohote de minciunile sfruntate care umpleau toate frazele.

Adele Thompson ştia mai bine decât orice alt locuitor al teritoriului sălbăticit care fusese cândva întinsul stat Oregon că din Estul civilizat n-avea să sosească niciun curier. Nu exista niciun cartier general căruia să-i trimită Gordon rapoarte. St. Paul nu putea fi decât capitala unui cot încă uşor radioactiv al fluviului Mississippi.

Nu existase niciodată un Stat Reconstruit Wyoming, aşa cum nu existau nici Statele Unite Restaurate altundeva decât în imaginaţia unui actor ambulant dintr-o epocă sumbră, care se străduia din răsputeri să supravieţuiască într-o lume letală şi suspicioasă.

Doamna Thompson se număra printre puţinii oameni întâlniţi de Gordon după război care încă mai ştiau să vadă cu propriii ochi şi să gândească raţional. Iluzia creată de el, mai întâi din întâmplare şi apoi din disperare, nu însemnase nimic pentru ea. Îi plăcuse Gordon pentru el însuşi şi îl tratase cu generozitate, fără ca el să fie nevoit să-i câştige bunăvoinţa invocând un personaj ce căpătase dimensiuni mitologice.

Stilul sofisticat în care îi scria – plin de referinţe la ceva care nu existase niciodată – era pentru alţi ochi, nu pentru ai ei. Pe ruta stabilită de el însuşi, scrisoarea avea să treacă prin mai multe mâini înainte de a ajunge în sfârşit în Pine View. Dar doamna Thompson avea să ştie să citească printre rânduri.

Şi n-avea să-l dea de gol. Gordon nu se îndoia de asta.

Nu spera decât că avea să-şi poată stăpâni râsul.

> Această parte din Coast Fork e destul de paşnică acum. Comunităţile au început să facă schimburi de proporţii modeste, trecând peste vechea teamă de epidemiile aduse de război şi de survivalişti. Sunt cu toţii nerăbdători să afle veşti din lumea exterioară.
>
> Ceea ce nu înseamnă că liniştea domneşte pretutindeni. Mi s-a spus că ţinutul Rogue River, la sud de Roseburg, continuă să fie lipsit de orice fel de lege, e teritoriul lui Nathan Holn. Aşa că mă îndrept spre nord, către Eugene. E oricum zona unde se află majoritatea destinatarilor scrisorilor pe care le am asupra mea.

În adâncul coburului, sub mormanul de scrisori pe care le acceptase de-a lungul întregului său drum de la oameni entuziaşti şi recunoscători, se găsea cea pe care i-o dăduse Abby. Avea de gând să-ncerce s-o predea, indiferent ce s-ar fi întâmplat până la urmă cu toate celelalte.

> Acum trebuie să plec. Poate că într-o bună zi, în curând, o să mă prindă din urmă o scrisoare de la dumneavoastră şi de la ceilalţi prieteni dragi. Până atunci, vă rog să le transmiteţi lui Abby, lui Michael şi celorlalţi toată dragostea mea.
>
> Cel puţin în aceeaşi măsură ca oriunde altundeva, Statele Unite Restaurate ale Americii sunt vii şi remarcabile în minunatul Pine View.
>
> Cu toată sinceritatea, al dumneavoastră
>
> Gordon K.

Ultima remarcă ar fi putut fi oarecum periculoasă, dar Gordon trebuise s-o includă, fie şi numai ca să-i demonstreze doamnei Thompson că nu căzuse cu desăvârşire victimă propriei sale farse – planului clădit pe minciuni care, spera el, avea să-l ajute să traverseze în siguranţă ţinutul acela aproape lipsit de legi, îndreptându-

se către...

Către ce? După toţi acei ani, continua să nu ştie cu certitudine ce anume căuta.

Poate doar pe cineva care-şi asuma undeva răspunderea, care-ncerca să scape cumva de acel ev întunecat. Clătină din cap. După atâţia ani, visul nu voia deloc să moară.

Împături scrisoarea şi o puse într-un plic vechi, picurând apoi ceară dintr-o lumânare şi apăsând-o cu un sigiliu recuperat din Oficiul Poştal din Oakridge. Misiva ajunse apoi deasupra „raportului progreselor” la care lucrase mai devreme, o împletitură de fantezii, adresate oficialităţilor dintr-un guvern imaginar.

Alături de pachet era şapca lui de poştaş. Lumina lămpii pâlpâia pe imaginea din alamă a unui călăreţ de la Pony Express[12], de câteva luni însoţitorul tăcut şi mentorul său.

Gordon îşi făcuse noul plan de supravieţuire din întâmplare, pornind de la un capriciu al sorţii şi de la o coincidenţă. Însă acum, într-un oraş după altul, oamenii erau mai mult decât dornici să-l creadă, mai ales că mai şi aducea scrisori din locurile în care fusese deja. După toţi acei ani, se părea că oamenii încă mai tânjeau, cu disperare, de dorul minunatelor vremuri pierdute în trecut, al unei epoci a ordinii, a armoniei şi a unei naţiuni măreţe, acum dispărute. Nostalgia lor înfrângea scepticismul dobândit cu greutate, aşa cum sparge căldura primăverii crusta de gheaţă de pe un râu.

Gordon înăbuşi sentimentul de ruşine care ameninţa să-l ia în stăpânire. După ultimii şaptesprezece ani, toţi supravieţuitorii îşi pierduseră inocenţa, iar înşelăciunea lui părea să aducă un strop de bine în localităţile prin care trecea. În schimbul proviziilor şi al unui loc unde se putea odihni, oferea speranţă.

Fiecare face ceea ce trebuie să facă.

Auzi două ciocănituri scurte în uşă.

— Intră! strigă.

---

[12] Serviciu poştal activ din aprilie 1860 până în octombrie 1861, ai cărui curieri acopereau, călare, distanţa dintre St. Joseph, Missouri şi Sacramento, California.

Johnny Stevens, proaspăt numitul diriginte adjunct al oficiului poştal din Cottage Grove, îşi vârî capul înăuntru. Pe faţa lui copilăroasă se întindeau tuleiele unei bărbi aproape blonde. Însă picioarele sale lungi promiteau o traversare rapidă a ţinutului şi avea reputaţia unui ţintaş excelent.

Cine putea şti? Flăcăul chiar ar fi putut ajunge să livreze corespondenţa.

— Ăă, domnule?

Era clar că pe Johnny nu-l îmboldea inima să-ntrerupă activităţi importante.

— S-a făcut opt. N-aţi uitat, sper, că primarul vrea să beţi o bere împreună la cârciumă, fiindcă e ultima seară pe care-o petreceţi în oraş.

Gordon se ridică.

— Aşa e, Johnny. Mulţumesc.

Îşi înşfăcă şapca şi haina, apoi ridică de pe masă aşa-zisul raport şi scrisoarea pentru doamna Thompson.

— Ia astea. Sunt scrisori oficiale pentru primul tău drum până la Culp Creek. Diriginta oficiului poştal de acolo e Ruth Marshall. Şi se-aşteaptă s-apară cineva. Oamenii ei se vor purta frumos.

Johnny luă plicurile de parc-ar fi fost din aripi de fluture.

— O să le apăr cu preţul vieţii, domnule.

În ochi îi străluceau mândria şi hotărârea înverşunată de a nu-l dezamăgi pe Gordon.

— Nici să nu te gândeşti! se răsti acesta.

Rănirea unui băiat de şaisprezece ani în timp ce apăra o himeră era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— O s-asculţi ce-ţi spune bunul-simţ, cum te-am învăţat.

Tânărul înghiţi în sec şi dădu din cap, dar Gordon nu era nicidecum sigur că înţelesese. Fireşte că băiatul urma să se-aleagă probabil doar cu o aventură foarte interesantă, străbătând potecile pădurii pentru a merge mai departe decât ajunsese oricine altcineva din satul lui în ultimul deceniu şi devenind la întoarcere un erou care avea multe de povestit. Pe dealuri încă mai erau câţiva survivalişti singuratici. Dar aflându-se atât de departe de ţinutul

Rogue River, către nord, Johnny avea foarte mari şanse să ajungă până la Culp Creek şi înapoi fără să păţească nimic.

Gordon aproape că reuşise să se autoconvingă.

Expiră prelung şi-l strânse pe băiat de umăr.

— Ţara ta n-are nevoie să mori pentru ea, Johnny, ci să trăieşti ca s-o slujeşti şi altă dată. Poţi să ţii minte asta?

— Da, domnule. Flăcăul dădu din cap cu seriozitate. Înţeleg.

Gordon se întoarse să sufle-n lumânări.

Probabil că Johnny scotocise prin ruinele vechiului oficiu poştal din Cottage Grove, fiindcă afară, pe coridor, Gordon văzu că acum cămaşa lucrată în casă a băiatului etala, cu mândrie, un epolet pe care scria POŞTA SUA, în culori încă strălucitoare, după aproape douăzeci de ani.

— Am primit deja zece scrisori de la oameni de aici, din Cottage Grove, şi de la fermele din împrejurimi, zise Johnny. Cred că mulţi dintre ei de fapt nu cunosc pe nimeni în est. Dar au scris oricum, fiindcă s-au simţit entuziasmaţi şi fiindcă speră c-o să le răspundă cineva.

Prin urmare, vizita lui Gordon măcar îndemnase oamenii să-şi exerseze puţin abilităţile literare. Fapt pentru care merita să fie hrănit şi găzduit câteva nopţi.

— I-ai avertizat că, la sud de Pine View, se călătoreşte încă foarte încet şi drumul nu e deloc sigur?

— Sigur că da. Nu le pasă.

Gordon zâmbi.

— Atunci e OK. Oricum Serviciul Poştal a fost întotdeauna purtătorul celor mai multe fantezii.

Băiatul îl privi nedumerit. Însă Gordon îşi puse şapca şi nu mai spuse nimic altceva.

* * *

De când părăsise ruinele din Minnesota, cu atât de mult timp în urmă, Gordon văzuse puţine sate atât de prospere cum era Cottage Grove şi cu o populaţie atât de mulţumită, măcar în aparenţă. Fermele produceau acum un surplus, în majoritatea anilor. Miliţia era bine instruită şi – spre deosebire de cea din Oakridge – câtuşi de puţin opresivă.

Pe măsură ce speranţa lui de a găsi o civilizaţie adevărată se stingea, Gordon începuse încetul cu încetul să-şi reducă visele la descoperirea unui asemenea paradis.

Aşa stând lucrurile, ironia era că tocmai înşelăciunea care-i permisese să ajungă cu bine atât de departe, călătorind dintr-un cătun de munte cu locuitori suspicioşi într-altul, îl împiedica acum să rămână în acel loc.

Lumea avea încredere în el. Dacă iluzia pe care-o făurise se spulbera, până şi oamenii cumsecade din aşezarea aceea s-ar fi întors cu siguranţă împotriva lui.

Satul ocrotit de fortificaţii acoperea un colţ al localităţii Cottage Grove dinainte de război. Cârciuma era într-un subsol mare, confortabil, cu două şemineuri imense şi cu un bar la care se servea, în halbe înalte de lut, berea locală amăruie, preparată în casă.

Primarul Peter Von Kleek stătea într-un separeu din colţ, discutând pe un ton foarte serios cu Eric Stevens, bunicul lui Johnny şi proaspăt numitul diriginte al oficiului poştal din Cottage Grove. Cei doi bărbaţi studiau cu atenţie un exemplar din „Regulamentul Federal” creat de Gordon, când acesta şi Johnny intrară în local.

În Oakridge, Gordon făcuse câteva zeci de copii folosindu-se de un şapirograf acţionat de o manivelă, pe care reuşise să-l pună în funcţiune în vechiul oficiu poştal abandonat. Redactarea unei asemenea circulare implicase un mare efort de gândire şi foarte multă atenţie. Trebuia să pară autentică şi, în acelaşi timp, să nu conţină nicio ameninţare evidentă la adresa despoţilor locali, ca să nu se simtă puşi în pericol de imaginarele State Unite Restaurate… sau de el însuşi.

Până atunci, foile acelea se dovediseră a fi cel mai inspirat dintre decorurile mobile ale invenţiei sale.

Înalt şi cu faţa suptă, Peter Von Kleek se ridică în picioare şi strânse mâna lui Gordon, invitându-l apoi, cu un gest, să se aşeze. Barmanul se grăbi să le-aducă două halbe înalte, cu bere groasă, brună. Era caldă, fireşte, dar delicioasă, ca pâinea de secară. Primarul aşteptă, pufăind agitat din pipa lui de argilă, până când Gordon îşi lăsă

halba jos, cu un oftat combinat cu un plescăit din buze.

Von Kleek dădu din cap, apreciind complimentul subînţeles. Dar fruntea îi rămase încruntată. Bătu cu degetele în hârtia din faţa lui.

— Regulamentul ăsta nu e foarte detaliat, domnule inspector.

— Spuneţi-mi, Gordon, vă rog. Trăim în vremuri neprotocolare.

— Ah, da, Gordon. Atunci mie spune-mi, te rog, Peter.

Era evident că primarul nu se simţea în largul său.

— Ei bine, Peter, începu Gordon, cu o înclinare aprobatoare a capului. Guvernul Statelor Unite Restaurate a-nvăţat nişte lecţii dure. Aşa s-a lămurit că nu e cazul să le impună nişte standarde rigide localităţilor îndepărtate, cu probleme pe care cei din St. Paul nu şi le pot nici măcar imagina şi cu atât mai puţin nu le pot rezolva.

Gordon se lansă într-una dintre argumentaţiile sale dinainte pregătite.

— Să luăm, de exemplu, problema banilor. Majoritatea comunităţilor au renunţat la cei aflaţi în circulaţie înainte de război imediat după izbucnirea revoltelor generate de repartizarea alimentelor. Peste tot se practică trocul şi funcţionează de obicei foarte bine, cu excepţia cazurilor când serviciile datorate ca plată iau forma unui soi de sclavie.

Cel puţin atâta lucru era adevărat. În călătoriile sale, Gordon văzuse că peste tot câştigau teren diverse versiuni ale iobăgiei din epoca feudală. Folosirea banilor devenise ridicolă.

— Autorităţile federale din St. Paul au decretat că toată masa monetară dinainte de război nu mai are absolut nicio valoare. Bancnotele şi monedele sunt pur şi simplu prea multe pentru a putea fi susţinute de câteva centre economice rurale răzleţe. Cu toate acestea, încercăm să-ncurajăm comerţul la scară naţională. Iar un mod de a o face este acceptarea vechilor bancnote de doi dolari pentru plata serviciilor poştale. N-au fost niciodată foarte multe şi, cu mijloacele existente în prezent, sunt imposibil

de falsificat. Sunt acceptate, de asemenea, şi monedele de argint dinainte de 1965.

— Am adunat deja peste patruzeci de dolari! se amestecă Johnny Stevens. Oamenii caută peste tot bancnotele şi monedele alea vechi. Şi au început să le folosească şi ca să-şi plătească datoriile rămase de la trocuri.

Gordon ridică din umeri. Era deja un început. Uneori, lucrurile mărunte pe care i le adăuga născocirii sale, pur şi simplu ca s-o facă mai verosimilă, căpătau o evoluţie independentă, în moduri la care nu s-ar fi aşteptat. Dar nu credea că oamenilor le-ar fi putut face rău micile sume de bani repuse în circulaţie după ce căpătaseră valoare datorită mitului „Statelor Unite Restaurate”, răspândit în regiune.

Von Kleek dădu din cap. Şi trecu la următoarea problemă.

— Partea asta de aici, despre interzicerea constrângerii în lipsa autorităţilor alese prin vot… Bătu din nou cu degetele în hârtie. Ei, noi avem un soi de întruniri ale cetăţenilor oraşului, la care iau parte şi oameni din cătunele din jur când e vorba de ceva foarte important. Dar n-aş putea spune că eu sau comandantul miliţiei am fost aleşi prin vot… nu printr-un vot cu adevărat secret, cum scrie aici.

Clătină din cap.

— Şi am fost nevoiţi să luăm câteva măsuri cu adevărat drastice, mai ales la început. Sper, domnule insp… Gordon, că asta nu va atârna prea greu în defavoarea noastră. Am făcut într-adevăr tot ce ne-a stat în putere ca să fie bine. De exemplu, avem o şcoală, şi majoritatea copiilor mici merg la cursuri după ce terminăm de strâns recolta. Şi am putea începe să recuperăm tot ce conţine vreun mecanism şi să votăm aşa cum scrie aici…

Von Kleek voia ceva care să-i redea liniştea; încerca să prindă privirea lui Gordon. Însă acesta îşi ridică halba cu bere, special ca să nu li se întâlnească ochii.

Una dintre cele mai mari ironii care i se dezvăluiseră în

timpul peregrinărilor sale era tocmai fenomenul acela, faptul că oamenii care recăzuseră cel mai puţin în barbarie păreau să se ruşineze cel mai mult pentru respectiva cădere.

Tuşi, dregându-şi glasul.

— Eu unul am impresia… am impresia că aţi făcut o treabă foarte bună, Peter. Oricum, trecutul nu contează la fel de mult ca viitorul. După părerea mea, n-ai de ce să te temi că guvernul federal o să intervină aici în vreun fel.

Von Kleek păru să se simtă uşurat. Gordon era sigur că, peste numai câteva săptămâni, în localitate urmau să se organizeze alegeri, prin vot secret. Şi că oamenii din zonă aveau să-şi merite necazurile dacă alesul lor n-avea să fie bărbatul acela sever şi raţional.

— Pe mine mă frământă un singur lucru.

Vorbise Eric Stevens. Lui Gordon i se păruse evident că trebuia să-l aleagă drept diriginte al oficiului poştal pe bătrânelul acela vioi. În primul rând, el coordona piaţa în care se desfăşurau trocurile din zonă şi era cel mai instruit om din oraş, fiindcă înainte de război îşi obţinuse diploma de absolvire a liceului.

În al doilea rând, Stevens avusese cele mai multe suspiciuni cu câteva zile înainte, când Gordon pătrunsese călare în localitate, anunţând începutul unei noi ere pentru Oregon, ca parte a „Statelor Unite Restaurate”. Numirea în funcţia de diriginte păruse să-i câştige încrederea, fie şi numai fiindcă îi oferea ocazia să-şi mărească prestigiul şi profiturile.

Numai din pură întâmplare bătrânul părea totodată capabil să facă o treabă foarte bună, cel puţin atâta timp cât dăinuia mitul.

În clipa aceea îşi învârti halba de bere pe tăblia mesei, lăsând în urmă un oval larg.

— Ceea nu reuşesc să-nţeleg e motivul pentru care *până acum* n-a mai ajuns aici nimeni altcineva din St. Paul. Ştiu, fireşte, că pentru a veni la noi ai avut de traversat un ţinut sălbatic al naibii de întins, parcurs aproape în întregime pe jos, după cum spui. Dar ceea ce vreau să ştiu este de ce n-

au trimis pur şi simplu pe cineva cu un *avion?*

În jurul mesei se lăsă o scurtă tăcere. Gordon îşi putea da seama că discuţia lor era ascultată şi de ceilalţi orăşeni din apropiere.

— Of, bunicule! Johnny Stevens clătină din cap, jenându-se fiindcă bătrânul pusese o asemenea întrebare. Nu-ţi dai seama ce urât a fost războiul? Atât avioanele cât şi toate celelalte mecanisme complicate au fost distruse de *pulsul* ăla de la început, care-a stricat radiourile şi alte aparate asemănătoare! Şi pe urmă, mult mai târziu, n-a mai rămas nimeni care să ştie să le repare. Şi nu există piese de schimb!

Gordon clipi, surprins pentru o scurtă clipă. Puştiul era grozav! Se născuse după prăbuşirea civilizaţiei industriale, însă înţelesese esenţialul.

Bineînţeles că toată lumea ştia de existenţa pulsului de unde electromagnetice generat de imensele bombe cu hidrogen explodate în spaţiu, care distruseseră toată aparatura electronică din lume în ziua letală de la început. Dar Johnny mersese mai departe, înţelegând interdependenţele de la baza unei civilizaţii mecanice.

Însă băiatul îşi moştenise probabil inteligenţa de la bunicul său. Bătrânul Stevens se uita la Gordon cu viclenie.

— Aşa e, dom’ inspector? Nu mai există piese de schimb şi mecanici?

Gordon ştia că o asemenea explicaţie n-ar fi supravieţuit unei examinări atente. Binecuvântă orele lungi şi anoste petrecute pe drumurile desfundate după plecarea din Oakridge, în timpul cărora pusese la punct toate amănuntele poveştii sale.

— Nu, nu tocmai. Pulsul de radiaţii, exploziile şi precipitaţiile radioactive au făcut distrugeri foarte mari. Viruşii, revoltele şi Iarna de Trei Ani au ucis mulţi specialişti. Însă, în prezent, n-ar fi nevoie de prea mult timp pentru repunerea câtorva maşini în funcţiune. În doar câteva zile, am avut iarăşi avioane gata de zbor. Statele Unite Restaurate deţin zeci şi zeci, reparate, testate şi

aşteptând să decoleze. Dar nu se pot desprinde de pământ. Vor rămâne toate la sol, şi asta pentru încă mulţi ani de-acum înainte.

Bătrânul părea uluit.

— De ce, dom' inspector?

— Din acelaşi motiv care-o să te-mpiedice să recepţionezi vreo transmisie radio, chiar dac-o să reuşeşti să repui un aparat în funcţiune, răspunse Gordon.

Şi se întrerupse, de dragul efectului dramatic.

— Din cauza sateliţilor laser.

Peter Von Kleek lovi cu palma în masă.

— Ticăloşii dracului!

Toate capetele din încăpere se întoarseră către ei.

Eric Stevens oftă, aruncându-i lui Gordon o privire care sugera deplina aprobare… sau admiraţia pentru un mincinos mai talentat decât el însuşi.

— Ce… ce-i un saite…?

— Un satelit laser, explică bunicul lui Johnny. Noi am câştigat războiul.

Pufni, aducându-şi aminte de faimoasa victorie neînsemnată, trâmbiţată săptămâni de-a rândul înainte de izbucnirea revoltelor.

— Dar inamicul trebuie să fi lăsat câţiva sateliţi-spion pe orbită. Unii programaţi s-aştepte luni întregi sau chiar mai mulţi ani, până când apare cel mai mic semnal radio sau până când decolează ceva, şi *pac!* Despică aerul cu un gest hotărât. Nu-i de mirare că aparatul meu cu galenă n-a mai prins nimic!

Gordon aprobă cu o înclinare a capului. Ipoteza se potrivea atât de bine încât chiar ar fi putut fi adevărată. Şi, de fapt, spera să fie. Fiindcă ar fi justificat tăcerea, şi cerul gol, fără să implice totala dispariţie a civilizaţiei.

Şi cum altfel ar fi putut explica mormanele de zgură în care se transformaseră atât de multe antene din locurile prin care trecuse?

— Ce *face* guvernul în privinţa asta? întrebă cu seriozitate Von Kleek.

Poveşti de adormit copiii, se gândi Gordon. Pe măsură ce

călătorea, născocirile lui urmau să devină din ce în ce mai alambicate, până când avea să-l prindă cineva cu minciuna.

— Au mai rămas o serie de oameni de ştiinţă. Sperăm că în California vom găsi echipamente care să permită construcţia şi lansarea unor rachete orbitale.

Lăsă implicaţiile în suspensie.

Ceilalţi păreau dezamăgiţi.

— Măcar de-ar exista un mod în care să scăpăm mai repede de blestemăţiile de sateliţi, zise primarul. Gândiţi-vă la toate avioanele alea, stând pur şi simplu în aşteptare! Vă puteţi imagina ce surprinşi ar fi următorii holnişti veniţi în incursiune din blestematul Rogue River dacă ne-ar găsi pe noi, fermierii, apăraţi de forţele aeriene ale Statelor Unite şi de nişte A-10 date dracului?

Scoase un sunet şuierător şi sugeră, cu palmele, mişcările unor avioane în picaj. Apoi reuşi o imitaţie destul de bună a unei mitraliere. Gordon râse împreună cu ceilalţi. Ca nişte băietani, trăiră pentru scurt timp într-o fantezie a salvării şi a puterii revenite în mâinile binelui.

Acum, când primarul şi inspectorul poştal păreau să-şi fi încheiat discuţia oficială, în jurul lor se strânseră o serie de bărbaţi şi de femei. Cineva scoase o armonică. Lui Johnny Stevens i se întinse o chitară şi el se dovedi destul de talentat. Curând, toată lumea cânta melodii folk obscene şi refrene comerciale din vremurile de demult.

Erau bine dispuşi cu toţii. Speranţa era la fel de consistentă ca berea brună caldă şi cel puţin la fel de savuroasă.

Seara era mult mai târzie când remarcă sunetul pentru prima oară. În drum spre toaleta bărbaţilor – recunoscător fiindcă în Cottage Grove continuau cumva să existe instalaţiile santiare tradiţionale – se opri brusc lângă scările din spate.

Se auzise un zgomot.

Mulţimea de lângă şemineu cânta… *Veniţi să ascultaţi povestea mea, povestea unui drum nefast…*

Gordon îşi lăsă capul într-o parte. Oare celălalt susur nu fusese decât o închipuire? se auzise foarte slab şi lui *chiar* îi ţiuiau uşor urechile din cauza berii.

Dar o senzaţie bizară din zona cefei, o intuiţie, nu se dădea dusă. Îl împinse să facă stânga împrejur şi să urce treptele abrupte ce duceau în clădirea de deasupra cârciumii.

Scara îngustă era foarte slab luminată de flacăra unei lumânări plasate pe palierul de la jumătatea sa. Cântecele vesele, de beţivi, se stinseră treptat în urma lui Gordon în timp ce urca fără grabă, cu atenţia concentrată asupra treptelor care scârţâiau.

Odată ajuns sus, se pomeni într-un hol întunecos. Ascultă zadarnic, pentru un timp care i se păru îndelungat. După câteva clipe se întoarse să plece, punând totul pe seama unei imaginaţii suprasolicitate.

Şi atunci se auzi iarăşi.

…o serie de sunete firave, stranii, aproape de nedesluşit. Trezeau amintiri pe jumătate uitate, care-i trimiseră un fior pe şira spinării. Nu mai auzise aşa ceva de… de foarte, foarte multă vreme.

La capătul coridorului prăfos, o lumină firavă contura cadrul plin de crăpături al unei uşi. Se apropie de ea fără zgomot.

Blup!

Gordon atinse mânerul rece, metalic. Nu era prăfuit. Cineva se afla deja înăuntru.

Ua-ua…

Lipsa greutăţii revolverului – lăsat în camera sa de oaspete din presupus lipsitul de primejdii Cottage Grove – îl făcu să se simtă pe jumătate dezbrăcat când răsuci mânerul şi deschise uşa.

Prelate pline de praf acopereau stive de lăzi pline cu vechituri, de la cauciucuri recuperate până la unelte şi piese de mobilier, o rezervă adunată de localnici din dorinţa de a face faţă unui viitor nesigur. O lumină slabă, pâlpâitoare, ocolea şirul de lăzi. Chiar din faţa lui se auzeau voci scăzute, care şopteau cu entuziasm. Şi sunetul

ăla…

Blup! Blup!

Gordon se furişă pe lângă turnurile de lăzi mucegăite – ca tot atâtea stânci gata să se desprindă dintr-un străvechi morman de aluviuni – din ce în ce mai încordat pe măsură ce se apropia de capăt. Lumina se răspândi. O lumină rece, a cărei sursă nu oferea şi căldură.

O scândură îi trosni sub picior.

Cinci feţe se întoarseră brusc, ridicându-şi privirile, cu trăsăturile extrem de reliefate în lumina stranie. Într-o secundă care-i tăie răsuflarea, Gordon văzu că erau copii, holbându- se la el, cu o groază în care se simţea veneraţia, probabil fiindcă, evident, îl recunoscuseră. Făcuseră ochii mari şi nu se clinteau.

Dar lui nu-i păsa de nimic din toate astea, nu-l interesa decât obiectul de dimensiuni reduse, un soi de cutiuţă, plasat pe un covor oval din centrul acelui mic sabat. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

În partea de jos a obiectului era un şir de butoane minuscule, iar ecranul gri, plat, din mijloc avea un luciu perlat.

Păianjeni roz ieşeau din farfurii zburătoare şi mărşăluiau aroganţi în josul acelui ecran, în ritmul unor scrâşnete. Odată ajunşi la marginea inferioară fără să li se împotrivească nimeni, scoteau un strigăt de triumf, îşi refăceau rândurile şi reîncepeau atacul.

Lui Gordon i se uscase gura.

— De unde… murmură el.

Copiii se ridicară. Unul dintre ei înghiţi în sec.

— Domnule?

Gordon arătă cu degetul.

— Pentru numele tuturor sfinţilor, de unde aveţi asta? Clătină din cap. Mai important decât atât, de unde-aţi luat *bateriile?!*

Unul dintre copii începu să plângă.

— Vă rog, domnule, n-am ştiut că facem ceva rău. Timmy Smith ne-a spus că nu e decât un joc, cum aveau copiii pe vremuri. Le găsim peste tot, numai că nu mai

funcţionează…

— Cine e Timmy Smith? insistă Gordon.

— Un băiat. De vreo doi ani, tatăl lui vine mereu de la Creswell, cu căruţa, ca să facă schimb de mărfuri. Timmy ni l-a dat pe ăsta la schimb, pentru douăzeci vechi, din cele găsite de noi, care nu mai merg.

Gordon îşi readuse în minte harta pe care-o studiase în camera lui, ceva mai devreme, în aceeaşi seară. Creswell era în nord, la mică distanţă de locul unde se aflau, şi nu reprezenta o abatere prea mare de la traseul către Eugene pe care şi-l alesese.

E cu putinţă? Speranţa îl invadă prea brusc, prea arzătoare pentru a fi o plăcere şi chiar pentru a fi recunoscută.

— Timmy Smith v-a spus *de unde are* jucăria?

Se strădui să nu sperie copiii, dar pesemne că o parte din imperiozitatea lui deborda, înfricoşându-i.

— A spus c-o are de la *Cyclops!* răspunse plângând o fetiţă.

Copiii tulburaţi intrară apoi în panică şi o rupseră la fugă, făcându-se nevăzuţi pe culoarele din magazia prăfuită. Gordon rămase brusc singur, neclintit, cu ochii la invadatorii minusculi ce coborau pe ecran scăldaţi într-o lumină vie.

Crunc, crunc, crunc, mărşăluiau ei.

Jocul emise un *blup* triumfător. Şi invazia reîncepu.

3

Eugene

Răsuflarea poneiului se înălţa în fuioare vizibile în timp ce înainta cu greu prin burniţa rece, condus de un bărbat într-un poncho lucind de apă. Singurele lui poveri erau şaua şi doi saci voluminoşi, protejaţi de umezeală cu o folie de plastic.

Ud, pavajul cenuşiu al autostrăzii interstatale scânteia. În golurile din asfalt se formaseră bălţi adânci, ca nişte mici lacuri. Pe toată durata anilor secetoşi de după război, vântul aşternuse pe cele patru benzi de circulaţie un strat de praf, pe care, mai târziu, când vechile ploi venite dinspre nord-vest îşi reintraseră în drepturi, începuse să crească iarbă. O mare parte a şoselei era acum o fâşie de pajişte, un defileu plat printre dealurile împădurite ce dominau un râu năvalnic.

Gordon îşi ridică ponchoul deasupra capului, ca să studieze harta. În faţa lui, către dreapta, se formase o mlaştină întinsă, în locul unde se uneau braţele dinspre sud şi est ale râului Willamette, înainte de a-şi urma cursul către vest, spre Eugene şi Springfield. Pe harta veche, mai jos de ea se vedea un parc industrial modern. Însă, acum, deasupra noroiului nu se mai înălţau decât vreo câteva acoperişuri învechite. Aleile curate, parcările şi peluzele se preschimbaseră într-un domeniu al păsărilor de apă, pe care umezeala nu le deranja câtuşi de puţin.

În Creswell, lui Gordon i se spusese că, puţin mai la nord de locul acela, nu se mai putea merge pe şosea. Trebuia să treacă drept prin Eugene, să găsească un pod bun peste râu şi să revină într-un fel sau altul pe autostradă la Coburg.

Amănuntele oferite de locuitorii din Creswell erau destul de vagi. După război, un asemenea drum fusese parcurs de foarte puţini oameni.

Nicio problemă. Eugene e de luni de zile una dintre

ţintele mele. O s-aruncăm o privire, să vedem cum s-a schimbat între timp.

Însă o foarte scurtă privire. Oraşul devenise o simplă bornă kilometrică în drumul lui către un mister mult mai profund, care-l aştepta mai departe, în nord.

Stihiile încă nu reuşiseră să-nfrângă autostrada. Era năpădită de iarbă şi plină de bălţi, dar singurele poduri căzute pe lângă care trecuse încă mai purtau urmele evidente ale violenţelor. Se părea că, atunci când omul construia bine, numai timpul sau el însuşi puteau nărui ceea ce construise. *Şi s-a construit într-adevăr bine,* se gândi Gordon. Poate că, umblând alene prin păduri şi mâncându-se unii pe alţii, viitoarele generaţii de americani aveau să-şi închipuie că acele construcţii erau opera zeilor.

Clătină din cap. *Ploaia e de vină, mă înnebuneşte.*

Ajunse în curând la un indicator imens, pe jumătate afundat într-o baltă. Îndepărtă sfărâmăturile din jurul lui cu lovituri de picior şi îngenunche să studieze placa ruginită, ca un urmăritor încercând să dea sens unei adâncituri vechi de pe o potecă a pădurii.

— Thirtieth Avenue, citi, cu voce tare.

Un drum lat se despărţea de autostradă, mergând către vest. Dacă te luai după hartă, centrul oraşului Eugene trebuia să fie dincolo de o movilă împădurită.

Se ridică şi-şi lovi uşor cu palma animalul de povară.

— Haide, Dobbin. Dă din coadă ca să semnalizezi virajul la dreapta. Ieşim de pe autostradă şi-o luăm pe-aici, pe banda de la suprafaţă.

Calul îşi trimise cu stoicism fuioarele răsuflării în aer în timp ce Gordon îl trăgea uşor de frâu, conducându-l în josul rampei de ieşire de pe autostradă şi pe sub pasajul suspendat, pentru ca să urce apoi din nou, de data asta pe panta către vest.

Din vârful dealului, ceaţa care cobora lent părea să atenueze cumva înfăţişarea desfigurată de ruine a oraşului. Ploile spălaseră de mult petele lăsate în urmă de incendii. Bărbile de plante agăţătoare creşteau urcând încet, înălţate din crăpăturile pavajului, acoperind

majoritatea clădirilor, ascunzându-le rănile.

Oamenii din Creswell îi spuseseră la ce să se-aştepte. Cu toate acestea, nu era niciodată uşor să intri într-un oraş mort. Gordon coborî pe străzile fantomatice, presărate cu sticlă spartă. Pe pavajul ud de ploaie scânteiau cioburile unei alte ere.

În părţile mai joase ale localităţii, arinii creşteau pe străzi, în noroiul rămas când se spărseseră barajele de la Fall Creek şi Lookout şi dinspre ele năvălise un râu de nămol. La vest de Oakridge, apa din lacurile de acumulare ştersese de pe faţa pământului Route 58, aşa că Gordon se văzuse silit să facă un ocol amplu, mergând spre sud şi vest prin Curtin, Cottage Grove şi Creswell, înainte de a-şi schimba în sfârşit din nou direcţia către nord.

Devastarea era cumplită. *Cu toate astea,* îşi spuse Gordon, *aici au rezistat. După cum povesteşte toată lumea, aproape că reuşiseră.*

În Creswell, printre toate întrunirile şi sărbătoririle, alegerea unui nou diriginte al oficiului poştal şi planuri entuziaste de extindere a noii reţele poştale către est şi vest, localnicii îl delectaseră pe Gordon cu istorisiri despre lupta plină de curaj din Eugene. Îi povestiseră cum se străduise oraşul să reziste vreme de patru ani lungi, după ce îl izolaseră războiul şi epidemiile de lumea exterioară. Printr-o alianţă insolită dintre comunitatea universitară şi fermierii nu tocmai bogaţi din jur, oraşul-stat trecuse peste toate ameninţările… până când, în cele din urmă, bandele de tâlhari îl distruseseră aruncând simultan în aer toate barajele din amonte şi lăsându-l astfel atât fără curent electric, cât şi fără apă necontaminată.

Povestea devenise deja legendă, aproape similară cu căderea Troiei. Însă nimeni n-o spunea cu deznădejde. O făceau mai degrabă ca şi cum ar fi privit dezastrul ca pe un obstacol temporar, care avea să fie depăşit chiar în timpul vieţilor lor.

Căci Creswell era în fierbere, debordând de optimism, chiar dinainte de sosirea lui Gordon. Relatarea lui despre „Statele Unite Restaurate” era *a doua* doză de veşti bune

primite de oraş în mai puţin de trei luni.

În iarna trecută avuseseră un alt vizitator – un bărbat zâmbitor, într-o robă albă cu negru, venit din nord – care le împărţise daruri uimitoare pentru copii şi apoi plecase, rostind numele magic *Cyclops.*

Cyclops, spusese străinul.

Cyclops avea să readucă lucrurile pe făgaşul corect. Avea să readucă în lume confortul şi progresul, scăpând oamenii de corvezi şi de deznădejdea îndelungată, moştenirile Războiului de la Sfârşitul Lumii.

Trebuiau să-şi adune, cu toţii, aparatura veche, mai ales pe cea electronică. Cyclops avea să primească echipamentele inutile, stricate, donate de ei, plus, poate, un mic surplus în alimente, pentru subzistenţa slujitorilor săi voluntari. În schimb, oamenii din Creswell trebuiau să capete aparate care *funcţionau.*

Jucăriile nu erau decât o dovadă a aceea ce avea să urmeze. Într-o bună zi aveau s-apară adevărate miracole.

Gordon nu reuşise să afle nimic coerent de la localnici. Erau prea delirant de fericiţi ca să se exprime în totalitate logic. Jumătate dintre ei presupuneau că „Statele Unite Restaurate” se aflau *în spatele* lui Cyclops, iar cealaltă jumătate credeau că lucrurile stăteau viceversa. Nu-i trecea nimănui prin minte că era posibil să nu existe nicio legătură între cele două minuni, două legende ce se răspândeau, întâlnindu-se una cu cealaltă în sălbăticie.

Gordon nu cutezase nici să le deschidă ochii, nici să le pună prea multe întrebări. Plecase cât de repede putuse, încărcat cu mai multe scrisori ca oricând şi hotărât să urmeze povestea până la origine.

Era aproape ora amiezei când coti spre nord, pe University Street. Ploaia uşoară nu-l deranja. Putea să exploreze o vreme oraşul Eugene şi să ajungă totuşi până la căderea nopţii la Coburg, unde se presupunea că exista o aşezare de agricultori. Undeva, către nord, se întindea teritoriul de unde răspândeau discipolii lui Cyclops vestea despre insolita lor mântuire.

Mergând liniştit şi fără zgomot pe lângă clădirile

devastate, Gordon se întreba dacă ar fi fost sau nu cazul să-ncerce şi în nord răspândirea înşelătoriei prin care se dădea drept poştaş. Îşi aduse aminte cum scânteiau în întuneric micii păianjeni şi farfuriile zburătoare şi i se păru dificil să renunţe la speranţă.

Poate era momentul să abandoneze minciuna şi să găsească în sfârşit ceva real în care să creadă. Poate că în sfârşit conducea cineva o luptă împotriva acelei epoci a întunericului.

Era o licărire prea încântătoare ca s-o laşi să-ţi scape şi prea firavă ca s-o poţi ţine strâns.

Faţadele distruse ale clădirilor din oraşul abandonat îşi cedară în cele din urmă locul, acesta fiind ocupat de Eighteenth Avenue şi de campusul Universităţii din Oregon, cu terenul său imens de sport acum năpădit de vegetaţie, plopii tremurători şi alţi puieţi având deja peste şase metri înălţime. Acolo, lângă vechea sală de gimnastică, Gordon îşi încetini paşii, apoi se opri brusc şi ţinu poneiul nemişcat.

Animalul fornăi şi izbi pământul cu copita în timp ce Gordon ascultă până când fu sigur.

Undeva, probabil nu prea departe, ţipa cineva.

Strigătul estompat crescu în intensitate, apoi se stinse. Fusese vocea unei femei, mustind de durere şi de o spaimă de moarte. Gordon deschise tocul pistolului şi-şi scoase arma. Răsunase dinspre nord? Dinspre est?

Îşi făcu loc prin semijungla dintre clădirile universităţii, căutând în grabă o ascunzătoare potrivită. De când plecase din Oakridge, cu luni în urmă, avusese o viaţă uşoară, mult prea uşoară. Era evident că se-alesese cu obiceiuri proaste. Numai printr-un miracol nu-l auzise nimeni tropăind pe străzile pustii, de parcă oraşul i-ar fi aparţinut.

Conduse poneiul dincolo de uşa întredeschisă a unei săli de gimnastică acoperite cu plăci de ardezie şi-l priponi în spatele unei tribune pliante. Lăsă lângă animal un morman de ovăz, dar nu-i scoase şaua şi îi strânse chingile.

Şi acum? Aştept să văd ce se mai întâmplă? Sau merg să văd ce se-ntâmplă?

Îşi despachetă arcul, îi montă coarda şi îşi luă tolba cu săgeţi. Probabil că pe ploaie se putea încrede mai bine în ele şi făceau cu siguranţă mai puţin zgomot decât carabina sau revolverul.

Îndesă unul dintre sacii burduşiţi cu scrisori într-o gură de aerisire, unde nu putea fi observat. Tocmai căuta o ascunzătoare pentru al doilea când îşi dădu brusc seama ce făcea.

Propriul moment de prostie îi smulse un rânjet ironic şi lăsă al doilea sac să zacă pe podea, plecând apoi să vadă cine avea necazuri.

Zgomotele veneau dintr-o clădire de cărămidă aflată chiar în faţa lui, cu un şir lung de ferestre încă scânteind. Se părea că bandiţii o consideraseră un loc cu care nu merita să-şi piardă timpul.

Gordon auzi acum voci slabe, înăbuşite, cai nechezând încet şi scârţâit de hamuri.

Văzând că nici pe acoperişuri, nici la ferestre nu erau santinele, traversă în fugă peluza năpădită de buruieni şi se repezi în susul treptelor late de beton, lipindu-se de o uşă de după colţul clădirii. Respira fără niciun zgomot, cu gura deschisă.

Uşa avea un lacăt vechi, ruginit, şi pe plăcuţa de plastic prinsă de ea erau gravate cuvintele:

CENTRUL MEMORIAL THEODORE STURGEON
Inaugurat în mai 1989
Orarul bufetului expres
11 –14:30
5–20

Vocile se auzeau chiar din interior… deşi prea înăbuşite ca să poată distinge ceva. O scară exterioară ducea către numeroasele etaje de deasupra. Se retrase cu un pas şi văzu, cu trei paliere mai sus, o uşă deschisă.

Gordon ştia că se purta din nou prosteşte. Acum, după ce descoperise în ce loc erau probleme, ar fi trebuit să-şi ia

poneiul şi să plece dracului de acolo, cât mai curând cu putinţă.

Vocile se înălţară, furioase. Prin crăpăturile uşii, auzi răsunetul unei lovituri. După ţipătul de durere al unei femei, urmă râsul aspru al unui bărbat.

Oftând încet, nemulţumit de acel defect al caracterului său care-l ţinea locului – când ar fi trebuit s-o rupă la fugă ca orice om care-avea un strop de minte – Gordon începu să urce treptele de beton, străduindu-se să nu facă niciun zgomot.

Imediat lângă uşa pe jumătate deschisă se afla o zonă plină de mucegai şi cu scândurile podelei putrede, dar, în afară de asta, etajul al treilea al centrului studenţesc scăpase neatins. În mod miraculos, nu se spărsese niciunul dintre ochiurile de sticlă din care era alcătuit luminatorul imens, deşi rama lui de aramă purta patina coclelii. Sub lumina palidă revărsată din hol, o scară mochetată cobora în spirală, făcând legătura dintre etaje.

Apropiindu-se prudent de golul din centrul clădirii, Gordon avu pentru o clipă senzaţia că se-ntorsese în timp. Jefuitorii lăsaseră birourile organizaţiei studenţeşti – cu tornadele lor entuziaste de hârtii – complet neatinse. Pe afişiere încă mai erau lipite anunţuri decolorate de scurgerea vremii, vorbind despre evenimente sportive, spectacole de music-hall, întruniri politice.

Numai în capătul opus erau câteva înştiinţări, scrise cu litere de un roşu strălucitor, care se refereau la starea de urgenţă – criza finală lovise aproape fără niciun avertisment, curmând totul. Altminteri, întreaga harababură avea ceva confortabil, radical şi entuziast…

Tineresc…

Gordon trecu grăbit pe lângă toate şi coborî către vocile de dedesubt pe scara spiralată, mergând tot timpul pe margine.

Balconul de la etajul întâi se întindea în consolă deasupra holului principal. Se lăsă în patru labe şi parcurse restul drumului târâş.

În partea de nord a clădirii, către dreapta, o parte din faţada de sticlă de înălţimea a două niveluri fusese spartă, lăsând astfel să intre două căruţe mari. Şase cai erau priponiţi de peretele din vest, în spatele unui şir de flippere întunecate.

Afară, printre cioburi de sticlă, ploaia mohorâtă lăţea bălţile rozalii în jurul a patru trupuri cu braţele şi picioarele răsfirate, secerate de puţină vreme de focul unor arme automate. Numai o singură victimă apucase să-şi scoată pistolul în timpul ambuscadei. Şi arma zăcea într-o băltoacă, la câţiva centimetri de mâna înţepenită.

Vocile veneau din stânga lui, unde balconul făcea un cot. Gordon îşi continuă înaintarea târându-se cu mare atenţie şi îşi aruncă privirea spre partea opusă a încăperii în formă de L.

Pe peretele vestic rămăseseră câteva oglinzi înalte până-n tavan, care-i oferiră o imagine amplă a parterului. Într-un şemineu imens dintre două oglinzi, flăcările trosneau mistuind bucăţi din mobilier.

Gordon se prinse de covorul mucegăit şi-şi săltă capul, exact atât cât era nevoie ca să zărească patru bărbaţi înarmaţi până-n dinţi contrazicându-se lângă foc. Al cincilea se tolănise pe o canapea din stânga, cu puşca automată îndreptată neglijent către doi prizonieri: un băiat de vreo nouă ani şi o femeie tânără.

Semnele roşii de pe faţa ei conturau forma palmei unui bărbat. Avea părul castaniu încâlcit şi îl strângea pe băiat lângă ea, privindu-şi cu prudenţă paznicii. În niciunul dintre cei doi prizonieri nu părea să mai fi rămas destulă vigoare ca să plângă.

Bărbaţii bărboşi purtau, cu toţii, combinezoane militare de camuflaj dinainte de război, cu pete verzi, brune şi cenuşii. Fiecare avea unul sau mai mulţi cercei de aur prinşi de urechea stângă.

Survivalişti. Gordon simţi un val de repulsie.

Odată ca niciodată, înainte de Război, cuvântul avusese mai multe înţelesuri, mergând de la a sugera persoane pregătite să înfrunte orice, acţionând cu bun-simţ şi având

o conştiinţă civică, până la a desemna nişte ţicniţi mereu cu arma în mână, paranoici şi antisociali. Însă, după distrugerile de cea mai cumplită speţă pe care le provocaseră, ultima semnificaţie era aceea care se păstrase.

Prin toate locurile în care ajunsese în peregrinările lui, oamenii împărtăşeau aceeaşi reacţie. Mai degrabă decât să blameze Inamicul, ale cărui bombe şi ai cărui viruşi provocaseră atâtea distrugeri în timpul Războiului de o Săptămână, oamenii din aproape toate ţinuturile şi cătunele devastate îi învinuiau pe acei macho nelegiuiţi pentru nenorocirile cumplite care culminaseră cu Prăbuşirea din final.

Iar cei mai răi dintre toţi fuseseră discipolii lui Nathan Holn, *putrezir-ar în iad.*

Însă în valea râului Willamette n-ar mai fi trebuit să existe nici picior de survivalist! În Cottage Grove, lui Gordon i se povestise că ultimul grup numeros fusese învins cu ani în urmă şi silit să se retragă la sud de Roseburg, în ţinutul sălbatic Rogue River!

Şi atunci, ce căutau demonii ăia acolo? Se apropie ceva mai mult şi trase cu urechea.

— Nu ştiu, Şefule. Nu cred că ar trebui să ne-afundăm mai departe în recunoaşterea asta. Am avut deja destule surprize cu acest „Cyclops” despre care-a ciripit păsăruica aici de faţă înainte de a se gândi să-şi ţină pliscul. Aş zice c-ar fi cazu’ să facem cale-ntoarsă către bărcile de la Site Bravo şi să raportăm ce-am descoperit.

Vorbitorul era un bărbat scund şi chel, slab, dar vânos. Îşi încălzea mâinile deasupra focului, cu spatele la Gordon. Pe spate îi atârna, cu ţeava în jos, o puşcă mitralieră dotată cu ascunzător de flacără.

Parţial mascată de o barbă neagră cu pete cărunte, o cicatrice unea urechea şi bărbia bărbatului uriaş căruia îi spusese „şefule”. Acesta rânji, arătându-şi dantura cu mai multe goluri.

— Doar n-ai crezut de-adevăratelea toate prostiile pe care le-a scuipat muierea, nu? Toate rahaturile despre

marele computer vorbitor? Ce idioţenii! Ni le-a servit ca să tragă de timp.

— Oh, da? Ei, şi-atunci cum explici toate *alea?*

Mărunţelul arătă către căruţe. Gordon vedea în oglindă un colţ din cea mai apropiată. Era încărcată cu tot felul de mărunţişuri, fără îndoială adunate din campusul universităţii. Încărcătura părea constituită mai ales din aparatură electronică.

Nici urmă de unelte agricole, de haine sau de bijuterii, doar electronice.

Lui Gordon i se întâmpla pentru prima oară să vadă o căruţă umplută de cineva în întregime cu astfel de obiecte. Implicaţiile îi accelerară pulsul şi-l simţi zvâcnind în urechi, în entuziasmul lui, abia reuşi să se lase-n jos la timp când bărbatul scund se răsuci ca să ia ceva de pe-o masă de-alături.

— Şi de *asta* ce zici? întrebă.

Survivalistul bondoc ţinea în mână o jucărie, un mic joc video ca acela văzut de Gordon în Cottage Grove.

Luminile clipiră şi din cutiuţă ţâşniră notele înalte ale unei melodii vesele. Şeful se holbă la ea îndelung.

— N-are nicio importanţă.

— Io-s de acord cu micu' Jim... se amestecă un alt bandit.

— Îl cheamă Albastru Cinci, mârâi namila. Păstraţi disciplina!

— Bine. Al treilea bărbat dădu din cap, după toate aparenţele fără să se sinchisească de mustrarea şefului. Atunci îs de acord cu Albastru Cinci. Cred c-ar trebui să le raportăm colonelului Bezoar şi generalului. Povestea asta ar putea zădărnici invazia. Dacă, la nord de-aici, fermierii chiar au acces la tehnologii de vârf? S-ar putea să-i atacăm ca să ne trezim nas în nas cu nişte lasere de mare putere... mai ales dac-au făcut să meargă câte ceva din dotarea forţelor aeriene sau a marinei de pe vremuri!

— Încă un motiv ca să ne continuăm recunoaşterea, mârâi şeful. Trebuie s-aflăm mai multe despre chestia asta care se numeşte Cyclops.

— Dar ai văzut cât ne-am chinuit ca să scoatem de la femeie chiar şi puţinul pe care l-am aflat! Şi n-o putem lăsa aici cât continuăm recunoaşterea. Dacă ne întoarcem, am putea s-o urcăm într-una dintre bărci şi…

— *Las-o-ncolo* de femeie afurisită! Terminăm cu ea la noapte. Şi cu băiatul. Ai stat prea mult în munţi, Albastru Patru. Aici văile mişună de puicuţe frumoase. Nu putem risca să facă asta scandal şi sigur că n-o putem căra după noi în recunoaştere!

Discuţia în contradictoriu nu-l surprinse pe Gordon. În întreaga ţară, oriunde reuşiseră să se stabilească, nebunii ăia postbelici făcuseră incursiuni în căutare de femei, ca şi de mâncare şi de sclavi. După primii câţiva ani de măceluri, cele mai multe enclave holniste se treziseră cu o disproporţie imensă între bărbaţi şi femei. Acestea din urmă ajunseseră acum bunuri de mare preţ în comunităţile macho libertine ale survivaliştilor.

Nu era de mirare că tâlharii de la parter voiau s-o ia cu ei pe cea care le căzuse în mâini. Gordon îşi dădea seama că, fără urmele loviturilor şi dacă groaza care-i înceţoşa ochii ar fi dispărut vreodată, ar fi fost destul de frumoasă.

Băiatul din braţele ei îi privea pe bandiţi cu o ură cumplită.

Gordon presupuse că bandele din ţinutul Rogue River se organizaseră în cele din urmă, poate sub conducerea unui lider charismatic. După cum se părea, plănuiau o invazie de pe mare, ocolind fortificaţiile de la Roseville şi din valea Camas, unde fermierii reuşiseră cumva să respingă repetatele lor încercări de cucerire.

Era un plan curajos şi ar fi putut însemna sfârşitul ultimelor pâlpâiri de civilizaţie din valea râului Willamette.

Până atunci, Gordon îşi tot spusese că ar fi putut rămâne, într-un fel sau altul, în afara unor astfel de tulburări. Însă ultimii şaptesprezece ani îi siliseră pe toţi supravieţuitorii să intre în lupta aceea aparte, într-o tabără sau într-alta. Satele rivale, între care existase o duşmănie de moarte, îi uitau neînţelegerile, unindu-se pentru a şterge astfel de bandiţi de pe faţa pământului. Simpla

vedere a uniformelor de camuflaj ale armatei şi a cerceilor de aur declanşa o reacţie de respingere comună aproape pretutindeni, ceva similar cu sentimentele oamenilor faţă de vulturi. Gordon nu putea să plece fără să-ncerce măcar să se gândească la un mod de a lovi în bărbaţii de jos.

Când ploaia încetă pentru o vreme, doi survivalişti ieşiră să dezgolească leşurile, mutilându-le apoi şi luând cu ei trofeele sinistre. Când începu din nou să burniţeze, tâlharii îşi îndreptară atenţia asupra căruţelor, scotocindu-le în căutarea oricărui obiect de valoare. Ţinând cont de înjurăturile lor, căutarea părea inutilă. Gordon auzi componente electronice delicate şi de neînlocuit sfărâmându-li-se sub tălpi.

Nu-l mai vedea decât pe paznicul celor doi captivi, întors cu spatele atât la el cât şi la peretele cu oglinzi. Îşi curăţa arma, fără să-şi îndrepte în mod deosebit atenţia către altceva.

Dorindu-şi să nu fi fost atât de neghiob, Gordon se simţi obligat să-şi încerce norocul. Îşi săltă capul deasupra nivelului podelei şi ridică o mână. Mişcarea atrase atenţia femeii, care-şi înălţă privirea. Făcu ochii mari, surprinsă.

Gordon îşi duse un deget la buze, rugându-se ca ea să înţeleagă că oamenii ăia erau şi duşmanii lui. O văzu clipind şi se temu, pentru o clipă, că avea să-nceapă să vorbească. Ea aruncă o privire grăbită spre paznicul în continuare absorbit de arma lui.

Când întâlni din nou ochii lui Gordon, dădu uşor din cap. El îi răspunse ridicându-şi încurajator degetul mare şi se grăbi să se retragă de pe balcon.

Începu prin a-şi scoate bidonul, din care sorbi îndelung, fiindcă-şi simţea gura uscată, cu gust de cenuşă. Găsi un birou în care praful nu era prea gros – cu siguranţă nu-şi putea îngădui un strănut – şi, mestecând o fâşie de carne primită din Creswell, se aşeză, pregătindu-se să aştepte.

Ocazia se ivi cu puţin timp înainte de apus. Trei dintre bandiţi plecară în patrulare. Cel numit Micul Jim rămase să gătească, în şemineu, o pulpă de căprioară retezată

grosolan. Un holnist cu faţa suptă şi cu trei cercei de aur păzea prizonierii, holbându-se la tânăra femeie în timp ce cioplea fără grabă o bucată de lemn. Gordon se întrebă de cât timp avea nevoie pofta lui ca să-i domine teama de furia şefului. Era evident că se străduia să-şi adune curajul.

Gordon îşi ţinea arcul pregătit. O săgeată era gata să-şi ia zborul, iar celelalte stăteau pe covor, în faţa lui. Tocul pistolului avea clapeta ridicată şi percutorul armei se odihnea pe un al şaselea glonţ. Era tot ce putea face, în afară de a aştepta.

Paznicul lăsă jos lemnul cioplit şi se ridică. Femeia îl trase pe băiat mai aproape de ea şi îşi feri privirea când îl văzu apropiindu-se.

— Lui Albastru Unu n-o să-i placă, îl avertiză, cu voce scăzută, holnistul de lângă foc.

Paznicul se opri lângă femeie. Ea încercă să nu se clintească, dar se cutremură când îi atinse părul. Ochii băiatului scânteiau de furie.

— Albastru Unu a spus deja c-o să scăpăm de ea mai târziu, după ce-o s-o luăm pe rând. Nu văd de ce n-aş fi eu primul. Poate reuşesc chiar s-o fac să vorbească despre Cyclops ăla. Ce zici, păpuşico? O privi cu lăcomie. Dacă bătaia nu te-a făcut să-ţi dai drumu’ la gură, ştiu exact ce-o să te domesticească.

— Şi puştiul? întrebă Micul Jim.

Paznicul ridică nepăsător din umeri.

— Ce-i cu puştiul?

În mâna dreaptă îi apăru brusc un cuţit de vânătoare. Cu stânga-l înşfăcă pe băiat de păr şi-l smulse din strânsoarea femeii. Ea ţipă.

În clipa aceea prea scurtă, Gordon acţionă absolut instinctiv, n-avea timp de gândire. Chiar şi aşa, nu făcu ceea ce părea evident, ci ceea ce era necesar. În loc să tragă în bărbatul cu cuţitul, îşi înălţă arcul şi trimise o săgeată în pieptul *Micului Jim.*

Survivalistul scund făcu un salt înapoi şi se uită în jos, la săgeată, cu o uimire care-i golise faţa de orice expresie. Se

prăbuşi la pământ cu un gâlgâit uşor.

Gordon se grăbi să pună o altă săgeată în arc şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe celălalt survivalist scoţându-şi cuţitul din umărul fetei. Probabil că se aruncase între el şi copil, oprind lovitura cu propriul trup. Băiatul zăcea năucit într-un colţ.

Grav rănită, fata îşi înfipse totuşi unghiile în carnea bărbatului, din nefericire împiedicându-l pe Gordon să ţintească. Banditul surprins se mişcă la început cu stângăcie, înjurând şi încercând s-o prindă de încheieturile mâinilor. În cele din urmă, reuşi s-o azvârle la pământ. Înfuriat de zgârieturile dureroase – şi neavând habar de moartea camaradului său – rânji şi-şi înălţă cuţitul, pregătindu-se să termine ce începuse. Făcu un pas către femeia rănită, care gâfâia.

În clipa aceea, săgeata lui Gordon îi sfâşie materialul uniformei de camuflaj, lăsându-i de-a lungul spatelui o rană însângerată, dar superficială. Apoi se înfipse în canapea şi rămase acolo, zbârnâind.

Detestabili pentru orice altceva îi caracteriza, survivaliştii erau însă cei mai buni luptători din lume. Cu mişcări prea iuţi ca să poată fi urmărite, bărbatul se aruncă în lateral şi se rostogoli, ridicându-se cu puşca mitralieră în mâini înainte de-a apuca Gordon să-şi înşface ultima săgeată. Dar se aruncă la rândul său pe spate, în timp ce o rafală promptă de gloanţe trase cu precizie, dar foc cu foc, pătrundea în balustradă după ce ricoşase de frumosul grilaj de fier din locul unde stătuse cu o clipă mai devreme.

Arma avea amortizor de zgomot, impunându-i banditului să se rezume la focul semiautomat; dar, sub loviturile gloanţelor şuierătoare, totul zăngănea în jur în timp ce Gordon se rostogolea în lateral, scoţându-şi revolverul. Alergă spre o altă zonă a balconului.

Tipul de la parter avea un auz foarte bun. O altă rafală rapidă trimise aşchii în zbor la câţiva centimetri de faţa lui Gordon, care se aruncase din nou într-o parte, cu doar o fracţiune de secundă înainte de a fi prea târziu.

Se lăsă liniştea, cu excepţia pulsului lui Gordon, care-i bubuia în urechi ca tunetul.

Şi acum? se întrebă.

Deodată se auzi un urlet sonor. Gordon îşi săltă fruntea şi zări în oglindă reflexia unei mişcări neclare… femeia măruntă de jos îşi ataca adversarul cu mult mai voinic decât ea cu un scaun mare, ridicat deasupra capului!

Survivalistul se răsuci şi trase. Pe pieptul tinerei înfloriră pete roşii şi ea căzu; scaunul se rostogoli la picioarele bărbatului.

Poate că Gordon auzise pocnetul sec care anunţa că încărcătorul puştii se golise. Sau poate nu făcuse decât o presupunere. Oricare ar fi fost motivul, sări în sus fără să se gândească, cu braţele întinse, şi apăsă pe trăgaciul pistolului său de calibru 38 iarăşi şi iarăşi, până când percutorul izbi de cinci ori la rând în locaşuri goale, fumegânde.

Adversarul său rămase în picioare, cu un încărcător plin deja în mână, gata să-l împingă la locul său. Dar pe partea de sus a combinezonului de camuflaj prinseră să i se răspândească pete întunecate. Părând mai degrabă uluit decât oricum altcumva, întâlni privirea lui Gordon pe deasupra ţevii fumegânde a pistolului.

Puşca mitralieră se înclină şi îi căzu zăngănind dintre degetele flasce, iar el se prăbuşi grămadă pe podea.

Gordon coborî scările în fugă şi, odată ajuns jos, sări peste balustradă. Mai întâi se opri lângă fiecare dintre cei doi bărbaţi, asigurându-se că nu mai trăia niciunul. Apoi se grăbi să se-apropie de tânăra rănită de moarte.

Când îi săltă capul, buzele ei se rotunjiră într-o întrebare.

— Cine…?

— Nu vorbi, îi ceru el, ştergându-i dâra de sânge din colţul gurii.

Cu pupilele extrem de dilatate, bizar de vioi în pragul morţii, ochii ei asimilară imaginea feţei lui Gordon, a uniformei, a cuvintelor SERVICIUL POŞTAL AL STATELOR UNITE RESTAURATE, brodate pe o bucată de pânză

aplicată peste buzunarul lui de la piept. Făcu ochii şi mai mari, întrebătoare, minunându-se.

Las-o să creadă, îşi spuse Gordon. *E pe moarte. Las-o să creadă că e adevărat.*

Dar nu se putu convinge să pronunţe cuvintele, minciunile pe care le spusese atât de des, care-l aduseseră atât de departe, de atât de multe luni. Nu şi de data asta.

— Nu sunt decât un călător, domnişoară, răspunse, clătinând din cap. Sunt… un cetăţean oarecare, încerc să dau o mână de ajutor.

Ea dădu din cap, părând foarte puţin dezamăgită, de parcă şi asta reprezenta, în sine, un mic miracol.

— La nord… gâfâi. Du băiatul… Avertizează… avertizează *Cyclops…*

În acel ultim cuvânt, articulat când îşi dădea ultima suflare, Gordon desluşi veneraţie, loialitate şi o credinţă fermă într-o mântuire finală… totul în rostirea numelui unei maşini.

Cyclops, se gândi, amorţit, culcând trupul ei pe podea. Însă acum avea încă un motiv ca să urmărească legenda până în locul obârşiei sale.

Nu era timp de pierdut cu o înmormântare. Arma banditului avusese amortizor, însă pistolul lui Gordon răsunase ca un tunet. Ceilalţi survivalişti îl auziseră cu siguranţă. Dispunea de numai câteva clipe în care să ia copilul şi să părăsească locul.

Iar la trei metri distanţă erau cai pe care-i putea fura. Şi la nord se afla ceva pentru care o tânără femeie curajoasă se gândise că merita să moară.

Măcar de-ar fi adevărat, se gândi Gordon, adunând arma şi muniţia adversarului său.

Era gata să renunţe la spectacolul lui cu poştaşul într-un minut dacă ar fi aflat că, undeva, cineva îşi asumase răspunderea, încercând să acţioneze ca să pună capăt epocii întunecate. Şi-ar fi oferit loialitatea, ajutorul, oricât de firav ar fi fost.

Chiar şi unui computer uriaş.

Se auzeau strigăte îndepărtate… apropiindu-se repede.

Gordon se întoarse către băiat, care se uita în sus, la el, cu ochii mari, dintr-un colţ al încăperii.

— Vino, îl chemă, întinzându-i mâna. Am face mai bine să plecăm călare.

Patru

Harrisburg

Cu băiatul în faţa lui pe şa, Gordon se grăbi să se îndepărteze de scena sinistră atât de repede pe cât era în stare calul furat. Aruncând o privire în urmă, surprinse mai multe siluete care se repezeau, pe jos, în urmărirea lor. Unul dintre bandiţi îngenunchease, ţintind cu atenţie.

El se aplecă în faţă, agitând frâul şi lovind animalul cu călcâiele. Calul fornăi şi trecu dincolo de colţul unui magazin devastat tocmai când gloanţele de mare viteză muşcau, în urma lui, din granitul faţadei. Aşchiile de piatră traversară Sixth Avenue şuierând.

Gordon se felicitase fiindcă, înainte de a pleca în galop, îşi oferise timp ca să răzleţească toţi ceilalţi cai. Însă, în acea ultimă clipă, uitându-se înapoi, zărise un alt călăreţ, încălecat chiar pe poneiul lui!

Pentru o clipă, îl cuprinse o teamă iraţională. Dacă aveau calul lui, era posibil să fi luat sau să fi distrus *sacii de scrisori.*

Se scutură de gândul irelevant, conducându-şi în grabă calul pe o stradă laterală. La naiba cu scrisorile! Oricum nu erau decât recuzită. Important era că, pe moment, nu-l putea urmări decât un singur survivalist. Aşa că şansele lui de scăpare erau de cincizeci la sută.

Aproape.

Plesni animalul cu frâul şi îi înfipse călcâiele în burtă, galopând cu iuţeală pe străzile tăcute şi pustii din Eugene. Auzea tropotul celorlalte copite, mult prea aproape. Fără să se obosească să se uite înapoi, coti, intrând pe o alee. Calul se cabră când treceau pe lângă un val de cioburi de sticlă, apoi îşi înteţi goana de-a lungul străzii următoare, pe un drum de serviciu şi pe o altă alee plină cu tot felul de sfărâmături.

Gordon întoarse animalul către o licărire de verdeaţă, traversând o piaţă în galop, şi se opri într-un părculeţ, în

spatele unui stejăriş.

În aer huruia ceva. După o clipă, Gordon îşi dădu seama că-şi auzea propria respiraţie şi pulsul.

— E… e totul bine? îl întrebă pe băiat.

Copilul de nouă ani înghiţi în sec şi dădu din cap, cruţându-şi răsuflarea şi cuvintele. Fusese terorizat şi văzuse fapte sălbatice în ziua aceea, dar era destul de lucid ca să păstreze tăcerea, fixându-şi însoţitorul cu privirea intensă a ochilor căprui.

Gordon se ridică în picioare în şa şi se uită cu atenţie printre arbuştii care începuseră să ia în stăpânire oraşul cu şaptesprezece ani în urmă. Se părea că, măcar pentru moment, scăpaseră de urmăritor.

Bineînţeles că acesta s-ar fi putut afla la numai cincisprezece metri distanţă, păstrând tăcerea şi ascultând la rândul său.

Gordon era atât de tulburat încât îi tremurau degetele, dar reuşi să-şi scoată din toc pistolul descărcat şi să-l încarce în timp ce se străduia să gândească.

Dacă n-aveau de înfruntat decât un singur bandit, ar fi fost mai bine să rămână locului, aşteptând. Să-l lase să-i caute şi, inevitabil, să se îndepărteze.

Din nefericire, ceilalţi holnişti aveau să-l ajungă în curând din urmă. Era probabil de preferat să rişte făcând puţin zgomot în momentul acela, decât să-i lase pe acei maeştri în arta urmăririi şi a vânătorii din ţinutul Rogue River să se adune laolaltă şi să organizeze o adevărată cercetare a zonei.

Mângâie gâtul calului, lăsând animalul să-şi mai tragă pentru alte câteva clipe răsuflarea.

— Cum te cheamă? îl întrebă pe băiat.

— M… Mark, răspunse copilul, strângând scurt din pleoape.

— Eu sunt Gordon. Cea care ne-a salvat vieţile acolo, lângă şemineu, era sora ta?

Mark clătină din cap. Copil al epocii întunecate, îşi păstra lacrimile pentru mai târziu.

— N… nu, domnule… era mama mea.

Gordon mormăi, surprins. În vremurile acelea, era neobişnuit ca o femeie s-arate atât de tânără după ce dăduse naştere unui copil. Probabil că mama lui Mark trăise în condiţii neobişnuite, încă un indiciu care sugera că în nordul Oregonului se petreceau lucruri stranii.

Se întuneca repede. Fiindcă liniştea persista, Gordon îmboldi calul, punându-l din nou în mişcare, şi înaintă conducându-l cu genunchii şi lăsându-l să meargă, acolo unde se putea, pe pământ moale. Era tot timpul cu ochii-n patru şi se oprea adesea s-asculte.

Câteva minute mai târziu, auziră un strigăt. Băiatul se crispă. Dar sunetul venise de la o distanţă de câteva cvartale. Gordon se îndreptă în direcţia opusă, cu gândul la podurile peste Willamette din capătul nordic al oraşului.

După un amurg îndelungat, soarele dispăru înainte să se vadă ajunşi la podul către Route 105. Norii încetaseră să-şi mai verse apa, dar continuau s-arunce întuneric peste toate ruinele din jur, ascunzând până şi stelele. Gordon îşi încordă privirea, încercând să străpungă bezna. În sud se zvonea că podul era încă în picioare şi nu sărea în ochi niciun semn care să trădeze o ambuscadă.

Însă în aglomerarea de grinzi întunecate s-ar fi putut ascunde orice, inclusiv un om obişnuit cu desişurile, cu puşca lui cu tot.

Gordon clătină din cap. Nu supravieţuise până atunci riscând prosteşte. Nu şi când existau alternative. Intenţionase s-o ia pe vechea autostradă, drumul cel mai scurt către Corvallis şi către misteriosul domeniu al lui Cyclops, dar mai putea ajunge acolo şi altfel. Întoarse calul în loc şi se îndreptă spre vest, îndepărtându-se de ameninţătoarele turnuri întunecate.

Călări în grabă pe străduţe lăturalnice, pe un traseu întortocheat. De câteva ori fu cât pe ce să se rătăcească şi îşi continuă drumul pe ghicite. În cele din urmă găsi vechea Highway 99 după vuietul apei.

Acolo podul era o construcţie plană, deschisă şi aparent pustie. Oricum, reprezenta ultima variantă pe care-o cunoştea. Traversă în galop, aplecat asupra băiatului, şi

continuă să gonească până când avu certitudinea că orice urmăritor rămăsese la o mare distanţă.

Abia după aceea descălecă şi duse o vreme calul istovit de frâu, lăsându-l să-şi recapete răsuflarea.

Când se urcă din nou în şa, tânărul Mark adormise. Gordon îşi întinse ponchoul ca să-i acopere pe amândoi şi merseră în pas greoi către nord, căutând o lumină.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, ajunseră în sfârşit în satul fortificat Harrisburg.

Se părea că poveştile pe care le auzise Gordon despre prosperul Oregon fuseseră mai prejos decât adevărul. Localitatea avusese probabil parte de o pace îndelungată, mult prea îndelungată. Zona defrişată, menită să împiedice răspândirea unui incendiu, era năpădită de verdeaţă până lângă zidul în ale cărui turnuri de veghe nu se afla niciun străjer. Gordon se văzu nevoit să strige vreme de cinci minute înainte de a veni cineva să deschidă poarta.

— Vreau să le vorbesc conducătorilor voştri, le spuse oamenilor, sub portalul acoperit al magazinului general. N-aţi mai fost de ani de zile într-un pericol atât de cumplit.

Le povesti despre grupul bandiţilor pe care-i pândise, despre bărbaţii nemernici şi duri şi despre misiunea lor de cercetaşi în zona paşnică din nordul râului Willamette, pe care intenţionau s-o jefuiască. Timpul era un factor esenţial. Era nevoie să se mişte repede şi să-i distrugă pe holnişti înainte de a-şi îndeplini misiunea.

Dar, spre disperarea lui, localnicii cu ochii somnoroşi păreau prea înceţi la minte ca să-i priceapă relatarea şi cu atât mai puţin îi trăgea inima să facă o escapadă prin ploaie. Se holbau la el suspicioşi şi clătinară morocănoşi din capete când insistă s-adune un detaşament de urmăritori.

Doborât de oboseală, tânărul Mark nu era un martor prea grozav ca să-i confirme istorisirea. Oamenii preferau, evident, să creadă că exagera. Mai mulţi bărbaţi îi spuseră în faţă că probabil dăduse peste câţiva dintre bandiţii din zonă, care operau la sud de Eugene, unde influenţa lui

Cyclops era încă firavă. La urma urmei, de foarte mulţi ani nu mai văzuse nimeni holnişti prin locurile alea. Se presupunea că se uciseseră între ei cu mult timp în urmă şi că Nathan Holn se spânzurase.

Îl băteau cu toţii pe Gordon pe spate, încercând să-l liniştească şi dând să se împrăştie pe la casele lor. Proprietarul magazinului îi oferi un loc de dormit în magazia lui.

Nu-mi vine să cred că se-ntâmplă aşa ceva. Idioţii ăştia nu-şi dau seama că-n joc sunt vieţile lor? Dacă grupul de cercetaşi scapă, barbarii ăia vor da buza aici cu toate forţele!

— Ascultaţi-mă, făcu el o nouă încercare, dar încăpăţânarea posacă, de ţărani, a celor din jur era impenetrabilă pentru logică.

Se îndepărtară unul câte unul.

Disperat, obosit şi furios, Gordon îşi aruncă ponchoul, dezvăluindu-şi uniforma de inspector poştal. Se repezi furios în mijlocul lor.

— Se pare că nimeni nu pricepe. Nu vă *cer* ajutorul. Credeţi că-mi pasă ce se-ntâmplă cu idioţenia voastră de cătun? Îmi pasă de un singur lucru, mai presus de orice. Creaturile alea au pus mâna pe doi saci cu corespondenţă, au furat-o de la cetăţenii Statelor Unite, iar eu vă ordon, cu autoritatea pe care-am dobândit-o ca funcţionar federal, să adunaţi un detaşament înarmat care să mă ajute să-i recuperez!

În ultimele luni, Gordon îşi jucase de foarte multe ori rolul, dar nu-ndrăznise niciodată să intre într-o postură atât de arogantă. Când unul dintre sătenii care-l priveau cu ochi mari începu să se bâlbâie, îl întrerupse, cu vocea tremurându-i ultragiată, vorbind despre furia pe care avea să şi-o atragă satul după răspândirea veştii despre fapta lor ruşinoasă, când întreaga naţiune renăscută avea să afle că se ascunseseră ca nişte laşi în spatele propriilor ziduri, lăsându-i pe duşmanii ţării lor să scape.

Ochii i se îngustară când mârâi, cu voce scăzută:

— Ţopârlani ignoranţi, aveţi *zece minute* ca să v-adunaţi

miliţia şi să fiţi gata să daţi pinteni cailor, altminteri v-avertizez că veţi suporta consecinţe *mult* mai neplăcute decât un drum prin ploaie!

Localnicii clipiră uluiţi. Cei mai mulţi nu schiţaseră nici cel mai mic gest, ci se uitau la uniforma lui şi la emblema strălucitoare de pe şapca ţuguiată. Puteau încerca să ignore adevăratul pericol în care se aflau, dar povestea lui *fantastică* trebuia crezută în întregime sau deloc.

Pentru o lungă clipă, încremeniră într-un acelaşi tablou – şi Gordon îi fixă cu privirea până când se rupseră din nemişcare.

Bărbaţii începură brusc să strige unii la alţii, alergând să-şi aducă armele. Femeile se grăbiră să pregătească echipamentul şi caii. Gordon rămase locului, cu ponchoul fâlfâind în spatele lui ca o pelerină în bătaia vântului năvalnic, înjurând fără glas în vreme ce străjile din Harrisburg i se adunau în jur.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce m-a apucat? se întrebă într-un târziu.

Poate că rolul începea să-i intre în sânge. Fiindcă, pe durata acelor momente de încordare, când înfruntase un sat întreg, crezuse! Simţise forţa rolului asumat, furia puternică a unui om aflat în slujba poporului, căruia îi puneau beţe-n roate nişte indivizi insignifianţi…

Episodul îl lăsă tremurând, pradă unei uşoare incertitudini în privinţa echilibrului său mintal.

Un singur lucru era clar. Sperase că, odată ajuns în nordul Oregonului, avea să poată renunţa la povestea mincinoasă a poştaşului; însă nu mai era cu putinţă. Şi, bun sau rău, faptul îl izbi acum.

După un sfert de oră, toată lumea era gata. Lăsă băiatul în grija unei familii şi plecă prin burniţă împreună cu detaşamentul de miliţie.

De data asta deplasarea fu mai rapidă, pe lumină şi cu cai de schimb. Gordon se asigură că erau trimişi cercetaşi înainte şi pe flancuri, ca să se ferească de ambuscade, şi împărţi grosul grupului în trei cete. Când ajunseră în sfârşit în campusul universităţii, descălecară cu toţii,

apropiindu-se de Centrul Studenţesc din mai multe părţi.

Deşi numărul localnicilor îl depăşea cu mult pe al survivaliştilor, fiind cel puţin opt la unu, Gordon se gândi că şansele de a câştiga sau de a pierde lupta erau de fapt aproape egale. În vreme ce fermierii stângaci se apropiau de locul masacrului, el tresărea la fiecare zgomot şi inspecta nervos acoperişurile şi ferestrele.

Am auzit că, în sud, oamenii i-au oprit pe holnişti pur şi simplu datorită curajului şi hotărârii lor. Au avut un conducător legendar, care i-a înfrânt pe survivalişti de trei ori din patru. Probabil că de-aia încearcă nemernicii să vină-n susul coastei. Aici lucrurile stau altfel.

Dacă pun într-adevăr la cale o invazie, localnicii n-au nicio şansă.

Când dădură în sfârşit buzna în Centrul Studenţesc, bandiţii plecaseră de mult. Şemineul era rece. Urmele întipărite în noroiul de pe străzi duceau către vest, spre trecătorile de pe coastă şi spre mare.

Descoperiră victimele masacrului în fostul bufet, cu urechile şi cu alte… părţi ale corpului… îndepărtate, în chip de trofee. Sătenii se uitară la dezastrul făcut de armele automate şi în minte le reveniră amintiri neplăcute din zilele de la început.

Gordon fu nevoit să le atragă atenţia că era nevoie de o înmormântare colectivă.

Dimineaţa se dovedea frustrantă. Nu putea dovedi cine erau bandiţii. Nu fără să-i urmărească. Şi Gordon nici măcar n-avea de gând să-ncerce o urmărire cu grupul lui de fermieri lipsiţi de tragere de inimă. Voiau deja să se-ntoarcă acasă, dincolo de palisada lor înaltă, sigură. Oftând, Gordon insistă să se mai oprească într-un singur loc.

În sala de gimnastică dărăpănată, rece şi umedă, îşi găsi sacii cu scrisori, unul neatins, acolo unde îl ascunsese, iar celălalt sfâşiat, cu scrisorile împrăştiate pe podea, călcate în picioare.

Fumegând, îşi manifestă furia în faţa sătenilor, care se grăbiră, servili, să-l ajute să adune şi să pună într-un sac

ceea ce se mai putea. Intră până la capăt în rolul inspectorului ultragiat, cerând răzbunare împotriva celor care cutezaseră să-mpiedice bunul mers al poştei.

Numai că, de data asta, juca într-adevăr teatru. În sinea lui, nu se putea gândi decât la foamea care îl chinuia şi la propria oboseală.

Înaintarea lentă şi greoaie pe drumul de întoarcere fu un adevărat infern. Iar chinul continuă la Harrisburg. Acolo Gordon trebui să pună din nou totul în mişcare… împărţind cele câteva scrisori pe care le adunase din oraşele de la sud de Eugene… ascultând aclamaţiile de bucurie udată cu lacrimi când vreo doi norocoşi primiră veşti de la o rudă sau un prieten despre care credeau că murise de mult… numind un diriginte al oficiului local… suportând încă o sărbătorire prostească.

A doua zi se trezi ţeapăn, trist şi cu o uşoară febră. Avusese nişte vise îngrozitoare, toate încheindu-se cu privirea încărcată de întrebări şi de speranţe din ochii unei femei muribunde.

Nimic din tot ce-i spuseră sătenii nu reuşi să-l convingă să mai rămână printre ei măcar o oră. Înşeuă un cal odihnit, fixă bine sacii cu scrisori şi o porni către nord imediat după micul dejun.

De data asta se ducea, în sfârşit, să-l vadă pe *Cyclops.*

Cinci

Corvallis

18 mai 2011

Către Pine View, via:
Shedd, Harrisburg,
Creswell, Cottage Grove,
Culp Creek, Oakridge

Stimată doamnă Thompson,

Primele dumneavoastră trei scrisori m-au ajuns în sfârşit din urmă la Shedd, la mică distanţă, către sud, de Corvallis. Nu vă pot spune cât m-am bucurat când le-am primit. M-au bucurat şi veştile despre Abby şi Michael, sunt fericit pentru ei amândoi şi sper că va fi fetiţă.

Observ că v-aţi lărgit reţeaua poştală locală, incluzând Gilchrist, New Bend şi Redmond. Anexez împuternicirile provizorii pentru diriginţii pe care i-aţi recomandat, urmând să fie confirmaţi mai târziu. Iniţiativa dumneavoastră merită toate elogiile.

Noutăţile despre schimbarea conducerii din Oakridge sunt bine-venite. Sper că urmările răscoalei lor vor fi permanente.

Scârţâitul peniţei stiloului argintiu pe hârtia uşor îngălbenită era singurul zgomot care întrerupea tăcerea dintre pereţii lambrisaţi ai camerei de oaspeţi. Prin fereastra deschisă, Gordon vedea o lună palidă lucind printre norii împrăştiaţi pe cerul nopţii şi auzea, din depărtare, muzica şi râsetele de la petrecerea cu dans pe care o părăsise cu puţin timp în urmă, dând vina pe oboseală.

Între timp se obişnuise cu festivităţile exuberante din

prima zi, când localnicii se străduiau din răsputeri să sărbătorească aşa cum se cuvenea sosirea „Omului Guvernului”. Faţă de alte locuri, aici cea mai mare deosebire era că nu mai văzuse atât de mulţi oameni la un loc de foarte, foarte multă vreme, din epoca revoltelor din centrele de distribuire a hranei.

Muzica se făcea în continuare respectând vechile obiceiuri ale locului; după Cădere, oamenii se reîntorseseră pretutindeni la vioară şi la banjo, precum şi la dansurile simple, populare. Totul era atât de familiar, în multe feluri.

Dar există şi alte deosebiri.

Gordon răsuci stiloul între degete şi atinse scrisorile prietenilor săi din Pine View. Sosite, printr-o întâmplare fericită, în cel mai potrivit moment, îi fuseseră de un real folos ca să-şi demonstreze buna credinţă. Poştaşul din partea de sus a văii râului Willamette – un om numit în funcţie chiar de Gordon, cu două săptămâni în urmă – sosise călare pe un cal din al cărui trup încins ieşeau aburi şi refuzase chiar şi să bea o gură de apă înainte a-i da raportul „inspectorului”.

Purtarea tânărului nerăbdător spulberase cu vehemenţă toate dubiile pe care le-ar mai fi putut avea localnicii. Basmul născocit de Gordon continua să dea roade.

Cel puţin până în momentul acela.

Luă din nou stiloul şi continuă să scrie:

> Cred că între timp aţi primit deja avertizarea mea asupra unei posibile invazii a survivaliştilor din ţinutul Rogue River. Ştiu că veţi lua toate măsurile necesare pentru a apăra Pine View. Cu toate acestea, aici, pe straniul domeniu al lui *Cyclops,* descopăr că e foarte greu să faci pe cineva să ia în serios o asemenea ameninţare. După standardele zilelor noastre, a trecut foarte multă vreme de când se bucură de pace. Se poartă frumos cu mine, dar sunt de părere că exagerez pericolul.
>
> Mâine voi avea, în sfârşit, o întrevedere cu

Cyclops. Poate voi reuşi să conving computerul de veridicitatea ameninţării.

Ar fi trist dacă această mică societate bizară, condusă de o maşină, ar recădea în barbarie. E cel mai bun lucru pe care l-am văzut de când am plecat din estul civilizat.

***

Gordon corectă în gând ultima remarcă. Partea din aval a Văii Willamette era cea mai civilizată zonă peste care dăduse în ultimii cincisprezece ani, *punct.* Reprezenta un miracol de pace şi prosperitate, după toate aparenţele făurit, în întregime, de un computer inteligent şi de oamenii devotaţi din slujba lui.

Se opri din scris şi-şi ridică privirea, când lampa de lângă biroul lui pâlpâi. Sub abajurul de creton, becul cu incandescenţă, de patruzeci de waţi, clipi încă o dată, apoi îşi recăpătă strălucirea constantă când reintrară în ritm generatoarele eoliene aflate la două clădiri distanţă. Lumina era slabă, dar Gordon descoperi că-i lăcrimau ochii ori de câte ori se uita la bec, oricât de puţin.

Încă nu reuşise să treacă peste asta. Când ajunsese la Corvallis şi văzuse prima lumină electrică, după mai bine de un deceniu, fusese nevoit să-şi ceară scuze exact când se adunaseră oficialităţile locale ca să-i ureze bun-venit. Se refugiase într-o toaletă până când reuşise să-şi recapete controlul. Nu se făcea ca un presupus reprezentant al „guvernului lui Saint Paul” să plângă fără fereală la vederea câtorva becuri electrice pâlpâitoare.

Corvallisul şi împrejurimile sale sunt împărţite în două orăşele autonome, cu câte două sau trei sute de locuitori. Tot pământul din jur e cultivat sau folosit ca izlaz, agricultura se face prin metode moderne şi se utilizează seminţe hibrid create de localnici. Au reuşit să păstreze mai multe soiuri de fermenţi obţinuţi prin bioinginerie înainte de război şi îi întrebuinţează pentru obţinerea

medicamentelor şi a îngrăşămintelor.

Bineînţeles că ară cu ajutorul cailor, dar fierarii lor fac unelte agricole dintr-un oţel de calitate superioară. Au început chiar să fabrice manual turbine acţionate de apă şi de vânt – totul fiind, fireşte, proiectat de Cyclops.

Meşteşugarii de aici s-au arătat interesaţi de trocul cu parteneri din sud şi est. Voi anexa o listă cu obiectele pe care sunt dispuşi să le ofere la schimb. Vă rog să faceţi copii şi să le trimiteţi în cât mai multe locuri.

* * *

Gordon nu mai văzuse dinainte de război atât de mulţi oameni fericiţi şi bine hrăniţi şi nici nu mai auzise pe nimeni râzând cu atâta uşurinţă şi atât de des. Aveau un ziar şi o bibliotecă şi toţi copiii din vale mergeau la şcoală, cel puţin câte patru ani. Acolo găsise, în sfârşit, ceea ce căuta de când se dezmembrase unitatea lui de miliţie, pradă confuziei şi disperării – o comunitate de oameni cumsecade, angajaţi într-un efort viguros de reconstruire.

Îşi dorea să fi putut lua parte la efortul acela, să nu mai fie un escroc care juca teatru căpătând, în schimb, casă şi masă pentru câteva nopţi.

Ironia era că oamenii aceia l-ar fi acceptat pe vechiul Gordon Krantz drept cetăţean. Dar el era pentru totdeauna marcat de uniforma pe care-o purta şi de tot ce făcuse în Harrisburg. Dacă dezvăluia în momentul acela adevărul, n-ar fi fost iertat niciodată.

În ochii lor nu putea fi decât semizeu sau nimic. Dacă ajunsese cineva vreodată să cadă în cursa propriei sale minciuni…

Clătină din cap. Trebuia să joace cărţile pe care le primise. Poate că oamenii ăia chiar aveau nevoie de un poştaş.

Deocamdată n-am reuşit să aflu prea multe despre Cyclops. Mi s-a spus că supercomputerul de fapt nu

guvernează, dar insistă ca toate oraşele şi satele care se bucură de serviciile lui să trăiască într-o societate paşnică şi democratică. Drept urmare, a devenit un fel de judecător-arbitru pentru întreaga parte de jos a Văii Willamette, pe tot drumul spre nord, către Columbia.

După cum spune Consiliul, Cyclops e foarte interesat de înfiinţarea unei reţele poştale oficiale şi s-a oferit să dea, în acest scop, tot ajutorul. El… adică acest computer… pare nerăbdător să colaboreze cu Statele Unite Restaurate.

Bineînţeles că toată lumea a fost încântată să afle că, în curând, se vor afla din nou în legătură cu tot restul ţării…

Cu stiloul suspendat deasupra hârtiei, Gordon se uită îndelung la ultimul paragraf şi îşi dădu seama că, în seara aceea, pur şi simplu nu putea continua cu minciunile. Nu-l mai amuza nici măcar faptul că doamna Thompson putea citi adevărul printre rânduri.

Se simţea trist.

Nu contează, îşi spuse. *Mâine am o zi încărcată.* Închise stiloul şi se ridică, pregătindu-se de culcare.

În timp ce se spăla pe faţă, îşi aduse aminte de ultima lui întâlnire cu unul dintre supercomputerele legendare. Se întâmplase cu numai câteva luni înainte de război, când avea optsprezece ani şi era în anul doi de facultate. Întreaga discuţie se referise la noile maşini „inteligente”, expuse recent în câteva locuri.

Fusese un moment euforic. Toate mijloacele de informare în masă trâmbiţaseră ştirea despre acea realizare deosebită prezentând-o ca pe un sfârşit al îndelungii singurătăţi a omenirii. Numai că, în loc să vină din spaţiul extraterestru, „celelalte inteligenţe” cu care avea să-şi împartă omul lumea erau propriile sale creaţii.

Omagiind apariţia acestora, mulţimea de neohippy şi redacţia revistei studenţeşti *New Renaissance Magazine* organizaseră o petrecere în ziua când Universitatea din

Minnesota înfăţişase publicului unul dintre cele mai noi supercomputere. Baloanele plutiseră în aer, artiştii creatori de aerostate pedalaseră pe deasupra capetelor şi muzica umpluse văzduhul în timpul picnicului care adunase oamenii pe gazon.

În mijlocul tuturor acestora – în interiorul unei cuşti Faraday imense din plasă metalică, suspendată pe o pernă de aer – fusese adus cilindrul sigilat, răcit cu heliu, în care se afla *Millichrome.* Montat astfel, dotat cu sistem de alimentare intern şi ecranat, era imposibil ca răspunsurile creierului mecanic să fie simulate, venind de fapt din afară.

În după-amiaza aceea stătuse la coadă mai multe ore. Când îi venise în sfârşit rândul să păşească în faţa obiectivului îngust, scosese o listă de întrebări de verificare, două ghicitori şi un joc de cuvinte complicat.

Acel moment strălucitor din primăvara speranţei rămăsese atât de departe în urmă, însă şi-l amintea de parcă de atunci n-ar fi trecut decât o singură zi – vocea joasă şi melodioasă a maşinii şi râsul ei prietenos. *Millichrome* făcuse faţă tuturor provocărilor sale şi îi răspunsese cu un calambur propriu, foarte alambicat.

Şi îl dojenise cu blândeţe fiindcă la ultimul examen de la istorie obţinuse rezultate mai puţin bune decât ar fi fost de aşteptat.

Odată încheiat timpul la care avusese dreptul, Gordon se îndepărtase stăpânit de o imensă bucurie îmbătătoare, fiindcă specia *lui* crease o asemenea minune.

Războiul de la Sfârşitul Lumii începuse la scurt timp după aceea. Vreme de şaptesprezece ani groaznici, pur şi simplu îşi închipuise că toate supercomputerele pieriseră, aidoma speranţelor spulberate ale unei naţiuni şi ale unei lumi. Dar, printr-o minune, acolo unul continua să existe. Specialiştii din Oregon reuşiseră cumva, cu îndrăzneală şi ingeniozitate, să menţină una dintre maşini în funcţiune în decursul tuturor acelor ani cumpliţi. Nu putea să nu se simtă nedemn şi impertinent fiindcă venise să-şi joace rolul în mijlocul unor asemenea oameni.

Stinse becul electric cu veneraţie şi se întinse în pat, ascultând zgomotele nopţii. În depărtare, muzica petrecerii cu dans din Corvallis se încheie în cele din urmă, cu aclamaţii pline de încântare. Pe urmă auzi cum se risipeau oamenii, îndreptându-se spre casele lor.

Într-un târziu, seara deveni tăcută. La urechi nu-i ajungeau decât şuierul vântului printre copacii de dincolo de geam şi cârâitul estompat al compresoarelor din apropiere, care menţineau creierul delicat al lui Cyclops rece şi sănătos.

Dar mai era şi altceva. Prin întuneric se propaga un sunet bogat, delicat şi dulce, pe care nu ştia de unde să-l ia, deşi îi trezea un ecou în memorie.

După o vreme îl identifică. Cineva, probabil unul dintre specialişti, asculta muzică clasică, redată de un aparat stereo.

Stereo… Gordon savură cuvântul. Nu avea nimic împotriva banjourilor şi a viorilor, dar, după şaptesprezece ani… să-l asculţi din nou pe Beethoven!

Somnul îl cuprinse în sfârşit şi simfonia i se strecură în vise. Notele se înălţau şi coborau, şi în cele din urmă, se contopiră într-un glas blând, melodios, care-i vorbea de peste decenii. Un braţ metalic articulat se întinse prin ceaţa anilor şi arătă drept către el.

— *Mincinosule!* i se adresă încet, cu tristeţe. *M-ai dezamăgit atât de mult! Cum pot să vă ajut pe voi, creatorii mei, dacă spuneţi numai minciuni?*

Şase

Dena

— Această clădire a unei foste fabrici e locul unde păstrăm aparatura pentru proiectul Millenium. Vă puteţi da seama că, de fapt, suntem abia la început. Nu putem trece la construirea unor roboţi adevăraţi, ca aceia din planurile de viitor ale lui Cyclops, înainte de a ne reface o parte din capacitatea industrială.

Ghidul îl conduse pe Gordon printr-o cavernă plină de rafturi pe care se înălţau, în stive înalte, obiecte dintr-o altă eră.

— Primul pas a fost, fireşte, încercarea de a salva cât mai multe componente de rugină şi de putreziciune. Aici păstrăm numai o parte din tot ce-am recuperat. Ceea ce nu poate fi utilizat în curând e depozitat în altă parte, în folosul unei zile din viitor.

Peter Aage, un bărbat deşirat şi blond, cu foarte puţin mai în vârstă decât Gordon, fusese probabil student la Universitatea de Stat din Corvallis în momentul izbucnirii războiului. Era unul dintre cei mai tineri oameni care purtau haina albă cu ornamente negre a slujitorilor lui Cyclops, dar până şi părul lui încărunţise la tâmple.

Aage era, totodată, unchiul şi singura rudă în viaţă a băiatului salvat de Gordon din ruinele oraşului Eugene. Nu-şi manifestase în mod deosebit recunoştinţa, dar era evident că se simţea dator. Niciunul dintre slujitorii de rang mai înalt nu obiectase când se oferise să fie el acela care să-i prezinte oaspetelui programul elaborat de Cyclops pentru lupta Oregonului împotriva epocii întunecate.

— Aici am început să reparăm câteva microcomputere şi alte instrumente simple, îl informă Aage pe Gordon, conducându-l pe lângă mormane de componente electronice sortate şi etichetate. Partea cea mai dificilă e înlocuirea circuitelor arse în primele momente ale

războiului, din cauza pulsurilor electromagnetice de înaltă frecvenţă declanşate de inamic deasupra continentului – ştiţi, când au căzut primele bombe?

Gordon zâmbi cu indulgenţă şi Aage se înroşi. Ridică o mână, într-un gest care cerea iertare.

— Scuzaţi-mă. M-am obişnuit pur şi simplu într-o mult prea mare măsură să fiu nevoit să explic totul în termeni atât de simpli… Bineînţeles că acolo, în est, ştiţi probabil mult mai multe decât noi despre pulsurile electromagnetice.

— Eu unul nu sunt de formaţie tehnică, răspunse Gordon, dorindu-şi să nu fi blufat atât de convingător. I-ar fi plăcut ca explicaţiile să continue.

Însă Aage reveni la subiect.

— Aşa cum spuneam, aici se desfăşoară cea mai mare parte a muncii de recuperare. E un efort istovitor, dar, imediat ce vom putea furniza curent electric pe o scară mai largă şi odată ce vom satisface o mai mare parte a necesităţilor fundamentale, intenţionăm să reamplasăm aceste microcomputere în satele periferice, în şcoli şi în atelierele mecanice. E un ţel ambiţios, dar Cyclops e sigur că se poate înfăptui în timpul vieţilor noastre.

Caverna înţesată de rafturi se deschidea într-o hală de producţie imensă. Pe plafon se întindeau şiruri lungi de luminatoare, aşa că lămpile fluorescente erau folosite cu economie. Cu toate acestea, zumzetul estompat al motoarelor acţionate de curentul electric se auzea de pretutindeni în vreme ce tehnicieni în halate albe duceau echipamente într-o parte şi într-alta cu ajutorul transportoarelor. Pe lângă toţi pereţii era stivuit tributul primit din oraşele şi cătunele din jur, plata pentru îndrumarea benefică a lui Cyclops.

În fiecare zi soseau alte aparate de toate tipurile, plus mici cantităţi de hrană şi de îmbrăcăminte pentru oamenii care se ocupau de computer. Cu toate acestea, din câte auzise Gordon, această acţiune de recuperare nu reprezenta un sacrificiu pentru oamenii din vale. La urma urmelor, ce altceva ar fi putut face cu toată aparatura aia

veche?

Nu era de mirare că nu se plângea nimeni de o „tiranie a maşinii”. Preţul cerut de supercomputer era uşor de plătit. Iar valea îşi avea în schimb propriul Solomon, ba poate chiar şi un Moise care s-o scoată din pustietate. Reamintindu-şi de vocea blândă şi plină de înţelepciune auzită cu atât de mult timp în urmă, Gordon identifică o afacere profitabilă.

— Cyclops a planificat cu multă atenţie această etapă de tranziţie, îi explică Aage. Aţi văzut micul nostru ansamblu de turbine hidraulice şi eoliene. În plus, îi ajutăm pe fierarii din regiune să-şi îmbunătăţească forjele şi pe fermieri să-şi planifice recoltele. Iar împărţindu-le copiilor din vale jocuri video portabile sperăm să-i facem receptivi la lucruri mai bune, cum sunt computerele, când le va veni vremea.

Trecură pe lângă un banc de lucru unde mai mulţi muncitori cu părul cărunt erau aplecaţi asupra ecranelor pâlpâitoare, pe care străluceau secvenţele unor programe de computer. Uşor ameţit de tot ce vedea, Gordon avea senzaţia că nimerise din întâmplare într-un miraculos atelier stălucitor, unde un grup de gnomi prietenoşi, cu seriozitatea întipărită pe chipuri, refăcea cu migală visele sfărâmate.

Cei mai mulţi tehnicieni erau de vârstă mijlocie sau chiar mai bătrâni. Lui Gordon i se părea că se grăbeau să-nfăptuiască tot ce era cu putinţă înainte de trecerea întregii generaţii instruite în nefiinţă.

— Fireşte că acum, după ce s-a restabilit legătura cu Statele Unite Restaurate, continuă Peter Aage, putem spera într-un progres mai rapid. De exemplu, v-aş putea da o listă lungă de cipuri pe care ne este imposibil să le fabricăm. Ar putea schimba totul din temelii. Dacă oraşul Saint Paul ne poate oferi ceea ce ne trebuie, aceste componente care nu cântăresc nici măcar două sute cincizeci de grame ar ajuta programul lui Cyclops să avanseze, făcând un salt de patru ani.

Gordon nu voia să întâlnească ochii celuilalt. Se apleca

asupra unui computer dezasamblat, prefăcându-se că-i studia cu atenţie configuraţia interioară complexă.

— Nu ştiu mare lucru despre toate astea, spuse, înghiţind în sec. Oricum, în est avem alte priorităţi, fără legătură cu distribuirea jocurilor video.

O spusese ca să nu mintă mai mult decât era necesar. Însă operatorul lui Cyclops păli de parcă ar fi fost lovit.

— Vai. Sunt atât de prost. Fireşte că v-aţi confruntat cu radiaţii groaznice, cu epidemii, cu foametea şi cu holniştii… Presupun că noi, cei de aici, din Oregon, am fost foarte norocoşi. Bineînţeles că va trebui să ne descurcăm pe cont propriu până când restul ţării va fi în măsură să ne ajute.

Gordon dădu din cap. Amândoi spuneau literalmente adevărul, dar numai unul dintre ei ştia în ce mare măsură oglindeau cuvintele lor trista realitate.

În tăcerea stânjenitoare, Gordon se grăbi să întrebe primul lucru care-i trecu prin minte.

— Prin urmare, împărţiţi în stânga şi-n dreapta jocuri cu baterii ca pe un soi de instrumente de misionariat?

Aage râse.

— Da, doar în felul ăsta aţi auzit pentru prima oară de noi, nu-i aşa? Ştiu că pare primitiv. Dar dă rezultate. Haideţi, o să v-o prezint pe şefa acestui proiect. Dacă există cineva care a revenit cu adevărat în secolul al douăzecilea, atunci e vorba de Dena Spurgen. Când o s-o cunoaşteţi, o să-nţelegeţi ce vreau să spun.

Îl conduse pe Gordon dincolo de o uşă laterală şi pe un coridor ticsit cu mormane de mărunţişuri, ajungând în cele din urmă într-o încăpere ce părea însufleţită de zumzetul abia auzit al curentului electric.

Pretutindeni erau rafturi de sârmă părând mai degrabă viţe de iederă, căţărându-se, vii, pe pereţi. În încâlceala lor stăteau, conectate prin dulii, zeci de cuburi şi de cilindri mici. Gordon le identifică repede drept baterii reîncărcabile, care captau curentul produs de generatoarele din Corvallis.

În partea opusă a încăperii, trei persoane fără uniforme

ascultau spusele celei de-a patra, cu păr lung şi blond, care purta haina albă cu negru a oamenilor din slujba lui Cyclops. Gordon clipi surprins când observă că toate erau femei tinere.

Aage îi şopti la ureche:

— Trebuie să vă previn. Dena o fi fiind cea mai tânără dintre slujitorii lui Cyclops, dar, într-un fel, e un exponat de muzeu. O feministă autentică, de bună credinţă, remarcabilă.

Pe faţa lui Aage se lăţi un zâmbet. Atât de multe lucruri dispăruseră odată cu căderea civilizaţiei! Existau cuvinte, foarte des folosite pe vremuri, pe care acum nu le mai auzeai niciodată. Gordon aruncă încă o privire curioasă.

Dena era înaltă, mai ales pentru o femeie care crescuse în timpurile acelea. Stătea cu spatele, aşa că Gordon nu putea spune mare lucru despre înfăţişarea ei, dar vocea era joasă şi sigură când li se adresa celorlalte trei, care-o ascultau cu atenţie.

— Aşadar, Tracy, la următorul tău drum nu vreau să-ţi mai asumi asemenea riscuri. M-ai auzit? Ca să obţin postul ăsta pentru noi, am avut nevoie de un an în care mi-am ţinut răsuflarea, fiind în pericol să mă învineţesc. Nu contează că e o soluţie logică – sătenii ăia de la periferie se simt mai puţin ameninţaţi dacă emisarul e o femeie. Toată logica din lume nu mai înseamnă nimic dacă vreuna dintre voi, fetelor, păţeşte ceva!

— Dar, Dena, protestă o brunetă scundă, cu înfăţişare dură, la Tillamook *auziseră* deja de Cyclops! Nu e decât la doi paşi de satul meu. Oricum, de câte ori îi iau cu mine pe Sam şi pe Homer nu fac nimic altceva decât să mă încetinească…

— N-are importanţă! o întrerupse femeia mai înaltă. Data viitoare pleci pur şi simplu împreună cu băieţii. Vorbesc serios! Sau îţi promit că te trimit înapoi, în Bearville, cât ai bate din palme, să predai la şcoală şi să faci copii…

Tăcu brusc când îşi dădu seama că asistentele ei nu-i mai dădeau atenţie. Se holbau la Gordon.

— Dena, vino să faci cunoştinţă cu inspectorul, spuse Peter Aage. Sunt sigur că i-ar plăcea să vadă instalaţia ta de reîncărcare şi să afle cum stau lucrurile cu… activitatea ta de misionariat.

Pe urmă i se adresă lui Gordon, cu voce scăzută şi cu un zâmbet prefăcut.

— Adevărul e c-am avut de ales între a face prezentările şi a mă trezi cu o mână ruptă. Fiţi prudent. Apoi, când se apropie Dena, adăugă, cu voce mai puternică: Am câteva probleme de rezolvat. Mă întorc pentru câteva minute, să vă conduc la locul întrevederii.

Se îndreptă spre uşă, timp în care Gordon se declară de acord fără vorbe, cu o simplă înclinare a capului. Se simţea cumva expus, căci toate femeile îl fixau cu insistenţă.

— Deocamdată asta e tot, fetelor. Ne vedem mâine după-amiază, când o să facem planul următoarei noastre ieşiri.

Celelalte protestară, cu priviri imploratoare. Dar Dena clătină din cap, ceea ce le trimise în partea opusă a uşii. Surâsurile lor timide şi chicotelile – în timp ce Gordon îşi înclina şapca pe-o parte – contrastau cu cuţitele lungi pe care le purtau, toate, pe şold şi în câte o cizmă.

Abia când Dena Spurgen zâmbi, întinzându-i mâna, îşi dădu Gordon seama ce tânără era.

Nu e cu putinţă să fi avut mai mult de şase ani când au căzut bombele.

Strângerea de mână îi era tot atât de fermă ca atitudinea, însă pielea netedă a mâinii, cu bătături abia simţite, vorbea de o viaţă petrecută mai mult printre cărţi decât la treierat sau la arat. Ochii ei verzi îi întâlniră pe ai lui, studiindu-l făţiş. Gordon se întrebă când întâlnise ultima oară pe cineva ca ea.

La Minneapolis, în acel nebunesc an doi de facultate, veni răspunsul. *Numai că ea era în ultimul an. E uimitor să-mi aduc aminte de fata aia acum, după atâţia ani.*

Dena râse.

— Am permisiunea să vă anticipez întrebarea? Da, sunt tânără şi sunt femeie şi n-am cu adevărat calificarea necesară pentru a fi un slujitor de prim rang al lui Cyclops

şi cu atât mai puţin pentru a conduce un proiect important.

— Îmi cer scuze, dădu el din cap, dar chiar astea erau gândurile mele.

— O, nicio problemă. Oricum, toată lumea spune că sunt un anacronism. Adevărul e că sunt un copil al nimănui, adoptat de doctorul Lazarensky, de doctorul Taigher şi de ceilalţi, după ce mi-au murit părinţii în timpul revoltelor împotriva tehnicienilor. De-atunci am fost teribil de răsfăţată şi am învăţat cum să profit de asta din plin. După cum aţi ghicit, fără îndoială, când mi-aţi surprins discuţia cu fetele mele.

Gordon decise, în sfârşit, că termenul care-o descria cel mai exact era „bine făcută”. Poate cu bărbia puţin cam prea alungită şi pătrăţoasă. Însă când râdea de ea însăşi, ca în clipa aceea, chipul Denei Spurgen se umplea de lumină.

— Oricum, continuă ea, arătând către peretele de sârme şi de cilindri mititei, s-ar putea să nu fim capabili să instruim alţi ingineri, dar nu e nevoie de prea mult creier ca să-nveţi cum să-nghesui electroni într-o baterie.

Gordon râse.

— Vă nedreptăţiţi singură. Eu am fost nevoit să dau a doua oară examenul la „bazele fizicii”. Oricum, Cyclops a ştiut probabil foarte bine ce face când v-a încredinţat funcţia.

Asta împurpură obrazul Denei, care-şi lăsă ochii în jos.

— Da, bine, cred că da.

Modestie? se minună Gordon. *Fata asta e plină de surprize. Nu m-aş fi aşteptat.*

— Oh, rahat. Atât de repede. Vine Peter, spuse ea, cu voce mult mai slabă.

Peter Aage se zărea strecurându-se prin harababura de pe coridor. Gordon se uită la ceasul lui mecanic, de modă veche – unul dintre tehnicieni i-l reglase, aşa că n-o mai lua înainte cu câte-o jumătate de minut pe oră.

— Nu e de mirare. Întrevederea mea e programată peste zece minute, spuse, în timp ce-şi strângeau din nou mâinile. Dar sper că vom mai avea ocazia să stăm de

vorbă, Dena.

Ea îşi regăsi zâmbetul.

— Da, pe asta puteţi paria. Vreau să vă pun câteva întrebări despre modul dumneavoastră de viaţă dinainte de război.

Nu despre Statele Unite Restaurate, ci despre vremurile vechi. Neobişnuit. Şi, aşa stând lucrurile, de ce vrea să mă-ntrebe pe mine? Ce-i pot spune eu despre Epoca Pierdută în plus faţă de ceea ce poate afla de la oricine are mai mult de treizeci şi cinci de ani?

Nedumerit, se întâlni pe coridor cu Peter Aage şi merse alături de el către ieşirea din depozitul cavernos.

— Îmi pare rău că vă grăbesc astfel, se scuză Aage, dar nu trebuie să-ntârziem. Singurul lucru pe care nu ni-l dorim e să fim mustraţi de Cyclops!

Îi adresă un zâmbet larg, dar Gordon avu senzaţia că glumea numai pe jumătate. Paznici cu puşti şi brasarde îi salutară dând din cap când trecură pe lângă ei, ieşind în lumina soarelui, filtrată printre nori.

— Sper că discuţia cu Cyclops va decurge bine, Gordon, spuse ghidul său. Fireşte, suntem cu toţii entuziasmaţi de ideea restabilirii contactului cu restul ţării. Şi sunt sigur că şi Cyclops va dori să coopereze, în toate modurile posibile.

Cyclops. Gordon reveni la realitate. *Întrevederea nu se poate amâna. Şi nici măcar nu ştiu dacă sunt sau nu mai degrabă nerăbdător decât speriat.*

Îşi adună puterile, ca să ducă şarada până la capăt. N-avea de ales.

— Şi eu simt exact acelaşi lucru, spuse. Vreau să v-ajut în toate modurile posibile.

Şi vorbea serios, din toată inima.

Peter Aage se întoarse cu spatele, pregătindu-se să-l conducă spre Casa lui Cyclops, aflată de cealaltă parte a peluzei bine întreţinute. Dar, pentru o clipă, Gordon îşi puse, surprins, o întrebare. Oare îşi imaginase sau chiar văzuse în privirea tehnicianului, pentru o fracţiune de secundă, ceva straniu – tristeţe şi un sentiment profund de *vinovăţie?*

Şapte

Cyclops

Holul Casei lui Cyclops – fostul laborator de inteligenţă artificială al Universităţii de Stat din Oregon – amintea, în mod şocant, de o epocă mai rafinată. Mocheta aurie, foarte puţin uzată, fusese curăţată de curând cu aspiratorul. Lumina fluorescentă strălucitoare se oglindea în suprafeţele mobilierului stilat şi în lambriurile din acel loc unde fermierii şi oficialităţile din sate aflate chiar şi la şaizeci şi cinci de kilometri distanţă îşi aşteptau scurtele întrevederi cu măreaţa maşină răsucindu-şi nervoşi în mâini cererile strânse sul.

La intrarea lui Gordon, toţi orăşenii şi toţi fermierii se ridicară în picioare. Câţiva, mai îndrăzneţi, se apropiară şi-i strânseră cu seriozitate mâna între palmele lor bătătorite. Speranţa şi uimirea li se desluşeau, intense, în adâncul ochilor şi în tonul grav şi respectuos al vocii. Gordon îşi îngheţă gândurile în spatele unui zâmbet şi dădu din cap prieteneşte, dorindu-şi ca el şi Aage să fi putut aştepta altundeva.

Într-un târziu, secretara, o femeie destul de frumoasă, le surâse şi le făcu semn, arătându-le uşile din capătul opus al holului. Când Gordon şi însoţitorul lui intrară pe coridorul lung ce ducea spre camera unde se desfăşurau întrevederile, dinspre capătul opus se apropiau doi bărbaţi. Unul, purtând familiara haină albă ornamentată cu negru, se număra printre slujitorii lui Cyclops. Celălalt – un cetăţean îmbrăcat într-un costum dinainte de război, decolorat, dar bine păstrat – privea încruntat o coală lungă, scoasă din imprimantă.

— Totuşi nu sunt sigur că-nţeleg, doctore Grober. Cyclops spune să săpăm fântâna lângă valea din nord sau *nu?* Răspunsul lui nu e foarte clar, dacă mă-ntrebaţi pe mine.

— Ei, Herb, spune-le oamenilor tăi că nu e treaba lui

Cyclops să stabilească totul, până în cele mai mici amănunte. Poate să reducă numărul opţiunilor, dar nu poate lua decizia finală în locul vostru.

Fermierul se trase de gulerul prea strâmt.

— Sigur, toată lumea ştie asta. Dar în trecut am primit de la el răspunsuri mai logice. De ce nu poate fi la fel de clar şi de data asta?

— Păi, Herb, în primul rând, de la ultima actualizare a hărţilor geologice din baza de date a lui Cyclops au trecut douăzeci de ani. În plus, ştii cu siguranţă că a fost conceput pentru discuţii cu experţi de vârf din diverse domenii, nu? De aceea, bineînţeles că o parte dintre explicaţiile lui depăşesc puterea voastră de înţelegere… şi, uneori, chiar şi pe a puţinilor oameni de ştiinţă care-au supravieţuit.

— Da, d… dar…

În clipa aceea, bărbatul îşi ridică privirea şi îl văzu pe Gordon apropiindu-se. Schiţă o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată o pălărie pe care n-o purta, apoi îşi şterse palma de un crac al pantalonului şi întinse mâna cu un gest nervos.

— Sunt Herb Kalo din Sciotown, domnule inspector. Mă simt onorat să vă cunosc, domnule.

Gordon îi strânse mâna murmurând câteva amabilităţi şi simţindu-se, mai mult ca niciodată, ca un politician.

— Da, domnule inspector. Sunt onorat! Sper că din planurile dumneavoastră face parte şi o vizită la noi, cu înfiinţarea unui oficiu poştal. Dacă e aşa, vă promit o petrecere cum n-aţi mai…

— Ei, Herb, îl întrerupse tehnicianul mai vârstnic. Domnul Krantz se află aici pentru o întâlnire cu Cyclops.

Se uită ostentativ la ceas.

Kalo roşi şi dădu din cap.

— Nu uitaţi de invitaţie, domnule Krantz. Vă vom purta foarte bine de grijă…

Păru aproape să facă o plecăciune când se retrase în direcţia holului, mergând cu spatele. Ceilalţi lăsară impresia că nu observaseră, dar, pe moment, Gordon avu

senzaţia că obrajii îi luaseră foc.

— Sunteţi aşteptat, domnule, spuse tehnicianul mai bătrân, şi o luă înainte pe coridorul lung, deschizând drumul.

Viaţa în sălbăticie ascuţise auzul lui Gordon mai tare decât îşi dădeau probabil seama orăşenii. Aşa că, atunci când, de undeva, din faţă, îi ajunseră la urechi cuvintele estompate ale unei discuţii în contradictoriu, în timp ce ghizii lui se apropiau de uşa deschisă a sălii de şedinţe, îşi încetini înadins paşii, prefăcându-se că-şi scutură câteva scame de pe uniformă.

— Cum putem şti că documentele pe care ni le-a arătat sunt reale? întrebă cineva. Sigur că au tot felul de ştampile, dar au totuşi un aspect destul de grosolan. Şi povestea aia despre sateliţii laser e al naibii de puţin credibilă, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

— Poate. Dar explică şi de ce n-am auzit nimic de cincisprezece ani! ripostă o altă voce. Şi, dacă e un impostor, de unde-au apărut scrisorile pe care le-a adus curierul ăla? Elias Murphy din Albany a primit veşti de la sora lui, de care nu mai ştia nimic de atâta vreme, iar George Seavers şi-a lăsat baltă ferma din Greenbury ca să plece la Curtin, să-şi vadă soţia, după toţi aceşti ani în care-a crezut-o moartă!

— Nu văd ce importanţă are, interveni cu calm o a treia voce. Oamenii îi acordă încredere, şi asta e tot ce contează…

Peter Aage se grăbi să înainteze şi îşi drese glasul în prag. Când Gordon îl urmă, patru bărbaţi în haine albe şi două femei se ridicară de la masa lustruită, din lemn de stejar, aflată în sala de şedinţe scăldată într-o lumină discretă.

Gordon le strânse mâinile, mulţumit că îi cunoscuse deja mai înainte; în situaţia aceea i-ar fi fost imposibil să-şi amintească numele tuturor celor prezentaţi. Se strădui să fie politicos, dar privirea îi tot aluneca spre panoul amplu, din sticlă groasă, care împărţea încăperea în două.

Masa se termina brusc în dreptul acelui panou. Şi, oricât de sărăcăcioasă era lumina din sala de şedinţe, încăperea de dincolo de el era încă şi mai întunecoasă. Un singur reflector scălda în fasciculul său o *faţă* opalescentă – ca o perlă sau ca luna pe cerul nopţii.

În spatele strălucirii unui singur obiectiv cenuşiu se afla un cilindru închis la culoare, cu două şiruri de lumini minuscule, pâlpâitoare, ale căror pulsaţii respectau un tipar complex, ce părea să se repete la nesfârşit. Ceva din unduirea aceea repetitivă îi atinse o coardă din interiorul fiinţei… N-ar fi putut spune în ce mod. Îi era greu să-şi ia privirea de la punctele ce se înşiruiau, licăritoare.

Maşina era învăluită de un nor difuz de vapori denşi. Şi, în ciuda grosimii sticlei, Gordon avea senzaţia că din partea opusă a încăperii venea o pală firavă de aer *rece.*

Primul slujitor, doctorul Edward Taigher, îl luă pe Gordon de braţ şi-l întoarse spre ochiul de sticlă.

— Cyclops, spuse el, aş vrea să faci cunoştinţă cu domnul Gordon Krantz. Ne-a arătat scrisori de acreditare care demonstrează că e inspector poştal, numit de guvernul Statelor Unite, şi reprezentant al republicii restaurate. Domnule Krantz, îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe *Cyclops.*

Gordon se uită la obiectivul sidefiu, la licărul luminilor şi la ceaţa plutitoare, şi fu nevoit să-şi alunge senzaţia că era un copilaş care minţise întrecând măsura.

— E o plăcere să te cunosc, Gordon. Te rog, ia loc.

Vocea blândă avea un timbru cu desăvârşire omenesc. Venea dintr-un difuzor plasat în capătul mesei de stejar. Gordon se aşeză pe un scaun capitonat, oferit de Peter Aage. Urmă o scurtă tăcere. Pe urmă Cyclops vorbi iarăşi.

— Aduci veşti îmbucurătoare, Gordon. După toţi aceşti ani în care le-am purtat de grijă oamenilor din partea de jos a văii râului Willamette, pare aproape prea frumos ca să fie adevărat.

O altă întrerupere, tot scurtă, apoi:

— Am avut multe satisfacţii lucrând împreună cu prietenii care insistă să se numească pe ei înşişi „slujitorii”

mei. Dar, pe de altă parte, mă simţeam singur şi viaţa mi se părea grea când îmi imaginam că restul lumii e în ruine. Te rog să-mi spui ceva, Gordon. În est a supravieţuit vreunul dintre fraţii mei?

El strânse din ochi, nedumerit. Apoi îşi regăsi vocea şi vorbi clătinând din cap:

— Nu, Cyclops. Îmi pare foarte rău. Niciuna dintre celelalte maşini măreţe n-a reuşit să supravieţuiască distrugerii. Mă tem că eşti ultimul reprezentant în viaţă al speciei tale.

Deşi regreta că fusese nevoit să dea o asemenea ştire, consideră de bun augur faptul că putuse să-nceapă spunând un adevăr.

Cyclops păstră tăcerea pentru o clipă îndelungată. Cu siguranţă că oftatul, aproape ca un suspin, pe care Gordon avu impresia că-l auzise nu putuse exista decât în imaginaţia lui.

Pe durata acelei întreruperi, minusculele lumini paralele de sub obiectiv continuară să clipească, parcă semnalizând iarăşi şi iarăşi, într-un limbaj secret. Gordon ştiu că trebuia să continue să vorbească dacă nu voia să se lase hipnotizat de acel tipar obsedant.

— Ăă, Cyclops, de fapt, cele mai multe dintre marile computere au fost distruse în primele secunde ale războiului – ştii, din cauza pulsurilor electromagnetice. Nu-mi pot stăpâni curiozitatea, trebuie să te-ntreb cum ai reuşit să rezişti!

Aidoma lui Gordon, maşina păru să răspundă desprinzându-se dintr-o meditaţie amară.

— Bună întrebare. S-a dovedit că supravieţuirea mea a fost rezultatul fericit al unei sincronizări întâmplătoare. Ştii, când a izbucnit războiul, aici, la Universitatea de Stat din Oregon, era ziua porţilor deschise. Când s-au declanşat pulsaţiile, s-a întâmplat să fiu în cuşca mea Faraday, pregătit pentru o demonstraţie publică. Aşa că înţelegi…

Oricât de interesat ar fi fost de povestea lui Cyclops, Gordon avu pe moment un sentiment de triumf. Luase iniţiativa, conducea discuţia, punând întrebări, exact aşa

cum ar fi făcut un „inspector federal”. Se uită la feţele sobre ale slujitorilor umani şi ştiu că deja câştigase o mică victorie. Îl luau într-adevăr în serios.

Poate că, la urma urmelor, avea să meargă.

Cu toate acestea, evită să urmărească modelul unduitor al luminilor. Şi simţi curând că începea să transpire, în ciuda frigului din preajma panoului de sticlă dotat cu sistem de suprarăcire.

Opt

Discuţiile şi negocierile se încheiară în patru zile. Dintr-odată, fără să fi avut timp să se pregătească, era din nou timpul să plece. Peter Aage îl conduse, ajutându-l să-şi care cei doi coburi subţiaţi către grajdurile unde îi erau pregătiţi caii.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, Gordon. Ştiu că eşti nerăbdător să te-ntorci la lucru, să-ţi construieşti reţeaua poştală. Însă Cyclops n-a vrut decât să-ţi aleagă cel mai potrivit itinerar, ca să străbaţi nordul Oregonului într-un mod cât mai eficient.

— E în ordine, Peter, ridică el din umeri, mimând indiferenţa. Întârzierea n-a fost mare şi îi apreciez ajutorul.

Merseră o vreme în tăcere, cu gândurile lui Gordon învălmăşindu-se, ascunse, într-un tumult. *Dacă Peter ar şti ce mult mi-ar fi plăcut să rămân aici. Dacă ar exista o cale…*

Ajunsese să se ataşeze de confortul nesofisticat al camerei sale de oaspeţi, aflate vizavi de Casa lui Cyclops, de mesele bogate şi savuroase din cantină, de biblioteca de dimensiuni impresionante, cu cărţi bine întreţinute. Probabil că, mai presus de orice, avea să-i lipsească lumina electrică de lângă pat. Adormise cu cartea în mână în fiecare dintre cele patru nopţi, un obicei din tinereţe redobândit cu mare repeziciune după ce se aflase în stare latentă o vreme atât de îndelungată.

Doi paznici în haine cafenii îi salutară cu mâna la borul pălăriei când trecură dincolo de colţul Casei lui Cyclops, îndreptându-se spre câmpul deschis care-i despărţea de grajduri.

În timp ce aşteptase să-i aleagă Cyclops un itinerar, Gordon vizitase o mare parte a zonei din jurul Corvallisului, discutând cu zeci de oameni despre agricultura pe baze ştiinţifice, despre meşteşugurile simple, dar bazate pe procedee tehnologice avansate, şi

despre teoria din spatele confederaţiei neîncorsetate de legi drastice care respecta pacea lui Cyclops. Secretul Văii era simplu. Nimeni nu voia să se bată, nu şi când asta ar fi însemnat să piardă minunăţiile pe care marea maşină promitea să le ofere într-o bună zi, sub forma unui corn al abundenţei.

Dar una dintre discuţii i se întipărise în mod deosebit în minte. O purtase cu o seară înainte, cu cea mai tânără dintre slujitorii lui Cyclops, Dena Spurgen.

Fata îl ţinuse până seara târziu lângă focul din cantină, fiind însoţită de două dintre prietenele care-i serveau drept emisari, turnându-i o cană cu ceai după alta, până când simţise că băutura era gata să se reverse din el şi pisându-l cu întrebări despre viaţa lui dinainte şi de după Războiul de la Sfârşitul Lumii.

Gordon învăţase multe trucuri prin care evita să dea amănunte despre Statele Unite Restaurate, dar împotriva unui asemenea gen de interogatoriu detaliat era lipsit de apărare. Dena părea extrem de puţin interesată de „legătura cu restul naţiunii”, care entuziasma pe oricine altcineva. Pentru ea era, evident, un proces care urma să se întindă de-a lungul mai multor decenii.

Nu, Dena voia să ştie cum fusese lumea chiar înainte de bombardamente şi imediat după aceea. O fascina mai ales îngrozitorul an tragic petrecut de Gordon alături de locotenentul Van şi de plutonul său de miliţie. Voia să-i povestească despre fiecare om din unitate, despre defectele şi despre ciudăţeniile fiecăruia, despre curajul – sau despre încăpăţânarea – care-l îndemnase să continue lupta încă mult timp după ce cauza fusese pierdută.

Nu… nu pierdută. Gordon îşi amintise exact la timp că era cazul să inventeze un sfârşit fericit pentru lupta de la Meeker. Venise cavaleria. Silozurile cu grâne fuseseră salvate în ultima clipă. Muriseră oameni excepţionali – nu omisese niciun detaliu din agonia lui Tiny Kielre sau din cum rămăsese curajos pe poziţii Drew Simms – dar, în povestea lui, lupta acestora nu fusese zadarnică.

Îi dăduse istorisirii sfârşitul pe care ar fi trebuit să-l aibă

şi, cu o intensitate care-l surprinsese, îşi dorise să fi fost într-adevăr aşa. Fetele îl ascultaseră fascinate, de parcă le-ar fi spus o poveste frumoasă înainte de culcare sau ca şi cum ar fi aflat informaţii de mare importanţă, pe care ar fi trebuit să le redea la un examen din dimineaţa următoare.

Aş *vrea să fi ştiut exact ce-au auzit ele, ce încercau să descopere în mărunta mea istorisire macabră.*

Poate fusese din cauză că-n partea de jos a văii râului Willamette domnea pacea de atât de multă vreme, însă Dena dorise să-i povestească şi despre cei mai îngrozitori oameni pe care-i cunoscuse, şi… tot ce ştia despre jefuitorii de război, despre hipersurvivalişti şi despre holnişti.

Cancerul din inima renaşterii de la sfârşit de veac… Sper că acum arzi în iad, Nathan Holn!

Dena continuase cu întrebările şi după ce adormiseră Tracy şi Mary Ann lângă foc. În mod normal, atenţia concentrată şi plină de admiraţie a unei femei atrăgătoare l-ar fi excitat. Dar nu era la fel ca în Pine View, cu Abby. Dena nu părea interesată de el în felul acela, asta era sigur. După toate aparenţele, îi aprecia cu *mult* mai mult valoarea ca sursă de informaţii. Şi el nerămânând acolo decât pentru câteva zile, Dena nu ezitase să profite la maxim de timpul pe care-l avea la dispoziţie.

Una peste alta, Gordon o găsea dominatoare şi poate puţin cam obsedată. Însă ştia că plecarea lui avea s-o mâhnească.

Era, probabil, singura despre care se putea spune asta. Gordon avea senzaţia bine definită că toţi ceilalţi slujitori ai lui Cyclops se bucurau să scape de el. Chiar şi Peter Aage părea să se simtă uşurat.

E din cauza rolului în care-am intrat. Îi nelinişteşte. Poate că undeva, în profunzime, simt o oarecare falsitate. Şi nu pot să-i condamn.

Chiar dacă, în marea lor majoritate, tehnicienii îi credeau povestea, aveau puţine motive să-l îndrăgească pe reprezentantul unui „guvern” îndepărtat, care – mai devreme sau mai târziu – avea să-şi vâre nasul în ceea ce

construiseră ei într-un timp atât de lung. Se refereau la nerăbdarea cu care-şi doreau să intre în contact cu lumea exterioară. Dar Gordon îşi dădea seama că, pentru mulţi dintre ei, era vorba doar de sentimentul că, în cel mai bun caz, urmau să se aleagă cu un impozit.

Deşi, fireşte, temerile lor erau neîntemeiate.

Gordon nu era încă sigur asupra poziţiei pe care-o adoptase Cyclops. În timpul ultimelor întrevederi, maşina cea mare, care-şi asumase responsabilitatea unei văi întregi, fusese mai degrabă ezitantă şi distantă. Nici urmă de glume sau de calambururi ingenioase, numai o seriozitate calmă, alambicată. După ce-i reveniseră în minte cele petrecute în Minneapolis, în acea zi de dinainte de război, răceala se dovedise dezamăgitoare.

Fireşte că amintirea lui despre celălalt supercomputer căpătase, după atât de mult timp, culori mai atrăgătoare. Cyclops şi slujitorii lui realizaseră atât de multe! Nu era el cel în măsură să-i judece.

Gordon se uită în jur în timp ce trecea, alături de însoţitorul său, pe lângă un grup de construcţii arse până-n temelii.

— Se pare că aici s-au purtat cândva ceva lupte, nu glumă, comentă, cu glas tare.

Amintirea încruntă fruntea lui Peter.

— Am respins o gloată revoltată împotriva tehnologiei chiar aici, lângă fostul atelier. Poţi să vezi transformatoarele topite şi generatorul de rezervă, care-a avut aceeaşi soartă. După ce l-au aruncat în aer am fost nevoiţi să trecem pe cele hidraulice şi eoliene.

Rămăşiţele zdrenţuite şi înnegrite ale convertoarelor de energie încă mai zăceau, mormane de metal răsucit, în locul unde tehnicienii şi oamenii de ştiinţă luptaseră cu disperare ca să-şi salveze munca de-o viaţă. Ceea ce-i aminti lui Gordon că mai avea un motiv de îngrijorare.

— Încă mai sunt de părere că trebuie făcut ceva în privinţa unei posibile invazii a survivaliştilor, Peter. Dac-am auzit bine ce vorbeau cercetaşii ăia, se va petrece în curând.

— Dar recunoşti că n-ai prins decât frânturi din discuţie şi că e posibil să le fi interpretat greşit. Aage ridică din umeri. O să-ntărim paza, fireşte, imediat ce vom avea ocazia să facem planuri şi să mai discutăm problema. Dar trebuie să-nţelegi că, în primul rând, Cyclops trebuie să se gândească la propria sa credibilitate. De zece ani n-a mai fost nicio mobilizare generală. Dacă decide că e nevoie de aşa ceva şi apoi se dovedeşte că totul n-a fost decât o alarmă falsă…

Lăsă implicaţiile să plutească în aer.

Gordon ştia că toţi conducătorii satelor din zonă aveau îndoieli asupra istorisirii sale. Nu voiau să cheme la arme oamenii care se ocupau de a doua însămânţare. Iar Cyclops îşi exprimase dubiile în privinţa capacităţii bandelor de holnişti de a se organiza, la câteva sute de kilometri în susul coastei, pentru o lovitură cu adevărat de proporţii. Pur şi simplu nu se potrivea cu mentalitatea hipersurvivaliştilor, îi explicase maşina.

În final, Gordon fusese nevoit să-l creadă pe cuvânt. La urma urmelor, bazele lui de date aveau acces la toate testele psihologice consemnate vreodată şi la toate lucrările lui Holn însuşi.

Poate că grupul de cercetaşi nu venise din Rogue River decât pentru un simplu raid insignifiant şi nu vorbiseră decât ca să-şi dea importanţă.

Poate.

Ei, iată c-am ajuns.

Oamenii de la grajduri îi luară coburii, care nu conţineau decât vreo câteva obiecte personale şi trei cărţi împrumutate de la bibliotecă. Îi înşeuaseră deja noul cal, un animal castrat, frumos şi puternic. O iapă mare, blândă, îi căra proviziile şi doi saci burduşiţi de corespondenţă plină de speranţe. Dacă unul din cincizeci de destinatari mai era încă în viaţă, faptul putea fi considerat un miracol. Însă pentru aceşti câţiva, o singură scrisoare putea să însemne mult şi ar fi reprezentat începutul unui proces îndelungat şi lent de refacere a legăturilor dintre comunităţi.

Poate că rolul pe care şi-l atribuise avea o oarecare parte bună, suficientă pentru contrabalansarea minciunii…

Sări în şa. Îi vorbi animalului timorat şi-l bătu uşor cu palma pe gât, până când îl linişti. Peter îi întinse mâna.

— Ne revedem peste trei luni, când o s-ajungi aici pe drumul de întoarcere în est.

Cuvintele lui sunt aproape identice cu ale Denei Spurgen. Poate-o să mă-ntorc chiar mai curând, dac-o să am curajul să le spun adevărul.

— Cyclops promite că până atunci o să pregătească pentru superiorii tăi un raport corespunzător despre condiţiile în care trăim aici, în Oregonul de Nord.

Aage îi strânse mâna, reţinându-i-o pentru încă o clipă. Gordon se simţi din nou surprins. Tipul arăta de parcă ar fi fost, cumva, nefericit dintr-un motiv anume, despre care nu putea să vorbească.

— Drum bun, Gordon, şi munca ta valoroasă să fie încununată de succes, îi spuse, cu toată seriozitatea. Dacă te pot ajuta cu ceva, indiferent cu ce, nu trebuie decât să m-anunţi.

Gordon dădu din cap. Nu mai era nevoie de alte cuvinte, slavă Domnului. Îmboldi calul şi intră pe drumul către nord. Animalul de povară venea pe urmele lui, la mică distanţă.

Nouă

Buena vista

Slujitorii lui Cyclops îi spuseseră că autostrada interstatală era distrusă şi nesigură la nord de Corvallis, aşa că Gordon o pornise pe un drum de ţară paralel, situat la mică distanţă spre vest. Sfărâmăturile de tot felul şi gropile îl încetineau, şi se văzu silit să-şi ia prânzul în ruinele oraşului Buena Vista.

Abia trecuse de amiază, dar se adunau nori şi către străzile presărate cu moloz coborau, zdrenţuite, fuioare de ceaţă. Din întâmplare, era chiar ziua în care fermierii din zonă se întâlneau într-un parc din centrul oraşului pustiu, unde se organiza un târg. Gordon stătu de vorbă cu ei în timp ce-şi mesteca zgomotos pâinea cu brânză scoasă din coburi.

— Cu Interstate îi totu-n regulă pe-aci, îi spuse un localnic, clătinând nedumerit din cap. Pesemne că profesorii nu prea umblă prin partea asta. Nu-s oameni care să călătorească aşa de mult ca dumneata, domnule Krantz. Trebuie să li se fi-ncâlcit cablurile electrice din creieri.

Fermierul chicoti, încântat de propria sa glumă.

Gordon nu spusese că avea un itinerar întocmit chiar de Cyclops. Îi mulţumi omului şi se întoarse la coburii lui, să scoată harta pe care-o primise.

Era acoperită cu un şir impresionant de diagrame trasate de computer, conturând cu simboluri delicate drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze pentru a înfiinţa o reţea poştală în nordul Oregonului. I se spusese că traseul era conceput astfel încât să evite în cel mai eficient mod zonele periculoase, de genul celor prin care se ştia că mişunau bandiţii, sau centura radioactivă din împrejurimile Portlandului.

Gordon îşi mângâie barba. Cu cât studia mai atent harta, cu atât era mai nedumerit. Cyclops ar fi trebuit să ştie ce

făcea. Lui traseul şerpuitor i se părea oricum, numai eficient *nu.*

Fără s-o vrea, în minte i se înfiripă bănuiala că fusese conceput ca să-l îndepărteze de drumul pe care-l dorea. Şi mai degrabă ca să piardă timp, nu ca să-l câştige.

Dar *de ce* ar fi intenţionat Cyclops să facă aşa ceva?

Nu din cauză că supercomputerul s-ar fi temut de amestecul lui. În momentul acela, Gordon ştia cu exactitate cum să abordeze lucrurile pentru a risipi astfel de temeri… subliniind că Statele Unite Restaurate n-aveau nicidecum intenţia să se amestece în rezolvarea problemelor locale. Cyclops păruse să-i acorde încredere.

Lăsă harta în jos. Vremea se schimba pe măsură ce norii coborau tot mai jos, ascunzând vârfurile clădirilor dărăpănate. De-a lungul străzilor prăfuite pluteau fâşii de ceaţă, împingând vârtejuri pufoase între el şi sticla intactă a vitrinei unui magazin. În minte îi reveni brusc, extrem de vie, amintirea unui alt geam, văzut printre picături răzleţe, care refractau lumina.

Capul de mort… poştaşul cu dinţii rânjiţi, cu faţa lui scheletică suprapusă peste a mea.

Se cutremură în clipa declanşării unei alte amintiri. Rotocoalele de ceaţă îl duseră cu gândul la vaporii suprarăciţi – la propria sa reflexie în panoul de sticlă rece, când se întâlnise cu Cyclops în Corvallis – şi la senzaţia stranie pe care-o avusese privind şirurile de lumini pâlpâitoare minuscule, care repetau iarăşi şi iarăşi acelaşi model unduitor…

Repetau…

Simţi dintr-odată un fior foarte rece pe şira spinării.

— Nu, şopti. Te rog, Doamne.

Închise ochii şi simţi o nevoie aproape copleşitoare de a-şi schimba înlănţuirea ideilor cu o alta, de a se gândi la vreme, la cicălitoarea Dena, sau la micuţa şi frumoasa Abby din Pine View, la orice altceva în afară de…

— Dar cine-ar face aşa ceva? protestă, în gura mare. De ce-ar face-o?

Îşi dădu seama, cu părere de rău, că ştia de ce. Era

expert în privinţa celor mai puternice motive care-i împing pe oameni să spună minciuni.

Reamintindu-şi ruinele înnegrite din spatele casei lui Cyclops, se pomeni imediat întrebându-se cum de reuşiseră tehnicienii să realizeze ceea ce susţineau că făcuseră. Trecuseră două decenii de când el unul nu se mai gândise la fizică, la ceea ce se putea sau nu se putea obţine cu ajutorul tehnologiei. Lupta pentru supravieţuire îi umpluse anii scurşi între timp, laolaltă cu visul obsedant la un tărâm de aur al renaşterii. Nu se simţea în măsură să spună ce era sau nu cu putinţă.

Dar trebuia să afle dacă bănuiala lui delirantă era întemeiată. Nu-şi putea găsi liniştea înainte de a avea o certitudine.

— Hei! strigă către unul dintre fermieri.

Omul îi adresă un zâmbet scurt şi se apropie şchiopătând şi scoţându-şi pălăria.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule inspector?

Gordon îi arătă pe hartă un punct aflat, în linie dreaptă, la nu mai mult de cincisprezece kilometri de Buena Vista.

— Ştii drumul până aici, în Sciotown?

— Sigur că da, şefule. Dacă vă grăbiţi, ajungeţi în seara asta.

— O să mă grăbesc, îl asigură Gordon. De asta poţi fi al naibii de sigur.

Zece

Sciotown

— Ai naibii răbdare un minut! Vin! strigă primarul din Sciotown.

Dar bătăile în uşă continuau cu insistenţă.

Herb Halo îşi aprinse cu băgare de seamă noua lampă cu ulei, fabricată de o comunitate de meşteşugari aflată la vreo opt kilometri spre vest de Corvallis. Dăduse de curând vreo nouăzeci de kilograme din cele mai bune vase de ceramică produse în Sciotown pentru douăzeci de lămpi excelente şi trei mii de chibrituri din Albany, un târg care, nu se îndoia, avea să-i asigure realegerea în toamnă.

Bătăile în uşă deveniră mai puternice.

— Vin! Să nu cumva să nu fie ceva al naibii de important!

Trase zăvorul şi deschise.

Era Douglas Kee, care făcea în noaptea aceea de strajă la poartă. Kalo clipi nedumerit.

— E vreo problemă, Doug? Ce s-a…?

— Un bărbat vrea să te vadă, Herb, îl întrerupse portarul. Nu l-aş fi lăsat să intre după ora stingerii, dar ne-ai povestit despre el când te-ai întors de la Corvallis şi n-am vrut să-l las să stea afară, în ploaie.

Din burniţa întunecată se ivi un tip înalt, într-un poncho lucind de apă. Insigna strălucitoare de pe şapca lui scânteia în lumina lămpii. Întinse mâna.

— Domnule primar, sunt încântat să vă revăd. Mă întreb dac-am putea sta de vorbă.

Unsprezece

Corvallis

Gordon nu şi-ar fi închipuit că avea să refuze vreodată un pat şi o masă caldă ca să plece în schimb în galop într-o noapte ploioasă, însă de data asta n-avusese de ales. Rechiziţionase cel mai bun cal din grajdurile aşezării numite Sciotown, dar, dacă ar fi fost nevoit, ar fi făcut drumul alergând pe propriile lui picioare.

Iapa foarte tânără gonea către Corvallis cu paşi siguri, pe un drum vechi, de ţară. Era plină de curaj şi galopa cu cea mai mare viteză considerată de Gordon relativ sigură pe timp de noapte. Din fericire, de deasupra norilor zdrenţuiţi, care-şi pierdeau apa, treceau razele lunii aproape pline, aşternând peste terenul accidentat o lumină palidă şi rece.

Gordon se temea că-l derutase cu desăvârşire pe primarul din Sciotown, încă din clipa când îi trecuse pragul. Fără să piardă timpul cu vreun schimb de amabilităţi, intrase direct în subiect, trimiţându-l pe Herb Kalo în mare grabă în biroul lui, ca s-aducă o coală de hârtie pliată în formă de evantai.

Gordon apropiase de lampă foaia scoasă la imprimantă şi, sub ochii lui Kalo, citise textul cu mare atenţie.

— Cât aţi plătit ca să primiţi sfatul ăsta, domnule primar? întrebase apoi, fără să-şi ridice privirea.

— Puţin, domnule inspector, răspunsese omul, cu nervozitate. Preţurile lui Cyclops scad pe măsură ce negoţul ăsta e acceptat de tot mai multe sate. Şi mi s-a făcut o reducere, fiindcă sfatul e oarecum neclar.

— *Cât?* insistă Gordon.

— Ăă, păi… Am găsit vreo zece jocuri din alea video de mână, plus vreo cincizeci de baterii vechi, reîncărcabile, dintre care poate zece destul de bune ca să se poată folosi. Şi, o, da, un computer personal, nu foarte ruginit.

Gordon bănuia că oamenii din Sciotown recuperaseră de

fapt mult mai multe, dar le păstrau pentru alte tranzacţii. El unul aşa ar fi făcut.

— Şi ce altceva, domnule primar?

— Poftim?

— Întrebarea a fost destul de clară, zise sever Gordon. Ce-altceva-aţi-mai-plătit?

— Păi, nimic. Kalo părea derutat. În afară de, fireşte, o căruţă cu alimente şi vase de-ale noastre pentru slujitori. Dar astea abia dacă au vreo valoare în comparaţie cu restul. Sunt adăugate ca să aibă savanţii din ce trăi cât îl ajută pe Cyclops.

Gordon răsufla greu. Pulsul nu voia să i se liniştească. Totul se potrivea, chinuitor de bine.

Cu un efort istovitor, citise cu glas tare răspunsul imprimat de computer.

— … infiltraţii incipiente prin îmbinările plăcilor tectonice… variaţii ale capacităţii de reţinere a apei în sol…

Cuvinte pe care nu le mai văzuse – şi care nici măcar nu-i mai trecuseră prin minte – de şaptesprezece ani i se plimbaseră pe limbă, având gustul unor delicatese din vremuri vechi, de care-ţi aminteşti cu drag.

— Credem c-am înţeles cam ce-a vrut să spună Cyclops, începuse primarul să explice. Când se termină ploile, o să săpăm în două din cele mai bune locuri. Bineînţeles că, dacă nu i-am interpretat corect sfatul, vina o să fie a noastră. O să-ncercăm din nou, în alte locuri pe care ni le-a indicat…

Vocea primarului se stinsese, fiindcă inspectorul stătea foarte ţeapăn, cu ochii în gol.

— *Delphi,* murmurase Gordon, abia auzit.

Apoi începuse goana nebună prin noapte.

Pe Gordon îl fortificaseră anii petrecuţi în sălbăticie; ani în care oamenii din Corvallis avuseseră de pierdut, în acest sens, ca urmare a prosperităţii. I se păru aproape ridicol de simplu să se strecoare pe lângă posturile de pază de la marginea oraşului. Merse pe străzile pustii către campusul universităţii şi apoi către de mult abandonata clădire

numită Moreland Hall. Pierdu zece minute ca să-şi şteargă iapa udă şi să-i umple traista cu mâncare. Voia să fie în formă în caz că s-ar fi văzut nevoit să fugă călare.

De Casa lui Cyclops nu-l despărţea decât o scurtă distanţă, pe care-o străbătu alergând prin burniţă. Când ajunse în apropiere, îşi încetini paşii, cu toate că-şi dorea cu disperare să termine odată cu toată povestea.

Se repezi între ruinele clădirii fostului generator, ca să nu fie văzut de doi paznici care trecură pe lângă ele, cu umerii încovoiaţi sub ponchouri şi cu ţevile puştilor acoperite, ca să le ferească de ploaie. Stând ghemuit în spatele carcasei pârjolite, aerul umed îi aduse în nări, chiar şi după atâţia ani, mirosul de arsură al grinzilor înnegrite şi al cablurilor topite.

Ce spusese Peter Aage despre acele zile ale demenţei de la început, când autoritatea statului se spulbera şi revoltele se dezlănţuiau cu furie? Spusese că, după incendierea generatorului, trecuseră la convertirea forţelor apei şi vântului.

Gordon nu se îndoia că aşa ceva putea da rezultate, dacă se făcea la timp. Dar fusese oare *cu putinţă* să se facă la timp?

După ce se îndepărtară paznicii, se grăbi către intrarea laterală a Casei lui Cyclops. Sparse lacătul lovindu-l scurt cu o rangă adusă tocmai în acest scop. Rămase neclintit preţ de o clipă îndelungată, ascultând, şi, după ce constată că nu venea nimeni, se furişă înăuntru.

Sălile din spatele laboratorului de inteligenţă artificială al universităţii erau mai murdare decât cele în care ajungea publicul. Un strat gros de praf acoperea benzile magnetice, cărţile şi hârtiile abandonate pe rafturi. Gordon găsi prin întuneric drumul către coridorul central, împiedicându-se de două ori de obiectele aruncate pe jos şi fiind cât pe ce să cadă. Se ascunse în spatele unei uşi duble când cineva trecu prin zonă fluierând. Apoi se ridică şi trase cu ochiul prin golul dintre cele două tăblii.

Un bărbat care purta mănuşi groase şi haina albă cu

negru a slujitorilor se opri lângă o altă uşă şi lăsă jos un coş de picnic uzat, cu pereţi groşi, din polistiren.

— Hei, Elmer! Bărbatul bătu în uşă. Am adus înc-o porţie de zăpadă carbonică pentru domnu' şi stăpânu' nostru. Haide, grăbeşte-te! Cyclops tre' să mănânce!

Zăpadă carbonică, reţinu Gordon. Prin crăpăturile din capacul containerului etanşat se înălţau fuioare subţiri de abur dens.

De dincolo de uşă răspunse o voce estompată.

— Pfui, las-o mai moale. Cyclops n-o să păţească nimic dacă mai aşteaptă un minut sau două.

Uşa se deschise în sfârşit şi coridorul se umplu de lumină şi de sunetele ritmate ale unei melodii vechi, rock-and-roll.

— De ce-a durat atât?

— Eram în toiul unei partide! Adunasem o mie de puncte la Missile Command, şi n-am vrut să mă-ntrerup…

Restul fanfaronadei lui Elmer se pierdu în spatele uşii care se închisese. Gordon ieşi din ascunzătoare şi-şi continuă grăbit drumul pe culoar. Ceva mai încolo era o altă încăpere cu uşa uşor întredeschisă. Din interior răzbăteau o dâră îngustă de lumină şi o discuţie în contradictoriu, încinsă în miez de noapte. Gordon se opri când recunoscu o parte dintre voci.

— Eu continui să cred c-ar trebui să-l ucidem, spunea una dintre ele; părea să fie a doctorului Grober. Tipul ăsta ar putea distruge tot ce-am pus pe picioare aici.

— O, Nick, exagerezi pericolul. Nu cred că reprezintă cine ştie ce ameninţare.

Glasul era al celei mai bătrâne femei din rândul slujitorilor. Gordon nu reuşea să-şi amintească numele ei.

— Mie mi s-a părut mai degrabă un tip într-adevăr serios şi inofensiv, continuă ea.

— Zău? N-ai auzit ce întrebări îi punea lui Cyclops? Nu e un mocofan, aşa cum au devenit, după atâta timp, mai toţi oamenii de pe-aici. Are mintea *ascuţită!* Şi ţine minte al naibii de multe lucruri de pe vremuri!

— Şi ce dacă? Poate n-ar fi rău dac-am încerca să-l

recrutăm.

— Nici gând! Oricine-şi poate da seama că e un idealist. N-ar accepta niciodată. Singura noastră opţiune e să-l ucidem! Imediat! Şi să sperăm că vor trece mulţi ani până când va fi trimis altul în locul lui.

— Iar eu continui să cred că eşti nebun, ripostă femeia. Dac-o să se găsească vreodată o urmă care să conducă la noi, consecinţele ar putea fi dezastruoase!

— Sunt de acord cu Marjorie. Vocea era chiar a doctorului Taigher. Nu numai că oamenii – oamenii noştri, din Oregon – s-ar întoarce împotriva noastră, dar, dacă vom fi descoperiţi, vom avea de înfruntat setea de răzbunare a restului ţării.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Eu *încă* nu mă simt pe deplin convins că e cu adevărat…

De data asta, pe Grober îl întrerupse vocea blândă a lui Peter Aage:

— Aţi uitat cu toţii cel mai important motiv pentru care n-ar trebui nici să se-atingă nimeni de el, nici să-i pună beţe-n roate?

— Şi care-i ăla?

Peter vorbea cu voce înceată.

— Doamne sfinte, omule. Nu-ţi dă prin cap ce e omul ăsta? Şi ce reprezintă? Cât de jos am căzut pentru ca să nutrim fie şi numai gândul de a-i face vreun rău, când în realitate îi datorăm toată loialitatea noastră şi tot ajutorul pe care i-l putem oferi?

— Îi ţii partea pur şi simplu fiindcă ţi-a salvat nepotul, Peter, interveni altcineva, fără convingere.

— Poate. Şi poate e vorba de ceea ce are Dena de spus despre el.

— Dena! pufni Grober. O puştoaică infatuată, cu idei trăsnite!

— Bine. Dar, chiar dacă-ţi dau dreptate în privinţa asta, tot rămân steagurile.

— Steagurile? Vocea doctorului Taigher era acum plină de uimire. Care steaguri?

Femeia îi răspunse cu un aer meditativ.

— Peter vorbeşte despre steagurile arborate de oameni în toate localităţile din jur. Mai ţii minte drapelul ţării? Dungile şi stelele? Ar trebui să ieşi mai des în lume, Ed. Să te familiarizezi cu părerile oamenilor. N-am mai văzut niciodată, nici măcar înainte de război, ceva care să-i înfierbânte astfel.

Tăcerea se lăsă din nou, prelungindu-se. Pe urmă se auzi vocea lui Grober, acum înceată:

— Mă-ntreb ce părere are Joseph despre toată povestea.

Gordon se încruntă. Identificase toate vocile din interior, le aparţineau unor slujitori ai lui Cyclops pe care îi cunoscuse. Dar nu-şi aducea aminte să-i fi fost prezentat cineva pe nume Joseph.

— Cred că Joseph s-a dus devreme la culcare, răspunse Taigher. O să fac şi eu acelaşi lucru. O să mai discutăm despre asta mai târziu, când o să fim în stare să judecăm logic.

Gordon plecă imediat ce auzi paşi apropiindu-se de uşă. Faptul că trebuia să părăsească locul de unde trăgea cu urechea nu-l deranja prea mult. Părerile oamenilor de dincolo de uşă n-aveau oricum nicio importanţă. Absolut niciuna.

În momentul acela nu-şi dorea s-audă decât o singură voce şi se duse drept în locul unde îi vorbise ultima oară.

Trecu în grabă dincolo de un colţ şi se pomeni pe culoarul elegant pe care îl întâlnise prima oară pe Herb Kalo. Locul era acum întunecos, dar asta nu-l împiedică să forţeze încuietoarea sălii de şedinţe cu o uşurinţă patetică. Avea gura uscată când se strecură în încăpere, închizând uşa în urma lui. Făcu un pas înainte, simţind nevoia să meargă pe vârfuri.

Dincolo de masa de şedinţe, cilindrul cenuşiu din partea opusă a peretelui de sticlă era învăluit într-o lumină palidă.

— Te rog, îşi murmură dorinţa, fă să mă fi înşelat.

Dacă acesta era adevărul, cu siguranţă că înşiruirea deducţiilor sale greşite avea să-l amuze pe Cyclops. Cât de mult ar fi vrut să râdă împreună, el şi computerul, de acel

acces stupid de paranoia.

Se apropie de bariera imensă de sticlă care diviza încăperea şi de difuzorul din capătul mesei.

— Cyclops? şopti, venind cu un pas mai aproape şi dregându-şi vocea sugrumată. Cyclops, sunt eu, Gordon.

Strălucirea obiectivului sidefiu îşi pierduse din intensitate. Dar înşiruirea de lumini minuscule continua să pâlpâie fără încetare, hipnotic, identic – alcătuind un model complex, care se repeta iarăşi şi iarăşi, ca un mesaj urgent emis de o navă îndepărtată, într-un cod uitat.

Gordon simţi o spaimă nebună crescând în el, aşa cum i se întâmplase în copilărie, când îşi văzuse bunicul stând cu desăvârşire nemişcat în balansoarul de pe verandă şi se temuse să nu descopere cumva că bătrânul pe care-l îndrăgea atât de mult murise.

Jocul luminilor continua să se repete, identic.

Gordon îşi puse o întrebare. După infernul prin care trecuseră în ultimii şaptesprezece ani, câţi oameni îşi mai aduceau aminte că afişarea parităţii unui computer de mare putere nu implică niciodată existenţa unui model repetitiv? În minte îi reveniră spusele unui prieten cibernetician, care îi explicase cândva că modelele create de lumini semănau cu fulgii de zăpadă, fiindcă oricare dintre ele era diferit de toate celelalte.

— Cyclops, spuse, cu voce egală. *Răspunde-mi!* Îţi *cer* să-mi răspunzi, în numele bunei cuviinţe! În numele Statelor Uni…

Tăcu. Nu se putea convinge să-şi pună minciuna faţă în faţă cu o alta. În cazul acela, unica inteligenţă vie pe care ar fi înşelat-o ar fi fost a lui însuşi.

În încăpere era mai cald decât în timpul întrevederii sale oficiale cu computerul. Căută, şi descoperi, micile supape prin care era dirijat aerul rece către persoana aşezată pe scaunul oaspetelui, dându-i impresia că frigul de dincolo de panoul de sticlă era cumplit.

— Zăpadă carbonică, murmură. Ca să-i prostească pe cetăţenii din Ţara lui Oz.

Nici măcar Dorothy, fetiţa din poveste, n-ar fi putut

suferi mai mult fiindcă i se înşelase încrederea. Gordon fusese gata să-şi dea viaţa pentru ceea ce crezuse că exista acolo. Iar acum ştia că nu era decât o escrocherie. O metodă prin care o şleahtă de supravieţuitori sofisticaţi îşi jumulea vecinii de mâncare şi de haine, făcându-i să se simtă *recunoscători* pentru un asemenea privilegiu.

Creând mitul proiectului „Millennium” şi o piaţă pentru aparatura electronică recuperată, reuşiseră să-i convingă pe localnici că aceasta era extrem de valoroasă. De-a lungul întregului bazin inferior al râului Willamette, oamenii adunau dintre vechituri computere personale, dispozitive şi jucării cu acţionare electrică, fiindcă erau acceptate de Cyclops în schimbul sfaturilor sale.

„Slujitorii lui Cyclops” trăseseră sforile astfel încât tributul sub formă de hrană şi alte bunuri, adăugat tocmai *pentru ei înşişi,* nici măcar nu era pus la socoteală de tipi greu de înşelat, ca Herb Kalo.

Oamenii de ştiinţă mâncau bine, îşi aminti Gordon. Şi niciunul dintre fermieri nu se plânsese vreodată.

— Nu e vina ta, i se adresă, cu blândeţe, computerului tăcut. Tu ai fi proiectat într-adevăr unelte, ai fi recuperat cunoştinţele pierdute, ne-ai fi ajutat să găsim drumul înapoi. Tu şi celelalte computere de tipul tău aţi fost cel mai măreţ lucru pe care l-am înfăptuit noi, oamenii, vreodată…

Simţi că se sufoca amintindu-şi vocea caldă şi înţeleaptă, auzită la Minneapolis cu atât de mult timp în urmă. I se înceţoşă privirea şi se uită în jos.

— *Ai dreptate, Gordon. Nu e vina nimănui.*

Gordon icni. Într-o străfulgerare, speranţa spulberată se reaprinse la gândul că se înşelase! Era glasul lui Cyclops!

Dar nu venea din difuzor. Se întoarse în grabă şi văzu…

…un bătrân uscăţiv, aşezat într-un colţ întunecat din fundul încăperii, cu ochii la el.

— Ştii, vin des aici. Vorbea cu vocea lui Cyclops, tristă, încărcată de regrete. Vin să stau cu stafia prietenului meu, care-a murit cu atât de multă vreme în urmă, chiar aici, în încăperea asta.

Bătrânul se aplecă uşor înainte. Lumina sidefie îi jucă pe faţă.

— Mă numesc Joseph Lazarensky, Gordon. Eu l-am construit pe Cyclops, acum o grămadă de ani. Se uită în jos, la propriile sale mâini. Programarea şi educaţia lui s-au desfăşurat sub supravegherea mea. L-am iubit ca pe-un fiu. Şi, ca orice părinte adevărat, m-am simţit mândru ştiind că avea să fie mai bun, mai prietenos şi mai *uman* decât mine.

Lazarensky oftă.

— Să ştii că în momentul declanşării războiului a supravieţuit într-adevăr. Această parte a poveştii e reală. *S-a aflat* într-adevăr în cuşca Faraday, la adăpost de pulsaţiile generate de lupte. Şi a rămas acolo în timp ce ne străduiam din răsputeri să-l menţinem în viaţă. În noaptea revoltelor antitehnologie mi s-a întâmplat pentru prima şi singura oară în viaţa mea să omor un om. Mi-am adus contribuţia la apărarea centralei electrice, trăgând ca un nebun. Dar a fost zadarnic. Generatoarele au fost distruse, deşi miliţia a sosit în cele din urmă şi a respins hoardele înnebunite… prea târziu. Cu minute, cu ani prea târziu.

Îşi desfăcu braţele.

— După cum s-ar părea că ai dedus, Gordon, pe urmă n-a mai fost nimic de făcut… nimic decât să stăm lângă Cyclops, privindu-l cum moare.

Gordon tăcea, încremenit în lumina cenuşie, spectrală. Lazarensky continuă:

— Ştii, ne făcuserăm speranţe mari. Înainte de revolte, concepuserăm deja programul Millennium. Sau ar trebui să spun că, de fapt, îl concepuse Cyclops. Aveam deja schiţa unui plan de reconstruire a lumii. El spunea că era nevoie de două luni ca să pună la punct detaliile.

Gordon îşi simţea faţa ca de piatră. Aştepta în tăcere.

— Gordon, ştii câte ceva despre bulele de memorie cuantică? În comparaţie cu ele, conexiunile Josephson sunt ca nişte beţe lipite cu noroi. Bulele sunt tot atât de uşoare şi de fragile ca gândurile. Permit o desfăşurare a procesului de gândire de un milion de ori mai rapidă decât

în cazul neuronilor, însă existenţa lor nu e posibilă decât la temperaturi extrem de scăzute. Iar, odată distruse, e imposibil să fie refăcute.

Ne-am străduit să-l salvăm, dar n-am reuşit. Bătrânul se uită din nou în jos. Mai bine-aş fi murit eu în noaptea aia.

— Prin urmare, aţi hotărât să continuaţi pe cont propriu, sugeră sec Gordon.

Lazarensky clătină din cap.

— Ştii, fireşte, că nu e aşa. Fără Cyclops, misiunea a devenit imposibilă. Tot ce puteam face noi era să le arătăm oamenilor o carcasă. O iluzie.

Ne oferea o modalitate de supravieţuire în epoca întunecată care începea. Jur-împrejur, totul era haos şi suspiciune. Noi, amărâţii de intelectuali, aveam la dispoziţie ca unică pârghie, ceva firav, licăritor, numit Speranţă.

— Speranţa!

Gordon râse cu amărăciune. Lazarensky ridică din umeri.

— Solicitanţii vin să stea de vorbă cu Cyclops şi stau de vorbă cu mine. De obicei nu e greu să dai un sfat bun, să cauţi în cărţi metode practice simple sau să arbitrezi disputele cu bun-simţ. Oamenii cred în imparţialitatea calculatorului în cazuri când nu s-ar încrede niciodată într-un alt om.

— Iar când nu găsiţi un răspuns de bun-simţ, le răspundeţi în stilul unui oracol.

O altă ridicare din umeri.

— La Delphi şi la Efes a mers, Gordon. Şi, ca să fim sinceri, ce-i rău în asta? În ultimii douăzeci de ani, locuitorii din valea râului Willamette au văzut prea mulţi monştri avizi de putere ca să se unească sub conducerea unui om sau a unui grup de oameni. Însă, vai, îşi aduc aminte de maşini! Aşa cum îşi aduc aminte şi de uniforma asta antică pe care-o porţi, deşi în vremuri mai bune o tratau atât de des cu o teribilă lipsă de respect.

Pe coridor se auziră voci. Trecură prin dreptul uşii, la foarte mică distanţă, apoi se stinseră pe măsură ce se

îndepărtau. Gordon se nelinişti.

— Trebuie să plec de-aici.

Lazarensky râse.

— Oh, nu-ţi face griji din pricina celorlalţi. Numai gura e de ei. Nu-ţi seamănă deloc.

— Nu mă cunoşti, mormăi Gordon.

— Nu? În rolul lui Cyclops, am stat de vorbă cu tine câteva ore. Şi atât fiica mea adoptivă, cât şi tânărul Peter Aage mi te-au descris cu lux de amănunte. Ştiu despre tine mai multe decât îţi poţi imagina. Eşti o raritate, Gordon. Acolo, în sălbăticie, ai reuşit cumva să-ţi păstrezi concepţiile moderne, căpătând în acelaşi timp o forţă potrivită cu vremurile în care trăim. Chiar dacă grupul de-afară ar încerca să-ţi facă vreun rău, te-ai dovedi mai inteligent decât ei.

Gordon o porni spre uşă, apoi se opri. Se întoarse să arunce o ultimă privire către strălucirea blândă a computerului mort şi către luminile minuscule care unduiau cu deznădejde, respectând la nesfârşit acelaşi tipar.

— Nu sunt inteligent. Îşi simţea respiraţia, apăsătoare, în gât. Ştii, eu *am crezut!*

Întâlni privirea lui Lazarensky şi bătrânul îşi plecă în final ochii, nefiind capabil să găsească o replică. Atunci Gordon ieşi împleticindu-se, lăsând în urmă cripta stăpânită de frigul morţii şi cadavrele ei.

Doisprezece

Oregon

Se întoarse în locul unde-şi priponise calul tocmai când licăririle palide ale zorilor începeau să lumineze orizontul estic. Încălecă şi, îmboldind iapa uşor cu călcâiele, o conduse către vechiul drum de serviciu dinspre nord. Simţea o durere găunoasă, ca şi cum un frig cumplit i-ar fi încorsetat inima. Înăuntrul fiinţei lui nu se putea clinti nimic, de teamă să nu facă zob ceva şubred, aflat într-un echilibru precar.

Trebuia să plece departe de locul ăla. Atâta lucru era clar. Neghiobii n-aveau decât să-şi păstreze miturile. El le pusese capăt!

N-avea să se întoarcă la Sciotown, unde-l aşteptau sacii cu scrisori. Lăsase în urmă toată povestea asta. Începu să-şi descheie bluza uniformei, cu gândul s-o arunce într-un şanţ de pe marginea drumului, pentru totdeauna, laolaltă cu partea lui de minciună.

Pe neaşteptate, o frază îi răsună în minte:

Cine-o să-şi asume acum răspunderea…?

Ce? Scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile, dar cuvintele nu se dădeau duse.

Cine-o să-şi asume acum răspunderea acestor copii neghiobi?

Înjură şi-şi înfipse călcâiele în burta calului. Animalul îşi înteţi vitejeşte goana către nord, îndepărtându-se de tot ceea ce încă mai preţuise Gordon în dimineaţa zilei dinainte… şi despre care ştia acum că nu reprezenta decât o faţadă Potemkin[13]. Un manechin de două parale, dintr-o vitrină prost luminată. Oz.

---

[13] Legenda spune că, în 1787, când Ecaterina cea Mare, împărăteasa Rusiei, a făcut o călătorie în Crimeea ca să vadă teritoriile de curând cucerite de la Imperiul Otoman, favoritul ei, prinţul Potemkin, vrând să creeze impresia că regiunea era mai populată decât în realitate, ar fi ordonat să se amplaseze pe traseu decoruri de teatru.

Cine-o să-şi asume răspunderea…

Cuvintele se repetau întruna, bine înfipte în mintea lui, aidoma unei melodii obsedante. Aveau un ritm identic – îşi dădu el în sfârşit seama – cu al luminilor clipitoare ale afişajului parităţii de pe chipul vechiului computer mort, al acelor lumini care unduiau fără încetare.

…pentru aceşti copii neghiobi?

În lumina zorilor, pe când iapa îşi continua drumul la trap, trecând pe lângă livezi mărginite de şiruri de maşini stricate, lui Gordon îi veni brusc o idee stranie. Dacă – în ultimele momente ale vieţii sale, când se evaporau ultimele picături de heliu lichid şi dădea buzna căldura fatală – dacă ultimul gând al inocentei maşini înţelepte fusese cumva captat într-o buclă conservată în circuitele periferice, repetându-se, abandonat, la nesfârşit?

Oare ar fi putut fi considerat o fantomă?

Se întrebă care fuseseră ultimele gânduri ale lui Cyclops, cum sunaseră ultimele lui cuvinte.

Oare stafia unei *maşini* putea bântui un om?

Clătină din cap. Era obosit, altminteri nu i-ar fi trecut prin cap astfel de prostii. Nu datora *nimic,* nimănui! Cu siguranţă nu unui deşeu din tinichea veche şi nici unui spectru deshidratat, găsit într-un jeep mâncat de rugină.

— Stafii!

Scuipă pe marginea drumului şi râse sec.

Însă cuvintele continuau să-i reverbereze în ţeastă. *Cine-o să-şi asume acum răspunderea…*

Era atât de preocupat încât se scurseră câteva clipe până când îşi dădu seama că sunetele estompate care veneau din urma lui erau ţipete. Trase de hăţuri şi se răsuci să se uite înapoi, cu mâna pe patul pistolului. Oricine l-ar fi urmărit se punea într-un mare pericol. Lazarensky avusese dreptate într-o singură privinţă. Gordon ştia că, pentru grupul din jurul computerului, el unul însemna mai mult decât un adversar pe măsură.

În faţa îndepărtatei Case a lui Cyclops se zărea o agitaţie frenetică, dar… dar nimic din toată zarva nu părea să aibă vreo legătură cu el.

Îşi umbri ochii, ferindu-i de strălucirea soarelui abia răsărit, şi văzu aburul înălţat deasupra unei perechi de cai plini de spume. Un bărbat extenuat se împleticea în susul treptelor de la intrare, strigând ceva către oamenii care se grăbeau să-l înconjoare. Un alt mesager, după toate aparenţele grav rănit, era întins pe pământ şi primea îngrijiri.

Gordon auzi un singur cuvânt, strigat cu putere. Spunea totul.

— *Survivaliştii!*

Şi replica lui se rezumă tot la un singur cuvânt:

— Rahat.

Se întoarse cu spatele în direcţia zgomotelor şi scutură de frâu, îndreptându-şi iarăşi iapa către nord.

Cu o zi în urmă, le-ar fi sărit în ajutor. Ar fi fost gata să-şi dea viaţa ca să salveze visul lui Cyclops şi probabil că asta s-ar fi şi întâmplat.

Ar fi murit pentru o farsă lipsită de sens, pentru o escrocherie, pentru o minciună!

Dacă invazia holniştilor începuse cu adevărat, pesemne că sătenii de la sud de Eugene opuseseră o rezistenţă serioasă. Aşa că invadatorii o luaseră probabil spre nord, către frontul mai slab. Locuitorii din această zonă n-aveau nicio şansă în faţa bandiţilor din ţinutul Rogue River.

Cu toate astea, după toate probabilităţile, holniştii nu erau destul de numeroşi ca să cucerească întreaga vale. Corvallis avea să cadă cu siguranţă, dar el se mai putea duce şi în alte locuri. Probabil c-ar fi putut s-o ia spre est, pe Highway 22, abătându-se apoi către Pine View. I-ar fi plăcut s-o revadă pe doamna Thompson. Şi poate-ar fi reuşit s-ajungă când sosea copilul lui Abby.

Iapa îşi continua drumul. Strigătele se estompau în urma lui, ca o amintire urâtă, care piere încetul cu încetul. Vremea promitea să fie frumoasă, după mai multe săptămâni, aveau parte de prima zi fără nori. Numai bună pentru drum.

În goana calului, vântul rece îi pătrundea prin cămaşa descheiată în partea de sus. După ce străbătuse o sută de

metri, se pomeni cu mâna la nasturi, răsucind unul, trăgând de el într-o parte şi în alta.

Poneiul încetini, începu să meargă la pas, apoi se opri. Gordon rămase nemişcat, cu umerii gârboviţi.

Cine-o să-şi asume răspunderea...

Cuvintele nu voiau să se dea duse, erau lumini pulsându-i în gând.

Iapa îşi înclină capul şi fornăi, lovind pământul cu copita.

Cine...?

— Pfui, *la naiba!* strigă Gordon.

Întoarse animalul şi îl mână din nou, în galop, către sud.

Mulţimea înfricoşată de bărbaţi şi femei care vorbeau derutaţi se retrase în tăcere când pătrunse sub porticul Casei lui Cyclops în tropot de copite. Iapa lui sprintenă se cabră şi fornăi în timp ce el se uită în jos, la oamenii adunaţi, în tăcerea unui moment îndelungat. În cele din urmă, îşi azvârli ponchoul pe spate. Îşi încheie cămaşa şi-şi potrivi şapca astfel încât călăreţul lucios de alamă să scânteieze în lumina soarelui care urca pe boltă:

Trase aerul adânc în piept. Apoi începu să arate cu degetul, împărţind ordine concise.

În numele supravieţuirii – şi în numele Statelor Unite Restaurate – oamenii din Corvallis şi slujitorii lui Cyclops se grăbiră să i se supună.

Interludiu

Cu mult deasupra crestelor cenuşii, pătate de spumă, ale valurilor, curentul Jet Stream vibra. Venise din nou iarna şi vânturile îşi murmurau amintirile îngheţate deasupra Pacificului de Nord.

Cu mai puţin de douăzeci de cicluri în urmă, circulaţia normală a aerului fusese perturbată de pâlnii înalte, întunecate, de parcă mai multe oşti de vulcani înfuriaţi şi-ar fi ales acelaşi moment ca s-arunce pământul către cer.

Dacă episodul nu s-ar fi încheiat cu mare repeziciune, poate că viaţa ar fi dispărut cu desăvârşire şi domnia gheţii s-ar fi întors pentru veşnicie. Chiar şi aşa, norii de cenuşă înveliseră Pământul săptămâni în şir înainte ca grăunţii mai mari să cadă din cer, ca o ploaie murdară. Fărâme mărunte de piatră şi de funingine se dispersaseră în curenţii de aer din înaltul stratosferei, zdrenţuind lumina soarelui.

Trecuseră ani înainte de a reveni în sfârşit primăvara.

Dar sosi CU ADEVĂRAT. Oceanul – nepăsător, adaptabil – îi predă văzduhului, cu mare exactitate, căldura suficientă pentru a pune capăt spiralei schimbărilor, cu puţin înainte de punctul din care nu mai există întoarcere. Norii calzi, îmbibaţi cu apa mărilor, îşi reîncepură, la momentul potrivit, călătoria deasupra continentelor. Crescură copaci înalţi, iar bălăriile încolţiră zeloase, nestânjenite, în toate crăpăturile pavajului spart.

Cu toate acestea, rămase praf din belşug, purtat pe aripile înalte ale vânturilor. Aerul rece se reaventura când şi când către sud, aducând suveniruri din partea Gerului îndelungat. Vaporii se cristalizau în jurul firelor de pulbere, alcătuind hexaedri fractali complicaţi. Fulgii de zăpadă se înfiripau şi cădeau.

Perseverentă, Iarna sosea încă o dată, revendicând un tărâm întunecat.

Partea a treia

Cincinnatus

Unu

Palele de vânt sculptau căderea de zăpadă, dându-i formele unor demoni rotitori – rafale ce păreau strigoi înălţaţi din troienele cenuşii, azvârlindu-se în zbor, cu aripile fâlfâindu-le sub crengile copacilor îngheţaţi.

O ramură împovărată se frânse, neizbutind să suporte greutatea unui fulg de zăpadă murdară în plus. Pocnetul reverberă, ca un foc de armă estompat, pe cărările înguste ale pădurii.

Zăpada se cernea cu delicateţe peste ochii sticloşi ai unui cerb ucis de foame, umplându-i şi golurile dintre coastele puternic reliefate. Fulgii ascunseră în curând adânciturile abia conturate în solul îngheţat acolo unde râcâise animalul ultima oară, cu doar câteva ore în urmă, străduindu-se în van să găsească hrană.

Nepărtinitoare, rafalele jucăuşe acoperiră şi alte victime, aşternându-se în straturi de un alb pufos peste petele stacojii de pe zăpada mai veche, sfărâmicioasă.

În curând, toate leşurile zăceau liniştite sub pături albe, ca şi cum ar fi dormit.

Când dădu Gordon peste cadavrul lui Tracy în umbra neagră a unui cedru albit de nea, noul viscol ştersese aproape toate urmele luptei. O crustă de gheaţă oprise între timp curgerea sângelui. Din gâtul spintecat al tinerei părăsite de noroc nu mai izvora nicio picătură.

Gordon îşi alungă toate gândurile în care apărea Tracy, aşa cum o cunoscuse, pentru scurtă vreme, când era în viaţă – întotdeauna veselă şi neînfricată, privind cu un entuziasm oarecum nebunesc misiunea imposibilă pe care şi-o asumase. Strânse cu înverşunare din buze, sfâşiindu-i cămaşa de lână ca să-şi strecoare mâna în subţioara ei.

Trupul nu i se răcise. Probabil că nu trecuse prea mult timp.

Îşi îngustă ochii, îndreptându-şi privirea către sud, unde urmele, deja estompându-se sub zăpada suflată de vânt, se

pierdeau în luciul dureros de orbitor al gheţii.

Mişcându-se lin, aproape fără zgomot, lângă el apăru o siluetă înveşmântată în alb.

— Fir-ar să fie! se auzi şoapta lui Philip Bokuto. Tracy era bună! Aş fi putut să jur că nemernicii ăştia nu-s în stare…

— Uite că au fost, îl întrerupse Gordon, cu voce tăioasă. Şi s-a întâmplat acum nu mai mult de zece minute.

Prinse fata de catarama centurii şi o ridică, arătându-i-o celuilalt. Chipul de un cafeniu întunecat de sub gluga albă a hanoracului se înclină în tăcere, înţelegând. Tracy nu fusese brutalizată şi nici măcar mutilată prin însemnarea cu simbolurile holniste. Mica bandă de hipersurvivalişti se grăbise atât de tare încât nu se oprise nici măcar ca să-şi ia tradiţionalele trofee sinistre.

— Îi putem ajunge din urmă, şopti Bokuto. Ochii îi ardeau de furie. Mă duc după restul patrulei şi-n trei minute suntem cu toţii aici.

Gordon clătină din cap.

— Nu, Phil. I-am urmărit deja prea departe de perimetrul pe care ne-am situat apărarea. Până să-i ajungem, au timp să pună la cale o ambuscadă. Am face mai bine s-o luăm pe Tracy şi să ne-ntoarcem imediat acasă.

Fălcile lui Bokuto se încleştară, cu toate tendoanele reliefându-i-se. Vocea i se ridică pentru prima oară mai sus decât o şoaptă.

— Îi putem *prinde* pe nemernici!

Gordon simţi un val de iritare. *Cu ce drept îmi face Phil asta?* Cu două decenii în urmă, înainte de căderea în ruină a lumii, Bokuto fusese sergent în infanteria marină. Ar fi trebuit să fie treaba *lui,* nu a lui Gordon, să ia deciziile practice, nesatisfăcătoare… să fie cel responsabil.

Clătină din cap.

— Nu, n-o să-i prindem. Şi ăsta e ultimul meu cuvânt.

Se uită în jos, la fată, până în după-amiaza aceea a doua în ierarhia celor mai buni cercetaşi ai armatei din Willamette… dar, după toate aparenţele, nu destul de

bună.

— Avem nevoie de luptători vii, Phil. De oameni înverşunaţi, nu de cadavre.

Rămaseră o clipă tăcuţi, evitând să se privească. Pe urmă Bokuto îl împinse pe Gordon într-o parte şi păşi deasupra formei încremenite în zăpadă.

— Dă-mi cinci minute înainte de-a aduce restul patrulei, îi spuse lui Gordon, trăgând cadavrul lui Tracy în umbra cedrului, la adăpost de vânt, apoi îşi scoase cuţitul. Ai dreptate. Ne trebuie oameni furioşi. Eu şi Tracy vom avea grijă să-i capeţi.

Gordon strânse din pleoape.

— Phil. Întinse mâna spre el. Nu face asta.

Bokuto îi ignoră gestul, strâmbându-se şi sfâşiind cămaşa lui Tracy, ca s-o deschidă mai larg. Nu-şi ridică privirea, dar vorbi cu voce întretăiată.

— Am spus că ai dreptate! Trebuie să-i înfuriem pe fermierii noştri cu ochi mari destul de tare ca să lupte! Şi asta e una dintre metodele pe care ne-au spus Dena şi Tracy să le folosim, când e necesar…

Lui Gordon nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Phil, Dena e *nebună*! Nu ţi-ai dat seama până acum? Te rog, nu face asta!

Îl prinse pe celălalt de braţ şi-l răsuci, dar se retrase când îi văzu strălucirea ameninţătoare a cuţitului lui Bokuto. Ochii ardeau, reflectându-i suferinţa, când îi făcu semn să plece.

— Nu-mi îngreuna şi mai tare sarcina, Gordon! Eşti comandantul meu şi-o să-ţi dau ascultare atâta vreme cât e cea mai bună cale de a ucide cât mai mulţi dintre nemernicii ăştia de holnişti. Însă, în cele mai cumplite momente, eşti atât de-al dracului de *civilizat!* Atunci trasez eu limitele. M-auzi? *Nu* te las s-o trădezi pe Tracy sau pe Dena sau pe mine, cu accesele tale de slăbiciune rămase din secolul douăzeci!

Şi acum şterge-o de-aici, *domnule Inspector…* şefule. Bokuto avea vocea îngroşată de emoţie. Şi nu uita să-mi laşi la dispoziţie cinci minute înainte de a-i aduce pe

ceilalţi.

Continuă să-i arunce lui Gordon priviri fioroase, până când îl văzu bătând în retragere. Pe urmă scuipă pe pământ, îşi şterse un ochi şi se aplecă din nou, gata pentru sarcina oribilă pe care şi-o asumase.

La început Gordon se împletici, pe jumătate stupefiat, retrăgându-se în josul pajiştii cu contur cenuşiu. Phil Bokuto nu se mai întorsese niciodată împotriva lui astfel, fluturând un cuţit, cu priviri sălbatice, nesocotindu-i ordinele…

Apoi îşi aduse aminte.

De fapt nu i-am ordonat *niciodată să n-o facă, nu-i aşa? L-am rugat, am insistat. Dar nu i-am ordonat…*

Şi oare sunt complet sigur că n-are dreptate în cazul ăsta? Nu cred eu însumi, în adâncul fiinţei mele, într-o serie dintre lucrurile pe care le predică Dena şi banda ei de lunatice?

Gordon clătină din cap. Phil avea cu siguranţă dreptate în privinţa unui singur lucru: era stupid să faci filosofie pe câmpul de luptă. Acolo supravieţuirea era o problemă suficientă. Celălalt război, cel pe care-l purta în visele din fiecare noapte, trebuia să stea la rând.

Coborî panta cu mare grijă, strângându-şi în mână baioneta scoasă, cea mai practică armă pe o asemenea vreme. Jumătate din oamenii lui îşi lăsaseră deoparte puştile şi arcurile, preferând acele cuţite lungi… un alt truc învăţat dureros de la vicleanul lor duşman de moarte.

El şi Bokuto lăsaseră restul patrulei cu numai cincizeci de metri în urmă, dar traseul i se păru mult mai lung în timp ce-şi arunca ochii în toate părţile, în căutarea capcanelor. Vârtejurile de zăpadă păreau să prindă formă, cercetaşi himerici ai unei armate din tărâmul basmelor, care încă nu trecuse de partea nimănui. Creaturi eterice neutre, în mijlocul unui război mut, letal.

Cine-o să-şi asume răspunderea…? păreau să-i şoptească. Acele cuvinte nu părăsiseră niciodată mintea lui Gordon, începând din dimineaţa fatală când alesese între realism şi o şaradă a speranţei sortită eşecului.

Cel puţin acea bandă de adepţi survivalişti ai lui Holn acţionase cu mai puţină cruzime decât de obicei, iar fermierii şi orăşenii din zonă se descurcaseră bine, depăşind toate aşteptările. Totodată, Gordon şi escorta lui tocmai inspectau împrejurimile. Reuşiseră să intre în luptă într-un moment crucial.

În esenţă, armata lui din Willamette obţinuse o mică victorie, pierzând numai vreo douăzeci de oameni ca să ucidă cinci. Probabil că în banda care fugise către vest nu mai rămăseseră decât trei sau patru holnişti.

Cu toate acestea, chiar epuizaţi şi fără muniţie, patru dintre acei monştri umani reprezentau un pericol destul de mare. În patrula lui mai erau doar şapte bărbaţi, iar ajutoarele se aflau la mare distanţă.

Lasă-i să plece. Se vor întoarce.

Ţipătul unei bufniţe cornute se auzi chiar în faţa lui. Gordon îl recunoscu pe Leif Morrison. *Îi iese din ce în ce mai bine,* se gândi. *Dacă supravieţuim, peste un an o să sune destul de real ca să păcălească pe cineva.*

Îşi ţuguie buzele şi încercă să imite sunetul, scoţând două ţipete ca răspuns pentru cele trei ale lui Morrison. Pe urmă traversă în fugă un luminiş îngust şi se strecură în făgaşul adânc unde aştepta patrula.

Morrison şi alţi doi bărbaţi se strânseră în jurul lui. Aveau bărbile şi mantiile din blană de oaie acoperite cu un strat de zăpadă întărită şi-şi răsuceau cu nervozitate armele în mâini.

— Joe şi Andy? întrebă Gordon.

Leif, suedezul voinic, arătă în dreapta şi-n stânga.

— De pază, răspunse, laconic.

Gordon dădu din cap.

— Bun.

Sub un molid uriaş, îşi desfăcu rucsacul şi scoase un termos. Un privilegiu al rangului; nu trebuia să ceară permisiunea nimănui ca să-şi toarne o cană de cidru fierbinte.

Ceilalţi îşi reocupară poziţiile, dar continuară să se uite peste umăr, evident întrebându-se ce mai punea la cale

„inspectorul” de data asta. Morrison, un fermier scăpat cu mare greutate cu viaţă din Greenleaf Town, devastat în septembrie, îl urmărea cu privirea efervescentă a omului care-a pierdut tot ce iubea şi, ca urmare, nu se mai află pe de-a-ntregul în această lume.

Gordon îşi privi ceasul, un cronometru superb, oferit de tehnicienii din Corvallis. Bokuto avuse timp suficient. Probabil că-n momentul acela îşi acoperea deja urmele.

— Tracy e moartă, îi anunţă pe ceilalţi.

Feţele lor se albiră. Gordon continuă, urmărindu-le reacţiile.

— Presupun că a-ncercat să se strecoare pe lângă ei şi să-i reţină până la venirea noastră. Nu mi-a cerut permisiunea. Ridică din umeri. Au prins-o.

Expresiile uluite se transformară într-un şir de înjurături guturale, mânioase. *E mai bine aşa,* se gândi Gordon. *Însă data viitoare holniştii nu vor aştepta să v-aduceţi voi aminte că e cazul să v-apuce furiile. Vă vor ucide înainte de-a apuca să vă hotărâţi dacă trebuie sau nu să vă fie frică.*

Fiind deja un mincinos cu experienţă, continuă cu voce plată.

— Dac-am fi ajuns cu cinci minute mai devreme, am fi putut s-o salvăm. Dar lucrurile s-au petrecut astfel încât au apucat să ia suveniruri.

De data asta, pe chipurile lor ura intră în luptă cu repulsia. Iar o ruşine mistuitoare le copleşi pe amândouă.

— Să ne luăm după ei! îi îndemnă Morrison. Nu pot fi prea departe!

Ceilalţi încuviinţară mormăind.

Reacţia n-a fost destul de promptă, aprecie Gordon.

— Nu. Dacă v-aţi înfrânt atât de greu apatia ca s-ajungeţi în punctul ăsta, vă mişcaţi mult prea încet ca să faceţi faţă unei inevitabile ambuscade. Ne desfăşurăm în linie de trăgători şi mergem să recuperăm trupul lui Tracy. Pe urmă ne-ntoarcem acasă.

Unul dintre fermieri – care se numărase printre cei mai zgomotoşi când ceruseră să plece în urmărire – lăsă

imediat să i se vadă uşurarea. Însă ceilalţi îi răspunseră cu priviri aspre, urându-l pentru vorbele sale.

Păstraţi disciplina, băieţi, se gândi Gordon, cu amărăciune. *Dacă aş fi fost un comandant adevărat, aş fi găsit o metodă mai bună ca să vă pun tuturor câte-o coloană vertebrală.*

Lăsă termosul deoparte, fără să le ofere celorlalţi cidru. Mesajul era clar: nu-l meritau.

— Grăbiţi-vă, le spuse, săltându-şi pe umeri rucsacul uşor.

De data asta se mişcară într-adevăr repede, adunându-şi lucrurile şi căţărându-se prin zăpada de pe peretele făgaşului. Gordon îi văzu pe Joe şi Andy făcându-şi apariţia din dreapta şi din stânga şi ocupându-şi locurile din flancuri. Bineînţeles că holniştii n-ar fi fost niciodată atât de vizibili, dar aveau cu mult mai multă experienţă decât soldaţii lui şovăielnici.

Cei înarmaţi cu puşti îi acopereau pe cei cu cuţite, care se repeziră să deschidă drumul. Gordon ţinu cu uşurinţă pasul, rămânând imediat în spatele formaţiei de luptă. Un minut mai târziu, îl simţi pe Bokuto ocupându-şi locul alături de el, după ce apăruse pe neaşteptate din spatele unui copac. În ciuda zelului lor, niciunul dintre fermieri nu-l observase.

Din faţă se auzi deodată o exclamaţie de furie. Probabil că bărbatul din frunte dăduse peste trupul mutilat al lui Tracy.

— Imaginează-ţi ce-ar simţi dacă ar afla vreodată adevărul despre asta, îi şopti Phil lui Gordon. Sau dac-ar descoperi din ce motiv foloseşti de fapt mai ales fete drept cercetaşi.

Gordon ridică din umeri. Ideea îi aparţinuse unei femei, dar el se declarase de acord. Vina îi aparţinea în exclusivitate. Atât de multă vinovăţie, în lupta pentru o cauză pe care-o ştia pierdută.

Însă nici măcar pe cinicul Bokuto nu-l putea lăsa să descopere întregul adevăr. Pentru binele său, Gordon păstra o mască.

— Tu ştii foarte bine care e principalul motiv, îi spuse adjutantului său. Dincolo de teoriile Denei şi de promisiunile lui Cyclops, dincolo de orice, ştii pentru ce sunt toate astea.

Bokuto dădu din cap şi, pentru o scurtă clipă, în vocea lui se mai simţi ceva.

— Pentru Statele Unite Restaurate, rosti, în şoaptă şi aproape cu veneraţie.

Minciuni care ascund alte minciuni, îşi spuse Gordon. *Prietene, dacă ai afla vreodată adevărul…*

— Pentru Statele Unite Restaurate, încuviinţă, cu glas tare. Da.

Înaintară împreună, ca să nu-şi piardă din ochi soldaţii înspăimântaţi, dar acum furioşi.

Doi

— Nu e de niciun folos, Cyclops.

De dincolo de panoul de sticlă groasă, un ochi sidefiu, opalescent, îi întorcea privirea de pe un cilindru înalt, învăluit de o ceaţă rece. Un şir dublu de lumini pâlpâitoare minuscule unduia, respectând iarăşi şi iarăşi acelaşi algoritm complicat. Era stafia care ajunsese să-i aparţină… un spectru care-l bântuia deja de luni de zile… singura minciună, dintre toate cele de care se lovise vreodată, pe măsura propriei sale înşelăciuni blestemate.

I se părea potrivit să mediteze acolo, în încăperea cu lumină sărăcăcioasă. Afară, în zăpadă, pe palisadele satelor şi în singurătatea şi în semiîntunericul pădurilor, bărbaţi şi femei mureau pentru ei doi, pentru ceea ce se presupunea că reprezenta el, Gordon, şi pentru maşina din partea opusă a peretelui de sticlă.

Pentru *Cyclops* şi pentru *Statele Unite Restaurate.*

Fără aceşti doi piloni ai speranţei, oamenii din valea Willamette ar fi capitulat deja. Corvallis n-ar mai fi fost decât o întindere de ruine, cu bibliotecile sale pline de comori, cu fragila sa industrie, cu centralele sale eoliene şi cu luminile sale electrice tremurătoare dispărute, toate şi pentru totdeauna, în negurile epocii întunecate. Invadatorii din Rogue River ar fi instaurat deja, în susul şi în josul văii, o dominaţie de tip feudal, aşa cum se întâmplase la vest de Eugene.

Fermierii şi tehnicienii trecuţi de vârsta tinereţii se luptau cu un duşman de zece ori mai experimentat şi mai eficient. Dar continuau totuşi lupta, nu atât pentru ei înşişi, cât pentru cele două *simboluri,* pentru un computer binevoitor şi înţelept, care-şi găsise deja sfârşitul cu mulţi ani în urmă, şi pentru o naţiune de mult dispărută, care nu mai exista decât în imaginaţia lor.

Sărmani neghiobi.

— Nu merge, îi mărturisi Gordon semenului său şi egalului său în privinţa înşelătoriilor.

Şirul de luminiţe îi răspunse cu acelaşi dans complicat care-i mistuise visurile.

— Holniştii au fost deocamdată opriţi de iarna asta grea. Se retrag în oraşele cucerite în toamnă. Însă odată cu venirea primăverii se vor întoarce, ne vor distruge arzând şi ucigând, până când toate localităţile îi vor implora, pe rând, să le acorde „protecţie”.

Încercăm să ne împotrivim. Dar fiecare dintre aceşti demoni face cât doisprezece dintre bieţii mei orăşeni şi fermieri.

Se prăbuşi într-un fotoliu, vizavi de placa groasă de sticlă. Chiar şi acolo, în Casa lui Cyclops, se simţea mirosul greu al prafului şi al vechimii.

Dacă am fi avut timp *să ne antrenăm, să ne pregătim... dacă aici n-ar fi domnit pacea o vreme atât de îndelungată...*

Dacă am fi avut un comandant adevărat.

Pe cineva ca George Powhatan.

Prin uşile închise se auzea, estompat, o melodie. Undeva, în clădire, se înălţau în aer acordurile luminoase şi emoţionante ale *Canonului* lui Pachelbel – o înregistrare veche de douăzeci de ani, redată de un aparat stereo.

Îşi aduse aminte că plânsese când reauzise pentru prima oară o asemenea muzică. Fusese atât de nerăbdător să creadă că în lume continua să existe ceva plin de bravură şi de nobleţe, atât de dornic să creadă că a găsit acel ceva acolo, în Corvallis. Dar „Cyclops” se dovedise a fi o mascaradă, mult prea asemănătoare cu mitul „Statelor Unite Restaurate”, născocit de el însuşi.

Era încă uimit fiindcă, în umbra invaziei survivaliştilor, ambele plăsmuiri prosperau mai mult decât oricând. În mijlocul vărsării de sânge şi al terorii, se preschimbaseră în ceva pentru care oamenii îşi dădeau vieţile zi de zi.

— Pur şi simplu nu merge, îi spuse din nou maşinii distruse, fără să aştepte vreun răspuns. Populaţia luptă. Moare. Dar ticăloşii în uniforme de camuflaj vor fi aici la vară, indiferent ce-am face noi.

Ascultă melodia dulce şi tristă şi se întrebă dacă, după

căderea Corvallisului, avea să mai asculte vreodată cineva muzica lui Pachelbel.

Auzi o bătaie uşoară în uşa dublă din spatele lui. Îşi îndreptă spatele. În afară de el, în clădirea aceea nu li se mai permitea să intre, la vreme de noapte, decât slujitorilor lui Cyclops.

— Da, spuse.

În interior se prelinse un trapez îngust de lumină. Pe mochetă se întinse umbra unei femei înalte, cu părul lung.

Dena. Dacă exista cineva cu care nu dorea să dea ochii în clipa aceea…

Ea începu să vorbească precipitat, cu voce scăzută.

— Îmi cer scuze fiindcă te deranjez, Gordon, dar m-am gândit că vrei să afli cât mai repede. Johnny Stevens a sosit adineauri.

El se ridică, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

— Dumnezeule, a reuşit să treacă!

Dena dădu din cap.

— A avut câteva momente grele, dar a ajuns până la Roseburg şi înapoi.

— Oameni! A adus…

Tăcu, văzând că Dena clătina din cap. În ochii ei se desluşeau speranţe zdrobite.

— Zece, răspunse. Gordon, le-a dus mesajul tău celor din sud şi ei au trimis zece bărbaţi.

În mod bizar, în vocea ei spaima se simţea mai puţin decât ruşinea, ca şi cum toată lumea l-ar fi abandonat *pe el,* într-un fel sau altul. Pe urmă se întâmplă ceva la care nu mai asistase până atunci. Vocea Denei se frânse.

— Oh, Gordon. Nici măcar nu sunt bărbaţi. Sunt nişte băieţandri, nişte *puştani*!

Trei

La scurt timp după Războiul de la Sfârşitul Lumii, pe când era un copilaş care abia învăţa să meargă, Dena fusese adoptată de Joseph Lazarensky şi de alţi tehnicieni supravieţuitori din Corvallis şi crescuse în mijlocul slujitorilor lui Cyclops. De aceea se făcuse mai înaltă decât majoritatea fetelor din acele vremuri şi primise o educaţie cu mult mai bună. Era unul dintre motivele pentru care Gordon se simţise atras de ea la început.

Însă, mai târziu, se pomenise dorindu-şi ca ea să fi citit mai puţine cărţi… sau cu foarte mult mai multe. Dena elaborase o *teorie.* Mai rău decât atât – o susţinea aproape cu fanatism, răspândind-o atât printre tinerele impresionabile din cercul ei, cât şi în afara lui.

Gordon se temea că, din întâmplare şi din neglijenţă, jucase el însuşi un rol în acest proces. Încă nu ştia cu certitudine de ce se lăsase convins de Dena să le primească în rândurile cercetaşilor pe o parte dintre fetele ei.

Trupul tinerei Tracy Smith, întins printre troienele înălţate de viscol… urmele pierzându-se în strălucirea orbitoare a zăpezii…

Încotoşmănaţi în haine groase, el şi Dena trecură pe lângă străjile de la intrarea Casei lui Cyclops şi ieşiră în aerul extrem de limpede al nopţii.

— Dacă Johnny a eşuat într-adevăr, spuse ea cu voce slabă, înseamnă că nu ne-a mai rămas decât o singură şansă, Gordon.

El clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Era frig şi se grăbea să ajungă în sala de mese, s-asculte raportul tânărului Stevens.

Dena îl apucă strâns de braţ şi rămase astfel până când se întoarseră ochii lui către ea.

— Gordon, trebuie să crezi că nimeni nu-i mai dezamăgit decât mine de toată povestea. Crezi că eu şi fetele mele am

vrut să nu reuşească Johnny? Crezi că suntem chiar atât de nebune?

Gordon se abţinu să-i răspundă ascultându-şi primul impuls. În ziua aceea, ceva mai devreme, trecuse pe lângă un grup de fete recrutate de Dena, tinere din toate satele răspândite în partea de nord a Văii Willamette, cu vocile pătimaşe şi cu ochii arzători ai convertiţilor. Alcătuiau un tablou straniu, îmbrăcate în hainele de piele ale cercetaşilor armatei, cu cuţite în teci prinse pe şold, la încheietura mâinii şi la gleznă şi stând aşezate în cerc, cu cărţi deschise în poală.

> SUSANNA: Nu, nu, Maria. Amesteci lucrurile. *Lysistrata*[14] nu seamănă câtuşi de puţin cu povestea Danaidelor[15]! Femeile au greşit în ambele, dar din motive diferite.
>
> MARIA: Nu înţeleg. Fiindcă un grup a folosit sexul, iar celălalt spadele?
>
> GRACE: Nu, nu e asta. E din cauză că ambelor grupuri le lipsea viziunea, n-aveau o *ideologie*...

Disputa se întrerupsese brusc când fetele îl zăriseră pe Gordon. Se grăbiseră să se ridice în picioare, îl salutaseră şi îl urmăriseră din priviri când trecuse pe lângă ele cu paşi iuţi, stânjenit. Toate avuseseră în ochi o strălucire stranie, creându-i impresia că vedeau în el un om mai bun decât toţi ceilalţi, un simbol, deşi lui nu-i era clar ce simboliza.

Şi Tracy avusese aceeaşi privire. Indiferent ce ar fi însemnat, el n-o dorea. Se simţea destul de rău fiindcă din cauza minciunilor lui mureau bărbaţi. Dar femeile...

---

[14] Piesă de Aristofan (cca 446 î.Hr.–386 î.Hr.), în care personajul cu acelaşi nume le convinge pe celelalte femei din Grecia antică să refuze să facă sex cu bărbaţii lor până când aceştia n-aveau să pună capăt războiului peloponezian.

[15] Personaje din mitologia greacă, cele cincizeci de fiice ale lui Danaus, regele Argosului, care, cu o singură excepţie, şi-au ucis soţii (cincizeci de fraţi, care le erau veri) în noaptea nunţii, la îndemnul tatălui lor, fiindcă un oracol prezisese că acesta avea să fie omorât de un nepot.

— Nu, îi răspunse Denei, clătinând din cap. Nu, nu cred că sunteţi chiar *atât* de nebune.

Ea râse şi-l strânse de braţ.

— Bine. Pe moment, asta îmi e de-ajuns.

Însă Gordon ştia că replica ei nu închidea definitiv subiectul.

În sala de mese, un alt străjer le luă hainele îmblănite. Iar Dena avu cel puţin înţelepciunea de a rămâne deoparte, lăsându-l pe Gordon să asculte singur veştile proaste.

* * *

Tinereţea e minunată. Gordon îşi aducea aminte cum fusese adolescenţa lui, chiar înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii. Pe atunci nu l-ar fi putut opri nimic mai puţin grav decât un accident de automobil.

Însă unora dintre băieţii plecaţi cu aproape două săptămâni în urmă din sudul Oregonului, împreună cu Johnny Stevens, li se întâmplaseră lucruri mai rele. Johnny însuşi trecuse probabil prin infern.

Totuşi, aşa cum stătea lângă foc, sorbind dintr-o cană cu supă aburindă, avea tot înfăţişarea unui băiat de şaptesprezece ani. I-ar fi prins foarte bine o baie fierbinte şi, poate, un somn de patruzeci de ore. Părul lui lung, de culoarea nisipului, şi barba rară ascundeau nenumărate zgârieturi mărunte şi o singură parte a uniformei nu i se zdrenţuise – emblema cârpită cu mare grijă, pe care scria, simplu:

SERVICIUL POŞTAL
AL STATELOR UNITE
RESTAURATE

— Gordon!

Tânărul zâmbi larg, ridicându-se în picioare.

— M-am rugat să te întorci teafăr, spuse Gordon, îmbrăţişându-l.

Împinse într-o parte teancul de scrisori scos de Johnny

din traista lui de pânză impermeabilă… pentru apărarea căruia băiatul ar fi fost fără îndoială gata să-şi dea viaţa.

— O să mă uit la astea ceva mai târziu. Stai jos. Bea-ţi supa.

Gordon îşi permise să arunce o privire către şemineul imens, unde noii recruţi din sud primeau îngrijiri din partea personalului cantinei. Braţul unui băiat era într-o eşarfă. Un altul, întins pe o masă, avea în scalp o tăietură lungă, de care se ocupa doctorul Pilch, medicul armatei.

Ceilalţi sorbeau din căni aburinde şi se uitau la Gordon cu o curiozitate făţişă. Era evident că Johnny le împuiase urechile cu poveşti. Păreau pregătiţi şi nerăbdători să lupte.

Şi niciunul n-avea mai mult de şaisprezece ani.

Aşa ni se spulberă şi ultima speranţă, se gândi Gordon.

Oamenii din centrul şi din sudul Oregonului se luptau cu survivaliştii din Rogue River de aproape douăzeci de ani, iar în ultimii zece, sau cam aşa ceva, reuşiseră chiar să-i înfrângă pe barbari, oprindu-le înaintarea. Spre deosebire de nordicii lui Gordon, crescătorii de vite şi fermierii din jurul Roseburgului nu fuseseră moleşiţi de ani îndelungaţi de pace. Erau duri şi îşi cunoşteau bine duşmanii.

Şi aveau comandanţi adevăraţi. Gordon auzise povestindu-se despre un bărbat care respinsese un atac holnist după altul, omorându-şi adversarii pe capete şi punându-i pe fugă în dezordine. Fără nicio îndoială că din acest motiv adoptase inamicul un plan nou. Holniştii făcuseră o mişcare curajoasă, pornind-o la drum pe ocean şi debarcând lângă Florence, la mare distanţă către nord de duşmanii lor tradiţionali.

Ideea fusese strălucită. Şi nu exista nimic care să-i poată opri. Fermierii din sud nu le trimiseră în ajutor decât zece băieţandri. Zece copii.

La apropierea lui Gordon, recruţii se ridicară. El trecu de la unul la altul, întrebându-l pe fiecare cum se numea şi din ce localitate venise. Băieţii îi strânseră mâna cu un aer plin de seriozitate, spunându-i *domnule inspector.* Nu încăpea îndoială că sperau cu toţii să câştige suprema

onoare, devenind *poştaşi…* funcţionari în slujba unei naţiuni pe care n-o cunoscuseră, fiindcă erau prea tineri.

Gordon ştia că nici asta, nici faptul că naţiunea aceea nu mai exista, n-avea să-i împiedice să moară pentru ea.

Îl zări pe Phil Bokuto aşezat într-un colţ, cioplind o bucată de lemn. Negrul care făcuse parte din infanteria marină nu scoase nicio vorbă, dar Gordon ar fi putut spune că îi evalua deja pe băieţii din sud şi el era de acord. Dacă vreunul dintre noii veniţi se dovedea cât de cât capabil să lupte, avea să intre în rândurile cercetaşilor, indiferent ce-ar fi spus Dena şi femeile de sub conducerea ei.

O simţi privindu-l din fundul încăperii. Ştia că el n-avea să-i aprobe niciodată noul plan. Nu atâta vreme cât armata din partea de jos a văii Willamette se afla sub comanda lui.

Şi nu atâta vreme cât mai avea el suflare în trup.

Petrecu alte câteva minute stând de vorbă cu recruţii. Când aruncă din nou o privire către uşă, Dena plecase, probabil ca să le împărtăşească noutăţile fetelor din clica ei, dornice să se transforme-n amazoane. Gordon se resemnă, acceptând ideea unei confruntări inevitabile.

În timp ce se întorcea la masă, îl văzu pe Johnny Stevens pipăindu-şi traista impermeabilă. De data asta, tânărul nu mai era dispus s-o lase pe mai târziu. Îi întinse pachetul pe care-l adusese de atât de departe.

— Îmi pare rău, Gordon. Vorbea cu voce scăzută. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar pur şi simplu n-au vrut să m-asculte. Le-am dat scrisorile tale, dar…

Clătină din cap.

Gordon răsfoi răspunsurile primite la cererile sale insistente de ajutor, scrise cu mai bine de două luni în urmă.

— S-au arătat cu toţii *într-adevăr* dornici să facă parte din reţeaua noastră poştală, adăugă Johnny, cu ironie în glas. Chiar dacă noi vom fi înfrânţi, presupun c-o să rămână totuşi o felie de Oregon liberă şi dornică să se alăture naţiunii, când va ajunge până aici.

Gordon recunoscu, pe plicurile îngălbenite, numele localităţilor din jurul Roseburgului, unele dintre ele deja

legendare pentru locuitorii din nord. Citi în grabă câteva răspunsuri. Erau politicoase, pline de curiozitate, ba chiar entuziaste în privinţa relatărilor despre renaşterea Statelor Unite. Dar fără nicio promisiune. Şi fără întăriri.

— Şi George Powhatan?

Johnny ridică din umeri.

— Toţi ceilalţi primari, şerifi şi comandanţi de acolo se bizuie pe el. Nu fac nimic dacă nu acţionează el mai întâi.

— Nu văd răspunsul lui.

Gordon trecuse în revistă toate scrisorile.

Johnny clătină din cap.

— Gordon, Powhatan a spus că el n-are încredere în hârtie. Oricum, răspunsul lui nu conţine decât trei cuvinte. Mi-a cerut să ţi le transmit eu, direct. Johnny continuă cu voce pierită: A spus… „Îmi pare rău”.

Patru

În aceeaşi seară, mult mai târziu, când se întorcea în camera lui, Gordon văzu pe sub uşă o dungă de lumină. Mâna îi ezită, la câţiva centimetri de mâner. Îşi amintea foarte bine că stinsese lumânarea mai devreme, când plecase să-i împărtăşească lui Cyclops gândurile sale.

Un parfum dulce, feminin, rezolvă misterul înainte de a deschide uşa mai mult decât pe jumătate. O văzu pe Dena în patul lui, cu picioarele sub cuvertură. Purta o cămaşă lejeră, albă, din pânză ţesută în casă, şi ţinea o carte lângă lumânarea de pe noptieră.

— Asta nu le prieşte ochilor tăi, spuse Gordon, lăsând traista cu scrisori a lui Johnny să cadă pe biroul lui.

Fata îi răspunse fără să-şi ridice ochii din carte.

— Sunt de acord. Îmi este permis să-ţi reamintesc că *tu* eşti acela care-a dus camera asta înapoi, în epoca de piatră, în timp ce restul clădirii e electrificat? Presupun că voi, ăştia care-aţi prins vremurile dinainte de război, încă mai aveţi în capetele voastre seci ideea că lumina de lumânare e romantică. Aşa e?

Gordon nu ştia exact *de ce* demontase becurile electrice din camera lui, împachetându-le cu grijă şi punându-le la păstrare. În timpul primelor săptămâni petrecute în Corvallis simţea o bucurie imensă ori de câte ori avea ocazia să răsucească un întrerupător, făcând electronii să-şi reia curgerea, întocmai ca în zilele tinereţii sale.

Acum, cel puţin în camera lui, nu mai putea să suporte savoarea unei asemenea lumini.

Îşi turnă pe periuţa de dinţi apă şi apoi praf de bicarbonat de sodiu.

— Ai un bec de patruzeci de waţi în camera ta, îi aminti Denei. Ai putea să citeşti acolo.

Ea îi ignoră remarca tăioasă şi lovi în schimb cu palma în cartea deschisă.

— Nu înţeleg cum vine asta! declară, exasperată. După cum scrie aici, chiar înainte de Războiul de la Sfârşitul

Lumii, America avea parte de o renaştere culturală. Bine, exista şi Nathan Holn, predicându-şi propria doctrină nebunească a super-masculului – şi slavii mistici de dincolo de ocean creau ceva probleme – dar, în cea mai mare parte, erau vremuri splendide! În domeniul artei, într-al muzicii, într-al ştiinţei, totul părea să se îmbine.

Şi totuşi, aceste studii de la sfârşitul secolului ajung la concluzia că majoritatea femeilor americane din acel timp continuau să nu aibă încredere în tehnologie!

Nu-mi vine să cred! E adevărat? Erau idioate, cu toatele?

Gordon scuipă în lighean şi aruncă o privire spre coperta cărţii. Titlul era scris cu litere strălucitoare, holografice:

CINE SUNTEM
UN PORTRET AL AMERICII ANILOR 1990

Îşi scutură periuţa de dinţi.

— Nu era chiar atât de simplu, Dena. Vreme de mii de ani, toate ocupaţiile legate de tehnică au fost considerate un apanaj al bărbaţilor. Chiar şi în anii nouăzeci, numai o mică parte dintre ingineri şi dintre oamenii de ştiinţă erau femei, deşi din ce în ce mai bune…

— E irelevant! îl întrerupse Dena. Închise cartea şi-şi sublinie spusele scuturându-şi pletele de un castaniu deschis. Important e cine *profită* de binefacerile tehnicii! Deşi reprezenta un domeniu specific aproape în totalitate bărbaţilor, tehnologia le era de mai mare ajutor femeilor! Compară America de pe vremea ta cu cea de azi şi spune-mi că greşesc.

— Prezentul e un iad pentru femei, încuviinţă el.

Luă ulciorul cu apă şi-şi udă prosopul. Se simţea foarte obosit.

— Viaţa e mult mai grea pentru ele decât pentru bărbaţi. E animalică, dureroasă şi scurtă. Şi, spre ruşinea mea, eu te-am lăsat să mă convingi să pun fetele în cele mai rele şi mai periculoase…

Dena părea hotărâtă să-l întrerupă, ca să nu-şi încheie

absolut nicio frază. Sau poate simţea durerea pe care i-o provocase moartea tinerei Tracy Smith şi încerca să schimbe subiectul?

— Perfect! zise ea. Atunci vreau să ştiu de ce se temeau femeile de tehnologie înainte de război – dacă această carte dementă relatează adevărul – când ştiinţa făcuse atât de multe pentru ele. Şi când alternativa era atât de îngrozitoare!

Gordon îşi atârnă prosopul ud la locul lui. Clătină din cap. Totul se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă! De atunci văzuse, în timpul călătoriilor lui, orori care ar fi năucit-o pe Dena, lăsând-o fără grai, dacă el ar fi reuşit vreodată să se autoconvingă să vorbească despre ele.

Când se prăbuşise civilizaţia, ea nu era decât o copilă. Cu excepţia zilelor cumplite dinaintea adopţiei care-o adusese în Casa lui Cyclops – zile care, între timp, îi dispăruseră fără îndoială cu desăvârşire din amintiri – crescuse în probabil singurul loc din lume unde mai existau vestigii ale confortului de odinioară. Nu era de mirare că, la vârsta matură de douăzeci şi doi de ani, încă nu-i încărunţise părul.

— Unii susţin că tocmai tehnologia a fost distrugătoarea civilizaţiei, sugeră el.

Se aşeză pe un scaun de lângă pat şi închise ochii, sperând că ea urma să vadă în asta o aluzie şi avea să plece în scurt timp. Continuă să vorbească fără să schiţeze nicio mişcare.

— Şi oamenii ăştia ar putea avea dreptate. Bombele şi viruşii, Iarna de Trei Ani, reţelele de comunicare distruse ale unei societăţi interdependente…

Ea nu-l mai întrerupse. Vocea lui era cea care nu mai părea potrivită. Nu se simţea capabil să-şi recite litania cu glas tare.

…spitale, universităţi, restaurante… avioane lucioase care-i transportau pe cetăţenii liberi oriunde voiau să meargă…

…copii râzând, cu ochii limpezi, dansând pe pajişti stropite de aspersoare… imagini trimise de pe sateliţii lui

Jupiter şi de pe ai lui Neptun… vise despre stele… şi nişte maşini minunate, înţelepte, care născoceau calambururi delicioase şi ne făceau să fim mândri…

…cunoştinţe diversificate…

— Gogoşi antitehno, ripostă Dena, respingându-i sugestia cu doar două cuvinte. *Oamenii,* nu ştiinţa au fost aceia care-au distrus lumea. Ştii asta, Gordon. Anumite tipuri de oameni.

Lui Gordon nu-i mai rămăsese destulă voinţă nici măcar ca să ridice din umeri. Oricum, ce importanţă mai avea?

Când reîncepu să vorbească, vocea Denei era îndulcită.

— Vino încoace. Trebuie să te scoatem din hainele astea transpirate.

Gordon dădu să protesteze. În seara aceea nu-şi dorea decât să se strângă ghem şi să uite de lume, să amâne deciziile zilei următoare scufundându-se în inconştienţă. Însă Dena era puternică şi inflexibilă. Degetele ei îi descheiară nasturii şi îl traseră spre ea, făcându-l să se încovoaie, sprijinindu-se de perne.

Aveau mirosul ei.

— Ştiu de ce s-a făcut totul zob, declară ea, văzându-şi în continuare de treabă. Cartea avea dreptate! Pur şi simplu, femeile n-au dat toată atenţia cuvenită. Feminismul s-a lăsat distras către lucruri în cel mai bun caz marginale şi a ignorat adevărata problemă: *bărbaţii.* Voi v-aţi făcut treaba destul de bine – modelând, fabricând şi construind. În aceste privinţe, bărbaţii pot fi geniali. Dar oricine are un strop de raţiune ştie că un sfert până la o jumătate dintre voi sunt, totodată, lunatici, violatori şi ucigaşi. Misiunea *noastră* era să vă supraveghem, să cultivăm binele şi să-i eliminăm pe ticăloşi.

Dădu din cap, cu desăvârşire satisfăcută de propriul ei raţionament.

— Noi, femeile, suntem cele care am dat greş, care am lăsat lucrurile să se petreacă.

— Dena, mormăi Gordon, eşti nebună, oricine o poate constata, ştii asta?

Înţelesese ce urmărea ea. Apela la sofisme făcând astfel

o altă încercare de a-l convinge să fie de acord cu un alt plan nebunesc de câştigare a războiului. Numai că n-avea să-i meargă.

Partea conştientă a minţii sale îşi dorea ca fata cu veleităţi de amazoană să plece pur şi simplu şi să-l lase singur. Însă parfumul ei i se impregnase în creier. Şi, chiar şi cu ochii închişi, ştiu când cămaşa ei ţesută în casă căzu fără zgomot pe podea, iar ea suflă în lumânare.

— Poate că sunt nebună, spuse. Dar ştiu despre ce vorbesc. Pătura se ridică şi ea se strecură alături de el. O *ştiu.* A fost vina noastră.

Gordon simţi atingerea catifelată a pielii ei ca pe o descărcare electrică. Trupul lui păru să se excite chiar şi în timp ce, în spatele pleoapelor închise, se străduia să nu renunţe la mândria lui şi să se refugieze în somn.

— Însă femeile nu vor lăsa istoria să se repete, şopti Dena. Îşi frecă nasul de gâtul lui şi îi urmări cu vârfurile degetelor liniile umerilor şi pe ale bicepşilor. Am învăţat cum sunt bărbaţii, cum sunt eroii şi cum sunt nemernicii, şi cum să-i deosebim unii de alţii.

Şi învăţăm şi despre noi însene.

Pielea fetei ardea. Braţele lui Gordon se încolăciră în jurul ei şi o traseră în jos, lângă el.

— De data asta, suspină ea, o să facem deosebirea.

Gordon îi astupă hotărât gura cu buzele lui, fie şi numai ca s-o reducă în sfârşit la tăcere.

Cinci

— Aşa cum o să vă demonstreze tânărul Mark, aici de faţă, până şi un copil poate folosi noul nostru vizor în infraroşu – combinat cu o rază laser – ca să localizeze o ţintă într-o beznă aproape deplină.

Consiliul de Apărare al Văii Willamette stătea la o masă lungă, plasată pe scena celei mai mari săli de lectură din campusul vechii Universităţi de Stat a Oregonului, urmărindu-l pe Peter Aage, care le prezenta cea mai recentă „armă secretă” ieşită din laboratoarele slujitorilor lui Cyclops.

După ce se stinseră luminile şi se închiseră uşile, Gordon abia dacă mai reuşi să desluşească silueta înaltă şi subţire a tehnicianului. Însă vocea lui era tot atât de clară ca a unui stentor.

— În partea din spate a sălii avem un şoarece în cuşcă, reprezentând un inamic infiltrat în teritoriul nostru. În acest moment, Mark pune în funcţiune vizorul.

Din întuneric se auzi un pocnet firav.

— Acum scanează locul în căutarea radiaţiilor calorice emanate de şoarece…

— Îl văd!

Era vocea subţire a copilului.

— Bravo, băiatule. Acum Mark deplasează raza laserului astfel încât să cadă asupra animalului…

— L-am nimerit!

— … şi, raza odată fixată în locul dorit, cercetaşul nostru schimbă frecvenţele laserului, astfel încât să lumineze zona, arătându-ne şi nouă, celorlalţi… şoarecele!

Gordon se uită cu atenţie în zona întunecată din spatele sălii. Nu se întâmplase nimic. Continua să fie cufundată într-o beznă adâncă.

Unul dintre ceilalţi privitori chicoti.

— Poate-a fost devorat! sări cineva.

— Da. Ei, tehnicienilor, poate-ar fi trebuit să reglaţi chestia aia pentru o pisică!

Cineva scoase un „miau” răsunător.

Deşi preşedintele consiliului bătea cu ciocănelul în tăblia mesei, Gordon li se alătură celor care râdeau în hohote. Era tentat să strecoare şi el un comentariu, dar toată lumea îi cunoştea vocea. Juca rolul unui om sobru şi remarca lui n-ar fi reuşit probabil decât să ofenseze pe cineva.

Agitaţia stârnită în stânga lui trăda faptul că tehnicienii se adunaseră şi discutau în şoaptă, alertaţi. În cele din urmă, cineva ceru să se aprindă luminile. Lămpile fluorescente îşi revărsară strălucirea cu o fâlfâire şi membrii Consiliului de Apărare clipiră până când li se readaptară ochii.

Mark Aage, băiatul de zece ani salvat de Gordon de survivaliştii pătrunşi printre ruinele din Eugene cu câteva luni în urmă, îşi scoase casca pentru vedere nocturnă şi-şi ridică privirea.

— Eu am văzut şoarecele, sublinie el. Foarte bine. Şi l-am atins cu raza laserului. Dar n-a vrut să-şi schimbe culorile!

Peter Aage părea stânjenit. Bărbatul blond era îmbrăcat în haina albă împodobită cu negru, la fel ca toţi ceilalţi tehnicieni care continuau să se înghesuie, aplecaţi deasupra aparatului neascultător.

— Ieri am făcut cincizeci de încercări şi a funcţionat de fiecare dată! explică el. Poate s-o fi blocat convertizorul parametric. Se-ntâmplă uneori. Şi fireşte că ăsta nu e decât un prototip şi că aici, în Oregon, n-a mai încercat nimeni să construiască aşa ceva în ultimii douăzeci de ani. Dar va trebui oricum să eliminăm toate defectele înainte de a trece la producţia de serie.

Consiliul de Apărare era alcătuit din trei grupuri diferite. Cele trei persoane, doi bărbaţi şi o femeie, îmbrăcate, la fel ca Peter, în hainele slujitorilor lui Cyclops, dădură aprobator din cap, manifestându-şi empatia. Ceilalţi membri păreau mai puţin înţelegători.

Cei doi bărbaţi din dreapta lui Gordon purtau cămăşi albastre şi haine de piele identice cu a lui. Pe mâneci îşi

cususeră embleme care înfăţişau un vultur ce se înălţa sfidător deasupra unui rug, încadrat de cuvintele:

STATELE UNITE RESTAURATE
SERVICIUL POŞTAL

„Poştaşii” schimbară o privire şi unul îşi dădu ochii peste cap cu dezgust.

În mijloc stăteau două femei şi trei bărbaţi, incluzându-l pe preşedintele Consiliului şi reprezentând, cu toţii, diverse regiuni care făceau parte din alianţă: ţinuturi legate odată prin veneraţia lor faţă de Cyclops, apoi, mai recent, prin reţeaua poştală în expansiune, iar în momentul acela şi prin teama de un duşman comun. Nu erau îmbrăcaţi la fel, dar purtau câte o brasardă cu o emblemă strălucitoare, un V şi un W suprapuse, ca simbol al Văii Willamette. Literele cromate se găseau pe automobilele abandonate, în număr suficient de mare pentru o armată întreagă.

Unul dintre aceşti reprezentanţi civili vorbi primul:

— Câte dispozitive de soiul ăsta credeţi c-o să puteţi asambla până la primăvară?

Peter rămase o clipă pe gânduri.

— Păi, dacă ne dăm toată silinţa, cred că pe la sfârşitul lui martie o s-avem în stare de funcţionare în jur de douăsprezece.

— Şi presupun că pentru ele va fi nevoie de curent electric.

— O să vă facem rost de generatoare portabile, fireşte. Una peste alta, setul o să cântărească mai puţin de douăzeci de kilograme.

Fermierii se uitară unii la alţii. Femeia care reprezenta comunităţile de indieni din Munţii Cascadelor păru să ia cuvântul în numele tuturor.

— Sunt sigură că aceste vizoare de noapte ne vor fi de folos pentru a apăra unele obiective importante de atacurile mişeleşti. Dar aş vrea să ştiu cum ne vor ajuta după ce se topeşte zăpada, când holniştii ăştia labagii îşi

vor reîncepe raidurile, arzându-ne cătunele şi satele unul câte unul. Ştiţi, nu putem aduce toată populaţia la Corvallis. Am muri de foame în câteva săptămâni.

— Da, adăugă un alt fermier. Unde sunt toate acele super-arme pe care trebuia să le pregătiţi voi, creierele? L-aţi *oprit* pe Cyclops sau ce?

Era rândul slujitorilor să se uite unii la alţii. Şeful lor, doctorul Taigher, începu să protesteze:

— Sunteţi nedrepţi! Aproape că nici n-am avut timp. Cyclops a fost conceput ca s-aducă servicii pe timp de pace şi trebuie să se reprogrameze ca să rezolve probleme legate de război. Oricum, el poate întocmi proiecte, dar realizarea lor practică depinde de noi, oamenii supuşi greşelii.

Lui Gordon i se părerea c-asistă la un miracol. Acolo, în public, savantul părea rănit, îşi apăra oracolul mecanic… pe care oamenii din vale continuau să-l venereze ca pe marele Oz. Reprezentanta oraşelor din nord clătină din cap, respectuoasă, dar încăpăţânată.

— Ei, eu sunt ultima care să-l critice pe Cyclops. Sunt sigură că vine cu idei noi cât de repede poate. Dar nu văd cu ce e mai bun vizorul ăsta de noapte decât baloanele despre care tot vorbiţi sau decât bombele cu gaz sau decât minele alea mici, năstruşnice. Sunt pur şi simplu prea puţine ca s-ajute la ceva!

Şi chiar dac-aţi fabrica sute, sau mii, ar fi excelente pentru lupta cu o armată adevărată, ca alea din Vietnam sau din Kenya, dinainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii. Însă împotriva blestemaţilor de survivalişti aproape că nu-s bune de nimic!

Deşi păstra tăcerea, Gordon nu putea să nu fie de acord. Doctorul Taigher îşi coborî privirea către propriile mâini. După şaisprezece ani de înşelăciuni inofensive, potrivite în vreme de pace – în care distribuiseră un mic flux de minuni ale secolului douăzeci reciclate, numai bune ca să-i vrăjească pe fermierii din zonă – lui şi tehnicienilor lui li se cereau acum, în cele din urmă, miracole reale. Repararea jucăriilor şi a generatoarelor eoliene de curent electric pur

şi simplu nu mai era de-ajuns ca să-i impresioneze pe localnici.

Bărbatul din dreapta lui Gordon se foi pe scaun. Era Eric Stevens, bunicul tânărului Johnny Stevens. Bătrânul purta o uniformă care nu se deosebea cu nimic de a lui Gordon şi era reprezentantul locuitorilor din partea de sus a râului Willamette, al celor câteva localităţi de la sud de Eugene alăturate de curând alianţei.

— Aşa c-o luăm de la-nceput, zise el. Invenţiile lui Cyclops ne pot ajuta pe ici, pe colo. Ne vor fi de folos mai ales ca să consolidăm mai bine poziţiile deja puternice. Dar suntem, cred, cu toţii de acord că pentru duşman nu vor reprezenta decât un soi de sâcâială.

După cum ne spune Gordon, nu ne putem aştepta ca ajutorul din estul civilizat să sosească la timp. Forţele Statelor Unite Restaurate vor ajunge aici peste cel puţin un deceniu. Va trebui probabil să rezistăm măcar atât înainte de a fi posibilă stabilirea unor legături în toată puterea cuvântului.

Bătrânul îi cuprinse pe ceilalţi într-o privire înverşunată.

— Iar asta n-o putem face decât într-un singur mod, adică luptând! Lovi cu pumnul în masă. Totul se reduce, încă o dată, la principiile fundamentale. *Bărbaţii* sunt aceia care pot schimba lucrurile.

De-a lungul mesei se propagă un murmur de aprobare. Dar Gordon era extrem de conştient de prezenţa Denei, care stătea jos, în sală, aşteptând ivirea unei ocazii favorabile ca să se adreseze consiliului. Clătina din cap şi Gordon avea senzaţia că-i putea citi în minte.

Nu numai bărbaţii... se gândea ea. Tânăra înaltă purta veşmintele slujitorilor lui Cyclops, dar Gordon ştia cărei cauze îi era de fapt loială. Stătea alături de trei dintre discipolele sale – cercetaşe din armata Văii Willamette, toate în haine din piele de căprioară – membre ale clicii ei excentrice.

Până atunci, consiliul le-ar fi respins planul fără să stea pe gânduri. Fetelor li se îngăduise cu mare greutate să se alăture armatei, şi asta fiindcă în valea încă oarecum

civilizată mai persista, în stare latentă, ceva din feminismul secolului trecut.

Însă în ziua aceea Gordon simţea o disperare crescândă luându-i în stăpânire pe oamenii înşiruiţi pe o latură a mesei. Veştile aduse din sud de Johnny Stevens le dăduseră tuturor o lovitură puternică. În curând, odată cu încetarea ninsorilor şi cu reînceperea ploilor calde, membrii consiliului aveau să se agaţe de orice plan. De orice idioţenie.

Se hotărî să se amestece în discuţie înainte de a scăpa lucrurile de sub control. Preşedintele se grăbi să-i facă pe plac, dându-i cuvântul imediat ce ridică mâna.

— Sunt sigur că toţi membrii consiliului doresc să-şi exprime recunoştinţa faţă de eforturile neîncetate depuse de Cyclops şi de tehnicienii săi.

Se auzi un murmur de aprobare. Atât Taigher, cât şi Peter Aage evitară să-i întâlnească privirea.

— Mai avem, probabil, de partea noastră încă şase sau chiar opt săptămâni de vreme rea, înainte de a ne aştepta la o reîncepere considerabilă a acţiunilor inamicului. După ce am ascultat raportul comitetului de instrucţie şi pe al celui pentru tehnica de luptă, e clar că avem foarte multe de făcut.

Într-adevăr, raportul lui Philip Bokuto fusese prima parte a unei litanii matinale de veşti proaste. Gordon răsuflă adânc.

— Astă-vară, când a început invazia holniştilor, v-am spus să nu vă aşteptaţi la niciun ajutor din partea restului naţiunii. Înfiinţarea unei reţele poştale, de care m-am ocupat cu ajutorul vostru, e doar un prim pas al unui proces îndelungat, care se va încheia cu reunificarea continentului. În anii care vor veni, Oregonul va fi, în esenţă, pe cont propriu.

Reuşea să mintă sugerând neadevăruri în timp ce făcea afirmaţii care, luate ad litteram, erau adevărate, o deprindere pe care ajunsese s-o stăpânească foarte bine, deşi nu era mândru de asta.

— O să vă vorbesc deschis. Faptul că oamenii din

regiunea Roseburg nu ne-au trimis decât un ajutor neînsemnat e cea mai cumplită lovitură dintre toate. Locuitorii din sud au experienţă, au căpătat îndemânare şi, mai presus de toate, se bucură de genul de comandanţi de care avem nevoie. După părerea mea, *trebuie* să dăm prioritate strădaniilor noastre de a-i convinge să ne ajute.

Făcu o pauză.

— Voi pleca aşadar eu însumi în sud şi voi încerca să-i fac să se răzgândească.

Cuvintele lui stârniră imediat agitaţie.

— Gordon, e o nebunie!

— Nu poţi…

— Avem nevoie de tine aici!

El închise ochii. În patru luni, reuşise să sudeze o alianţă suficient de puternică pentru a-i încetini şi a-i frustra pe invadatori. Şi o făcuse folosindu-se în primul rând de talentele sale de povestitor, de actor şi de… mincinos.

Gordon nu trăia cu iluzia că e un comandant adevărat. Unitatea armatei din Willamette se menţinea datorită *imaginii* lui… datorită autorităţii legendare atribuite calităţii sale de *inspector* – ca formă de manifestare a unei naţiuni renăscute.

O naţiune a cărei ultimă scânteie se va stinge în curând dacă nu face cineva ceva, şi încă al naibii de repede. Eu nu-i pot conduce pe oamenii ăştia! Au nevoie de un general! De un luptător!

Au nevoie de un om ca George Powhatan.

Puse capăt vacarmului ridicând o mână.

— *Plec.* Şi vreau să-mi promiteţi cu toţii că nu veţi aproba nicio acţiune nebunească sau disperată în lipsa mea.

Se uită drept la Dena. Ea îi întâlni pentru o clipă privirea. Dar îşi ţinea buzele strânse şi, după o clipă, i se înceţoşară ochii şi-şi întoarse brusc capul într-o parte.

Îşi face griji pentru mine? se întrebă Gordon. *Sau pentru planul ei?*

— O să mă-ntorc înainte să se împrimăvăreze, promise. O să mă-ntorc cu ajutoare.

Şi adăugă, cu voce prea înceată ca să-l audă cineva:
— Sau o să mor.

Şase

Pregătirile de plecare durară trei zile. În tot acest timp, Gordon se simţi iritat, dorindu-şi să fi putut pleca pur şi simplu.

Dar totul se transformase într-o adevărată expediţie, consiliul insistând să fie însoţit de Bokuto şi de alţi patru bărbaţi, cel puţin până la Cottage Grove. Johnny Stevens şi unul dintre voluntarii din sud plecaseră călare înaintea lui, ca să-i netezească drumul. La urma urmelor, sosirea unui inspector se cuvenea să fie anunţată.

Lui Gordon totul i se părea curată prostie. O discuţie de o oră cu Johnny, studiind traseul pe o hartă dinainte de război, ar fi fost de-ajuns ca să ştie unde mergea. Un cal iute, plus unul de schimb, l-ar fi protejat la fel de bine ca un detaşament întreg.

Cel mai mult îl deranja faptul că trebuia să-l ia pe Bokuto. De omul ăla aveau nevoie acolo. Însă Consiliul era de neînduplecat. Pleca acceptând condiţiile lui sau rămânea pe loc.

Grupul ieşi din Corvallis dimineaţa devreme, cu aburi înălţându-se din trupurile cailor în gerul muşcător în timp ce călăreau prin dreptul fostului teren de atletism al universităţii. O coloană de recruţi trecu în marş pe lângă el. Deşi înfofoliţi, auzindu-le vocile care cântau, îţi dădeai imediat seama că erau de fapt fete, alte luptătoare adunate de Dena.

Nu vreau să mă mărit cu vreun râios,
Nu vreau în pat vreun prost, vreun ticălos,
Poate că soţ nu o să-mi iau nicicând,
Chiar asta s-ar putea să am de gând.
O, mai degrabă stau singură-n casă
Rămân fată bătrână năzuroasă.
Poate că soţ nu o să-mi iau nicicând,
Chiar asta s-ar putea să am de gând.

La trecerea bărbaţilor pe lângă ele, fetele primiră comanda „capul la dreapta”. Expresia Denei era greu de desluşit din cauza distanţei, dar Gordon îi simţi totuşi privirea.

Momentul lor de rămas-bun fusese încărcat de pasiune fizică şi de tensiune emoţională. Gordon nu era sigur că fie şi în America de dinainte de război, cu toate variaţiunile ei în materie de sexualitate, se inventase vreodată vreun nume pentru o relaţie ca a lor. Era o uşurare să plece departe de ea. Şi ştia că avea să-i simtă lipsa.

Pe măsură ce se stingeau vocile femeilor în urma lui, i se punea un nod în gât. Încercă să-şi spună că se datora, în parte, faptului că se simţea mândru de curajul lor. Însă nu era cu putinţă să elimine cu desăvârşire groaza.

Grupul călări grăbit pe lângă livezi cu pomii golaşi şi pe lângă ogoare îngheţate, ca să ajungă în faţa palisadei Rowlandului la apusul soarelui. Atât de apropiate erau liniile de apărare, la o zi de mers de centrul fragil a ceea ce trecea drept civilizaţie. Din locul acela intrau pe teritoriul bandiţilor.

În Rowland auziră zvonuri noi: că un grup de holnişti înfiinţase deja un mic ducat în ruinele oraşului Eugene. Refugiaţii povesteau despre bande de barbari în uniforme albe de camuflaj care cutreierau ţinutul, arzând cătunele şi luând cu ei mâncare, femei, sclavi.

Dacă era adevărat, Eugene era o problemă. Drumul lor trecea pe lângă oraşul în ruine.

Bokuto insistă să nu-şi asume niciun risc. Gordon rămase încruntat şi abia dacă scoase câte-un cuvânt în timpul celor trei zile de expediţie irosite pe drumuri îngheţate, cu asfaltul ondulat, ocolind pe departe, pe la est de Springfield, şi îndreptându-se din nou către sud ca să ajungă în cele din urmă în oraşul fortificat Cottage Grove.

Câteva localităţi de la sud de Eugene se reuniseră de foarte puţină vreme cu comunităţile mai prospere din nord. Iar invadatorii aproape că le separaseră acum din nou.

Pe harta cândva marelui stat Oregon, aşa cum exista ea

în mintea lui Gordon, cele două treimi din est erau ocupate în întregime de pustietăţi, de înălţimi deşertice, de scurgeri antice de lavă şi de zidul de apărare reprezentat de Munţii Cascadelor.

Apele cenuşii ale Pacificului conturau linia coastei de vest, cu giulgiul ei de ploi.

Marginile din nord şi sud ale statului erau, şi ele, nişte pete despre care nu se ştia realmente nimic. În nord, pe valea fluviului Columbia, încă mai persista dogoarea bombelor care torturaseră Portlandul şi distruseseră barajele.

O altă pată se lăţea pe vreo sută cincizeci de kilometri în interiorul graniţei de sud, pornind dintr-o Californie necunoscută şi având centrul în zona muntoasă bogată în canioane numită Rogue.

Regiunea care înconjura Medfordul fusese renumită chiar şi în vremuri mai fericite datorită laturii sale „bizare”. Înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii se estimase că în valea râului Rogue se aflau mai multe ascunzători secrete şi mai multe mitraliere deţinute ilegal decât oriunde altundeva în afara mlaştinilor Everglades.

Cu şaisprezece ani în urmă, când autorităţile civile încă se mai străduiau să-şi menţină controlul, hipersurvivaliştii reprezentaseră calamitatea care dăduse lovitura de graţie pe tot cuprinsul lumii civilizate. În sudul Oregonului, adepţii lui Nathan Holn fuseseră deosebit de violenţi. Nimeni nu aflase niciodată ce soartă avuseseră nefericiţii cetăţeni din zonă.

Între deşert şi ocean, între radiaţii şi holniştii maniaci, două zone restrânse ieşiseră din Iarna de Trei Ani fără să le mai fi rămas prea multe de făcut în afară de a scurma pământul ca animalele… nordul Văii Willamette şi localităţile din jurul Roseburgului. La început, partea din extremitatea sudică păruse cu siguranţă condamnată, în cel mai bun caz, la sclavie, sub dominaţia noilor barbari.

Însă, ceva mai târziu, între Rogue şi Umpqua se petrecuse ceva neaşteptat. Cancerul fusese oprit. Înaintarea inamicului încetase. Gordon spera cu disperare

să afle cum fusese cu putinţă şi asta înainte ca boala să ia pe deplin în stăpânire vulnerabila vale Willamette.

Pe harta din mintea lui Gordon, un roşu cotropitor, urât, se răspândise către interiorul continentului, pornind din capetele de pod ale inamicului, aflate la vest de Eugene. Şi Cottage Grove era aproape izolat.

Se aflau la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă de oraş când întrezăriră pentru prima oară cât de gravă devenise situaţia. Cadavrele a şase bărbaţi atârnau pe marginea drumului, crucificate de stâlpi de telefon căzuţi. Nu fuseseră lăsate nemarcate.

— Luaţi-i de-acolo, ordonă Gordon.

Inima îi bătea cu putere şi i se uscase gura, exact reacţia pe care dorise duşmanul s-o obţină prin acel exerciţiu de teroare bine dozată. Era evident că patrulele locuitorilor din Cottage Grove nu mai ajungeau atât de departe. Nu era un semn de bun augur.

O oră mai târziu, văzu cât de mult se schimbase oraşul de când îl vizitase ultima oară. La colţurile noilor valuri protectoare de pământ se înălţau turnuri de pază. În exterior, toate construcţiile dinainte de război fuseseră dărâmate din temelii, lăsând în urmă un spaţiu gol larg, care să-mpiedice răspândirea incendiilor.

Populaţia crescuse de trei ori datorită refugiaţilor, dintre care cei mai mulţi locuiau în cocioabe înghesuite chiar lângă poarta principală. Copiii se agăţau de fustele femeilor cu feţe supte, holbându-se la călăreţii sosiţi din nord când trecură prin dreptul lor. Bărbaţii stăteau în grupuri, încălzindu-şi mâinile la focuri aprinse sub cerul liber. Un abur înălţat din trupurile nespălate se contopea cu fumul într-o ceaţă cu duhoare greţoasă.

O parte dintre bărbaţi păreau indivizi destul de duri. Gordon se întrebă câţi erau holnişti infiltraţi, care se dădeau drept refugiaţi. Nu s-ar fi întâmplat pentru prima oară.

Existau şi veşti mai rele. De la consiliul orăşenesc aflară că primarul Peter Von Kleek murise într-o ambuscadă, cu numai câteva zile înainte, când încercase să conducă o

patrulă în ajutorul unui cătun asediat. Pierderea era incalculabilă şi Gordon o simţi ca pe o lovitură puternică. Şi îi oferi o explicaţie pentru tăcerea împietrită de pe străzile reci.

În seara aceea ţinu cel mai încurajator dintre discursurile sale, în lumina torţelor din piaţa aglomerată. Dar mulţimea îi răspunse de data asta cu ovaţii anemice, răzleţe. Cuvântarea îi fu întreruptă de două ori de ecouri firave ale unor focuri de armă, purtate peste fortificaţii dinspre dealurile împădurite de dincolo de ele.

— Zăpada odată topită, eu nu le mai dau nici două luni, şopti Bokuto a doua zi, când ieşeau călare din oraş. Două săptămâni. Dacă blestemaţii de survivalişti se străduiesc din toate puterile.

Gordon nu-i răspunse. Pentru alianţă, Cottage Grove era piesa de rezistenţă din sud. După căderea lui, nimic nu mai putea împiedica pătrunderea inamicului, cu toate forţele, către nord, până în inima văii şi până la Corvallis.

Călăriră spre sud printr-un viscol uşor, urcând către izvoarele râului Willamette pe lângă confluenţa de la Coast Fork. De un verde închis, pădurea de pini lucea sub acoperământul ei alb. Ici şi colo, roşul aprins al scoarţei unui mirt ieşea în evidenţă pe fundalul malurilor cenuşii ale apei pe jumătate îngheţate.

Cu toate acestea, câţiva cufundari încăpăţânaţi pescuiau printre sloiuri, străduindu-se în felul lor să supravieţuiască până la venirea primăverii.

La sud de oraşul abandonat London, se îndepărtară de cursul râului îngustat. Străbătură o lungă întindere nelocuită, având drept trăsături distinctive doar ruinele năpădite de buruieni ale unor ferme şi, din când în când, ale câte unei staţii de benzină.

Până atunci călătoriseră în tăcere. Însă acum, în sfârşit, se bucurau de o uşoară îndulcire a măsurilor de siguranţă, fiindcă până şi suspiciosul Philip Bokuto era sigur că ieşiseră din ţinutul patrulat de holnişti. Le era permis să vorbească. Se auzeau chiar şi râsete.

Erau cu toţii trecuţi de treizeci de ani, aşa că se

prinseseră într-un joc al amintirilor… spunând glume de pe vremuri, care pentru noua generaţie n-ar fi avut niciun înţeles, şi contrazicându-se cu nepăsare pe tema unor întâmplări din culisele lumii sportului, de care-şi reaminteau ca prin ceaţă. Gordon fu cât pe ce să cadă din şa de atâta râs când Aaron Schimmel imită, vorbind pe nas, câteva vedete de televiziune populare în anii nouăzeci.

— E uimitor ce mare parte din tinereţe ni s-a întipărit în memorie, gata să ne revină în gând, comentă el, adresându-i-se lui Philip. Se spune că, dacă-ţi aminteşti lucruri petrecute în urmă cu douăzeci de ani cu mai multă uşurinţă decât pe cele întâmplate recent, e semn de bătrâneţe.

— Da, răspunse Bokuto cu un zâmbet larg, şi continuă în falset, pe un ton plângăcios: Despre ce vorbeam adineauri?

Gordon se bătu cu degetul în tâmplă.

— Ce? Nu te-aud bine, tipule… Am ascultat prea mult rock pe vremuri.

Oamenii se obişnuiseră cu muşcătura rece a dimineţilor de iarnă şi cu răsunetul înfundat al copitelor pe autostrada năpădită de iarbă. Ţinutul îşi revenise, căprioarele păşteau din nou în păduri, dar oamenii aveau să fie încă mult timp prea puţini ca să se reîntoarcă, reluând în stăpânire toate satele părăsite.

Afluenţii de la Coast Fork rămaseră în sfârşit în urmă. Călătorii traversară linia îngustă a dealurilor şi, o zi mai târziu, se văzură ajunşi pe malul unei alte ape.

— Umpqua, o identifică ghidul lor.

Nordicii o fixară cu privirea. Torentul de apă rece ca gheaţa nu se vărsa nici în placidul Willamette, nici în mult mai marele Columbia. Îşi săpa propriul drum năvalnic spre vest, către ocean.

— Bine aţi venit în însoritul Oregon de Sud, murmură Bokuto, din nou preocupat.

Cerul îşi trimitea strălucirea în jos, către ei. Până şi copacii păreau mai sălbatici decât cei din nord.

Rămaseră cu aceeaşi impresie şi după ce reîncepură să treacă din nou pe lângă aşezări mici, cu palisade. Bărbaţi

tăcuţi îi priveau cu ochi îngustaţi din posturile lor de veghe de pe dealuri şi îi lăsau să-şi vadă de drum fără să le adreseze niciun cuvânt. Vestea despre sosirea lor îi precedase şi era limpede că oamenii aceia n-aveau nimic împotriva poştaşilor. Dar era tot atât de evident că n-aveau nevoie de străini.

Când petrecură o noapte în satul Sutherlin, Gordon văzu îndeaproape cum trăiau oamenii din sud. Casele lor erau simple, sărăcăcioase, lipsite de plăcerile confortului de care continuau încă să se bucure locuitorii din nord. Era greu să găseşti pe cineva fără cicatrice vizibile, rămase de pe urma bolilor, a lipsei de hrană, a muncii în exces sau a războiului.

Deşi nu-i agasau cu priviri insistente şi le vorbeau politicos, nu era greu de dedus ce părere aveau despre oamenii din Valea Willamette.

Nevolnici.

Conducătorii lor îşi exprimau înţelegerea şi compătimirea, dar gândul pe care nu şi-l rosteau era uşor de ghicit. Dacă holniştii pleacă din sud, de ce ne-am amesteca?

O zi mai târziu, în Roseburg, un centru al negoţului din regiune, Gordon se întâlni cu un comitet al conducătorilor comunităţilor din jur. Ferestrele sparte de gloanţe priveau scene ce aduceau aminte de distrugătorul război purtat vreme de şaptesprezece ani împotriva barbarilor din Rogue River. Preschimbat în ruine de o explozie, cu firma de plastic înclinată şi topită, un local din lanţul de restaurante Denny's marca locul unde fusese respinsă cea mai adâncă pătrundere a inamicului, cu aproape un deceniu în urmă.

De atunci, survivaliştii sălbatici nu mai înaintaseră niciodată atât de mult. Gordon era sigur că locul întâlnirii fusese ales ca să evidenţieze ceva.

În privinţa dispoziţiei sufleteşti şi a personalităţii, diferenţele nu puteau trece neobservate. Exista foarte puţină curiozitate în privinţa legendarului Cyclops sau a renaşterii poticnite a tehnologiei. Chiar şi poveştile despre

o naţiune care se înălţa din propria cenuşă în estul îndepărtat nu stârniră decât un interes moderat. Oamenilor din Glide, Winston şi Lookinglass pur şi simplu nu părea să le pese prea mult de toate astea.

— E curată pierdere de timp, îi spuse Philip lui Gordon. Ţărănoii ăştia luptă de atâta vreme în micul lor război încât nu dau nici măcar doi bani pe orice altceva în afară de supravieţuirea lor de azi pe mâine.

Şi poate asta-i face mai ingenioşi decât suntem noi? se întrebă Gordon.

Însă Philip avea dreptate. N-avea importanţă ce credeau şefii, primarii, şerifii sau căpeteniile. Se făleau în gura mare cu autonomia lor, dar era clar că, în locurile acelea, nu conta decât părerea unui singur om.

Două zile mai târziu, Johnny Stevens se întoarse din vest călare pe un cal aburind de sudoare. Nu se uită nici în dreapta, nici în stânga, ci descălecă, dintr-un salt, chiar în faţa lui Gordon, cu răsuflarea tăiată. De data asta aducea un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt.

— Veniţi.

George Powhatan fusese de acord să le asculte pledoaria.

Şapte

Munţii Callahan mărgineau valea Camas pe o distanţă de vreo sută zece kilometri, de la Roseburg către mare. La poalele lor, braţul principal al râului Coquille gonea către vest pe sub scheletele zdrenţuite ale podurilor distruse, înainte de a întâlni ramificaţiile din sud şi din nord sub umbra aruncată de Piscul Sugarloaf înainte de amiază.

În partea dinspre miazănoapte a văii, ici şi colo, păşunile în acel moment acoperite de zăpadă pufoasă erau înconjurate de garduri noi. Fumul se înălţa din coşuri deasupra palisadelor răzleţe de pe culmile dealurilor.

Însă pe malul din sud nu era nimic, doar ruine pârjolite, fărâmiţate, cucerite încetul cu încetul de necruţătoarele tufe de mure.

Vadurile nu erau dominate de înălţimea niciunei fortificaţii. Absenţa lor îi uluia pe călători, fiindcă despre valea aceea se spunea că fusese ultima poziţie de apărare împotriva holniştilor şi că localnicii reuşiseră în cele din urmă s-o păstreze.

Calvin Lewis încercă să le explice. Tânărul zvelt, dar vânos, cu ochi negri, fusese călăuza lui Johnny Stevens încă de la precedenta lui călătorie în sudul Oregonului. Vorbea arătând cu mâna în stânga şi-n dreapta.

— Nu păzeşti un râu fortificând anumite puncte, le spuse el, cu voce înceată, tărăgănând alene cuvintele. Apărăm malul din nord traversând din când în când apa noi înşine şi nepierzând din vedere nimic din ce mişcă pe malul celălalt.

Philip Bokuto mormăi, dând aprobator din cap. Evident că el ar fi procedat la fel. Johnny Stevens nu comentă, fiindcă mai auzise totul şi înainte.

Gordon se uita întruna în copaci, întrebându-se unde erau observatorii. Nu se îndoia că existau, din ambele tabere, şi că urmăreau grupul, plasaţi din loc în loc, pe întregul traseu. Din când în când întrezărea câte-o mişcare sau scânteierea a ceea ce ar fi putut fi o lentilă de binoclu,

aflată la o oarecare înălţime. Dar supraveghetorii erau foarte bine antrenaţi. Al naibii mai bine decât oricine din armata Văii Willamette, poate doar cu excepţia lui Phil Bokuto.

În sud, războiul nu părea să fie purtat de armate în campanie militară, bazându-se pe asedii sau pe mişcări strategice. Semăna mai degrabă cu stilul de luptă al indienilor americani… cu victoriile măsurate prin numărul incursiunilor rapide, sângeroase şi al scalpurilor.

Survivaliştii erau experţi în acel gen de confruntare bazat pe atacuri furişe şi pe fugă. Neobişnuiţi cu teroarea unor asemenea atacuri, locuitorii Văii Willamette erau prada ideală.

Însă în locul acela fermierii reuşiseră totuşi să-i oprească. El unul nu era în măsură să le critice tacticile, aşa că-l lăsa pe Bokuto să pună întrebările. Ştia că era vorba de deprinderi pe care le dobândeai într-o viaţă. Şi venise acolo cu numai şi numai un singur scop, nu ca să-nveţe, ci ca să convingă.

Urcuşul pe vechiul drum de pe coastă le oferea o privelişte spectaculoasă, fiindcă muntele Sugarloaf domina confluenţa braţelor râului Coquille. Pădurile de pini acoperite de zăpadă semănau mai degrabă cu ceea ce fuseseră înainte de sosirea omului, de parcă ororile din ultimele şaptesprezece ierni n-ar fi avut importanţă decât pentru făpturile efemere, nu şi pentru trainica planetă Pământ.

— Nemernicii încearcă uneori să se furişeze în canoe mari, le povesti Lewis. Braţul de sud vine aproape în linie dreaptă dinspre ţinutul Rogue şi, când ajunge în punctul de întâlnire cu braţul central, curge destul de repede.

Tânărul zâmbi larg.

— Dar George pare să ştie întotdeauna ce pun la cale. George e întotdeauna pregătit să-i întâmpine.

Se simţea din nou, era acelaşi amestec de afecţiune şi veneraţie cu care se vorbea despre conducătorul comunităţilor din valea Camas. Oare omul ăla se îndopa cu cuie la micul dejun? Îşi lovea duşmanii cu fulgerul? După

toate istorisirile pe care le auzise, Gordon era gata să creadă orice s-ar fi spus despre George Powhatan.

Nările largi ale lui Bokuto fremătară şi trase brusc de hăţuri, oprindu-l pe Gordon cu un gest protector al braţului stâng. Pistolul fostului infanterist marin se înălţă atât de repede încât mişcarea păru neclară.

— Ce e, Phil?

Gordon îşi scoase carabina scrutând cu privirea pantele împădurite. Simţind neliniştea călăreţilor, caii tropăiră pe loc, fornăind.

— E… adulmecă Bokuto. Îşi îngustă neîncrezător ochii. Îmi miroase a grăsime de urs!

Cal Lewis îşi ridică privirea către copacii de pe marginea drumului şi zâmbi. Din susul râpei se auzi un râs gros, gutural.

— Excelent, omule! Ai simţuri ascuţite!

Sub ochii atenţi ai lui Gordon şi ai celorlalţi, o siluetă masivă, cu trăsăturile umbrite, se strecură printre brazii Douglas, conturându-se în contralumina strălucitoare a amiezii. Gordon fu străbătut în grabă de un fior, ca şi cum o parte din el s-ar fi întrebat, pentru o scurtă clipă, dacă vedea o fiinţă omenească sau pe legendarul Sasquatch – Omul Zăpezii din nord-vest.

Silueta îşi continuă înaintarea dovedindu-se a fi un bărbat de vârstă mijlocie, cu faţa colţuroasă şi cu părul cărunt, lung până la umeri, legat peste frunte cu o banderolă împodobită cu mărgele. O cămaşă cu mâneci scurte, din pânză de casă, îi expunea braţele groase în aerul rece, dar frigul nu părea să-i incomodeze.

— Sunt George Powhatan, le spuse, cu un zâmbet larg. Bine-aţi venit pe muntele Sugarloaf, domnilor.

Gordon înghiţi în sec. Ce anume din vocea acelui om se potrivea atât de bine cu înfăţişarea lui? Trăda o putere asumată cu atâta naturaleţe încât nu era necesar nici să se laude cu ea, nici să şi-o manifeste. Powhatan îşi deschise braţele.

— Vino, tu, cel cu miros fin! Şi voi, ceilalţi, cu uniformele voastre frumoase! Aţi simţit izul grăsimii de urs? Atunci

haideţi să-mi vedeţi staţia meteorologică de casă. O să aflaţi la ce e bună grăsimea asta.

Oaspeţii se relaxară şi-şi lăsară armele în jos, liniştiţi de râsul binevoitor. *Nici urmă de Sasquatch,* îşi spuse Gordon. *Doar un muntean viguros, atât şi nimic mai mult.*

Îşi bătu cu palma pe gât calul nervos, din nord, şi-şi spuse că probabil reacţionase şi el la simplul miros al grăsimii de urs.

Opt

Seniorul de pe muntele Sugarloaf se folosea de vase pline cu grăsime de urs ca să prezică evoluţia vremii, perfecţionând o tehnică tradiţională prin păstrarea informaţiilor notate cu meticulozitate, după metode ştiinţifice. Încrucişa rasele de vite ca să dea lapte mai bun, iar pe cele de oi pentru lână de calitate superioară. Încălzite cu biogaz, serele sale produceau legume pe toată durata anului, chiar şi în cele mai aspre ierni.

George Powhatan se mândrea mai ales cu fabrica lui, renumită fiindcă producea cea mai bună bere din patru comitate.

Pe pereţii cabanei mari – locul de unde îşi guverna domeniul – atârnau tapiserii executate cu fineţe şi erau expuse cu mândrie lucrări de artă ale copiilor. Gordon se aşteptase să vadă arme şi trofee dobândite prin luptă, dar nu se zărea nici urmă de aşa ceva. De fapt, imediat ce treceai de palisada înaltă şi de abatiză, nu mai exista aproape nimic care să-ţi aducă aminte de războiul îndelungat.

În prima zi, Powhatan evită discuţiile despre scopul vizitei. Îşi petrecu tot timpul arătându-le oaspeţilor săi aşezarea şi pregătind ceremonia organizată în cinstea sosirii lor. Pe urmă, seara târziu, după ce le arătă camerele pregătite pentru ei, invitându-i la odihnă, gazda se făcu nevăzută.

— Cred că l-am zărit luând-o spre vest, răspunse Philip Bokuto la întrebarea lui Gordon. Către faleza aia.

Gordon îi mulţumi şi se îndreptă spre locul indicat pe o alee acoperită de pietriş şi mărginită de copaci. Vreme de ore întregi, Powhatan evitase cu dibăcie orice discuţie serioasă, le distrăsese atenţia arătându-le ceva nou sau istorisindu-le ceva din stocul său aparent inepuizabil de legende locale.

În seara aceea, lucrurile s-ar fi putut repeta, cu atât de multă lume venită să-i cunoască. Ar fi fost posibil să nu

găsească ocazia potrivită pentru a aduce vorba despre ceea ce îl interesa.

Ştia, fireşte, că n-ar fi trebuit să fie atât de nerăbdător. Dar nu *voia* să întâlnească alţi oameni. Îşi dorea să discute cu George Powhatan între patru ochi.

Îl găsi pe bărbatul înalt şezând cu faţa către marginea unei stânci abrupte. Departe, jos, apele celor trei braţe ale râului Coquille se întâlneau vuind. Către vest, munţii de pe coastă licăreau învăluiţi într-un abur violet, care se-ntuneca iute, căpătând tentele de portocaliu şi ocru ale asfinţitului. Norii omniprezenţi ardeau într-o sută de nuanţe ale toamnei.

George Powhatan stătea pe o rogojină simplă, de trestie, în poziţia zazen[16], cu palmele întoarse în sus odihnindu-i-se pe genunchi. Expresia feţei sale, pe care Gordon o mai văzuse, uneori, înainte de război, se numea, în lipsă de altceva, „zâmbetul lui Buddha”.

Ei, fir-ar… se gândi el. *Ultimul neohippy. Cine-ar fi crezut?*

Cămaşa fără mâneci a munteanului lăsa să se vadă, pe umărul lui masiv, un tatuaj albastru estompat: un pumn viguros, cu un deget întins cu tandreţe, pe care se sprijinea delicat un *porumbel.* Dedesubt se puteau citi cu uşurinţă două cuvinte: FORŢELE AEROPURTATE.

Combinaţia nu-l surprinse cu adevărat pe Gordon. Aşa cum nu-l surprinse nici expresia împăcată de pe chipul lui Powhatan. Păreau, cumva, să se potrivească.

Ştia că politeţea nu-i impunea să plece, nu trebuia decât să nu-l deranjeze pe celălalt. Îşi curăţă fără zgomot un loc aflat la nici doi metri în dreapta lui Powhatan şi se instală la rândul său pe pământ, cu faţa în aceeaşi direcţie. Dar nici măcar nu încercă să intre în poziţia lotus. N-o mai exersase de la şaptesprezece ani. Se aşeză în schimb cu spatele drept şi se strădui să-şi limpezească mintea în timp ce culorile înserării licăreau şi se schimbau în zare, în direcţia oceanului.

La început nu reuşi să se gândească decât la înţepeneala

---

[16] Poziţie de yoga care ţine de practicile esenţiale ale budismului Zen.

pe care-o simţea în tot trupul. Şi la durerea care o însoţea după ce-şi petrecuse atât de mult timp în şaua calului sau dormind pe pământul tare şi rece. Rafalele vântului îngheţat începură să-l muşte pe măsură ce-şi ascundea soarele căldura în spatele munţilor. Gândurile i se vânzoleau ca un furnicar de sunete, griji şi amintiri.

Dar, în curând şi fără niciun efort de voinţă, pleoapele începură să i se îngreuneze. Coborau cu paşi microscopici şi se opriră la jumătatea drumului, incapabile să se ridice sau să-şi continue căderea.

Dacă n-ar fi ştiut ce se întâmpla, ar fi intrat cu siguranţă în panică. Dar nu era vorba decât de o uşoară transă meditativă; recunoştea senzaţiile. *Ce naiba,* se gândi, şi lăsă totul să meargă mai departe.

O făcea dintr-un simţ al competiţiei, vrând să se ia la întrecere cu Powhatan? Sau ca să-i demonstreze că nu era *el* singurul copil al renaşterii care încă îşi mai amintea?

Sau era pur şi simplu din cauza oboselii sau a splendorii apusului?

Avu o senzaţie de gol interior, de parcă o parte a fiecărui plămân i s-ar fi închis, şi asta de foarte multă vreme. Încercă să respire din toate puterile, adânc, dar tiparul după care răsufla nu suferi nici cea mai mică modificare, ca şi cum organismul lui s-ar fi bucurat de o înţelepciune de care el nu avea parte. Calmul care-i traversă chipul odată cu o rafală de vânt paralizant de rece păru să coboare prelingându-se, atingându-i gâtul aidoma degetelor unei femei, trecându-i peste umerii încordaţi şi mângâindu-i muşchii până când se relaxară prin propria lor voinţă.

Culorile... se gândi, nemaivăzând decât cerul. Bătăile inimii îi legănau uşor trupul.

Trecuse o viaţă de când stătuse ultima oară astfel, lăsând totul să se piardă în uitare.

Sau poate erau pur şi simplu prea multe de dat uitării?

Da, sunt...

Cu o uşurare care n-ar fi putut veni niciodată altfel decât de la sine, senzaţia de blocare a plămânilor păru să

dispară, şi *respiră.* Aerul stătut îl părăsi, pentru a fi măturat de o rafală de vânt din vest. Următoarea gură de aer i se păru atât de dulce încât o expulză cu un suspin.

— Culorile…

Ceva se mişcă în stânga lui, agitându-se uşor. O voce înceată începu să vorbească:

— Mă-ntreb dacă aceste asfinţituri nu sunt ultimul dar al lui Dumnezeu… ceva pe măsura curcubeului pe care i l-a dăruit lui Noe, numai că acum e modul său de a ne spune… „adio”… tuturor.

Gordon nu-i răspunse lui Powhatan. Nu era necesar.

— Dar, după ce le-am privit mulţi ani de-a rândul, presupun că atmosfera se limpezeşte încetul cu încetul. Nu mai sunt aşa cum erau imediat după război.

Gordon dădu din cap. De ce-şi închipuie întotdeauna oamenii de pe coastă că deţin monopolul apusurilor de soare? Îşi aducea aminte cum fusese în prerie, odată ce se încheiase Iarna de Trei Ani şi văzduhul devenise destul de transparent ca să se vadă soarele. Atunci li se păruse că paradisul îşi revărsase paleta de culori, împroşcând cu nuanţe stridente, sublime, dar letale prin frumuseţea lor.

Gordon ştia, fără să se uite, că Powhatan nu se mişcase. Stătea în aceeaşi poziţie, zâmbind uşor.

— La un moment dat, spuse seniorul cărunt, poate acum vreo zece ani, eram aici, exact ca acum, revenindu-mi după ce fusesem rănit de curând şi admirând apusul, când am întrezărit ceva, sau pe cineva, în mişcare, departe, jos, pe malul râului. La început am crezut că erau oameni. Mi-am întrerupt imediat meditaţia şi am coborât ca s-arunc o privire mai de-aproape. Însă, chiar de la distanţa asta, ceva îmi spunea că nu ne erau duşmani. M-am apropiat făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, până când am ajuns la numai câteva sute de metri, apoi m-am folosit de micul monoclu pe care-l am întotdeauna în pungă. Imaginează-ţi surpriza mea când i-am văzut plimbându-se agale pe mal, ţinându-se de mână, el ajutând-o să treacă peste mormanele de pietre, ea murmurând încetişor şi cărând ceva înfăşurat, ca o legăturică. O pereche de cimpanzei,

pentru numele cerului. Sau poate unul era cimpanzeu şi celălalt un antropoid mai mic sau chiar o maimuţică. Au dispărut în pădure înainte de a mă lămuri cu certitudine.

Gordon clipi pentru prima oară în ultimele zece minute. În mintea lui, imaginea era tot atât de bine conturată ca şi când s-ar fi uitat peste umărul lui Powhatan, în amintirile lui din acea zi îndepărtată. *De ce-mi povesteşte mie asta?*

Celălalt continuă:

— Probabil că scăpaseră din grădina zoologică din Portland, împreună cu leoparzii ăia care aleargă acum liberi prin Munţii Cascadelor. Era cea *mai simplă* explicaţie… mergeau spre sud de ani de zile, furând mâncare şi ascunzându-se, ajutându-se unul pe altul, îndreptându-se spre ceea ce sperau pesemne că era un teritoriu mai cald. Mi-am dat seama că mergeau de-a lungul braţului sudic al râului Coquille, drept către teritoriul holniştilor. Ce era de făcut? M-am gândit s-o iau pe urmele lor. Să-ncerc să-i prind, sau cel puţin să-i abat din drum. Dar mă-ndoiam că aş fi putut face ceva mai mult decât să-i sperii. Şi, oricum, dacă ajunseseră atât de departe, ce nevoie aveau să-i avertizez *eu* asupra pericolului în care se aflau în preajma omului? Trăiseră în cuşti, iar acum erau liberi. O, nu eram destul de neghiob încât să trag concluzia că astfel deveniseră mai fericiţi, dar cel puţin nu mai erau supuşi voinţei altora.

Powhatan vorbea cu voce scăzută.

— Şi ştiu că asta poate valora foarte mult. I-am lăsat să plece, adăugă după o altă pauză, încheindu-şi istorisirea. Când stau aici, privind aceste apusuri copleşitoare, mă întreb adesea ce s-o fi ales de ei.

Ochii lui Gordon se închiseră în sfârşit pe de-a-ntregul. Tăcerea se prelungi. Inspiră cu un oarecare efort, scăpând de senzaţia de apăsare. Relatându-i povestea aceea stranie, Powhatan încercase să-i spună ceva. Şi, la rândul lui, avea şi el ceva de spus.

— Datoria de a-i ajuta pe alţii nu înseamnă neapărat acelaşi lucru cu a te supune *voinţei…*

Tăcu, simţind că se petrecuse o schimbare. Ochii i se

deschiseră şi, când se întoarse, văzu că Powhatan plecase.

În seara aceea se adunară oameni de pretutindeni, bărbaţi şi femei, mai mulţi decât îşi închipuise Gordon că mai locuiau în valea cu populaţie rarefiată. Organizaseră un soi de festival folcloric, în cinstea poştaşului şi a însoţitorilor săi. Copiii cântară şi câteva trupe minuscule interpretară scenete scurte, ingenioase.

Spre deosebire de aşezările din nord, unde cântecele populare erau de obicei cele rămase în memorie de pe vremea televiziunii şi a radioului, acolo nu-şi reamintea nimeni cu drag reclamele comerciale, iar la banjo şi la chitară acustică erau cântate puţine melodii rock-and-roll. Muzica se întorsese în schimb la o tradiţie mai veche.

Bărbaţi bărboşi, femei în rochii lungi, pregătind masa, cântecele înălţându-se din jurul focului şi în lumina felinarelor – petrecerea ar fi putut trece cu uşurinţă drept una desfăşurată cu aproape două sute de ani în urmă, când valea abia fusese colonizată de oamenii albi, care se adunau laolaltă de dragul companiei şi ca să scape de frigul iernii.

În partea muzicală a spectacolului, Johnny Stevens îi reprezentă pe locuitorii nordului. Îşi adusese mult îndrăgita chitară şi îi ului pe cei prezenţi cu talentul lui, făcându-i să bată tactul cu palmele şi cu picioarele.

În împrejurări normale, ar fi fost o petrecere minunată, iar Gordon s-ar fi alăturat oferind câte ceva din vechiul său repertoriu, din vremurile când încă nu-şi născocise statutul de „poştaş”, fiind doar un menestrel rătăcitor, care traversase o jumătate de continent vânzându-şi cântecele şi poveştile pentru un ospăţ.

Dar în noaptea dinaintea plecării din Corvallis ascultase jazz, şi muzica lui Debussy. Nu putea să nu se-ntrebe dacă nu cumva i se întâmplase pentru ultima oară.

Ştia ce încerca George Powhatan să obţină cu o asemenea petrecere. O amânare a confruntării… impunându-le oaspeţilor din Willamette să aştepte şi să fiarbă în suc propriu… evaluându-i.

Impresia pe care şi-o formase pe marginea stâncii nu se schimbase. Cu buclele lui lungi şi cu promptitudinea replicilor ironice, Powhatan era însăşi imaginea unui neohippy care-ncepea să-mbătrânească. Mişcarea din anii nouăzeci, de mult dispărută, părea să se potrivească perfect cu stilul de conducere al Seniorului.

De pildă, era clar că toţi locuitorii din valea Camas erau oameni liberi, cu drepturi egale.

Cu toate acestea, când râdea *George,* ceilalţi îi urmau exemplul, fără excepţie. Şi părea pur şi simplu firesc să fie aşa. Tonul lui nu era poruncitor, nu dădea ordine. Şi nimănui nu părea să-i treacă prin minte c-ar fi trebuit s-o facă. Nimic din tot ce se petrecea în cabană nu-l nemulţumea nici măcar atât cât ar fi fost nevoie ca să ridice dintr-o sprânceană.

În privinţa cândva aşa-numitelor „arte uşoare” – cele pentru care nu era nevoie nici de metale, nici de electricitate – oamenii aceia erau tot atât de pricepuţi ca meşteşugarii întotdeauna ocupaţi din Valea Willamette. Într-un anumit fel, poate chiar mai pricepuţi. Acesta era, fără îndoială, motivul pentru care insistase Powhatan să le arate ferma lui, să-i facă pe oaspeţi să-şi dea seama că nu tratau cu un grup de oameni înapoiaţi, ci cu unii tot atât de civilizaţi cum se pretindeau ei înşişi. O parte din planul lui Gordon consta în a-i dovedi lui Powhatan că se înşela.

Sosi în sfârşit timpul să le înfăţişeze „darurile de la Cyclops”, pe care le căraseră după ei pe un drum atât de lung.

Oamenii făcură ochii mari când Johnny Stevens le arătă un joc video cu desene animate, proiectate în culori pe un ecran reparat cu dragoste de tehnicienii din Corvallis. Spectacolul oferit era o piesă de teatru cu păpuşi, despre un dinozaur şi un robot. Deopotrivă de vii, imaginile şi sunetele stârniră curând râsetele încântate ale spectatorilor, şi adulţi şi copii.

Însă Gordon remarcă încă o dată acel *ceva* bizar din dispoziţia lor. Ovaţionau şi râdeau, dar aplauzele păreau să răsplătească un *truc ingenios.* Aparatele fuseseră aduse ca

să le stimuleze dorinţele, să-i facă să-şi dorească din nou binefacerile unei tehnologii avansate. Însă Gordon nu desluşi în ochii lor niciun licăr pofticios, nicio dorinţă de a *poseda* din nou astfel de minunăţii.

Când fu rândul lui Bokuto, câţiva bărbaţi îşi îndreptară brusc spatele, trădându-şi interesul. Fostul infanterist marin de culoare ieşi în faţă cu o valiză veche, de piele, din care scoase câteva dintre noile arme.

Le arătă bombe cu gaz şi mine, explicându-le cum le puteau folosi ca să-şi apere mai bine poziţiile fortificate. Le descrise noul vizor în infraroşu, care avea să fie disponibil în curând, imediat după ieşirea din atelierele lui Cyclops. Un val de neîncredere trecu de la un bărbat la altul, cu toţii veterani plini de cicatrice ai unui război îndelungat, împotriva unui duşman necruţător. În timp ce Bokuto vorbea, toată lumea arunca priviri furişe către bărbatul voinic aşezat într-un colţ.

Powhatan nu scotea niciun cuvânt şi nu făcea nimic explicit. Ca o adevărată întrupare a politeţii, căscă o singură dată, acoperindu-şi gura cu un gest care emana modestie. Zâmbea cu indulgenţă la apariţia fiecărei noi arme şi Gordon vedea, cu uimire, că folosindu-şi numai şi numai limbajul trupului părea să spună că toate acele daruri erau stranii, poate chiar ingenioase, dar… în realitate ineficiente.

Jigodia. Gordon pur şi simplu nu ştia cum să riposteze. Curând, după ce zâmbetul lui Powhatan se răspândise în scurt timp pe toate chipurile din încăpere, îşi dădu seama că trebuia să intre în acţiune, ca să nu mai piardă teren în continuare.

Dena îl cicălise, insistând să ia şi darurile trecute de ea însăşi pe o listă. Ace şi aţă, săpun inofensiv pentru piele, mostre din lenjeria de corp cu cincizeci la sută bumbac pe care reîncepuseră s-o producă în Salem, chiar înainte de invazie.

— *Vor atrage femeile de partea ta, Gordon. Îţi vor fi de mai mare folos decât toate născocirile voastre fantastice şi năucitoare. Ai încredere în mine.*

Însă ultima oară când îi acordase încredere, rezultatul fusese un cadavru firav, la a cărui vedere sub un cedru încărcat de zăpadă ţi se frângea inima. Gordon se săturase până-n gât de pseudofeminism în versiunea Denei.

Totuşi, ar fi putut ieşi mai rău decât acum? M-am pripit? Poate-ar fi trebuit s-aducem câteva lucruri mai prozaice: praf pentru dinţi, hârtie igienică, vase de ceramică şi cearşafuri de in.

Clătină din cap; faptul era deja consumat. Îi făcu semn lui Bokuto să strângă totul şi-şi scoase din mânecă al treilea as. Îşi luă coburul şi i-l întinse lui Johnny Stevens.

În încăpere se lăsă liniştea, oamenii cerându-şi unul altuia să tacă. Gordon şi Powhatan se uitară unul la celălalt din capetele opuse ale încăperii când Johnny, mândru în uniforma lui, se postă în faţa focului pâlpâitor. Răsfoi plicurile şi începu să livreze corespondenţa, strigând numele cu glas sonor.

Apelul fusese transmis în toate colţurile încă civilizate din Valea Willamette. Toţi cei care avuseseră vreodată cunoştinţe în sud fuseseră rugaţi să le *scrie.* Avea să se dovedească, fireşte, că majoritatea destinatarilor muriseră de multă vreme. Dar câteva scrisori urmau să ajungă cu siguranţă în mâinile celor cărora li se adresau sau ale rudelor lor. Şi vechile legături ar fi fost reluate sau cel puţin aşa spunea teoria. Cererea de ajutor ar fi devenit mai puţin abstractă, mai personală.

Ideea fusese bună, dar stârni tot o reacţie contrară celei aşteptate. Mormanul de scrisori care n-aveau cui să-i fie livrate creştea. Şi, pe măsură ce Johnny striga un nume după altul fără să primească răspuns, Gordon vedea că acţiunea lor atingea o coardă sensibilă nedorită. Oamenilor din Camas li se reamintea cât de mulţi dintre ei muriseră. Cât de puţini le supravieţuiseră vremurilor grele.

Iar acum, când se părea că recâştigaseră în sfârşit pacea, era uşor de văzut că nu le plăcea să li se ceară din nou un sacrificiu, de dragul unor străini care avuseseră ani de-a rândul o viaţă mai uşoară. Cei câţiva care-şi recunoşteau numele păreau să-şi primească scrisorile fără

tragere de inimă şi le puneau deoparte fără să le citească.

George Powhatan păru surprins când se auzi strigat. Dar licărul de uimire de pe chipul său dispăru repede în timp ce ridica din umeri, primind un pachet şi un plic subţire.

Gordon îşi dădea seama că lucrurile nu mergeau câtuşi de puţin bine. Johnny îşi încheie misiunea şi îi aruncă o privire care părea să întrebe: *Şi acum?*

Lui Gordon nu-i mai rămăsese decât un singur atu – cel pe care-l detesta cel mai mult – şi pe care ştia cel mai bine cum să-l joace.

La naiba. Dar nu mai există altă opţiune.

Trecu în faţa focului, cu ochii la oamenii tăcuţi şi simţind căldura în spate, şi răsuflă adânc. Apoi începu să vorbească, rostind… o minciună.

— Sunt aici ca să vă istorisesc o poveste, spuse. Vreau să vă vorbesc despre o ţară care a existat, odată ca niciodată. S-ar putea să vi se pară cunoscută, fiindcă mulţi dintre cei aflaţi aici s-au născut acolo. Dar o să vă uluiască, oricum. Pe mine mă uluieşte întotdeauna. E o poveste stranie, despre o naţiune de un sfert de miliard de oameni, ale căror voci umpleau cândva văzduhul, ba chiar şi spaţiile dintre planete, exact aşa cum aţi umplut voi, oameni buni, în seara asta, cu cântecele voastre, frumoasa sală care ne adăposteşte. Erau un popor *puternic,* cel mai puternic pe care l-a cunoscut vreodată lumea. Dar asta nu părea să conteze pentru ei. Când au avut ocazia să cucerească întreg Pământul, au ignorat-o pur şi simplu, de parcă ar fi avut de făcut lucruri mult mai interesante. Erau *nebuni* şi nebunia lor era încântătoare. Râdeau şi construiau şi se contraziceau… Adorau să se acuze pe ei înşişi, ca naţiune, de fapte îngrozitoare: un obicei ce părea bizar până când reuşeai să-nţelegi că scopul lor ascuns era să devină mai buni – mai buni unii faţă de alţii, mai buni faţă de Pământ, mai buni decât OAMENII din generaţiile anterioare. Ştiţi cu toţii că, dacă vă înălţaţi noaptea privirile către lună sau către Marte, zăriţi urmele lăsate de cei câţiva care le-au atins cu tălpile. Unii dintre voi îşi amintesc că au privit din casele lor cum se întipăreau acele

urme.

Gordon simţi, pentru prima oară în decursul serii, că reuşise să capteze pe de-a-ntregul atenţia tuturor. Văzu licărul din ochii care priveau emblemele de pe uniforma lui şi călăreţul din alamă strălucitoare de pe şapcă.

— Oamenii acelei naţiuni erau nebuni, fireşte, continuă. Dar nebunia lor era magnifică… într-un mod nemaiîntâlnit până atunci.

Faţa plină de cicatrice a unui bărbat ieşea în evidenţă din mulţime. Gordon îşi dădu seama că erau răni vechi, de cuţit, niciodată vindecate pe de-a-ntregul. Continuă să vorbească fixându-i chipul cu privirea.

— Astăzi supravieţuim ucigând, spuse. Însă, în acel ţinut legendar, oamenii îşi rezolvau neînţelegerile, cel mai adesea, în mod paşnic.

Se întoarse către femeile istovite, prăbuşite pe bănci după ce măcelăriseră animale, spălaseră carnea şi întinseseră pe mese mâncare pentru atât de multe persoane. Feţele lor ridate licăreau, colţuroase, în lumina flăcărilor. Unele rămăseseră cu cicatrice de pe urma vărsatului de vânt, a oreionului, a epidemiilor din timpul războiului sau pur şi simplu a unor boli vechi, care se reîntorseseră cu o nouă forţă după distrugerea sistemului de salubritate publică.

— Li se părea firesc să li se garanteze igiena şi sănătatea, le reaminti el ascultătorilor. Şi o viaţă mult mai blândă şi mai plăcută decât mai fusese vreodată până atunci. Sau, poate, adăugă cu voce joasă, mai plăcută decât o să mai fie vreodată.

Toată lumea se uita acum la *el,* mai degrabă decât la Powhatan. Iar ochii care scânteiau, umezi, nu erau doar pe feţele vârstnicilor. Un băiat de cel mult cincisprezece ani suspina zgomotos.

Gordon îşi desfăcu braţele.

— Cum erau oamenii aceia, *americanii* aceia? Vă aduceţi aminte cum se criticau pe ei înşişi, adesea pe bună dreptate. Cât de aroganţi erau, cât de combativi şi, adesea, cât de incapabili să vadă mai departe de vârful nasului…

Dar nu meritau ceea ce li s-a întâmplat!

Începuseră să stăpânească puteri comparabile cu cele divine, să creeze maşini gânditoare, să le dea propriilor trupuri forţe noi şi să modeleze Viaţa însăşi, dar nu *mândria* trezită de realizările lor a fost aceea care i-a trântit la pământ.

Clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred! Nu poate fi adevărat că am fost pedepsiţi fiindcă am visat, fiindcă ne-am străduit s-ajungem tot mai departe.

Îşi încleştă pumnii până când i se albiră încheieturile.

— Bărbaţilor şi femeilor nu le-a fost menit să trăiască pentru totdeauna ca animalele! Şi nici să-nveţe zadarnic atât de multe lucruri…

Spre deplina lui surprindere, Gordon îşi simţi vocea frângându-se la mijlocul frazei. Îl trăda tocmai când era momentul să-şi înceapă minciunile… să-i ofere lui Powhatan o poveste creată de el însuşi.

Dar inima îi bătea cu putere şi gura i se uscase brusc, prea tare ca să mai poată vorbi. Strânse din pleoape. Ce se petrecea? *Spune-le,* se îndemnă. *Spune-el acum!*

— În est… începu, conştient că Bokuto şi Stevens se holbau la el. În est, dincolo de munţi şi de pustiuri, înălţându-se din cenuşa acelei naţiuni măreţe…

Se opri iarăşi, respirând cu greutate. Îşi simţea inima strânsă într-un pumn care ameninţa să i-o strivească dacă ar fi continuat. Ceva îl împiedica să se lanseze într-unul dintre cele mai abile discursuri ale sale, prezentând basmul pe care-l născocise.

Toată suflarea îi aştepta cuvintele. Erau gata să-i mănânce din palmă. Îi pregătise!

Atunci zări chipul lui George Powhatan, tot atât de colţuros şi de impenetrabil ca o stâncă în lumina pâlpâitoare. Şi, în clipa aceea, intui dintr-odată ce nu era în ordine.

I se întâmpla pentru prima oară să-ncerce o prezentare a mitului „Statelor Unite Restaurate” în faţa unui om evident cu mult, mult mai puternic decât el.

Şi ştia că nu conta doar *credibilitatea* poveştii, ci şi *personalitatea* din spatele ei. Ar fi putut să convingă pe toată lumea că undeva, în munţii din est, exista o naţiune reînviată, dar, în final, asta n-ar fi avut absolut nicio importanţă... nu şi dacă George Powhatan ar fi putut contesta totul cu un simplu zâmbet, cu o înclinare indulgentă a capului, cu un căscat.

Povestea lui ar fi devenit o istorisire din vremuri de demult. Un anacronism. Un aspect irelevant.

Îşi închise gura pe jumătate deschisă. Şiruri de feţe îl priveau, în aşteptare. Dar el clătină din cap, abandonându-şi născocirea şi, odată cu ea, lupta pierdută.

— Estul e foarte departe, spuse, cu voce înceată.

Pe urmă îşi înălţă fruntea şi glasul său îşi recăpătă o parte din putere.

— Ceea ce se petrece acolo ne poate afecta pe toţi, dacă vom trăi destul de mult. Dar între timp avem problema Oregonului – *Oregonul,* rezistând de unul singur, de parcă ar fi unica parte a Americii care mai există încă.

Naţiunea despre care vorbeam mocneşte sub cenuşă, gata să-şi reverse din nou lumina, dacă o ajutaţi. Gata să conducă o lume a tăcerii înapoi, către speranţă. *Credeţi-mă,* viitorul se va decide aici, în seara asta. Căci, dacă America a simbolizat vreodată ceva, atunci a fost simbolul oamenilor gata să dea tot ce au mai bun în ei în vremurile cele mai grele şi gata să se ajute unii pe alţii atunci când au cea mai mare nevoie.

Gordon se întoarse să se uite drept la George Powhatan. Îşi coborî vocea, în care nu se mai simţea însă nicio slăbiciune.

— Iar dacă aţi uitat asta, dacă nimic din tot ce v-am spus nu contează pentru voi, atunci nu mai pot adăuga decât că vă *compătimesc.*

Clipa păru să rămână suspendată, ca o soluţie suprasaturată cu timp. Powhatan rămase nemişcat, aidoma chipului cioplit al unui patriarh tulburat. Puternic reliefate, tendoanele gâtului său păreau frânghii noduroase.

Însă, indiferent care-ar fi fost, conflictul din mintea lui se

încheie în câteva secunde. Zâmbi cu tristeţe.

— Înţeleg, zise. Şi e posibil să ai dreptate, domnule inspector. Nu mă pot gândi la niciun răspuns facil, în afară de a spune că noi, majoritatea celor de aici, am tot dat ajutor iarăşi şi iarăşi, până când nu ne-a mai rămas nimic de oferit. Fireşte, poţi să-ntrebi din nou dacă există voluntari. Nu-i interzic nimănui să se ofere. Dar nu cred că vor fi prea mulţi.

Clătină din cap.

— Sper că o să ne daţi crezare când o să spunem că ne pare rău. Ne pare, din adâncul sufletelor. Însă ne cereţi prea mult. Ne-am câştigat pacea. În momentul ăsta, în ochii noştri preţuieşte mai mult decât onoarea şi chiar mai mult decât mila.

Atâta drum, se gândi Gordon. *Am bătut degeaba atâta drum.*

Powhatan ridică două foi de hârtie care-i stătuseră pe genunchi şi i le întinse lui Gordon.

— E scrisoarea primită în seara asta din Corvallis, pe care-ai adus-o până aici. Dar, cu toate că pe plic e numele meu, nu mi se adresează. Mi-a fost trimisă ca să ţi-o înmânez… aşa scrie sus, pe prima pagină. Şi sper c-o să mă ierţi fiindcă mi-am permis să citesc tot textul.

Gordon, care tocmai întindea mâna către filele îngălbenite, simţi compătimirea din glasul lui Powhatan. Şi îl auzi pentru prima oară repetându-se, cu voce prea înceată ca s-ajungă la urechile altcuiva.

— Îmi pare rău, spunea. Şi sunt, totodată, complet uluit.

Nouă

Iubitul meu Gordon,

Când citeşti aceste rânduri e deja prea târziu ca să ne mai opreşti, aşa că păstrează-ţi te rog calmul cât încerc să-ţi explic. Pe urmă, dacă tot nu vei reuşi să treci peste ceea ce am făcut, sper că în inima ta vei găsi cumva destulă putere ca să ne ierţi.

Am tot discutat şi răsdiscutat pe tema asta cu Susanne, cu Jo şi cu celelalte femei din armată. Am citit cât de multe cărţi am putut în timpul rămas la dispoziţia noastră după îndeplinirea misiunilor. Ne-am bătut la cap mamele şi mătuşile ca s-aflăm tot ce-şi amintesc. În final, ne-am văzut nevoite să tragem două concluzii.

Prima e cât se poate de directă. Este evident că, în toate aceste secole, bărbaţii n-ar fi trebuit lăsaţi să conducă lumea. Printre voi sunt mulţi oameni mai minunaţi decât ne putem imagina, dar prea mulţi alţii vor fi întotdeauna nişte ticniţi sângeroşi.

Pur şi simplu aşa sunteţi construiţi voi, masculii speciei noastre. Partea voastră bună ne-a oferit forţa şi lumina, ştiinţa şi raţiunea, medicina şi filosofia. Între timp, partea întunecată şi-a petrecut timpul visând iaduri de neînchipuit şi transformându-le în realităţi.

Gordon, o parte dintre cărţile vechi sugerează MOTIVELE acestei diviziuni bizare. Cred că e posibil ca, înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii, ştiinţa să fi ajuns deja pe punctul de a da un răspuns. Existau sociologi (în marea lor majoritate femei) care studiau problema, găsind răspunsurile unor întrebări dificile.

Dar, indiferent ce-au aflat, totul e acum pierdut pentru noi, cu excepţia celor mai simple adevăruri.

O, chiar pot să te-AUD, Gordon, spunându-mi că

exagerez iarăşi, că simplific prea mult şi că „generalizez pornind de la prea puţine informaţii”.

În primul rând, atât la marile realizări „masculine”, cât şi la săvârşirea celor mai cumplite răutăţi, au luat parte o mulţime de femei.

Este de asemenea evident că majoritatea bărbaţilor se află undeva, la egală distanţă de binele extrem şi de răul extrem, despre care-am vorbit.

Însă, Gordon, cei aflaţi acolo, la mijloc, n-au nicio putere! Nu pot schimba lumea, nici în bine, nici în rău. Sunt irelevanţi.

Vezi? Am răspunsuri pentru obiecţiile tale, ca şi cum ai fi aici, de faţă! Deşi n-o să pot uita niciodată ce festă urâtă mi-a jucat viaţa, am primit cu siguranţă o educaţie excelentă, pentru o femeie din aceste vremuri. Iar în ultimul an am învăţat, de la tine, încă şi mai multe. Cunoscându-te, m-am convins că am dreptate în privinţa bărbaţilor.

Priveşte lucrurile în faţă, marea mea dragoste. Pur şi simplu dintre voi, băieţii buni, n-au mai rămas destul de mulţi ca să câştige această rundă. Tu şi ceilalţi aidoma ţie sunteţi eroi, dar ticăloşii înving! Sunt pe punctul s-aducă asupra noastră noaptea ce urmează după crepuscul şi voi nu-i puteţi opri de unii singuri.

Gordon, în componenţa omenirii mai EXISTĂ încă o forţă. Înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii, ar fi putut influenţa balanţa luptei voastre de veacuri. Dar a fost leneşă sau distrasă de alte preocupări… nu ştiu. Însă, dintr-un anumit motiv, n-a intervenit. Nu în mod organizat.

Aceasta e al doilea fapt pe care l-am descoperit noi, femeile din armata Văii Willamette: că avem o ultimă şansă de a compensa eşecul femeilor din trecut.

O să-i oprim noi înşine pe nemernici, Gordon. O să ne facem în sfârşit datoria… vom selecţiona bărbaţii, eliminându-i pe câinii turbaţi.

* * *

Iartă-mă, Te Rog. Celelalte au vrut să-ţi spun că te vom iubi întotdeauna. Rămân pe veşnicie a ta.

Dena

— Stai!... O, Doamne... Nu!

Când se trezi brusc, Gordon era deja în picioare. Rămăşiţele focului de tabără din seara aceea ardeau mocnit la câţiva centimetri de degetele lui neprotejate de încălţări. Avea braţele întinse, ca şi cum ar fi vrut să înşface pe cineva sau ceva.

Clătinându-se, simţi cum i se deşira visul în noaptea pădurii care-i înconjura din toate părţile. Fantoma lui personală îl vizitase din nou, cu doar câteva clipe mai înainte, în somn. Vocea maşinii moarte îi vorbise de peste decenii, acuzându-l cu din ce în ce mai multă intoleranţă.

...Cine-o să-şi asume răspunderea... acestor copii neghiobi?...

Şiruri de luminiţe, aprinzându-se şi stingându-se într-o aceeaşi secvenţă repetată la nesfârşit şi un glas îmbibat de o tristă înţelepciune criogenică, disperată din cauza neîncetatelor eşecuri ale fiinţelor omeneşti aflate în viaţă.

— Gordon? Ce s-a-ntâmplat?

În aşternutul său, Johnny Stevens se săltă în capul oaselor, frecându-se la ochi.

Era întuneric sub cerul înnorat, doar cu tăciunii tot mai lipsiţi de strălucire şi cu câteva stele palide ici şi colo, sclipind anemic printre crengile de deasupra capetelor.

Gordon clătină din cap, în parte ca să-şi ascundă tremurul.

— M-am gândit să verific caii şi străjile, răspunse. Dormi, Johnny.

Tânărul poştaş dădu din cap.

— OK. Spune-le lui Philip şi lui Cal să mă trezească imediat când va fi timpul să-i schimb. Se întinse din nou, învelindu-şi umerii. Fii prudent, Gordon.

Reîncepu în curând să răsufle şuierând uşor, cu faţa destinsă, fără griji. Traiul dur părea să i se potrivească lui

Johnny, fapt care nu înceta să-l uimească pe Gordon. După şaptesprezece ani, *el unul* încă nu reuşea să se-mpace cu un asemenea mod de viaţă. Deşi se apropia de vârsta mijlocie, din când în când încă îşi mai imagina că urma să se trezească în dormitorul său de student din Minnesota şi că toată murdăria, moartea şi nebunia aveau să se dovedească a fi doar un coşmar, o lume alternativă care nu existase niciodată.

În apropierea tăciunilor, mogâldeţele în saci de dormit se înşirau cât mai aproape una de alta, ca să-şi simtă căldura. Alături de Johnny se aflau încă opt siluete – Aaron Schimmel, plus toţi luptătorii pe care reuşiseră să-i recruteze din Valea Camas.

Patru dintre voluntari erau băietani, la vârsta când abia începeau să se bărbierească. Ceilalţi erau, cu toţii, oameni bătrâni.

Gordon n-avea chef de ele, dar amintirile prinseră să se îngrămădească în timp ce-şi trăgea cizmele şi-şi punea ponchoul de lână.

În ciuda victoriei sale aproape depline, George Powhatan păruse cât se putea de nerăbdător să-i vadă pe Gordon şi pe oamenii lui plecând. Oaspeţii îl făceau pe patriarhul de pe muntele Sugarloaf să nu se simtă în largul său. Până la plecarea lor, domeniul lui nu mai putea fi acelaşi.

Se dovedise că Dena trimisese *două* pachete – încă unul pe lângă scrisoarea ei nebunească. În celălalt reuşise să expedieze daruri pentru femeile din gospodăria lui Powhatan, în ciuda împotrivirii lui Gordon, servindu-se de „Poşta Statelor Unite”. Pachetele jalnic de mici, conţinând săpun, ace şi lenjerie de corp erau însoţite de broşuri minuscule, şapirografiate. Erau şi flacoane cu pastile şi unguente pe care Gordon le recunoscuse, dându-şi seama că proveneau din farmacia centrală din Corvallis. Şi văzuse copii ale scrisorii adresate lui însuşi.

Întreaga poveste îl derutase pe Powhatan. Scrisoarea Denei îl făcuse să se simtă cel puţin tot atât de stânjenit cum se simţise ascultând discursul lui Gordon.

— Nu pricep, spusese, încălecând pe un scaun în timp ce Gordon se pregătea de plecare strângându-şi grăbit bagajele. Cum e posibil ca o tânără evident inteligentă să susţină un ansamblu de idei atât de bizar? Nu s-a ocupat nimeni de ea cu suficientă grijă ca să-i insufle un strop de judecată sănătoasă? Ce pot obţine, ea şi grupul ei de fetiţe, luptând împotriva *holniştilor*?

Gordon nu se ostenise să răspundă, ştiind că asta avea să-l irite. Şi, oricum, se grăbea. Încă mai spera că ar fi putut ajunge la timp ca să le oprească pe cercetaşele sale înainte de a face cea mai cumplită prostie de la însuşi Războiul de la Sfârşitul Lumii încoace.

Însă Powhatan continuase să-ntoarcă problema pe toate părţile. Părea sincer nedumerit. Şi nu era obişnuit să nu fie luat în seamă. În cele din urmă, Gordon se pomenise, oricât ar fi părut de ciudat, luând apărarea Denei.

— Ce soi de „judecată sănătoasă” ai fi vrut să-i insufle cineva, George? Pe cea a femeilor palide şi triste care le pregătesc masa bărbaţilor mulţumiţi de sine de aici, din Camas? Sau poate-ar trebui să vorbească numai când e întrebată, ca sărmanele femei care trăiesc ca vitele în Rogue şi acum şi-n Eugene?

Poate că fetele astea greşesc. Poate sunt chiar nebune. Dar, cel puţin, Denei şi prietenelor ei le pasă de ceva mai măreţ decât ele însele şi au curaj să se lupte pentru asta. Tu îl ai, George? Îl ai?

Powhatan îşi coborâse privirea în podea. Gordon abia reuşise să-i audă răspunsul:

— Unde scrie că trebuie să-ţi pese numai de lucrurile măreţe? Am luptat pentru ele, cu mult timp în urmă… pentru posteritate, pentru principii, pentru ţară. Unde sunt acum toate?

Când se uitase din nou la Gordon, ochii cenuşii ca oţelul i se îngustaseră şi i se umpluseră de tristeţe.

— Ştii, am aflat ceva. Am descoperit că lucrurile măreţe nu-i răspund devotamentului tău, devotându-ţi-se la rândul lor. Iau şi tot iau şi nu înapoiază niciodată nimic. Te secătuiesc de sânge, îţi înhaţă şi sufletul, dacă le laşi, şi

nu-ţi mai dau drumul niciodată. În timp ce mă luptam pentru *lucruri măreţe,* mi-am pierdut soţia şi fiul. Aveau nevoie de mine, dar eu a trebuit să plec, să-ncerc să salvez lumea. Powhatan rostise ultima frază pufnind. Acum lupt pentru oamenii mei, pentru ferma mea, pentru lucruri mărunte, pe care le pot *stăpâni.*

Gordon îi privise mâinile mari, pline de bătături, strângându-se, ca şi cum ar fi vrut să prindă însăşi viaţa. Până atunci nu-i mai trecuse niciodată prin minte că omul acela ar fi putut să se teamă de ceva, dar teama fusese acolo, vizibilă pentru cea mai scurtă dintre clipe.

În ochii lui se citea o spaimă anume, un soi rar de spaimă.

În uşa camerei de oaspeţi a lui Gordon, Powhatan se oprise şi se întorsese, cu trăsăturile dăltuite ale feţei reliefate de lumina pâlpâitoare a lumânărilor de seu.

— Eu unul cred că ştiu de ce se simte femeia ta ţicnită îndemnată să pună în practică indiferent ce ispravă o fi clocit şi n-are nicio legătură cu toate prostiile pe care le îndrugă despre „eroi şi ticăloşi”. Cât despre celelalte femei, o urmează fiindcă, în aceste vremuri ale disperării, ea e un lider înnăscut. A stârnit un val care le-a antrenat, bietele fete. Însă ea… Powhatan clătină din cap. *Crede* c-o face în scopuri măreţe, dar în spatele tuturor acestora se ascunde un fapt minor. O face din dragoste, domnule inspector. Cred c-o face numai şi numai de dragul tău.

Se uitaseră unul la altul pentru acea ultimă oară şi Gordon înţelesese atunci că Powhatan îi plătea cu dobândă oaspetelui său, poştaşul, pentru vinovăţia nesolicitată pe care i-o livrase.

Gordon dăduse aprobator din cap către Seniorul muntelui Sugarloaf, acceptând povara – trimiterea poştală plătită anticipat.

Îndepărtându-se de căldura tăciunilor, ajunse la cai pe bâjbâite şi verifică funiile care-i priponeau. Totul părea în regulă, deşi animalele erau totuşi puţin cam nervoase. La urma urmelor, în ziua aceea fuseseră solicitate din greu. Ruinele oraşului numit înainte de război Remote

rămăseseră în urma lor, ca şi vechiul camping Bear Creek. Calvin Lewis era de părere că, dacă grupul ar fi reuşit efectiv să zboare a doua zi, ar fi putut ajunge la Roseburg la puţin timp după căderea nopţii.

Powhatan fusese generos în privinţa proviziilor pentru călătorie. Le dăduse cei mai buni cai din grajdurile sale. Oaspeţii din nord puteau primi orice doreau. Fireşte, cu excepţia lui George Powhatan.

În timp ce bătea liniştitor cu palma pe gâtul ultimului dintre caii care nechezau, ca şi în timp ce se retrăgea printre copaci, o parte din el încă nu izbutea să creadă că bătuseră zadarnic un drum atât de lung. Eşecul îi aducea în gură un gust amar.

...lumini pulsând... vocea unei maşini moarte de multă vreme...

Gordon zâmbi fără nicio urmă de amuzament.

— Cyclops, crezi că, dacă aş fi fost în stare să-l contaminez cu spiritul tău, aş fi făcut-o? Dar la un om ca el nu poţi ajunge cu atâta uşurinţă! E dintr-un material mai dur decât mine.

...Cine-o să-şi asume răspunderea...?

— Nu ştiu! îi şopti, cu disperare şi abia auzit, nopţii din jur. Şi nici măcar nu-mi mai pasă!

Era la vreo doisprezece metri de tabără. Îi trecu prin minte că, dacă ar fi vrut, ar fi putut pur şi simplu să plece mai departe. Dacă dispărea în clipa aceea în pădure, s-ar fi aflat totuşi într-o situaţie mai bună decât cu şaisprezece luni în urmă, când, jefuit şi rănit, dăduse peste rămăşiţele jeepului poştei într-o pădure prăfoasă de pe înălţimile munţilor.

Luase uniforma şi geanta numai şi numai ca să supravieţuiască, dar, în noaptea aceea stranie, ceva i se strecurase înăuntru şi se zăvorâse acolo, devenind prima dintre fantomele care-l bântuiau.

Legenda nedorită se înfiripase în micul cătun Pine View – acea idioţenie cu „poştaşul” Johnny Appleseed[17] îi

[17] Pionier din Statele Unite (1774–1845), care planta meri în toate locurile prin care călătorea.

scăpase de multă vreme cu desăvârşire de sub control, făcându-l să poarte răspunderea nedorită a unei întregi civilizaţii noi. Viaţa lui nu-i mai aparţinea de multă vreme. Însă, înţelese el, în clipa aceea putea să schimbe totul.

Nu trebuie decât să plec de-aici, se gândi.

Înainta pe bâjbâite prin bezna deplină, călăuzit de unica sa deprindere de cutreierător al pădurilor care nu-i înşelase niciodată aşteptările, un simţ al denivelărilor şi al direcţiei. Mergea sigur pe picioare, simţea unde se aflau rădăcinile proeminente ale copacilor şi micile făgaşe, folosindu-se de logica omului care-a ajuns să cunoască extrem de bine specificul ţinuturilor împădurite.

Era nevoie de un soi de concentrare specială, distantă, pentru a-ţi găsi astfel drumul într-un întuneric aproape compact... un exerciţiu de tip zen care te înălţa sufleteşte. Tot atât de detaşat, dar mai activ decât meditaţia de la apusul soarelui pe care-o făcuse cu două zile înainte, contemplând imaginea şi vuietul contopirii braţelor râului Coquille. Mergea având impresia că se ridica din ce în ce mai mult deasupra necazurilor sale.

Cine are nevoie de ochi ca să vadă sau de urechi ca s-audă? Îl călăuzea suflarea vântului. Ea şi mirosul cedrilor roşii şi firavele urme de sare aduse în aer de îndepărtatul ocean, aflat în aşteptare.

Nu trebuie decât să plec de-aici... Îşi dădu seama, înveselit, că găsise o contraincantaţie! Una care se potrivea cu luminiţele pâlpâitoare din mintea lui, anihilându-le. Un antidot izbăvitor de fantome.

Abia dacă mai simţea pământul, străbătând întunericul cu paşi mari şi repetând cu un entuziasm crescând: *Nu trebuie decât să plec de-aici!*

Călătoria exaltată i se încheie brusc, discordant, când se împiedică de ceva pe de-a-ntregul neaşteptat, ceva care nu-şi avea locul pe solul pădurii.

Se rostogoli pe pământ fără niciun zgomot, căderea fiindu-i întreruptă de un morman de ace de pin acoperite cu zăpadă. Se răsuci brusc, dar nu reuşi să identifice obstacolul care-l trântise. Însă, la pipăit, era moale şi

elastic. Îşi îndepărtă mâna, simţind-o lipicioasă şi caldă.

Pupilele lui n-ar fi trebuit să se poată dilata atât de mult, dar spaima neaşteptată săvârşi miracolul. Se aplecă şi-n faţa ochilor îi apăru brusc chipul unui mort.

Tânărul Cal Lewis îi întoarse privirea cu o expresie de uimire încremenită. Gâtul băiatului fusese tăiat cu o îndemânare de expert.

Gordon se trase înapoi în grabă, până când se izbi de trunchiul unui copac din apropiere. Uluit, îşi dădu seama că nu-şi luase cu el nici măcar cuţitul şi punga de la centură. Cumva, poate fiind sub puterea vrăjii muntelui lui George Powhatan, îngăduise pătrunderea unei aşchii letale de mulţumire de sine. Era, probabil, ultima lui greşeală.

Auzea, în întuneric, vuietul apelor braţului central al râului Coquille. Dincolo de el se întindea teritoriul inamicului, însă, în clipa aceea, el şi duşmanii se aflau pe acelaşi mal.

Cei care-au pus la cale atacul prin surprindere nu ştiu că mă aflu aici, îşi dădu el seama. Nu părea cu putinţă, judecând după modul în care se mişcase, evident mormăind de unul singur, dar poate că nimerise într-un gol al cercului pe care-l închideau.

Poate fuseseră preocupaţi.

Înţelegea foarte bine regulile după care se desfăşura un astfel de atac. Mai întâi lichidezi santinelele, apoi te năpusteşti asupra taberei care nu bănuieşte nimic. Băieţandrii şi bătrânii care dormeau lângă foc nu-l mai aveau acum pe George Powhatan alături. N-ar fi trebuit să plece niciodată de pe muntele lor.

Se ghemui. Invadatorii n-aveau să-l găsească niciodată acolo, între rădăcinile acelui copac. Nu atâta vreme cât nu făcea niciun zgomot. Când începea măcelul, în timp ce holniştii aveau să-şi colecţioneze trofeele, el s-ar fi putut strecura în adâncul pădurii fără să lase nicio urmă.

Dena spusese că existau două tipuri de bărbaţi care aveau importanţă... şi că aceia aflaţi la mijloc nu contau. *Perfect,* medită. *Atunci o să fiu unul dintre ei, dintre*

bărbaţii de centru. E întotdeauna de preferat să supravieţuieşti, nu să „fii important”.

Se lipi de pământ, străduindu-se să păstreze o linişte deplină.

O crenguţă trosni – cel mai firav zgomot cu putinţă, venind din direcţia taberei. Un minut mai târziu, ceva mai departe, răsună ţipătul unei „păsări de noapte”. O imitaţie dibace, complet credibilă.

Acum, când asculta, Gordon descoperi că de fapt putea urmări cum se strângea încercuirea fatală. Copacul lui fusese deja lăsat în urmă, în afara inelului tot mai îngust al morţii.

Linişte, îşi spuse. *Aşteaptă să se termine.*

Încercă să-şi alunge viziunea înaintării furişe a duşmanilor, feţele lor vopsite în culori de camuflaj rânjind cu gândul la ceea ce urma, în timp ce-şi mângâiau lamele uleiate ale cuţitelor.

Nu te gândi la asta! Strânse cu putere din pleoape, străduindu-se să n-audă decât bătăile propriei inimi şi pipăindu-şi lănţişorul subţire din jurul gâtului. Îl purta, împreună cu micul suvenir oferit de Abby, de când plecase din Pine View.

E bine, gândeşte-te la Abby. Încercă să-şi aducă în faţa ochilor imaginea ei, zâmbitoare, veselă şi iubitoare, dar în minte continuau să i se deruleze comentarii.

Înainte de a închide cursa, holniştii aveau să se asigure că scăpaseră de toate santinelele. Dacă nu se ocupaseră încă de celălalt om pus de veghe – Philip Bokuto – urmau s-o facă în curând.

Îşi încleştă pumnul în jurul darului lui Abby. Lănţişorul i se încordă de-a curmezişul cefei.

Bokuto… apărându-şi comandantul chiar şi atunci când nu era de acord cu el… făcând, sub ninsoare, munca murdară în locul lui Gordon… luptând din tot sufletul pentru salvarea unui mit… pentru o naţiune care murise şi care n-avea să renască absolut niciodată.

Bokuto…

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Gordon se trezi în

picioare fără să-şi aducă aminte cum se ridicase. Şi nu urmă un gest săvârşit din propria lui voinţă, ci doar un ţipăt ascuţit care străpunse bezna când suflă cu toată puterea în fluierul primit de la Abby, şi apoi vocea lui, propulsată printre palmele făcute pâlnie:

— *Philip! Păzeşte-te!*

...te-te!... te-te!... te-te!... se rostogoli ecoul, părând să încremenească pădurea.

Nemişcarea se prelungi pe durata unei clipe îndelungate, apoi şase lovituri intense îşi transmiseră vibraţiile în aer, într-o succesiune rapidă, şi noaptea se umplu brusc de zgomotul împuşcăturilor.

Gordon clipi, nedumerit. Indiferent ce-l stârnise, era prea târziu ca să mai dea înapoi. Trebuia să continue jocul până la capăt.

— Pică direct în cursa noastră! strigă, din toate puterile. George spune c-o să-i atace dinspre apă! Phil, acoperă-i pe cei din dreapta!

Ce spectacol improvizat! Chiar dacă vorbele lui se pierdeau, probabil, printre urlete, focuri de armă şi strigăte de luptă ale survivaliştilor, vacarmul trebuia să le dea planurile peste cap. Gordon continuă să strige, să fluiere şi să-ncerce să-i deruteze pe atacatori.

Bărbaţii urlau şi printre tufişuri se rostogoleau forme negre, prinse într-o luptă disperată. Focul aţâţat se avânta în aer, azvârlind printre trunchiurile copacilor umbrele siluetelor încleştate.

Fiindcă după două minute încheiate lupta nu încetase, Gordon ştiu că, la urma urmelor, aveau o şansă. Începu să strige de parc-ar fi comandat o întreagă companie sosită în ajutor.

— Nu-i lăsaţi pe ticăloşi să se-ntoarcă dincolo de râu! urlă.

Şi, într-adevăr, în partea aceea păreau să se observe mişcări iuţi. Trecând de la adăpostul unui copac la al altuia, o luă la fugă în direcţia luptei, deşi n-avea nicio armă.

— Blocaţi-i! Nu-i lăsaţi să...!

În clipa aceea, o siluetă ţâşni brusc, chiar din spatele copacului de alături. Gordon se opri la numai trei metri de zigzagurile în alb şi negru care te-mpiedicau să-ţi concentrezi privirea asupra feţelor vopsite. Părând o simplă tăietură, o gură se deschise într-un zâmbet larg, cu goluri între dinţi. Trupul de sub zâmbetul ostil era imens.

— Un tip cam gălăgios, comentă survivalistul. Ar trebui să-l amuţim pentru o vreme, nu, Nate?

Ochii întunecaţi scânteiară, privind peste umărul lui Gordon.

Pentru o infimă fracţiune de secundă, el dădu să se întoarcă, în acelaşi timp spunându-şi că nu era decât un truc, că holnistul era probabil singur.

Atenţia i se îndreptă în altă parte numai preţ de o clipă, ceea ce însemna totuşi destul de mult. Silueta în uniformă de camuflaj se repezi cu o asemenea iuţeală încât contururile i se estompară. Lovitura unui pumn cât un jambon, tare ca piatra, îl răsuci pe Gordon, trântindu-l la pământ.

Lumea era un vârtej de stele şi de durere. *Cum e posibil să se mişte cineva atât de repede?* se minună, cu întrebarea înfiripându-i-se din zdrenţe destrămate.

Era ultimul lui gând coerent.

Zece

Preschimbată în mlaştină de burniţa îngheţată, fină ca o ceaţă, poteca noroioasă absorbea picioarele târşite ale prizonierilor. Înfruntau nămolul cu capetele plecate, străduindu-se să ţină pasul cu caii şi cu călăreţii. După trei zile, în lumea îngustată a captivilor, singurul lucru care mai avea importanţă era să reziste, evitând alte şi alte lovituri.

Nu s-ar fi putut spune că învingătorii păreau mai puţin fioroşi acum, fără vopseaua de luptă de pe chipuri. Purtându-şi hanoracele de camuflaj incluse în uniforma de iarnă, călăreau aroganţi pe cai din Valea Camas, prada lor de război. Holnistul cel mai tânăr, care încheia coloana – cu un singur inel de aur atârnat de ureche –, se întorcea din când în când, răstindu-se la prizonieri şi trăgând de funia legată de încheieturile mâinilor celui din frunte, ceea ce făcea întregul şir să-şi iuţească o vreme paşii poticniţi.

De-a lungul potecii se zăreau, pretutindeni, urmele lăsate de valurile succesive de refugiaţi. După nenumărate bătălii mărunte şi masacre, cei mai puternici ajunseseră să ocupe zona cea mai înaltă a teritoriului. Acesta era paradisul lui Nathan Holn.

Caravana trecu, în mai multe rânduri, pe lângă mici aglomerări de cocioabe, labirinturi murdare, construite din resturi recuperate din ruinele civilizaţiei antebelice. În fiecare cătun dărăpănat, o populaţie de creaturi într-o stare jalnică se grăbea să-şi arate respectul, cu capetele plecate. Din când în când, câte un ghinionist se prăbuşea sub câteva lovituri de bici împărţite de călăreţi alene, fără niciun motiv aparent.

Sătenii nu-şi înălţau frunţile decât după trecerea războinicilor. În ochii lor obosiţi nu se desluşea niciun fel de ură, doar un soi de licăr flămând cu care urmăreau crupele cailor bine hrăniţi ce se pierdeau în depărtare.

Sclavii abia dacă aruncau câte-o privire către noii prizonieri. Lipsei lor de interes i se răspundea cu aceeaşi

monedă.

Cu foarte puţine întreruperi, mersul umplea toate orele de lumină ale zilei. Noaptea, captivii erau despărţiţi, ca să nu poată vorbi între ei. Fiecare era legat de câte un cal priponit, primind astfel singura căldură de care avea parte, fiindcă nu se bucura niciodată de dogoarea unui foc. Pe urmă, după o porţie de terci subţire căpătată în zori, marşul reîncepea.

În a patra zi, doi dintre prizonieri erau deja morţi. Alţi doi, prea slăbiţi ca să mai poată înainta, rămaseră în proprietatea unui baron holnist dintr-un mic conac reparat de mântuială, ca înlocuitori pentru doi sclavi ale căror leşuri crucificate încă mai atârnau pe marginea drumului, ca o lecţie adresată oricui s-ar fi gândit la nesupunere.

În tot acest timp, Gordon nu văzu mare lucru în afară de spatele bărbatului legat înaintea lui şi ajunse să-l urască pe cel care îl urma, legat de mijlocul lui. De fiecare dată când acesta se împiedica, smucitura bruscă îi sfâşia muşchii deja chinuiţi de durere ai braţelor şi ai coastelor. Şi totuşi abia dacă observă când omul dispăru la rândul său, lăsând numai doi captivi în urma cailor care înaintau cu greu. Îl invidie pe cel lăsat în urmă, fără a şti nici măcar dacă murise.

Călătoria părea să nu se mai sfârşească. Îşi revenise cu zile în urmă, când drumul începuse deja, dar de atunci nu fusese niciodată conştient pe de-a-ntregul. În ciuda chinului prin care trecea, o parte din el întâmpina cu bucurie apatia şi monotonia. Nu-l mai deranja nicio fantomă. Nu mai existau nici complicaţiile, nici vinovăţia. Totul era de fapt foarte simplu. Puneai un picior înaintea altuia, mâncai puţinul care ţi se dădea şi îţi ţineai capul plecat.

La un moment dat observă că primea *ajutor* din partea celuilalt prizonier, care-i prelua pe umeri o parte din greutatea trupului când se luptau cu noroiul. În starea lui de semiconştienţă, se întrebă din ce motive ar fi făcut cineva un asemenea gest.

În cele din urmă, sosi şi momentul în care clipi şi văzu că

mâinile îi fuseseră dezlegate. Stăteau alături de o construcţie cu pereţi de lemn, plasată la o oarecare distanţă de un labirint de cocioabe şubrede, dinspre care venea un miros respingător. De undeva, nu prea de departe, se auzea vuietul unei ape curgătoare.

— Bine-aţi venit în oraşul Agness, li se adresă unul dintre bărbaţi cu voce aspră.

Cineva îi înfipse o mână în spate şi-l împinse. Se stârniră râsete când prizonierii se rostogoliră în interiorul barăcii, prăbuşindu-se pe o rogojină murdară.

Niciunul nu se obosi să se clintească din locul în care nimerise. Aveau ocazia să doarmă. Pe moment, era singurul lucru important. Urmă un alt somn fără vise – doar cu câte-o zvâcnire a muşchilor chinuiţi – în tot restul zilei, noaptea şi în dimineaţa următoare.

Gordon se trezi abia când soarele stălucitor se înălţă destul de sus pentru ca lumina să-i pătrundă dureros prin pleoapele închise. Se rostogoli pe-o parte, gemând. O umbră trecu pe deasupra lui şi deschise ochii având senzaţia că ridica două obloane ruginite.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi focalizeze privirea. Recunoaşterea veni ceva mai târziu. Apoi, cu un prim gând, remarcă lipsa unui dinte din zâmbetul familiar.

— Johnny, spuse, şi vocea îi sună ca un croncănit.

Faţa tânărului era plină de băşici şi de vânătăi. Cu toate acestea, John Stevens zâmbea vesel, arătându-şi golul din dantură.

— Salut, Gordon. Bine-ai venit printre ghinionişti. Printre cei vii.

Îl ajută să se ridice în capul oaselor şi-i ţinu la gură o oală cu apă rece din râu, ca să poată bea. Timp în care continuă să vorbească.

— În colţul ăla e mâncare. Şi am auzit un paznic spunând c-o să facem în curând o baie. Prin urmare, poate că boaşele noastre nu atârnă deja de centura cu trofee a vreunui nemernic dintr-un motiv bine întemeiat. Presupun că ne-au adus până aici ca să dăm ochii cu vreun mahăr.

Johnny izbucni într-un râs sec.

— Gordon, aşteaptă şi-o să vezi. O să-l zăpăcim pe tip cu vorba, oricine-ar fi. Poate-o să-i oferim postul de diriginte al oficiului poştal sau altceva. La asta te refereai când mi-ai vorbit despre importanţa deprinderii cu transpunerea politicii în practică?

Gordon era prea slăbit ca să-l strângă de gât pe Johnny din cauza incredibilei sale veselii iritante. Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu reuşi decât să-şi provoace durere pe buzele crăpate.

O mişcare bruscă din colţul opus al încăperii îi făcu să-şi dea seama că nu erau singuri. Şopronul mai adăpostea încă trei prizonieri – nişte momâi murdare, cu priviri sălbăticite, care se aflau evident acolo de un timp îndelungat. Le întoarseră privirile holbându-se cu ochii cât cepele, care-şi pierduseră fără îndoială de mult expresia omenească.

— A… a scăpat cineva din atacul ăla?

De când redevenise lucid, Gordon găsea pentru prima oară un moment potrivit ca să pună întrebarea.

— Cred că da. Mulţumită avertismentului tău, n-au mai reuşit să ne atace prin surprindere. Ne-ai oferit şansa unei lupte frumoase. Sunt sigur că am dat gata vreo doi înainte de a ne copleşi.

Ochii lui Johnny străluceau. Dacă se schimbase ceva, atunci admiraţia băiatului era mai puternică. Gordon îşi feri privirea. Nu voia laude pentru purtarea lui din noaptea aia.

— Eu unul sunt cât se poate de sigur că l-am omorât pe nemernicul care mi-a distrus chitara. Un altul…

— Ce s-a-ntâmplat cu Phil Bokuto? îl întrerupse Gordon.

Johnny clătină din cap.

— Nu ştiu, Gordon. N-am văzut nici urechi, nici… alte chestii negre printre „trofeele” colecţionate de mizerabilii ăştia. Poate-a scăpat.

Umerii lui Gordon se gârboviră şi se sprijini de scândurile închisorii lor. Zgomotul apei curgătoare, vuietul care le fusese alături toată noaptea se auzea din afara lor.

Se răsuci şi se uită prin crăpăturile lemnului negeluit.

La vreo şase metri distanţă se vedea marginea unei faleze. Dincolo de ea, printre zdrenţele de ceaţă care pluteau în văzduh, se zărea peretele bogat împădurit al unui canion tăiat de un râu iute şi îngust.

Johnny păru să-i citească gândurile. Îi vorbi pentru prima oară cu voce scăzută, serioasă.

— Aşa e, Gordon. Ne aflăm chiar în inima ţinutului. Acolo, jos, curge chiar nenorocirea. Însângeratul Rogue.

Unsprezece

Ceaţa şi burniţa rece ca gheaţa se retransformară într-o viforniţă în rafale, care continuă pe toată durata săptămânii următoare. Primind hrană şi odihnindu-se, cei doi captivi începură să-şi recapete puterile încetul cu încetul. Drept companie nu se aveau decât unul pe celălalt. Nici paznicii, nici ceilalţi prizonieri nu le adresau decât monosilabe.

Cu toate acestea, nu le era greu să afle câte ceva despre viaţa de pe domeniul holniştilor. Mâncarea le era adusă de roabe tăcute, moarte de frică, din aşezarea de colibe de alături. În afară de survivaliştii cu inele în urechi, singurele făpturi nestoarse de vlagă pe care le văzură erau femeile care le ofereau plăcere acestora. Dar până şi ele munceau ziua; scoteau apă din râul îngheţat sau curăţau grajdurile cailor hrăniţi din belşug.

Totul părea să se desfăşoare după un tipar bine stabilit, ca şi cum ar fi fost vorba de un mod de viaţă împământenit, însă Gordon se convinse că acea comunitate neofeudală era într-o continuă schimbare.

— Se pregătesc pentru o mutare masivă, îi spuse lui Johnny într-o după-amiază, când priveau sosirea unui nou convoi.

Alţi sclavi înspăimântaţi pătrundeau în Agness târşindu-şi picioarele, trăgând căruţe şi făcându-şi tabăra în labirintul care se extindea. Era evident că o vale atât de mică nu putea adăposti prea multă vreme o populaţie atât de numeroasă.

— Folosesc aşezarea asta ca loc de escală, sugeră Johnny. Aglomerarea de oameni ne-ar putea oferi un avantaj dacă găsim o cale de ieşire de-aici.

— Hmm, răspunse Gordon.

Dar nu-şi punea mari speranţe în ajutorul vreunuia dintre sclavii de afară. Îşi pierduseră tot curajul şi propriile lor necazuri le erau de-ajuns.

Într-o zi, după masa de prânz, lui Gordon şi lui Johnny li

se porunci să iasă din baracă şi să se dezbrace. Două femei zdrenţăroase şi tăcute veniră să le adune hainele. În timp ce stăteau cu spatele, fură împroşcaţi cu apa rece din râu adusă în mai multe găleţi. Li se tăie răsuflarea şi începură să tuşească. Toţi paznicii râseră, dar femeile nici măcar nu clipiră în timp ce se îndepărtau, cu frunţile plecate.

Îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj verzi cu negru şi cu urechile împodobite cu inele de aur, holniştii făceau concursuri leneşe de mânuire a cuţitelor, lăsând să ţâşnească lamele ce le descriau sub palme arcuri iuţi. Stând în faţa unui foc anemic, cei doi bărbaţi din nord se înfăşurau mai strâns în nişte pături unsuroase, străduindu-se să-şi păstreze căldura trupurilor.

În seara aceea li se înapoiară hainele, spălate şi peticite. De data asta una dintre femei îşi ridică privirea pentru o scurtă clipă, oferindu-i lui Gordon ocazia să-i vadă faţa. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani, deşi ochii ei înconjuraţi de riduri păreau mult mai bătrâni. Părul castaniu îi era brăzdat de şuviţe cărunte. Se uită la Gordon preţ de o singură clipă, în timp ce se îmbrăca. Dar când el se aventură să-i zâmbească, se grăbi să-i întoarcă spatele şi fugi fără să se uite înapoi.

La apusul soarelui, primiră o masă puţin mai bună decât obişnuitul terci acru. Printre boabele de porumb copt erau fâşii din ceva care părea carne de vânat. Poate era carne de cal.

Johnny îşi forţă norocul cerând încă o porţie. Ceilalţi prizonieri clipiră uluiţi şi se ghemuiră, afundându-se încă şi mai tare în colţurile lor. Unul dintre paznicii tăcuţi mormăi şi le luă farfuriile. Dar, spre surprinderea tuturor, se întoarse aducând încă o porţie pentru toată lumea.

Se întunecase de-a binelea când îşi făcură apariţia, în pas de marş, trei luptători holnişti, precedaţi de un slav gârbov, cu o torţă.

— Haideţi, le spuse şeful. Generalul vrea să vă vadă.

Gordon se uită la Johnny, care stătea în picioare, din nou mândru în uniforma lui. În ochii tânărului se citea încrederea. La urma urmelor, părea să spună, au

nemernicii ăştia ceva comparabil cu autoritatea lui Gordon, în calitate de reprezentant oficial al Republicii Restaurate?

Gordon îşi aminti cum îl ajutase băiatul, pe jumătate cărându-l în timpul lungului drum început la sud de Coquille. Nu prea-l mai trăgea inima să continue să se prefacă, dar, de dragul lui Johnny, avea să mai încerce o dată vechea înşelătorie.

— Foarte bine, poştaş, îi spuse tânărului său prieten. Şi-i făcu cu ochiul. Prin zloată, printre neguri şi boli, sau prin noroi…

Johnny răspunse zâmbetului său cu un altul.

— Printre tâlhari şi-n crunte vremuri de război…

Făcură stânga împrejur în acelaşi timp şi-şi părăsiră închisoarea, trecând în faţa paznicilor lor.

Doisprezece

— *Bine-aţi venit, domnilor.*

Mai înainte de orice, Gordon remarcă focul care trosnea în cămin. Cantonul forestier confortabil, construit înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii, era o clădire călduroasă, din piatră. Aproape că uitase cum te simţeai într-o asemenea locuinţă.

Pe urmă auzi un foşnet de mătase când o blondă cu picioare lungi se ridică de pe canapeaua de lângă şemineu. Fata contrasta izbitor cu aproape toate celelalte femei pe care le văzuseră acolo – curată, cu fruntea sus, plină de bijuterii scânteietoare, care-ar fi valorat o avere înainte de război.

Cu toate acestea, avea riduri în jurul ochilor şi se uită la cei doi nordici de parcă ar fi fost creaturi picate de pe faţa nevăzută a lunii. Se ridică în tăcere şi părăsi încăperea, trecând printr-o perdea din mărgele.

— V-am urat *bun-venit,* domnilor. Bine-aţi venit în Ţinutul Liber.

Gordon se întoarse în sfârşit în direcţia glasului şi văzu un bărbat subţire, chel, cu barba tunsă îngrijit, ridicându-se de la un birou pe care domnea harababura. Patru inele de aur străluceau atârnate de lobul uneia dintre urechile sale, iar de cealaltă erau prinse alte trei, ca simboluri ale rangului. Se apropie de ei, întinzându-le mâna.

— Sunt colonelul Charles Westin Bezoar, la dispoziţia dumneavoastră, fost membru al baroului statului Oregon şi comisar republican al districtului Jackson. În prezent am onoarea de a fi procurorul curţii marţiale a Armatei Americane de Eliberare.

Gordon îşi arcui o sprânceană, ignorând mâna întinsă.

— De la Colaps încoace au existat o grămadă de armate. Din care spuneaţi că faceţi parte?

Bezoar zâmbi şi-şi lăsă mâna în jos cu nepăsare.

— Îmi dau seama că alţii ne atribuie alte nume. Să amânăm deocamdată discuţia asta şi să spunem doar că

sunt aghiotantul generalului Volsci Macklin, care vă este gazdă. Generalul ni se va alătura în curând. Între timp, pot să vă ofer nişte whisky din malţ fabricat în ţinutul nostru deluros? Ridică o carafă din sticlă şlefuită de bufetul sculptat, din lemn de stejar. Indiferent ce-aţi fi auzit despre viaţa dură de-aici, cred că veţi constata că am rafinat cel puţin câteva dintre vechile meşteşuguri.

Gordon clătină din cap. Johnny privea un punct de deasupra creştetului holnistului. Bezoar ridică din umeri.

— Nu? Păcat. Poate cu o altă ocazie. Sper că nu vă deranjează dacă eu mă delectez. Bezoar îşi umplu un pahar cu alcool maroniu şi le arătă două scaune de lângă foc. Vă rog, domnilor, probabil că sunteţi încă extenuaţi după drum. Instalaţi-vă confortabil. Aş vrea să aflu o mulţime de lucruri.

De exemplu, domnule inspector, cum *merg* lucrurile în statele din est, dincolo de munţi şi de pustiuri?

Gordon nici măcar nu clipi în timp ce se aşeza. „Armata de Eliberare” avea aşadar un serviciu de spionaj. Nu era de mirare că Bezoar ştia cine erau… sau cel puţin cine credeau locuitorii Oregonului de Nord că era Gordon.

— Situaţia e foarte asemănătoare cu aceea din vest, domnule Bezoar. Oamenii se străduiesc să supravieţuiască şi reconstruiesc acolo unde e cu putinţă.

Gordon se străduia să recreeze, în minte, priveliştea din visele sale – fantezia despre St. Paul, Odessa şi Green Bay – imaginea unor oraşe vii, conducând o naţiune curajoasă, reînviată, nu oraşele fantomă, măturate de vânturi, pe care şi le reamintea, jefuite de bandele supravieţuitorilor zdrenţăroşi.

Vorbea despre oraşele pe care le visase. Avea vocea aspră.

— În unele locuri, cetăţenii au fost mai norocoşi decât în altele. Au recuperat multe şi speră că descendenţii lor vor recupera şi mai mult. În alte zone, refacerea a fost… întârziată. O parte dintre cei care aproape că ne-au distrus naţiunea cu o generaţie în urmă continuă să provoace pagube, să-i jefuiască şi să-i hărţuiască pe curierii noştri şi

să-ntrerupă comunicaţiile. Şi, fiindcă tot a venit vorba, continuă Gordon cu răceală, nu pot să mai amân, trebuie să-ntreb ce-aţi făcut cu corespondenţa furată de oamenii dumneavoastră de la Statele Unite.

Bezoar îşi puse o pereche de ochelari cu ramă metalică şi ridică un dosar gros de pe masa de alături.

— Vorbiţi despre aceste scrisori? Desfăcu pachetul. Zeci de hârtii cenuşii, cu o tentă gălbuie, împrăştiară un foşnet de frunze uscate. Vedeţi? Nici măcar nu mă ostenesc să neg. Cred că trebuie să fim deschişi şi sinceri unii faţă de alţii dacă vrem să iasă ceva din discuţia asta. Da, o patrulă de cercetaşi a dat într-adevăr în ruinele oraşului Eugene peste un cal de povară – al dumneavoastră, presupun – în ai cărui coburi se găsea această încărcătură stranie. Ironia este că, după cum cred eu, tocmai în momentul când soldaţii noştri luau mostrele aici de faţă, dumneavoastră omoraţi doi camarazi de-ai lor într-o altă parte a oraşului.

Bezoar ridică o mână înainte de a putea Gordon să riposteze.

— Nu vă temeţi de represalii. Filosofia noastră holnistă nu crede în aşa ceva. Aţi înfrânt doi survivalişti în luptă dreaptă. De aceea vă privim ca pe-un egal. De ce credeţi că, după capturare, aţi fost trataţi aşa cum merită bărbaţii şi nu castraţi ca sclavii sau ca batalii?

Bezoar le adresă un zâmbet amabil, dar Gordon fierbea în sinea lui. În primăvara trecută, la Eugene, văzuse cum holniştii maltrataseră trupurile inofensivilor culegători de vechituri cărora le seceraseră vieţile. Îşi aduse aminte de mama tânărului Mark Aage, care salvase atât viaţa lui, cât şi pe a fiului ei, cu un gest eroic. Bezoar vorbea serios, fără îndoială, însă pentru Gordon logica lui era greţoasă şi de o ironie feroce.

Survivalistul chel îşi desfăcu braţele.

— Recunoaştem că v-am luat corespondenţa, domnule inspector. Ne putem reduce vinovăţia invocând ignoranţa? La urma urmelor, înainte să ajungă aceste scrisori aici, la mine, niciunul dintre noi nu auzise vreodată de Statele Unite Restaurate! Imaginaţi-vă uimirea noastră când am

dat cu ochii de asemenea lucruri… scrisori cărate pe distanţe de mai mulţi kilometri dintr-un oraş într-altul, decizii de numire în funcţie a noilor diriginţi de oficii poştale şi din astea. Săltă în mână un teanc de foi volante, cu aspect oficial. Aceste declaraţii ale *guvernului provizoriu* din St. Paul.

Cuvintele sunau împăciuitor şi păreau rostite cu seriozitate. Dar în tonul vorbitorului era ceva… Ceva pe care Gordon nu reuşea să-l definească, dar care-l deranja.

— Acum ştiţi, sublinie el. Şi totuşi continuaţi. De când aţi invadat nordul, doi dintre curierii noştri poştali au dispărut fără urmă. Domnule *colonel* Bezoar, „Armata” dumneavoastră „Americană de Eliberare” e deja în război cu Statele Unite de mai multe luni. Ceea ce nu se poate *justifica* prin ignoranţă.

Minciunile îi veneau acum cu uşurinţă pe buze. Şi, la urma urmelor, esenţa cuvintelor era adevărată.

Încă din acele câteva săptămâni de după „câştigarea” marelui război de către Statele Unite – când încă mai exista un guvern, iar alimentele şi materialele încă mai erau transportate pe autostrăzi sub pază – problema nu fusese atât inamicul înfrânt, cât haosul din interior.

Grânele putreziseră în silozuri prea pline în vreme ce fermierii fuseseră doborâţi de boli contagioase banale. Vaccinurile existaseră în oraşe, unde foametea secerase o groază de oameni. Mai mulţi oameni muriseră datorită dezmembrării şi a lipsei legilor – a distrugerii reţelei de comerţ şi de ajutor reciproc – decât din cauza bombelor şi a microbilor sau chiar decât ca urmare a crepusculului de trei ani.

Oameni de soiul celui din faţa lui dăduseră atunci lovitura de graţie, anulând toate şansele mai multor milioane dintre semenii lor.

— Poate, poate. Bezoar îşi lăsă capul pe spate, sorbind din alcoolul înţepător. Zâmbi. Pe de altă parte, mulţi s-au pretins adevăraţii moştenitori ai suveranităţii americane. Prin urmare, aceste „State Unite Restaurate” ale dumneavoastră controlează zone întinse şi o populaţie

numeroasă, iar dintre conducătorii lor fac parte câteva fosile care-şi cumpărau cândva alegătorii cu bani gheaţă şi cu zâmbete televizate, înseamnă că *asta* e adevărata Americă?

Pentru o clipă, figura lui calmă, rezonabilă, păru să se spargă în bucăţi, iar Gordon zări fanaticul de dedesubt, neschimbat de-a lungul anilor sau poate din ce în ce mai înverşunat pe măsura scurgerii timpului. Auzise acelaşi ton… cu mult timp în urmă, în discursurile radio difuzate ale lui Nathan Holn – înainte ca „sfântul” survivalist să fie spânzurat – şi, de atunci, în vocile adepţilor lui.

Era aceeaşi filosofie solipsistă, aceeaşi promovare a ego-ului care dezlănţuise turbarea nazistă şi pe cea stalinistă. Hegel, Horbinger, Holn – rădăcinile erau identice. Adevăruri *deduse,* infatuare şi certitudine, niciodată verificate în lumina realităţii.

În America de Nord, holismul fusese o atitudine extremistă demenţială, într-o epocă altminteri de o grandoare fără egal, un atavism al egocentrismului din anii optzeci. Însă o altă versiune a aceleiaşi concepţii malefice, „Misticismul Slav”, pusese realmente mâna pe putere în emisfera opusă. O nebunie care sfârşise prin a arunca planeta în Războiul de la Sfârşitul Lumii.

Gordon zâmbi cu o severitate sumbră.

— Cine mai poate spune, după atâţia ani, ce e legitim şi ce nu? Dar un singur lucru e sigur, Bezoar, şi anume că „adevăratul spirit al Americii” pare să fi devenit pasiunea pentru vânarea holniştilor. Cultul puterii adoptat de voi e detestat, nu numai în Statele Unite Restaurate, ci aproape în toate locurile prin care-am călătorit. Satele sunt gata să-şi dea uitării duşmăniile vechi şi să-şi unească forţele imediat ce se zvoneşte c-a apărut una dintre bandele voastre. Orice bărbat prins în uniformă de camuflaj e spânzurat pe loc.

În clipa aceea ştiu că dăduse o lovitură. Nările ofiţerului cu inele în urechi fremătară.

— Pentru dumneavoastră sunt *colonelul* Bezoar, vă rog. Şi aş pune pariu, domnule inspector, că există anumite

zone unde acest lucru nu e adevărat. Poate Florida? Şi Alaska?

Gordon ridică din umeri. Despre ambele state nu mai auzise nimeni nimic, încă din ziua care îi urmase căderii primei bombe. Mai fuseseră şi alte locuri, ca sudul Oregonului, unde miliţia nu îndrăznise să pătrundă nici măcar când se afla în deplinătatea forţelor sale.

Bezoar se ridică şi se apropie de un raft cu cărţi. Scoase dintre ele un volum gros.

— De fapt, l-aţi *citit* vreodată pe Nathan Holn? întrebă el, cu voce din nou amabilă.

Gordon clătină din cap.

— Dar, domnule! protestă Bezoar. Cum vă puteţi cunoaşte duşmanul fără să ştiţi ce gândeşte? Vă rog să luaţi acest exemplar din *Imperiul Pierdut...* Biografia marelui om care a fost Aaron Burr, scrisă[18] chiar de Holn. S-ar putea să vă schimbe convingerile.

Să ştiţi, domnule Krantz, că, după părerea mea sinceră, sunteţi genul de om care poate deveni holnist. Cei puternici nu au adesea nevoie decât să li se deschidă ochii ca să vadă c-au fost induşi în eroare de propaganda celor slabi, că *lumea* ar fi putut fi a lor, că pentru asta n-ar fi trebuit decât să-ntindă mâinile şi s-o ia.

Gordon renunţă la răspunsul care-i venise iniţial în minte şi acceptă în schimb cartea oferită. Probabil că nu era înţelept să meargă prea departe cu provocările la adresa celuilalt. La urma urmelor, un singur cuvânt de-al acestuia ar fi fost de-ajuns ca să-i ucidă pe ambii reprezentanţi ai nordului.

— Perfect. S-ar putea să mă ajute să-mi omor timpul până când veţi face pregătirile pentru transportul nostru înapoi, în Willamette, spuse, cu un calm desăvârşit.

— Da, îşi aduse Johnny Stevens contribuţia, vorbind pentru prima oară. Şi, dacă tot discutăm despre asta, ce părere aveţi despre achitarea taxelor poştale suplimentare pentru livrarea corespondenţei furate, pe care-o vom lua

[18] Politician american (1756–1836), al treilea vicepreşedinte al SUA în perioada 1801–1804.

cu noi?

Bezoar îi adresă lui Johnny un zâmbet la fel de glacial precum acela care fluturase pe buzele tânărului, dar, înainte de a apuca să-i răspundă, auziră paşi pe veranda de lemn a fostului canton forestier. Uşa se deschise şi intrară trei bărbaţi bărboşi, purtând tradiţionalele uniforme verzi cu negru.

Unul dintre ei, cel mai scund, dar având de departe cea mai impozantă figură, avea lobul urechii împodobit cu un singur inel. Dar pe acesta străluceau, inserate, pietre preţioase mari.

— Domnilor, spuse Bezoar, ridicându-se în picioare. Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe generalul de brigadă Macklin, din Armata de Rezervă a Statelor Unite, unificatorul clanurilor holniste din Oregon şi comandantul Forţelor Americane de Eliberare.

Gordon se ridică stupefiat. În primul moment, nu reuşi decât să se holbeze. Generalul şi cei doi adjutanţi ai săi se numărau printre cele mai stranii fiinţe umane pe care le văzuse vreodată.

Bărbile şi inelele din urechile lor n-aveau nimic neobişnuit… după cum nu erau neobişnuite nici micile şiraguri de „trofee” zbârcite pe care le purtau în chip de decoraţii ceremoniale. Dar toţi trei erau plini de *cicatrice* nefireşti, pe toate suprafeţele gâtului şi ale braţelor lăsate la vedere de uniformă. Iar sub acele urme palide ale unor intervenţii chirurgicale foarte vechi, muşchii şi tendoanele păreau să se reliefeze şi să se înnoade în mod bizar.

Era straniu şi totuşi lui Gordon îi trecu prin minte că era posibil să mai fi văzut ceva asemănător, cândva, în trecut. Dar nu reuşea să-şi amintească unde şi când.

Oare avuseseră de suferit din cauza uneia dintre epidemiile de după război? Poate fusese oreionul? Sau vreun soi de hipertrofie tiroidiană?

Pe urmă îl recunoscu brusc pe cel mai voinic dintre adjutanţi, dându-şi seama că era chiar invadatorul urât ca un porc care-l doborâse cu atâta uşurinţă în noaptea atacului de pe malul râului Coquille, trântindu-l la pământ

cu forţa de taur a unui singur pumn, înainte de a fi avut timp să schiţeze cea mai mică mişcare.

Niciunul dintre cei trei nu făcea parte din noua generaţie de survivalişti feudali, tinerei duri, recrutaţi din tot sudul Oregonului. Ca şi Bezoar, noii veniţi erau evident destul de vârstnici ca să fi fost adulţi în momentul Războiului de la Sfârşitul Lumii. Însă nu păreau afectaţi de trecerea timpului. Mişcările generalului Macklin erau tot atât de iuţi ca ale unei feline şi, privindu-le, te simţeai intimidat. Şi nu-şi irosi timpul cu amabilităţi. Cu o zvâcnire a capului şi cu o privire aruncată spre Johnny, îi dădu lui Bezoar de înţeles ce dorea.

— Ah, da. Domnule Stevens, vreţi să-i însoţiţi pe aceşti domni, care vă vor conduce înapoi, în, ăă, locuinţă. Domnul general vrea să discute cu superiorul dumneavoastră între patru ochi.

Johnny se uită la Gordon. Era evident că nu aştepta decât un cuvânt de-al lui ca să se-mpotrivească.

În sinea sa, Gordon se cutremură sub povara expresiei din ochii tânărului. Un astfel de devotament era ceva la care nu se aşteptase niciodată, din partea nimănui.

— Du-te, Johnny, îi spuse. Vin şi eu, ceva mai târziu.

Cei doi adjutanţi masivi îl însoţiră pe tânăr afară din încăpere. După ce se închise uşa şi zgomotul paşilor se pierdu în noapte, Gordon se întoarse să-l înfrunte pe comandantul holniştilor uniţi. În adâncul sufletului său nu exista decât hotărârea de nezdruncinat. Nu avea loc pentru regrete, pentru teamă sau pentru ipocrizie. Dacă era în stare să mintă destul de convingător ca să-i păcălească pe nemernicii ăia, avea s-o facă. Se simţea contopindu-se pe de-a-ntregul cu uniforma de poştaş şi era gata să dea cel mai bun spectacol din viaţa lui.

— Nu te osteni, se răsti Macklin.

Bărbatul cu barbă neagră îşi întinse spre el braţul lung, puternic.

— Un singur cuvânt despre rahatul ăla cu Statele Unite Restaurate şi-ţi îndes uniforma în beregata ta afurisită.

Gordon clipi nedumerit. Se uită la Bezoar, care rânjea.

— Mă tem că n-am fost tocmai sincer, *domnule inspector.*

De data asta, colonelul holnist pronunţase ultimele două cuvinte cu un sarcasm de neconfundat. Se aplecă să deschidă unul dintre sertarele biroului său.

— Când am auzit pentru prima oară vorbindu-se despre existenţa ta, ne-am trimis imediat patrulele, în sens invers, pe traseul tău. Apropo, ai avut dreptate spunând că, în anumite zone, holiştii nu sunt prea populari. Sau cel puţin nu încă. Dintre grupurile trimise, două nu s-au mai întors.

Generalul Macklin pocni din degete.

— N-o lungi, Bezoar. Am multe de rezolvat. Cheamă-l pe neisprăvitul ăla.

Colonelul se grăbi să dea din cap şi trase de un cordon de pe perete, lăsându-l pe Gordon să se-ntrebe ce încercase să găsească în sertar.

— Oricum, una dintre patrulele noastre a reuşit să descopere, în Munţii Cascadelor, o bandă de spirite înrudite cu noi, într-o trecătoare din nordul lacului Crater. A fost o neînţelegere şi mă tem că bieţii localnici au murit aproape până la unul. Dar am reuşit să recrutăm un supravieţuitor…

Se auziră din nou paşi şi perdeaua din mărgele se despică. Blonda zveltă o ţinu astfel, uitându-se cu răceală la un bărbat prăpădit, cu capul bandajat, care intră împleticindu-se. Purta o uniformă de camuflaj peticită şi decolorată, avea un cuţit la centură şi un singur inel minuscul în ureche. Se uita în jos. Nu părea câtuşi de puţin încântat să se afle în acel loc.

— Domnule inspector, aş fi vrut să ţi-l prezint pe cel mai proaspăt recrut al nostru, spuse Bezoar. Dar cred că vă cunoaşteţi.

Gordon clătină din cap, derutat cu desăvârşire. Ce se petrecea acolo? Din câte ştia el, nu-l mai văzuse pe omul ăla niciodată, în toată viaţa lui!

Bezoar îl înghionti pe noul venit, care îşi ridică atunci privirea.

— N-o pot afirma cu certitudine, zise recrutul şovăitor,

uitându-se încordat la Gordon. Ar putea fi el. A fost într-adevăr ceva de foarte scurtă durată, de o… atât de mică importanţă la vremea respectivă…

Gordon se pomeni încleştându-şi brusc pumnii. *Vocea aia.*

— *Tu* eşti, nemernicule!

Pălăria de muntean şugubăţ dispăruse, dar Gordon îi recunoscu favoriţii cărunţi, tenul gălbejit. Roger Septien părea să-şi fi pierdut o mare parte a seninătăţii de care dăduse dovadă când îl zărise pentru ultima oară, pe coasta acoperită de vegetaţie uscată a unui munte, ajutându-şi prietenii să care mai tot ce avea Gordon pe lume şi adresându-i-se cu veselie şi sarcasm în timp ce-l lăsa pradă unei morţi aproape sigure.

Bezoar dădu din cap, satisfăcut.

— Poţi să pleci, soldat Septien. Cred că ofiţerul tău ţi-a găsit o îndatorire convenabilă pentru noaptea asta.

Fostul tâlhar, cândva agent de bursă, schiţă un salut mut, lipsit de vlagă. Nu mai aruncă nici măcar o singură privire spre Gordon şi plecă fără să mai scoată nicio vorbă.

Gordon îşi dădu seama că greşise reacţionând cu atâta promptitudine. Ar fi trebuit să-l ignore pe individ, pretinzând că nu-l recunoştea.

Pe de altă parte, oare asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile? Macklin păruse deja atât de sigur…

— Continuă, îi spuse generalul aghiotantului său.

Bezoar întinse din nou mâna în direcţia sertarului şi de data asta scoase un carnet negru, mic şi zdrenţuit. Îl întinse către Gordon.

— Îl recunoşti? Pe el e scris numele tău.

El strânse uluit din pleoape. Bineînţeles că era jurnalul lui, furat – laolaltă cu tot restul lucrurilor sale – de Septien şi de ceilalţi tâlhari cu numai câteva ore înainte de a fi dat peste furgoneta poştală ruginită şi de a o porni pe calea noii sale cariere.

La vremea respectivă îi jelise pierderea, fiindcă jurnalul îi descria călătoriile în detaliu, încă de când plecase din Minnesota, cu şaptesprezece ani în urmă… conţinea tot

ce constatase studiind cu atenţie viaţa Americii de după holocaust.

Însă, în clipa aceea, carnetul subţire era ultimul lucru de pe Pământ pe care şi-ar fi dorit să-l vadă. Se aşeză cu greutate, dintr-odată istovit şi cu desăvârşire conştient de modul în care se jucaseră cu el demonii iadului. Minciuna îl ajunsese în final din urmă.

În toate paginile micului jurnal nu exista nici măcar un singur cuvânt despre poştaşi, despre reconstrucţie sau despre „Statele Unite Restaurate”.

Nu conţineau nimic altceva decât adevărul.

Treisprezece

Imperiul Pierdut
de NATHAN HOLN

Astăzi, când ne apropiem de sfârşitul secolului al douăzecilea, se spune că marile bătălii ale acestui timp se dau între aşa-numita Stângă şi aşa-numita Dreaptă – aceşti coloşi ai unui spectru politic artificial, fictiv. Foarte puţini oameni par să fie conştienţi de faptul că aceşti aşa-zişi oponenţi reprezintă, în realitate, două feţe ale aceleiaşi fiare bolnave. Orbirea este un fenomen răspândit pe scară largă, care împiedică milioane de oameni să vadă că sunt prostiţi de această născocire.

Dar n-a fost întotdeauna aşa. Nici nu va fi întotdeauna.

În alte broşuri, am vorbit despre alte tipuri de sisteme – despre onoarea din Japonia Medievală, despre sălbaticii şi glorioşii indieni americani şi despre strălucirea Europei dintr-o epocă numită de savanţii efeminaţi ai zilelor noastre „evul mediu întunecat”.

Istoria ne spune un singur lucru, ni-l repetă iarăşi şi iarăşi. În decursul tuturor erelor, unii au poruncit şi alţii li s-au supus. E un şablon al loialităţii şi al puterii, ambele fiind, deopotrivă, demne de respect şi fireşti. Feudalismul a fost întotdeauna calea urmată de noi, ca specie, încă din vremurile când ne adunam în hoarde ca să căutăm hrană şi strigam cuvinte sfidătoare de pe un vârf de deal pe altul.

Acesta este şi acesta a fost modul nostru de viaţă întotdeauna, până în momentul pervertirii speciei, când cei slabi i-au subminat pe cei puternici.

Aduceţi-vă aminte cum stăteau lucrurile în secolul al nouăsprezecelea, în zorii Americii. Atunci s-a ivit, clar, ocazia perfectă de a inversa tendinţele

bolnăvicioase ale aşa-zisului „iluminism”. Obţinând victoria în Războiul de Independenţă, soldaţii eliminaseră de pe cea mai mare parte a continentului decadenţa englezească. Graniţele erau deschise şi un spirit brut al individualismului guverna, mai presus de orice, naţiunea nou-născută.

Aaron Burr ştia asta când a plecat să ia în stăpânire teritoriile din vestul celor treisprezece colonii iniţiale. Visul lui era cel care însufleţeşte orice bărbat cu porniri fireşti: să domine, să cucerească, să câştige un *imperiu!*

Ce ar fi devenit lumea dacă reuşea? Oare ar fi putut împiedica apariţia acestor avortoni, a acestor obscenităţi gemene, socialismul şi capitalismul?

Cine poate spune? Eu vă spun, însă, care este convingerea mea. Sunt convins că Era Grandorii ne-a fost atunci la-ndemână, că a fost gata să ia fiinţă!

Însă Burr a fost doborât mai înainte de a apuca să facă mai mult decât să pedepsească acea unealtă a trădării numită Alexander Hamilton[19]. Într-o abordare superficială a istoriei, principalul său inamic pare să fi fost Jefferson[20], intrigantul care i-a furat funcţia de preşedinte. Însă, în realitate, conspiraţia a mers mult, mult mai departe.

Benjamin Franklin, acel geniu al răului, a fost sufletul – sufletul maşinaţiunii care a ucis Imperiul înainte de a se naşte. S-a folosit de numeroase unelte, mult prea multe pentru a putea fi înfruntate chiar şi de un bărbat atât de puternic ca Burr.

Iar cea mai importantă dintre acestea a fost *Ordinul Cincinnatus…*

Gordon trânti cartea cu faţa în jos pe pământ, lângă

---

[19] Politician american (1755 sau 1757–1804), specialist în domeniul finanţelor, fondator al Partidului Federalist din Statele Unite.

[20] Thomas Jefferson (1743–1826), al doilea vicepreşedinte şi al treilea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1801–1809), autorul Declaraţiei de Independenţă (1776).

rogojina pe care stătea. Cum putea cineva să citească asemenea mizerii şi, cu atât mai mult, să le publice?

Era încă destulă lumină ca să desluşească literele după masa de seară, iar soarele se ivise pentru prima oară, după zile întregi. Cu toate acestea, simţea fiori reci urcându-i şi coborându-i pe şira spinării în timp ce în cap îi răsunau ecourile dialecticii demente.

Benjamin Franklin, acel geniu al răului…

Nathan Holn îşi prezenta într-adevăr cu multă convingere părerea că „sărmanul Richard” fusese cu mult mai mult decât un tipograf filosof inteligent, care jucase rolul împăciuitorului experimentelor ştiinţifice cu prostituţia. Dacă fie şi o mică parte dintre citatele menţionate de Holn erau corecte, Franklin *se aflase* într-adevăr în centrul unor evenimente neobişnuite. După Războiul de Independenţă se petrecuse ceva straniu, ceva care le pusese beţe în roate oamenilor din soiul lui Aaron Burr, conducând la apariţia naţiunii, aşa cum o cunoscuse Gordon.

Dar, mai presus de asta, Gordon se simţea impresionat mai ales de magnitudinea nebuniei lui Nathan Holn. Bezoar şi Macklin trebuiau să fie ţicniţi de-a binelea ca să-şi închipuie că un asemenea delir l-ar fi putut converti, transformându-l într-un susţinător al planurilor lor!

De fapt, cartea avea exact efectul contrar. Dacă exact acolo, în Agness, ar fi erupt un vulcan, s-ar fi simţit mulţumit ştiind că acel cuib de vipere avea să se ducă naibii odată cu el.

Undeva, nu prea departe, plângea un copil. Gordon îşi ridică privirea, dar abia reuşi să desluşească nişte siluete zdrenţăroase mişcându-se de cealaltă parte a unui pâlc de anini. În noaptea aceea fuseseră aduşi alţi captivi. Gemeau şi se îngrămădeau unii într-alţii în preajma micului foc pe care li se îngăduise să-l aprindă, nefiind consideraţi destul de importanţi ca să merite drept adăpost măcar un ţarc acoperit.

Johnny şi Gordon ar fi putut să li se alăture în curând acelor sclavi nefericiţi, dacă Macklin nu primea răspunsul

dorit. „Generalul” începea să-şi piardă răbdarea. La urma urmelor, din punctul lui de vedere, oferta pe care i-o făcuse lui Gordon părea, probabil, extrem de rezonabilă.

Lui Gordon îi mai rămăsese puţin timp în care să se hotărască. Ofensiva holniştilor urma să reînceapă imediat după dezgheţ, cu sau fără disputata lui colaborare.

Nu i se părea că ar fi avut de ales.

Amintirea Denei îi reveni, neinvitată, în minte. Se pomeni simţindu-i lipsa, întrebându-se dacă mai era încă în viaţă, dorindu-şi s-o fi putut atinge, să fie alături de ea… cu întrebările ei sâcâitoare şi cu tot restul.

Însă fireşte că, în momentul acela, era probabil prea târziu ca să mai oprească planul nebunesc pus la cale de ea şi de adeptele ei, oricare ar fi fost acela. Se întrebă, cu toată sinceritatea, de ce nu se împăunase încă Macklin în faţa lui, vorbindu-i de un nou dezastru abătut asupra ghinionistei armate din Willamette.

Probabil că nu e decât o chestiune de timp, se gândi, posomorât.

Johnny termină de spălat periuţa de dinţi tocită care reprezenta singura lor posesiune comună. Se aşeză alături de Gordon şi luă biografia lui Burr. Citi o vreme, apoi îşi ridică privirea, evident nedumerit.

— Gordon, judecând după standardele dinainte de război, şcoala noastră din Cottage Grove nu era cine ştie ce, dar bunicul obişnuia să-mi dea multe de citit şi stătea foarte mult de vorbă cu mine despre istorie şi despre alte lucruri. Până şi eu îmi dau seama că acest Holn a inventat jumătate din tot rahatul scris aici.

Cum a reuşit să publice o asemenea carte?

Şi cum au putut unii să creadă tot ce-au citit în ea?

Gordon ridică din umeri.

— I se spunea tehnica „minciunii gogonate”, Johnny. Nu trebuie decât să *laşi impresia* că ştii foarte bine despre ce vorbeşti, ca şi cum ai cita fapte reale. Şi să vorbeşti foarte repede. Să le dai minciunilor tale forma unei teorii a conspiraţiei şi să-ţi repeţi la nesfârşit afirmaţiile. Cei care-şi doresc o scuză pentru ură sau pentru învinovăţirea

altora – cei cu un ego cât toate zilele, dar plin de slăbiciuni – se reped la o explicaţie simplă şi clară a modului în care merg lucrurile în lume. Astfel de oameni nu verifică niciodată faptele.

Hitler a reuşit cu brio. Ca şi Misiticii din Leningrad. Holn n-a fost decât un alt maestru al minciunii gogonate.

Dar tu? se întrebă Gordon. El, inventatorul legendei „Statelor Unite Restaurate” şi unul dintre colaboratorii la festa cu Cyclops, avea oare dreptul s-arunce cu pietre?

Johnny mai citi câteva minute. Pe urmă bătu din nou cu degetul în carte.

— Dar acest Cincinnatus cine era? Tot o invenţie de-a lui Holn?

Gordon se întinse pe rogojină, cu faţa în sus. Închise ochii.

— Nu. Dacă amintirile mele sunt corecte, a fost un mare general din Roma antică, de pe vremea republicii. Legenda spune că într-o bună zi s-a săturat de lupte şi s-a retras din armată ca să-şi lucreze pământul în pace. La un moment dat, au venit la el soli din cetate. Oştirile Romei erau în degringoladă; comandanţii îşi dovediseră incompetenţa. Dezastrul părea inevitabil. Mesagerii au sosit la Cincinnatus – l-au găsit la coarnele plugului – şi l-au implorat să ia comanda în bătălia decisivă.

— Şi ce răspuns le-a dat Cincinnatus tipilor din Roma?

— Oh, păi, căscă Gordon, a fost de acord. Fără prea multă tragere de inimă. I-a regrupat pe romani, i-a bătut pe invadatori şi i-a gonit până-n cetatea lor. A obţinut o mare victorie.

— Pariez că l-au făcut rege sau cam aşa ceva, îşi dădu Johnny cu părerea.

Gordon clătină din cap.

— Oştenii au vrut. A vrut şi poporul… Dar el le-a spus să plimbe ursul. S-a-ntors la moşia lui şi n-a mai plecat de acolo niciodată.

Johnny se scărpină în creştet.

— Dar… de ce-a făcut-o? Nu înţeleg.

Însă Gordon înţelegea. Acum, după ce se gândise la ea,

înţelegea povestea pe de-a-ntregul. Motivele generalului îi fuseseră explicate, nu cu foarte mult timp în urmă, şi n-avea să le mai uite niciodată.

— Gordon?

El nu răspunse. Îşi îndreptă în schimb atenţia către un zgomot slab, din exterior. Uitându-se printre scânduri, văzu un grup de bărbaţi venind pe poteca dinspre râu. O barcă tocmai trăsese la mal.

Johnny părea să nu fi observat încă. Insistă cu întrebările, aşa cum făcea întotdeauna după ce îşi reveniseră de pe urma capturării lor. Ca şi Dena, părea hotărât să profite de orice ocazie ca să-ncerce să-şi îmbunătăţească educaţia.

— Povestea din Roma s-a petrecut cu mult timp înainte de Războiul american de Independenţă, nu-i aşa, Gordon? Ei, şi atunci, ce era cu acest… Ridică din nou cartea… Cu acest *ordin Cincinnatus* despre care vorbeşte Holn?

Gordon privea procesiunea care se apropia de baraca închisoare. Doi sclavi se trudeau să care o targă, păziţi de soldaţi survivalişti în uniforme kaki.

— George Washington a-nfiinţat ordinul Cincinnati imediat după Războiul de Independenţă, răspunse el, absent. Foştii lui ofiţeri erau membri de primul rang…

Tăcu când îl zări pe paznic apropiindu-se şi deschizând uşa. Îi urmăriră amândoi cu privirea pe sclavii care intrară şi-şi aşezară povara pe rogojină. Şi ei, şi escorta se întoarseră cu spatele şi ieşiră fără niciun cuvânt.

— E rănit destul de grav, spuse Johnny, după ce se grăbiseră să-l examineze pe bărbatul culcat. Pansamentul ăsta n-a fost schimbat de mai multe zile.

Începând de când el şi colegii lui din anul doi de facultate fuseseră înrolaţi în miliţie, Gordon văzuse o grămadă de răniţi. Învăţase foarte multe despre modul de stabilire a unui diagnostic aproximativ când fusese în plutonul locotenentului Van. O singură privire îi spuse că rănile de glonţ ale tipului s-ar fi vindecat în cele din urmă, dacă ar fi fost tratate corect. Însă peste silueta neclintită plutea acum mirosul morţii. Se ridica din membrele sale,

pe care supurau urmele lăsate de tortură.

— Sper că i-a minţit, murmură Johnny, trudindu-se să-l instaleze pe prizonierul muribund cât mai confortabil.

Gordon îl ajută să-l înfăşoare în păturile lor. Se întreba, mirat, de unde apăruse rănitul. Nu arăta a om din Valea Willamette. Şi era evident că, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor din Camas şi Roseburg, fusese bărbierit până de curând. Iar, în ciuda tratamentului care i se aplicase, avea pe el prea multă carne ca să fi fost un sclav.

Se întrerupse brusc, legănându-se pe pulpe ca să se lase mai pe spate. Închise ochii şi îi deschise. Rămase cu ei holbaţi.

— Johnny, ia uită-te. Asta e ceea ce cred eu că este?

Tânărul privi ceea ce i se arătase, apoi trase păturile deoparte ca să vadă mai bine.

— Ei, să fiu al… Gordon, asta pare să fie o uniformă!

Gordon dădu din cap. O uniformă… şi evident una făcută după *război.* Culoarea şi croiala erau total diferite de ceea ce purtau holniştii şi de orice altceva văzuse vreunul dintre ei în Oregon.

Muribundul avea pe un umăr o emblemă brodată pe care Gordon o recunoscu, o mai văzuse cu multă vreme în urmă… un urs grizzly cafeniu mergând cu paşi mari pe o dungă roşie… totul pe fundalul unui câmp auriu.

* * *

Ceva mai târziu, sosi vestea că Gordon era chemat din nou. Obişnuita escortă veni după el, luminându-şi drumul cu o torţă.

— Bărbatul dinăuntru e pe moarte, îi spuse el şefului escortei.

Holnistul taciturn, cu trei inele în ureche, ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta? Vin femeile să se ocupe de el. Acum mişcă. Generalul aşteaptă.

Mergând pe poteca scăldată în lumina lunii, se întâlniră cu cineva care venea din partea opusă. Sclava cu umerii

căzuţi se dădu deoparte şi aşteptă să treacă bărbaţii, uitându-se în jos, la tava cu bandaje rulate şi cu unguente pe care-o ducea. Niciunul dintre paznicii distanţi nu păru s-o remarce.

Însă, în ultima clipă, ea îşi ridică ochii spre Gordon. El o recunoscu pe femeia scundă, cu şuviţe cărunte în părul castaniu, care-i luase uniforma şi i-o cârpise cu vreo câteva zile în urmă. Şi încercă să-i zâmbească în trecere, ceea ce nu păru decât s-o intimideze. Femeia îşi lăsă capul în jos şi se grăbi să dispară-n întuneric.

Întristat, Gordon îşi continuă drumul alături de escortă. Femeia îi aducea aminte de Abby. Unul dintre lucrurile care-l îngrijorau era soarta prietenilor săi din Pine View. Cercetaşii holnişti care-i găsiseră jurnalul ajunseseră foarte aproape de micul cătun prietenos. Nu numai civilizaţia fragilă din Valea Willamette se afla în pericol de moarte…

Ştia că nimeni nu mai era în siguranţă – poate cu excepţia lui George Powhatan, care trăia la adăpost pe vârful muntelui Sugarloaf, ocupându-se de albinele şi de berea lui în timp ce orice altceva mai rămăsese pe lume se mistuia în foc.

— Încep să mă satur de pretextele tale, Krantz, îi spuse generalul, după plecarea gărzilor din fostul canton cu pereţii plini de cărţi.

— Mă pui într-o situaţie dificilă, domnule general. Studiez volumul pe care mi l-a împrumutat domnul colonel Bezoar, încercând să înţeleg…

— Termină cu rahaturile, se poate?

Macklin se apropie până când ajunse cu faţa la o jumătate de metru de a lui Gordon. Chiar şi privit de jos în sus, chipul holnistului, bizar contorsionat, era intimidant.

— Mă pricep la oameni, Krantz. Tu eşti puternic, ai fi un vasal bun. Dar te-au dat peste cap sentimentul vinovăţiei şi alte otrăvuri ale „civilizaţiei”. Într-un asemenea hal încât încep să mă gândesc că, la urma urmelor, s-ar putea să nu-mi fii de niciun folos.

Subînţelesul era explicit. Gordon se strădui să n-arate că

i se înmuiaseră genunchii.

— Poţi să fii baron de Corvallis, Krantz. Un mare lord al noului nostru imperiu. Dacă preferi, poţi să-ţi păstrezi sentimentalismele tale bizare, de modă veche… cu condiţia să fii destul de puternic ca să le impui. Vrei să fii *amabil* cu propriii tăi vasali? Vrei oficii poştale? Putem găsi o întrebuinţare chiar şi pentru invenţia ta cu „Statele Unite Restaurate”. Macklin îi zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii şi duhoarea gurii. De aceea numai eu şi Charlie ştim de micul tău jurnal negru, până când vom valorifica utilitatea ideii. Nu e din cauză că-mi *placi,* trebuie să-nţelegi asta. E fiindcă am avea un mic beneficiu dacă ai coopera. I-ai putea conduce pe tehnicienii din Corvallis mai bine decât oricare dintre băieţii mei. Am putea hotărî chiar şi să păstrăm maşina aia numită Cyclops, dacă-şi scoate banii.

Aşadar holniştii încă nu reuşiseră să afle ce se ascundea în spatele legendei marelui computer. Deşi faptul n-avea mare importanţă. Nu se sinchisiseră niciodată cu adevărat de tehnologie, cu excepţia părţii necesare pentru război. Ştiinţa aducea prea multe beneficii întregii populaţii şi mai cu seamă celor slabi.

Macklin luă vătraiul din faţa căminului şi-l lovi de palma sa stângă.

— Alternativa este, fireşte, să luăm oricum Corvallisul în stăpânire, în primăvara asta. Numai că, dac-o facem în stilul nostru, o să *ardă.* Şi nu vor mai fi oficii poştale pe nicăieri, băiete. Nici maşini deştepte.

Macklin întinse vătraiul, atingând o foaie de hârtie de pe birou. Alături de ea stăteau un toc şi o călimară. Gordon ştia foarte bine ce aştepta holnistul de la el.

Dacă ar fi fost suficient să se declare de acord cu planul, Gordon ar fi făcut-o fără ezitare. Le-ar fi cântat în strună până când i s-ar fi ivit ocazia să evadeze.

Însă Macklin era prea prevăzător. Voia ca Gordon să-i scrie Consiliului din Corvallis, cerându-i să predea mai multe oraşe cheie, ca o dovadă de bună credinţă, înainte de eliberarea lui.

Cât despre titlul său de „baron de Corvallis”, singura

garanţie era cuvântul generalului. Şi Gordon nu considera că Macklin era mai demn de încredere decât el însuşi.

— Poate nu ne crezi destul de puternici ca să-nfrângem jalnica voastră „Armată a Văii Willamette” fără ajutorul tău? râse Macklin.

Şi se întoarse spre uşă.

— Shawn!

Bodyguardul masiv al generalului apăru în încăpere cu atâta iuţeală şi cu mişcări atât de line încât Gordon avu impresia că înăuntru se prelingea o pată. Închise uşa şi se apropie de general, luând poziţia de drepţi.

— O să te fac părtaş la un secret, Krantz. Eu, Shawn şi pisica aia rea care te-a capturat suntem ultimii din categoria noastră.

Macklin îşi continuă destăinuirea.

— A fost o chestie cu adevărat secretă, dar s-ar putea să fi auzit vreun zvon. Experimentele au condus la crearea unor unităţi de luptă speciale, deosebite de orice a mai existat vreodată.

Gordon strânse din pleoape. Totul căpătă brusc sens, nefireasca iuţeală a generalului, filigranul de cicatrice de sub pielea lui şi a celor doi adjutanţi ai săi.

— Augmentaţi!

Macklin dădu din cap.

— Eşti un băiat isteţ. Pentru un puştan care-şi şubrezea mintea învăţând *psihologie* şi *etică,* ai ştiut foarte bine ce merită atenţie şi ce nu.

— Dar toată lumea a crezut că nu erau decât zvonuri! Vrei să spui c-au luat într-adevăr soldaţi şi i-au modificat astfel încât…

Se opri, cu ochii la muşchii ce se înnodau în mod bizar de-a lungul braţelor goale ale lui Shawn. Oricât de incredibilă ar fi părut, povestea trebuia să fi fost adevărată. Nu exista nicio altă explicaţie raţională.

— Ne-au testat pentru prima oară în Kenya. Şi guvernanţilor chiar le-au plăcut rezultatele obţinute de noi în luptă. Dar presupun că n-au fost prea încântaţi de cele petrecute după ce s-a ajuns brusc la încheierea păcii şi ne-

au adus acasă.

Gordon privi cu ochii holbaţi cum îi întindea Macklin vătraiul bodyguardului său, care îl prinse de celălalt capăt – nu în pumnul lui masiv, ci între trei *degete,* unul fiind cel mare. Generalul îl ţinea în acelaşi fel.

Cei doi începură să tragă de vătrai. Macklin continuă să vorbească, fără să răsufle, ca şi cum ar fi făcut vreun efort.

— Experienţele s-au desfăşurat la sfârşitul anilor optzeci şi la începutul anilor nouăzeci. Au fost implicate mai ales Forţele Speciale. Au ales tipi entuziaşti, ca noi. Născuţi pentru aşa ceva, cum spuneau ei.

Vătraiul de oţel nu se clătina şi nu vibra. Rămânând aproape perfect rigid, începu să se lungească.

— O, pe cubanezii ăia i-am făcut bucăţi ca la carte, chicoti Macklin, uitându-se tot timpul la Gordon. Dar armatei nu i-a plăcut cum s-au purtat o parte dintre veterani după ce s-a terminat războiul şi ne-am întors cu toţii acasă. Le era frică de Nathan Holn, înţelegi, chiar şi pe vremea aia. Îi atrăgea pe cei puternici, iar ei ştiau asta. Programul de augmentare a fost întrerupt.

Partea din mijloc a vătraiului deveni de un roşu mat. Era o dată şi jumătate mai lung decât la început, când prinse să se subţieze şi să se sfâşie ca o caramelă trasă de capete. Gordon aruncă o privire grăbită spre Charles Bezoar, aflat dincolo de cei doi augmentaţi. Colonelul holnist îşi lingea nervos buzele, cu un aer nefericit. Gordon ar fi putut spune la ce se gândea.

El unul nu putea spera să dobândească vreodată o asemenea putere. Savanţii şi spitalele în care se desfăşurase experimentul nu mai existau de multă vreme. Propria sa religie îi spunea lui Bezoar că bărbaţii aceia trebuiau să-i fie stăpâni.

Cele două părţi ale vătraiului sfâşiat se despărţiră cu un zgomot sonor, radiindu-şi până la o oarecare distanţă căldura generată prin fricţiune. Cei doi soldaţi augmentaţi nici măcar nu se clintiseră.

— Asta-i tot, Shawn.

Macklin azvârli bucăţile de vătrai în foc în timp ce

adjutantul său se răsucea sprinten pe călcâie şi părăsea încăperea. Generalul îl măsură pe Gordon cu o privire vicleană.

— Te mai îndoieşti că în mai vom fi în Corvallis? Cu sau fără tine? Oricare dintre băieţii *neaugmentaţi* din armata mea face cât douăzeci dintre fermierii tăi împleticiţi sau dintre soldăţoaicele tale caraghioase.

Gordon îşi ridică imediat ochii, însă celălalt continuă pur şi simplu să vorbească.

— Dar chiar dacă forţele n-ar fi atât de disproporţionate, tot n-aţi avea nicio şansă. Crezi că noi, cei câţiva augmentaţi, nu ne-am putea strecura în oricare dintre punctele voastre întărite, ca să le facem una cu pământul? Putem distruge baricadele voastre stupide cu mâinile goale. Nu te îndoi de asta nici măcar o singură clipă.

Împinse foaia de hârtie şi rostogoli tocul către Gordon.

El se holbă la foaia îngălbenită. Ce importanţă mai avea? În mijlocul tuturor acelor revelaţii, simţi că ştia cum stăteau lucrurile. Se uită în ochii lui Macklin.

— Sunt impresionat. Sincer. Demonstraţia a fost convingătoare. Dar, spune-mi, domnule general, dacă sunteţi atât de buni, de ce nu vă aflaţi în clipa asta în Roseburg?

În timp ce lui Macklin i se împurpura faţa, Gordon îi zâmbi uşor.

— Şi, fiindcă tot am deschis vorba, cine vă alungă de pe propriul domeniu? Ar fi trebuit să deduc mai demult de ce purtaţi războiul ăsta cu atâta înverşunare şi cu atâta grabă. De ce-şi iau oamenii voştri toţi sclavii şi toate bunurile şi pleacă spre nord, în masă. Istoria ne spune că, pe vremuri, toate invaziile barbare au început astfel, ca piesele de domino căzute una peste alta. Spune-mi, domnule general. Cine vă trage şuturi în fund cu-atâta violenţă încât trebuie să plecaţi din Rogue?

Pe chipul lui Macklin era furtună. Mâinile noduroase i se strânseră în pumnii albiţi. Gordon se aştepta să plătească în orice clipă preţul suprem pentru izbucnirea care-i oferise o satisfacţie atât de profundă.

Controlându-se cu mare greutate, Macklin nu-l scăpa din ochi.

— Scoate-l de-aici! se răsti la Bezoar.

Gordon ridică din umeri şi-i întoarse spatele augmentatului care clocotea de furie.

— Şi când te-ntorci, Bezoar, vreau să cercetez povestea asta! Vreau să ştiu cui nu-i pasă de securitate!

Vocea lui Macklin îl urmări pe şeful spionajului său pe treptele din afara uşii, de unde acestuia şi prizonierului li se alăturară paznicii.

Iar mâna de pe cotul lui Gordon îi tremură pe tot drumul până la închisoare.

— Cine l-a adus pe ăsta aici? zbieră colonelul holnist când îl zări pe prizonierul muribund pe rogojină, între Johnny şi femeia cu pupilele dilatate de spaimă.

Un paznic clipi nedumerit.

— Cred că Isterman. Tocmai s-a întors de pe frontul de la râul Salmon…

…frontul de la râul Salmon… Gordon recunoscu numele unui curs de apă din nordul Californiei.

— Gura! aproape că urlă Bezoar.

Dar Gordon îşi primise confirmarea. Războiul nu se reducea la ceea ce ştiuseră ei până în seara aceea.

— Luaţi-l de-aici! Şi aduceţi-l imediat pe Isterman în casa mare!

Paznicii se grăbiră să treacă la fapte.

— Hei, umblaţi mai uşor cu el! strigă Johnny când îl înşfăcară pe bărbatul inconştient ca pe-un sac de cartofi.

Bezoar îl fulgeră cu privirea. Colonelul holnist îşi revărsă furia repezindu-şi piciorul spre sclavă, dar ea avea instincte bine şlefuite. Ieşi pe uşă înainte de a fi atinsă.

— Pe mâine, îi spuse Bezoar lui Gordon. Cred c-ai face bine să te răzgândeşti între timp în privinţa scrisorii către Corvallis. În seara asta nu te-ai purtat cu înţelepciune.

Gordon îl privi cu indiferenţă, ca şi cum abia dacă ar fi meritat să i se acorde atenţie.

— Ce e între mine şi general nu te priveşte, răspunse

apoi. Numai egalii au dreptul să se-ameninţe reciproc sau să se provoace.

Citatul din Nathan Holn îl făcu pe Bezoar să dea înapoi clătinându-se, de parcă ar fi fost lovit. Se holbă la Gordon, care se aşeză pe rogojină şi-şi împreună mâinile la ceafă, ignorându-l.

Abia după plecarea fostului avocat, când în baraca întunecoasă se aşternuse din nou liniştea, se ridică Gordon, apropiindu-se grăbit de Johnny.

— Soldatul cu urs pe emblemă a scos vreo vorbă?

Tânărul clătină din cap.

— Nu şi-a recăpătat deloc cunoştinţa, Gordon.

— Dar femeia? Ea a spus ceva?

Johnny se uită în dreapta şi-n stânga. Ceilalţi prizonieri erau în colţurile lor, cu feţele la perete, aşa cum stăteau de săptămâni.

— Niciun cuvânt. Dar mi-a strecurat asta.

Gordon luă plicul zdrenţuit. Recunoscu hârtiile imediat ce le scoase.

Era scrisoarea Denei, cea pe care o primise de la George Powhatan, pe muntele Sugarloaf. Probabil că fusese în buzunarul pantalonilor lui când îi luase femeia hainele la spălat. Iar ea o păstrase.

Nu era de mirare că Macklin şi Bezoar nu vorbiseră despre scrisoare niciodată!

Gordon era hotărât să n-o lase s-ajungă vreodată în mâinile generalului. Oricât de nebune ar fi fost Dena şi prietenele ei, meritau să li se dea o şansă. Dădu să rupă hârtiile, cu gândul să mănânce apoi bucăţile, dar Johnny întinse mâna să-l oprească.

— Nu, Gordon! A scris ceva pe ultima pagină.

— Cine? Cine a scris…?

Gordon răsuci hârtiile în lumina slabă a lunii, pătrunsă printre scânduri. Într-un târziu, descoperi literele mari, de tipar, mâzgălite stângaci cu creionul, într-un contrast izbitor cu scrisul caligrafic al Denei, sub care erau aşternute:

e adevărat?
în nord femeile sunt atât de libere?
există bărbaţi şi buni şi puternici?
ea o să moară pentru tine?

Gordon rămase vreme îndelungată cu ochii la cuvintele simple, triste. Fantomele personale îl urmau peste tot, în ciuda nou descoperitei sale resemnări. Spusele lui George Powhatan despre motivele Denei continuau să-l frământe.

Lucrurile Măreţe nu se lăsau abandonate.

Mâncă scrisoarea pe îndelete. Nu-i îngădui lui Johnny să-mpartă cu el acea masă bizară, dar făcu din fiecare bucată o penitenţă şi o împărtăşanie.

O oră mai târziu, afară se stârni agitaţia – era un soi de ceremonie. În partea opusă a spaţiului deschis, unde se afla vechiul magazin universal din Agness, mărşăluia o coloană dublă de holnişti, în ritmul lent al unor bătăi de tobă estompate. În mijlocul lor mergea un bărbat înalt, blond. Gordon îl recunoscu drept unul dintre soldaţii în uniformă de camuflaj care-l aruncaseră mai devreme în închisoarea lor pe prizonierul muribund.

— Trebuie să fie Isterman, comentă Johnny, fascinat. Asta o să-l înveţe minte, n-o să se mai întoarcă din misiune fără să trimită mai întâi un raport la G-2[21].

Gordon luă notă că Johnny se uitase probabil la prea multe dintre filmele vechi despre al Doilea Război Mondial păstrate în videoteca din Corvallis.

Iar în coada escortei îl recunoscu pe Roger Septien. Îşi dădu seama, chiar şi pe întuneric, că fostul tâlhar de pe potecile munţilor tremura, abia reuşind să-şi ţină puşca.

Şi în vocea de avocat pledant a lui Charles Bezoar se simţea nervozitatea când citi acuzaţiile. Isterman stătea cu spatele la un copac gros, cu chipul impasibil. Lanţul de trofee îi atârna de-a curmezişul pieptului ca o bandulieră… ca o eşarfă din medalii macabre.

Bezoar se trase deoparte când generalul Macklin înaintă

[21] Ofiţerul de stat major care răspunde de spionaj.

către condamnat, intenţionând să-i vorbească. Strânse mâna lui Isterman şi-l sărută pe amândoi obrajii, apoi trecu lângă aghiotantul său ca să privească ultima parte a ceremoniei. Un sergent cu două inele în ureche dădu câteva ordine scurte, răstite. Soldaţii din plutonul de execuţie îngenunchează, îşi înălţară puştile şi traseră simultan.

Cu excepţia lui Roger Septien. Care căzu leşinat.

Ofiţerul holnist înalt şi blond zăcea acum la rădăcina copacului, îndoit de mijloc, într-o baltă de sânge. Gordon se gândi la muribundul cu care-şi împărţiseră închisoarea pentru atât de scurt timp şi care le dezvăluise atât de multe fără să-şi fi deschis nici măcar ochii.

— Dormi în pace, şopti. Ai luat cu tine încă unul de-al lor. Şi noi, ceilalţi, ar trebui să ne descurcăm la fel de bine.

Paisprezece

În noaptea aceea, Gordon visă că-l privea pe Benjamin Franklin jucând şah cu o sobă de fier pătrăţoasă.

— Problema ţine de echilibru, îi spunea încărunţitul om de stat şi de ştiinţă invenţiei sale, studiind tabla de joc şi ignorându-l pe Gordon. M-am gândit ceva vreme la asta. Cum putem crea un sistem care să-ncurajeze oamenii să se străduiască şi să exceleze, stimulându-le, în acelaşi timp, şi compasiunea pentru cei slabi, şi dorinţa de a elimina demenţii şi tiranii?

Flăcările pâlpâiau în spatele grilajului încins al sobei, ca nişte şiraguri de lumini jucăuşe. Rostiră cuvinte mai degrabă văzute decât auzite, întrebând:

— *... Cine-o să-şi asume răspunderea...?*

Franklin mută calul alb.

— Bună întrebare, comentă el, lăsându-se pe spătarul scaunului. O întrebare foarte bună.

Bineînţeles că putem pune la punct sisteme de verificare constituţională şi de echilibrare, dar acestea nu folosesc la nimic dacă nu se asigură toţi cetăţenii că măsurile de protecţie sunt luate în serios. Cei lacomi şi cei însetaţi de putere vor căuta întotdeauna căi prin care să-ncalce legile sau să le răstălmăcească în folosul lor.

Flăcările pâlpâiră, strecurându-se prin grilaj, şi, cumva, în acest timp, se mişcă un pion roşu.

— *... Cine...?*

Franklin scoase o batistă şi-şi şterse fruntea.

— Cei care jinduiesc să devină tirani, ei sunt aceia... au o panoplie de metode vechi de când lumea – manipularea omului simplu, minţindu-l sau făcându-i zob încrederea în sine însuşi.

Se spune că „puterea corupe”, însă, în realitate, adevărul e mai degrabă că puterea *atrage indivizii coruptibili.* Oamenii cu mintea întreagă sunt de obicei atraşi de orice altceva. Când sunt nevoiţi să acţioneze, se gândesc la asta considerând că deţin o *funcţie,* care are

limitele sale. Însă tiranul caută *autoritatea,* e întotdeauna însetat de ea, se îndreaptă implacabil către ea.

— *... copii neghiobi?* pâlpâiră flăcările.

— Da, încuviinţă Franklin, dând din cap şi ştergându-şi ochelarii bifocali. Cu toate astea, cred că anumite inovaţii ar putea fi de folos. De pildă, *legendele* corect alese.

Şi apoi, dacă vrerea lui Dumnezeu este să se facă sacrificii...

Întinse mâna, îşi luă regina, şovăi o clipă, apoi mută delicata figurină de fildeş în partea opusă a tablei, aproape sub grilajul încins la roşu.

Gordon îşi dorea să strige, avertizându-l. Regina ocupa o poziţie cu desăvârşire expusă. În apropiere nu se afla nici măcar un pion care s-o protejeze.

Cele mai cumplite dintre temerile sale se adeveriră aproape imediat. Flăcările pâlpâiră, înaintând. Mişcându-se prea repede ca să poată fi urmărit cu privirea, un rege roşu apăru pe un morman de cenuşă, exact în locul unde, cu numai o clipă înainte, se aflase figurina albă şi zveltă.

— O, Doamne, nu, gemu Gordon.

Chiar şi pe jumătate visând, ştia ce se petrecea şi ce simboliza asta.

— *... Cine-o să-şi asume răspunderea...?* întrebă din nou soba.

Franklin nu răspunse. În schimb, se foi şi se împinse mai în spate pe scaun. Se răsuci, făcându-l să scârţâie. Se uită drept la Gordon, pe deasupra ochelarilor.

Şi tu? Gordon se simţi cuprins de un tremur. *Ce vreţi toţi de la mine?*

Roşul unduitor. Iar Franklin zâmbi.

Se trezi cu o tresărire, holbându-se în întuneric până când îl zări pe Johnny Stevens ghemuit deasupra lui, pregătindu- se să-i pună mâna pe umăr.

— Gordon, cred c-ar fi bine s-arunci o privire. Se-ntâmplă ceva cu paznicii.

El se săltă în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Arată-mi.

Johnny îl conduse către peretele de est al barăcii, lângă uşă. Gordon avu nevoie de un moment ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina lunii. Apoi desluşi siluetele celor doi survivalişti care fuseseră însărcinaţi să-i păzească.

Unul zăcea întins pe o bancă lungă, cu gura deschisă şi fixând cu ochi goi norii joşi, ameninţători.

Celălalt încă mai bolborosea. Îşi înfigea degetele în pământ, încercând să se târască spre puşca lui. Avea într-o mână teaca lucioasă a cuţitului, care scânteia în lumina săracă a focului. Lângă genunchii lui se vedea o halbă de bere răsturnată, cu o pată maronie lăţindu-se dinspre buza spartă.

La câteva secunde de când îi urmăreau mişcările, capul celui de-al doilea paznic căzu în lateral. Zvârcolelile îi încetară cu hârâit slab.

Johnny şi Gordon schimbară o privire. Se repeziră ca unul să-ncerce uşa, însă încuietoarea o imobiliza cu fermitate. Johnny îşi întinse mâna printr-un gol dintre scânduri, încercând să-l apuce pe paznic de indiferent ce parte a uniformei. Cheile…

— Dar-ar naiba! E pur şi simplu prea departe!

Gordon începu să zgâlţâie scândurile. Cabana era cu siguranţă suficient de şubredă ca să fie dezmembrată cu mâna goală. Dar, când trase, cuiele ruginite scârţâiră, zburlindu-i părul de pe ceafă.

— Ce facem? întrebă Johnny. Dacă smucim cu putere, amândoi odată, am putea să desprindem destul de repede o scândură şi s-o luăm la fugă pe cărarea către canoe…

— Sst!

Gordon îi făcu semn să tacă. Văzuse pe cineva mişcându-se în întunericul de-afară.

Nesigură şi nervoasă, o siluetă măruntă, jerpelită, se apropie în fugă de spaţiul gol, luminat de lună, unde zăceau cei doi paznici.

— E ea! şopti Johnny.

Gordon o recunoscu la rândul lui pe sclava cu părul negru, cea care mâzgălise micul adaos pe scrisoarea Denei. O privi înfrângându-şi groaza şi condiţia ca să se-

apropie pe rând de cei doi holnişti, convingându-se că nu mai răsuflau, că muriseră.

Tremurând din tot trupul şi lăsând să-i scape gemete surde, căută sub centura celui de-al doilea inelul de chei. Ca s-ajungă la ele, trebuia să-şi strecoare degetele prin şiragul lui de trofee sinistre, dar închise ochii şi le smulse cu un zăngănit uşor.

Fiecare secundă păru o agonie în timp ce descuia, bâjbâind cu stângăcie. Apoi se grăbi să se retragă din drum când cei doi bărbaţi dădură buzna afară alergând către paznicii cărora le luară cuţitele, centurile cu muniţie, puştile. Târâră leşurile în baracă, închiseră uşa şi o încuiară.

— Cum te cheamă? o întrebă Gordon pe femeia ghemuită, lăsându-se la rândul lui în jos, în faţa ei.

— H… Heather, răspunse ea, cu ochii închişi.

— Heather. De ce ne-ai ajutat?

Ochii ei se deschiseră. Erau de un verde uimitor.

— Femeia… femeia ta a scris…

Făcu un efort vizibil ca să se concentreze.

— N-am înţeles niciodată ce spuneau babele despre zilele de demult… Dar pe urmă unii dintre prizonierii noi ne-au povestit cum merg lucrurile în nord… şi ai apărut tu… N-n-o să mă baţi fiindc-am citit scrisoarea ei, nu-i aşa?

Se ghemui când întinse Gordon mâna să-i atingă obrazul, aşa că el şi-o retrase. Tandreţea era ceva mult prea străin pentru ea. În minte îi veniră tot felul de vorbe cu care s-o liniştească, dar le alese pe cele mai simple – unele pe care să le priceapă femeia.

— N-o să te bat pentru nimic, îi spuse. Niciodată.

Johnny îşi făcu apariţia alături de el.

— Gordon, jos, la canoe, nu e decât un singur paznic. Cred că ştiu cum ne putem apropia de el. O fi fiind din Rogue, dar nu se-aşteaptă să se-ntâmple ceva. Putem să-l lichidăm.

Gordon dădu din cap.

— Pe ea trebuie s-o luăm cu noi, spuse.

Johnny păru sfâşiat de lupta dintre milă şi simţul practic.

Considera, fără nicio îndoială, că prima lui îndatorire era să-l ducă pe Gordon cât mai departe de locul ăla.

— Dar…

— Îşi vor da seama cine-a otrăvit paznicii. Va fi răstignită dacă rămâne.

Johnny strânse din pleoape, apoi dădu din cap, încuviinţând, aparent mulţumit că dilema lui se rezolvase atât de simplu.

— OK. Atunci să mergem.

Dădură să se ridice, dar Heather îl prinse pe Gordon de mânecă.

— Am o prietenă, zise ea, şi se răsuci să-şi fluture mâna către o zonă întunecoasă.

Din umbra copacilor se desprinse o siluetă subţire, purtând pantaloni şi cămaşă cu câteva numere prea mari, strânse în jurul ei şi fixate cu o centură lată. În ciuda acestui fapt, chipul celei de-a doua femei era inconfundabil. Metresa lui Charles Bezoar îşi legase părul blond la spate şi căra un pachet mic. Deşi părea de necrezut, lăsa impresia că era chiar mai speriată decât Heather.

La urma urmelor, se gândi Gordon, ea avea cel mai mult de pierdut dacă nu reuşeau. Faptul că voia să se-nhăiteze cu doi străini în uniforme pestriţe dintr-un nord aproape mitic îi trăda disperarea.

— O cheamă Marcie, spuse femeia mai vârstnică. Nu eram sigure c-o să vreţi să ne luaţi, aşa că v-a adus nişte cadouri.

Cu mâini tremurătoare, Marcie desfăcu pachetul înfăşurat într-o bucată de muşama.

— U-uite scrisorile t-tale, spuse.

Îi întinse hârtiile ţinându-le cu delicateţe, parcă temându-se că atingerea ei ar fi putut să le profaneze.

Gordon fu cât pe ce să izbucnească într-un hohot de râs la vederea teancului de hârtii aproape fără nicio valoare. Însă se opri brusc când observă ce altceva mai era în mâna ei: un carnet mic, ferfeniţit, cu coperte negre. Şi nu mai fu în stare decât să strângă uimit din pleoape, gândindu-se

cât de mult riscase probabil Marcie ca să intre în posesia lui.

— Bine, spuse, luând pachetul şi legându-l la loc. Urmaţi- ne şi nu faceţi niciun zgomot. Când îmi flutur mâna aşa, vă ghemuiţi cât mai aproape de pământ şi ne aşteptaţi.

Cele două femei dădură din cap cu un aer solemn. Gordon se întoarse, vrând să treacă în fruntea grupului, dar Johnny se repezise deja înainte, deschizând drumul pe cărarea către râu.

Nu-l contrazice de data asta. Are dreptate, fir-ar să fie.

Libertatea era minunată, mai presus de orice. Dar odată cu ea venea şi nenorocirea de Datorie.

Detestând faptul că redevenise „important”, se aplecă şi-l urmă pe Johnny, conducând femeile către canoe.

Cincisprezece

Nu puteau alege încotro s-o ia. Primăvara începuse, aducând cu sine dezgheţul, şi Rogue devenise deja un torent năvalnic. Singurul lucru pe care-l puteau face era să meargă în josul curentului şi să se roage.

Johnny ucisese paznicul şi încă mai exulta, îmbătat de succes. Santinela nu se întorsese înainte ca distanţa dintre ei să se reducă la mai puţin de doi paşi şi murise fără să scoată aproape niciun sunet când Johnny o doborâse la pământ, curmându-i zvârcolelile cu trei lovituri de cuţit. Tânărul din Cottage Grove era marcat de propria sa faptă vitejească, în timp ce urcau femeile în barcă şi porneau la drum, lăsând curentul să-i ducă pe mijlocul albiei.

Gordon n-avusese inima să-i spună prietenului său. Dar zărise chipul santinelei înainte de a-i rostogoli cadavrul în râu. Sărmanul Roger Septien părea surprins – *îndurerat* – neavând nimic în comun cu imaginea supraomului holnist.

Gordon îşi aduse aminte când ucisese el însuşi pentru prima oară, cu aproape două decenii în urmă, trăgând în jefuitori şi în incendiatori pe când încă mai exista o conducere ierarhică, înainte ca unităţile de miliţie să se fi dizolvat în mijlocul răzmeriţelor cărora avuseseră misiunea să le pună capăt. Nu-şi aducea aminte să se fi mândrit atunci cu asta. Plânsese noaptea, jelind oamenii pe care-i omorâse.

Însă vremurile se schimbaseră, iar un holnist mort era un lucru bun, indiferent cum i-ai fi luat viaţa.

Lăsaseră în urmă o plajă împestriţată de canoe inutilizabile. Fiecare moment de întârziere fusese o agonie, dar trebuiseră să se asigure că nu erau prea uşor de urmărit. Oricum, asta le dăduse femeilor ceva de făcut, şi o făcuseră cu entuziasm. Pe urmă, nici Marcie, nici Heather nu mai păruseră chiar atât de speriate şi de nervoase.

Stăteau amândouă ghemuite în centrul canoei, iar Gordon şi Johnny se luptau cu ambarcaţiunea nefamiliară, mânuind vâslele. Luna continua să tot apară şi să dispară

în spatele norilor, în vreme ce le afundau şi trăgeau de ele, încercând să descopere din mers ritmul cel mai potrivit.

Nu ajunseră prea departe înainte de a da de primele cataracte. Timpul pentru exersare se încheiase şi erau purtaţi nebuneşte peste praguri înspumate, evitând cu greu atingerea de colţii strălucitori de stâncă pe lângă care treceau şi pe care-i zăreau adesea abia în ultima clipă.

Râul curgea sălbatic, grăbit de zăpada topită. Vuietul apei umplea văzduhul şi stropii difractau lumina intermitentă a lunii. Era imposibil să lupţi împotriva curentului, nu puteai decât să-l amăgeşti, să-l convingi, să-l deviezi şi să strecori ambarcaţiunea fragilă printre pericole abia întrezărite.

Odată ajunşi în prima porţiune cu apă liniştită, Gordon îi conduse către margine. El şi Johnny se odihniră sprijiniţi în vâsle, uitându-se unul la altul, şi, la un moment dat, izbucniră în râs. Marcie şi Heather se holbară la cei doi bărbaţi – care râdeau cu răsuflarea tăiată, stârniţi de adrenalină, cu vâjâitul libertăţii în sânge şi în urechi. Johnny chiui şi plezni apa cu vâsla.

— Haide, Gordon. E amuzant! Să mergem mai departe.

Gordon îşi trase răsuflarea şi-şi şterse stropii de spumă din ochi.

— Bine, spuse, scuturându-şi capul. Dar cu atenţie, OK?

Vâsliră împreună şi canoea se înclină puternic când o prinse din nou curentul apei.

— Oh, rahat, strigă Johnny. Am crezut că *ultima* porţiune…

Vuietul apei acoperi restul cuvintelor, dar Gordon îi completă gândul cu ale sale:

Şi eu, care-am crezut că ultima porţiune a fost urâtă!

Golurile dintre bolovani erau căile înguste ale unor curenţi letali. Canoea lor scoase un scrâşnet oribil trecând prin primul, apoi ţâşni înclinându-se brusc.

— Lăsaţi-vă pe-o parte! strigă Gordon.

Nu mai râdea, acum se lupta ca să-şi salveze viaţa.

Ar fi trebuit să mergem pe jos… ar fi trebuit să mergem

pe jos... ar fi trebuit să mergem pe jos...

Însă inevitabilul se întâmplă chiar mai curând decât se aşteptase... la mai puţin de cinci kilometri în josul râului. Un trunchi scufundat, o buturugă ascunsă dincolo de suprafaţa de stâncă dură a unui cot al canionului – o fâşie de apă învolburată învăluită de întuneric până când fu prea târziu să mai facă altceva decât să înjure şi să-şi afunde vâsla în apă, încercând să-ntoarcă.

O canoe de aluminiu ar fi supravieţuit coliziunii, dar, după atâţia ani de lupte, nu mai rămăsese niciuna. Cea în care se aflau, construită artizanal din lemn şi scoarţă de copac, se sparse cu un scrâşnet subţire, chinuit, în armonie cu ţipetele femeilor când se treziră azvârliţi în apa rece ca gheaţa.

Senzaţia neaşteptată de frig era paralizantă. Gordon trase aer în piept cu lăcomie şi se agăţă cu o mână de canoea răsturnată. Cealaltă mână i se repezi să se-nfigă în părul negru al lui Heather, împiedicând-o în ultima clipă să fie luată de curent. Se luptă din greu ca să n-o lase să se-ncleşteze de el cu disperare şi ca să-i ţină capul deasupra apei... totul în timp ce se străduia să respire în mijlocul spumei învolburate.

Simţi în sfârşit nisip sub picioare. Făcu toate eforturile de care se mai simţea în stare ca să-nfrângă forţa râului şi mâlul absorbitor, reuşind în sfârşit să-şi tragă pe uscat povara care icnea şi să se prăbuşească pe covorul de vegetaţie putredă de pe malul abrupt.

Heather tuşea şi suspina alături. Îi auzi pe Johnny şi Marcie icnind şi scuipând apă ceva mai încolo şi ştiu că scăpaseră şi ei. Însă nu-i mai rămăsese niciun strop de energie ca să se bucure. Zăcea respirând greu şi avu senzaţia că se scurseseră ore întregi până când izbuti în sfârşit să se mişte.

Johnny reuşi în cele din urmă să vorbească.

— N-am avut cine ştie ce bagaje de pierdut. Dar cred că mi s-a udat muniţia. Puşca ta s-a dus, Gordon?

— Da.

Gordon se săltă în capul oaselor gemând şi pipăind

tăietura subţire cu care se-alesese lovindu-se cu fruntea de canoea răsturnată.

Nimeni nu părea să aibă vreo rană gravă, însă tusea îşi cedase acum locul unui tremur din tot trupul. Hainele de împrumut se lipiseră de trupul concubinei blonde într-un mod pe care Gordon l-ar fi găsit interesant dacă nu s-ar fi simţit atât de groaznic.

— Ş-şi acum ce facem? întrebă ea.

Gordon ridică din umeri.

— Pentru-nceput, intrăm din nou în apă şi scăpăm de epavă.

Se holbară la el. Aşa că le explică:

— Dacă n-o vor găsi, vor presupune, probabil, c-am ajuns mult mai departe în noaptea asta. Cele petrecute ar putea fi în avantajul nostru. Pe urmă ne-ndepărtăm cât mai mult de apă.

— N-am fost niciodată în California, sugeră Johnny, iar Gordon nu putu să nu zâmbească.

De când descoperiseră că holniştii mai aveau încă un duşman, băiatul nu prea mai vorbise despre altceva.

Ideea era tentantă. Urmăritorii lor nu s-ar fi aşteptat să se-ndrepte spre sud.

Dar asta ar fi-nsemnat să traverseze apa. Şi, oricum, dacă memoria nu-i juca feste lui Gordon, râul Salmon se afla la mare distanţă. Şi, chiar dacă reuşeau să se furişeze neobservaţi de-a lungul a mai bine de trei sute de kilometri de baronii survivaliste, pur şi simplu n-aveau timp. Cu primăvara deja sosită, acasă era nevoie de ei mai mult ca oricând.

— O s-aşteptăm pe dealuri până când trec urmăritorii de noi. Pe urmă putem încerca, la fel de bine, să mergem spre Coquille.

Întotdeauna vesel şi serviabil, Johnny nu se lăsă descurajat de puţinele lor şanse de reuşită. Ridică din umeri.

— Atunci hai să scăpăm de canoe.

Sări în apa rece ca gheaţa, adâncă până la talie. Gordon înşfăcă o bucată solidă de lemn aruncat de torent pe mal,

ca s-o folosească drept cange, şi îl urmă cu ceva mai multă prudenţă. Apa nu era de o răceală mai puţin muşcătoare decât prima oară. Începeau să-i amorţească degetele picioarelor.

Aproape că ajunseseră la canoea distrusă când Johnny strigă, arătând cu degetul:

— *Corespondenţa!*

La marginea vârtejului în care se aflau, se zărea pachetul învelit în muşama lucioasă, plutind spre exterior, către curentul rapid din mijlocul apei.

— Nu! strigă Gordon. Las-o să se ducă!

Dar Johnny se aruncase deja, cu capul înainte, în apa vijelioasă. Începu să înoate cu toată forţa în urmărirea pachetului care se îndepărta, chiar în timp ce Gordon striga la el.

— Întoarce-te, Johnny, prostule! N-are nicio valoare! *Johnny!*

Privi deznădăjduit pachetul şi băiatul, purtaţi de curent dincolo de cotul râului. Din aval se auzea, puternic şi nemilos, vuietul apei vijelioase.

Se afundă înjurând în curentul rece şi prinse să-noate din toate puterile, vrând să-l ajungă. Inima îi bătea cu putere şi inhala stropi de apă îngheţată la fiecare respiraţie disperată. Fu cât pe ce să treacă dincolo de cot, pe urmele lui Johnny, însă, chiar în ultima clipă, se prinse de-o creangă care-i atârna deasupra capului şi se ţinu zdravăn… exact la timp.

Prin perdeaua de spumă, îşi văzu tânărul prieten rostogolindu-se, pe urmele pachetului negru, în cea mai cumplită cataractă pe care-o întâlniseră până atunci, o învălmăşeală oribilă de colţi de abanos şi de stropi.

— Nu, şopti, cu voce răguşită.

Văzu apa măturându-l pe Johnny, odată cu pachetul, peste marginea unui prag, şi îi pierdu din vedere când se afundară într-o adâncitură.

Continuă să fixeze locul cu privirea, printre firele de păr ud lipite peste ochi şi printre stropii orbitori şi înţepători, dar minutele se scurseră unul după altul fără să se înalţe

nimic din vâltoarea înfiorătoare.

În cele din urmă, simţind că palmele strânse în jurul lemnului începeau să-i alunece, fu nevoit să se retragă. Se deplasă mutându-şi o mână în faţa alteia pe creanga care se legăna, până când ajunse în apa mai puţin adâncă şi mai lină de lângă mal. Apoi, acţionând mecanic, îşi sili picioarele să-l poarte în susul albiei şi se îndreptă spre canoe trecând în mers trudit pe lângă femeile care-l priveau cu ochi mari.

Îşi folosi cârligul de lemn ca să tragă epava după el dincolo de proeminenţa peretelui canionului, unde o lovi iarăşi şi iarăşi, până ce-o transformă în aşchii de nerecunoscut.

Plângând, continuă să izbească şi să împroaşte apa încă mult timp după ce resturile se scufundaseră sau se făcuseră nevăzute, purtate de curent.

Şaisprezece

Îşi petrecură ziua printre mărăcinii şi buruienile de sub betonul unui buncăr surpat. Probabil că, înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii, fusese ascunzătoarea extrem de apreciată a unui survivalist, dar acum nu mai era decât o ruină – sfărâmată, zgâriată de gloanţe, jefuită.

Cândva, înainte de război, Gordon citise că prin zonele rurale existau locuri ciuruite de asemenea ascunzători, umplute cu provizii de oameni al căror hobby fusese gândul la prăbuşirea civilizaţiei şi fantazarea pe tema modului de supravieţuire după petrecerea unui asemenea dezastru. Avuseseră cursuri şi seminarii, reviste de profil… o întreagă industrie menită să le satisfacă „necesităţile”, care le depăşeau cu mult pe ale lucrătorilor din păduri şi pe ale excursioniştilor.

Unora le plăcuse pur şi simplu să viseze cu ochii deschişi sau se bucuraseră satisfăcându-şi astfel pasiunea relativ inofensivă pentru arme de foc. Foarte puţini se număraseră printre discipolii lui Nathan Holn iar ceilalţi, cei mulţi, probabil că fuseseră îngroziţi când li se transformaseră fanteziile în realitate.

Când momentul acela sosise în cele din urmă, mulţi dintre „survivaliştii” singuratici muriseră, cu desăvârşire singuri, în buncărele lor.

Luptele şi pădurea tropicală dezintegraseră puţinele resturi rămase după trecerea valurilor de prădători. În timp ce pe blocurile de beton răpăia o ploaie rece, cei trei fugari dormeau şi stăteau de veghe cu schimbul.

La un moment dat, auziră strigăte şi pleoscăitul noroiului străbătut de copitele cailor. Vrând să-şi cruţe însoţitoarele de-o spaimă, Gordon se strădui să pară încrezător. Avusese grijă să lase cât mai puţine indicii cu putinţă, dar cele două femei cărora le purta de grijă n-aveau nici măcar experienţa cercetaşelor din armata Văii Willamette. Nu era câtuşi de puţin sigur că-i putea păcăli pe cei mai buni căutători de urme care cutreieraseră

pădurile după moartea căpeteniei apaşe Cochise.

Călăreţii îşi continuară drumul şi, după o vreme, fugarii reuşiră să se mai destindă puţin. Gordon aţipi.

De data asta nu visă. Era prea obosit ca să-şi irosească energia lăsându-se bântuit.

În noaptea aceea, aşteptară să răsară luna înainte de a-şi continua călătoria. Ţinutul era brăzdat de o mulţime de poteci care se intersectau adesea, dar Gordon reuşi cumva să nu se-abată de la direcţia corectă, orientându-se după gheaţa semipermanentă de pe partea dinspre nord a copacilor.

La trei ore după apusul soarelui, ajunseră la ruinele unui sătuc.

— Illahee, îl identifică Heather.

— E părăsit, remarcă el.

În lumina lunii, aşezarea fantomă avea ceva ireal. Şi părea să fi fost golită cu desăvârşire, începând cu conacul fostului baron şi terminând cu cea mai prăpădită colibă.

— Toţi soldaţii şi toţi sclavii lor au fost trimişi în Nord, explică Marcie. În ultimele câteva săptămâni au fost părăsite în felul ăsta multe sate.

Gordon dădu din cap.

— Luptă pe trei fronturi. Macklin nu glumea când mi-a spus că vor fi în Corvallis în mai. Sau cuceresc Willamette, sau pier.

Înfăţişarea ţinutului te ducea cu gândul la un peisaj lunar. Peste tot erau puieţi, dar se zăreau foarte puţini copaci înalţi. Gordon îşi dădu seama că se afla probabil într-unul dintre locurile unde holniştii încercaseră să facă agricultură tăind şi arzând pădurea. Dar pământul din zonă nu era fertil, ca acela din Valea Willamette. Experimentul fusese probabil un eşec.

Heather şi Marcie mergeau ţinându-se de mână şi aruncând priviri speriate în toate părţile. Gordon nu se putea abţine să le compare cu Dena şi cu mândrele şi curajoasele ei amazoane, sau cu fericita şi optimista Abby, din Pine View. Adevărata epocă întunecată nu urma să fie

o perioadă fericită pentru femei, decise el. Dena avusese dreptate măcar în această privinţă.

— S-aruncăm o privire în casa cea mare, le spuse. S-ar putea să dăm peste câte ceva de mâncare.

Asta le trezi interesul. Alergară înaintea lui către conacul părăsit, unde palisada şi abatiza înconjurau o casă solidă, dinainte de război.

Când le ajunse din urmă, erau ghemuite peste două siluete întunecate, imediat dincolo de poartă. Se trase înapoi cu o tresărire când văzu că jupuiau doi dogi germani imenşi. Deduse, uşor îngreţoşat, că stăpânul lor nu-i putuse lua în călătorie pe mare. Fără îndoială că baronul holnist de Illahee era mult mai îndurerat de pierderea animalelor sale adorate decât de a sclavilor care aveau să moară în timpul exodului în masă către tărâmul făgăduinţei din nord.

Mirosul cărnii era mai degrabă respingător. Gordon decise să mai aştepte, cu speranţa că aveau să dea peste ceva mai bun. Însă femeile nu erau la fel de pretenţioase.

Până atunci avuseseră noroc. Cel puţin căutările păreau să se fi îndreptat către vest, îndepărtându-se de direcţia în care mergeau fugarii. Poate că oamenii generalului Macklin găsiseră între timp trupul lui Johnny, ca falsă confirmare a urmei ce ducea spre ocean.

Însă numai timpul putea spune cât avea să le dureze norocul.

În apropiere de oraşul abandonat Illahee, curgea către nord o apă îngustă şi iute. Gordon decise că nu putea fi nimic altceva decât braţul sudic al râului Coquille. Bineînţeles că pe mal nu exista nicio canoe. Şi, oricum, torentul nu părea navigabil. Trebuiau să meargă pe jos.

Pe valul estic, un drum vechi ducea în direcţia care-i interesa. Nu putea alege altceva decât să-l folosească, oricare ar fi fost pericolele evidente. În faţă, mătăhăloşi pe fundalul norilor conturaţi de lumina lunii, se îngrămădeau munţii, blocând orice altă cale.

Măcar puteau să meargă mai repede decât pe potecile

noroioase. Sau cel puţin aşa spera Gordon. Le lua pe cele două femei stoice cu binişorul, făcându-le să înainteze într-un ritm lent, constant. Marcie şi Heather nu se plângeau niciodată, nu se opuneau, nu-l priveau cu reproş. Şi el nu reuşea să-şi dea seama dacă puterea lor de a-şi continua mersul trudnic kilometru după kilometru venea din curaj sau din resemnare.

De fapt, nu ştia nici de ce persevera *el însuşi.* În ce scop? Ca să trăiască în epoca întunecată a cărei sosire părea inevitabilă? Ţinând cont de ritmul în care aduna alte şi alte fantome, probabil că „trecerea dincolo” i s-ar fi părut oricum ca o întoarcere acasă.

De ce? se întrebă. *Oare sunt ultimul idealist în viaţă din secolul al douăzeci şi unulea?*

Poate, îşi răspunse. *Poate că idealismul a fost de fapt boala, înşelăciunea, exact aşa cum a spus Charles Bezoar.*

Şi George Powhatan avusese dreptate. Nu făceai niciun bine luptându-te pentru Lucruri Măreţe… pentru civilizaţie, de exemplu. Nu reuşeai decât să-i convingi pe tineri, fete şi băieţi, să creadă în tine, făcându-i să plătească apoi cu viaţa pentru gesturi inutile, fără să realizeze nimic.

Bezoar avusese dreptate. Powhatan avusese dreptate. Până şi Nathan Holn, aşa monstru cum fusese, spusese adevăruri esenţiale despre Ben Franklin şi despre amicii lui constituţionalişti, despre modul în care amăgiseră oamenii, insuflându-le credinţa în astfel de lucruri. Fuseseră propagandiştii care-i puteau face pe Himmler şi Trotsky să roşească, simţindu-se nişte bieţi amatori.

…Noi considerăm că aceste adevăruri sunt de la sine înţelese…

Ha!

Pe urmă fusese Ordinul Cincinnati, inventat de ofiţerii lui George Washington, pe care – după ce se răzvrătiseră într-o noapte, fiind cât pe ce să declanşeze o lovitură de stat – rigidul lor comandant sever îi făcuse să se ruşineze într-o asemenea măsură încât juraseră solemn, cu lacrimi în ochi… să fie în primul rând doar fermieri şi cetăţeni, şi

soldaţi numai atunci când avea ţara nevoie de ei şi îi chema la arme.

Cine avusese ideea acelui jurământ fără precedent? Promisiunea fusese respectată pe toată durata de viaţă a unei generaţii, destul de mult pentru ca să ia naştere un ideal. Şi acesta continuase să existe, în esenţă, în epoca armatelor profesioniste şi a războiului tehnologic.

Adică existase până la sfârşitul secolului al douăzecilea, când anumite puteri hotărâseră că soldaţii trebuiau transformaţi în ceva mai mult decât nişte simpli oameni. Gândul la Macklin şi la veteranii lui augmentaţi, dezlănţuindu-se asupra locuitorilor din Valea Willamette, care nu bănuiau nimic, îi trimise un junghi în inimă. Dar nici el însuşi, nici altcineva n-avea cum să-i oprească.

Nu e nimic de făcut, se gândi, confuz. *Ceea ce n-o să le-mpiedice pe afurisitele de fantome să mă bată la cap.*

Braţul sudic al râului Coquille îşi îmbogăţea apele cu fiecare kilometru pe care-l străbăteau cu greutate, pe măsură ce se unea cu pâraiele coborâte de pe dealurile din jur. Începuse o burniţă mohorâtă şi tunetele bubuiau în contratimp cu vuietul torentului din stânga lor. Când treceau de un cot al drumului, un fulger lumină, în depărtare, cerul dinspre nord.

Cu ochii la norii întunecaţi, Gordon aproape că se împiedică de Marcie, care se oprise brusc. Întinse mâna, vrând s-o împingă cu blândeţe, aşa cum fusese nevoit să facă din ce în ce mai des în timp ce parcurseseră ultimii câţiva kilometri, însă de data asta picioarele ei păreau să fi prins rădăcini.

Se răsuci către el şi tristeţea din ochii ei trecea dincolo de orice mai văzuse Gordon în şaptesprezece ani de război. Străbătut de fiorii reci ai unei presimţiri negre, îşi făcu loc pe lângă femeie şi se uită în lungul drumului.

La vreo treizeci de metri înaintea lor se aflau ruinele unui magazin plasat pe marginea şoselei. Un afiş decolorat anunţa vânzarea sculpturilor din lemn de mirt la preţuri fabuloase. Două caroserii ruginite de automobil zăceau în faţa intrării, pe jumătate îngropate în noroi.

De baraca aceea cu pereţii laterali surpaţi erau priponiţi patru cai şi o şaretă cu două roţi. Sub acoperişul înclinat al verandei stătea generalul Macklin, cu braţele încrucişate pe piept, zâmbindu-i lui Gordon.

— Fugiţi! le strigă acesta femeilor, aruncându-se în tufele de pe marginea drumului şi rostogolindu-se până în spatele unui trunchi de copac acoperit de muşchi, unde se opri, cu puşca lui Johnny în mâini.

O făcuse fiind conştient că se purta prosteşte. Macklin ar fi putut avea o vagă dorinţă de a-l păstra în viaţă, însă dacă se-angaja într-un schimb de focuri era ca şi mort.

Ştia că acţionase din instinct, ca să se-ndepărteze de femei, atrăgând atenţia asupra lui şi oferindu-le ocazia să fugă. *Idealist tâmpit,* se înjură. Marcie şi Heather stăteau pur şi simplu în mijlocul drumului, prea obosite sau prea resemnate ca să schiţeze fie şi cea mai mică mişcare.

— Ei, asta n-a fost o chestie prea deşteaptă, comentă Macklin, cu cel mai prietenos şi mai periculos ton al vocii sale. Crezi c-o să reuşeşti să mă-mpuşti, *domnule inspector*?

Prin mintea lui Gordon trecuse aceeaşi întrebare. Totul depindea, fireşte, de augmentat, care-ar fi trebuit să-l lase să se-apropie destul de mult ca să merite să-ncerce. Şi de muniţia veche de douăzeci de ani, care-ar fi trebuit să ia foc după se fusese înmuiată în râul Rogue.

Macklin încă nu se clintise. Gordon îşi săltă capul şi, printre frunze, îl zări pe Charles Bezoar, stând în picioare, alături de general. Amândoi păreau ţinte uşoare, descoperite. Însă, în timp ce trăgea siguranţa puştii şi începea să se târască înspre ei, îşi aduse vag aminte că *numărase patru cai.*

Auzi pe neaşteptate ceva trosnind, exact deasupra capului său. Înainte de a putea să reacţioneze, o greutate zdrobitoare îl izbi în spate, împingându-i sternul în patul puştii.

Gura i se deschise, dar în plămâni nu-i intră niciun dram de aer. Abia dacă reuşea să-şi comande zvâcnirea vreunui muşchi când se simţi prins de guler şi săltat în aer. Puşca îi

alunecă dintre degetele aproape amorţite.

— Tipul ăsta chiar a lichidat anu’ trecut doi de-ai noştri? strigă, în spatele urechii lui stângi, batjocoritoare şi veselă, o voce hârjâită. Mie mi se pare-un *pămpălău.*

Gordon avu impresia că se scursese o eternitate, dar, în cele din urmă, ceva se redeschise în el şi reuşi să răsufle. Aspiră aerul cu zgomot, sinchisindu-se pe moment mai mult de propria respiraţie decât de demnitate.

— Nu-i uita pe cei trei soldaţi din Agness, îi strigă Macklin omului său. Considerăm că e tot meritul lui. Ceea ce-nseamnă, Shawn, că are cinci urechi holniste pe centură. Domnul Krantz merită respect. Şi acum te rog să-l duci înăuntru. Sunt sigur că şi el şi doamnele şi-ar dori să se-ncălzească.

Picioarele lui Gordon abia dacă atinseră pământul în timp ce holnistul care-l prinsese îl purtă prin tufişuri pe jumătate pe sus, suspendat de guler, trecându-l apoi de cealaltă parte a drumului. Augmentatul nici măcar nu gâfâia când îl aruncă, total neceremonios, pe verandă.

De sub acoperişul prin care se prelingea apa, Charles Bezoar o fixa pe Marcie cu o privire aspră; ochii colonelului ardeau de ruşine şi promiteau răzbunare. Însă Marcie şi Heather nu se uitau decât la Gordon, în tăcere.

Macklin se aşeză lângă el, pe vine.

— Am admirat întotdeauna un bărbat care ştie cum să se poarte cu femeile. Trebuie să recunosc, Krantz, că în privinţa asta pari să ai un stil al tău. Rânji. Apoi dădu din cap către adjutantul său vânjos: Adu-l înăuntru, Shawn. Femeile au treabă, iar eu şi inspectorul trebuie să discutăm despre-o afacere încă nefinalizată.

Şaptesprezece

— Ştii, am aflat totul despre muierile tale.

Pentru Gordon, vechiul magazin dărăpănat era o imagine rotitoare. Îi era greu să se concentreze asupra unui obiect anume şi cu atât mai puţin asupra bărbatului care-i vorbea.

Atârna de o frânghie legată în jurul gleznelor sale, cu mâinile ajungându-i până la vreo jumătate de metru deasupra podelei din scânduri mucegăite. Generalul Macklin stătea lângă foc, cioplind un băţ. Se uita la Gordon de fiecare dată când torturanta rotaţie neîntreruptă a acestuia îi aducea faţă-n faţă. În cea mai mare parte a timpului, zâmbea.

Strânsoarea din jurul gleznelor şi durerile care chinuiau fruntea şi sternul lui Gordon nu erau nimic pe lângă apăsătoarea greutate a sângelui care-i năvălea în creier. Prin uşa din spate auzea un plâns înăbuşit, inspirând el însuşi milă, dar reprezentând cu siguranţă o uşurare după ţipetele din ultima jumătate de oră. Într-un târziu, Macklin îi ordonase lui Bezoar să-nceteze şi să lase femeile să muncească. În încăperea alăturată se mai afla o prizonieră de care dorea să se-ocupe cineva şi nu voia ca Marcie şi Heather să fie bătute până la leşin atâta vreme cât puteau fi de folos.

Macklin mai dorea şi să-şi poarte în linişte discuţia cu Gordon.

— Câteva dintre spioanele tale nebune din Willamette au supravieţuit destul de mult ca să fie interogate, îi spuse cu glas blând comandantul holnist. Cea din camera de alături încă nu s-a dovedit prea cooperantă, dar avem şi rapoartele forţelor noastre de invazie, aşa că imaginea de ansamblu e suficient de clară. Trebuie să-ţi recunosc meritele, Krantz. A fost un plan plin de imaginaţie. Păcat că n-a mers.

— N-am idee despre ce dracu’ vorbeşti, Macklin.

Din cauza limbii care i se umflase, Gordon articula

cuvintele cu greutate.

— Ah, dar citesc pe faţa ta *că-nţelegi,* spuse generalul. Nu mai e necesar să păstrezi secretul. Şi nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru micuţele tale soldăţoaice curajoase. Datorită şireteniei cu care ne-au atacat, am suferit într-adevăr nişte pierderi. Dar pun pariu că mult mai puţine decât sperai. În clipa de faţă, fireşte că toate „cercetaşele” tale din Willamette sunt moarte sau în lanţuri. Însă te felicit oricum pentru această încercare merituoasă.

Inima lui Gordon bătea nebuneşte.

— Nemernicule. Nu-mi atribui *mie* meritul. A fost ideea lor! Eu nici măcar nu ştiu ce-au pus la cale!

Avu ocazia să vadă pentru o a doua oară surprindere pe chipul lui Macklin.

— Bine, bine, spuse în cele din urmă şeful barbarilor. Imaginează-ţi! *Feministe,* încă aici, în ziua de azi, în epoca asta, a noastră. Dragul meu inspector, se pare că sosim exact la ţanc ca să-i salvăm pe bieţii oameni din Willamette.

Îşi regăsi zâmbetul.

Mulţumirea de pe chipul lui era mai mult decât putea suporta Gordon. Căută ceva, orice, care să i-o alunge.

— N-o să câştigaţi niciodată, Macklin. Chiar dacă ardeţi Corvallisul din temelii, chiar dac-o să faceţi toate satele una cu pământul şi-o să-l transformaţi pe Cyclops în fărâme, populaţia nu va înceta nicicând să vi se-mpotrivească!

Zâmbetul rămase la locul lui, imperturbabil.

— Nţ, nţ, nţ! Generalul clătină din cap. Crezi că nu ştim pe ce lume trăim? Dragul meu prieten, cum i-au domesticit normanzii pe mândrii şi numeroşii saxoni? Ce metodă secretă au folosit romanii ca să-i îmblânzească pe gali? Eşti într-adevăr un romantic, domnule, dacă subestimezi puterea groazei. Oricum, continuă Macklin, lăsându-se pe spătarul scaunului şi reîncepând să cioplească, uiţi că nu vom rămâne prea multă vreme nişte străini. Vom recruta oameni de-ai voştri. Mulţi tineri îşi vor da seama că e mai avantajos să fii stăpân decât sclav. Şi, spre deosebire de

nobilimea din evul mediu, noi, feudalii acestei epoci, suntem de părere că tuturor bărbaţilor trebuie să li se ofere şansa de a lupta pentru primul lor inel. *Asta* e *adevărata* democraţie, prietene. Cea către care se-ndrepta America înainte de trădarea constituţionaliştilor. Proprii mei fii vor trebui să ucidă ca să devină holnişti sau vor scurma ţărâna ca să-i hrănească pe cei în stare s-o facă. O să găsim recruţi. Mai mult decât suficienţi, crede-mă. Cu populaţia voastră uimitoare din nord, o s-avem – peste un deceniu – o armată cum nu s-a mai văzut de când a fost strivită civilizaţia „Franklinstein" sub propria sa ipocrizie.

— Ce te face să crezi că veţi fi lăsaţi în pace vreme de zece ani de ceilalţi duşmani ai voştri? întrebă Gordon, scrâşnind din dinţi. Californienii vor fi, crezi, dispuşi să vă lase pe teritoriul cucerit destul de multă vreme ca să vă lingeţi rănile şi să v-adunaţi o armată?

Macklin ridică din umeri.

— Dragul meu, vorbeşti aşa fiindcă ştii prea puţine. Odată ce ne vom retrage, confederaţia dezlânată din sud se va destrăma şi ne va da uitării. Şi chiar dacă vor fi *în stare* să treacă peste micile lor ciorovăieli perpetue şi să se unească, aceşti „californieni" despre care vorbeşti vor avea nevoie de o generaţie ca s-ajungă în noul nostru ţinut. Până atunci vom fi mai mult decât pregătiţi să ripostăm.

Şi mai e ceva – partea savuroasă: chiar dacă ne urmăresc, vor fi nevoiţi să treacă mai întâi de prietenul tău de pe muntele Sugarloaf ca s-ajungă la noi!

Expresia de pe chipul lui Gordon stârni râsul lui Macklin.

— Credeai că nu ştiam de misiunea ta? O, domnule Krantz, cum îţi imaginezi c-am aranjat atacul asupra grupului tău şi să fii adus la mine? Ştiu totul despre refuzul seniorului de a ajuta pe oricine se află în afara liniei care uneşte Roseburg cu oceanul.

Însă nu e totuşi minunat? „Zidul din Munţii Callahan" – vestitul George Powhatan – o să-şi păstreze valea, apărându-ne flancul în timp ce ne consolidăm puterea în nord…

Generalul zâmbi, dus pe gânduri.

— Am regretat adesea că n-am reuşit niciodată să pun mâna pe Powhatan. Ori de câte ori ni s-au întâlnit forţele, el a fost întotdeauna prea alunecos, întotdeauna în altă parte, făcându-ne necazuri. Dar cred că aşa e chiar mai bine! Să-şi mai vadă încă zece ani de fermă, până când cuceresc restul Oregonului. *Pe urmă* va fi rândul lui. Cred că, până şi privind lucrurile din punctul tău de vedere, domnule inspector, eşti cu siguranţă de acord că merită ceea ce-l aşteaptă.

Gordon n-avea cum să răspundă la aşa ceva, altfel decât prin tăcere. Macklin îl lovi cu băţul lui, suficient de tare ca să se rotească iarăşi. Ca urmare, îi veni greu să-şi focalizeze privirea când se deschise uşa din faţă şi-n câmpul vizual îi apărură doi mocasini enormi.

— Eu şi Bill am făcut o verificare pe coasta muntelui, îl auzi pe Shawn, augmentatul uriaş, dându-i raportul comandantului său. Am găsit tot urme de-alea cum am mai văzut înainte, pe lângă râu. Sunt sigur că-i tot ticălosul ăla negru care-a tăiat beregatele…

Ticălosul ăla negru…

Gordon rosti cuvântul fără grai: *Phil?*

Macklin râse.

— Ei, haide! Vezi, Shawn? Nathan Holn nu era rasist şi n-ar trebui să fii nici tu. Eu am regretat întotdeauna că minorităţile rasiale au fost atât de dezavantajate în timpul revoltelor şi al haosului de după război. Până şi cei mai puternici dintre ei au avut puţine şanse să se remarce.

Acum gândeşte-te la soldatul ăla negru. Ne-a lăsat fără trei dintre santinelele de la râu, le-a tăiat gâtul. E *puternic,* ar fi fost un recrut excelent.

Chiar şi cu capul în jos şi rotindu-se, Gordon putu să vadă mutra acră a lui Shawn. Însă augmentatul nu-şi contrazise şeful cu glas tare.

— Păcat că n-avem timp să ne jucăm cu el, continuă Macklin. Du-te să-l omori, Shawn.

În aer se stârni un vârtej şi veteranul masiv dispăru dincolo de uşă, fără să mai scoată niciun cuvânt şi aproape

fără niciun zgomot.

— Sincer vorbind, aş fi preferat să-ţi avertizăm mai întâi cercetaşul, îi mărturisi Macklin lui Gordon. Ar fi fost mai sportiv dacă omul tău ar fi ştiut că are de-nfruntat ceva… neobişnuit.

Generalul râse din nou.

— Din păcate, în vremurile astea nu e întotdeauna raţional să fii fairplay.

Gordon crezuse că ştia ce simţi când urăşti. Însă furia rece din clipa aceea nu semăna cu nimic din tot ce-şi aducea aminte.

— Philip! Fugi! strigă el din toate puterile, rugându-se ca sunetul vocii sale să acopere răpăiala ploii. Ai grijă, ăştia sunt…

Băţul lui Macklin biciui aerul, lovind obrazul lui Gordon şi azvârlindu-i capul pe spate. Lumea se înceţoşă, aproape pierzându-se în întuneric. Avu nevoie de un timp îndelungat pentru a-şi limpezi vederea, clipind ca să scape de lacrimi. Simţi gustul sângelui.

— Da. Macklin dădu din cap. Eşti într-adevăr bărbat. Recunosc. Când o să fie timpul, o să-ncerc să-ţi ofer o moarte demnă de tine.

— Nu-mi face tu mie favoruri, ripostă Gordon, cu voce sugrumată.

Macklin se mulţumi să rânjească şi se reapucă de cioplit.

Câteva minute mai târziu, uşa din spatele magazinului dărăpănat se deschise.

— Du-te-napoi şi vezi-ţi de femeile tale! se răsti generalul.

Charles Bezoar se grăbi să-nchidă uşa magaziei fără ferestre, unde Marcie şi Heather probabil c-o mai îngrijeau încă pe cealaltă prizonieră, pe care Gordon n-avusese ocazia s-o zărească.

— Asta ca să vezi că nu toţi bărbaţii puternici sunt şi simpatici, comentă Macklin, cu acreală. Însă el e folositor. Deocamdată.

Gordon nu ştiu dacă trecuseră ore sau minute când prin vitrinele bătute în scânduri pătrunse un tril. Se gândi că

nu fusese decât strigătul unei păsări de apă, dar Macklin reacţionă prompt, stingând mica lampă cu ulei şi aruncând ţărână peste foc.

— E o ocazie prea bună ca s-o pierd, îi spuse lui Gordon. S-ar părea că băieţii au parte de-o vânătoare pe cinste. Sper c-o să mă scuzi pentru câteva minute, nu?

Îl înşfăcă pe Gordon de păr.

— Bineînţeles că, dacă scoţi măcar un singur sunet în lipsa mea, te ucid imediat ce mă-ntorc. E o promisiune.

În poziţia în care se afla, Gordon nu putea să ridice din umeri.

— Du-te după Nathan Holn, în iad, spuse.

Macklin zâmbi.

— Fără nicio îndoială, într-o bună zi.

După care augmentatul ieşi pe uşă, luând-o la fugă prin întuneric şi prin ploaie.

Gordon rămase atârnat până când mişcarea sa de pendul încetă cu desăvârşire. Pe urmă răsuflă adânc şi trecu la treabă.

Încercă de trei ori să se salte, ca să poată ajunge cu mâinile la frânghia din jurul gleznelor. Recăzu înapoi de fiecare dată, gemând din cauza chinului sfâşietor la care-l supunea zvâcnirea bruscă, asemenea unui puseu de forţă gravitaţională.

A treia oară aproape că depăşi limita suportabilului. Urechile îi răsunară şi aproape avu impresia că auzea voci.

Prin ochii plini de lacrimi, întrezări pe jumătate un public al încercărilor sale. Toate fantomele pe care le adunase de-a lungul anilor păreau să se fi aliniat pe lângă pereţi. I se păru că pariau pe ieşirea din situaţia lui cumplită.

…acceptăm… pariul… spunea Cyclops, în numele tuturor, vorbind într-un limbaj al scânteierilor înălţate din tăciuni.

— Pieriţi din ochii mei, bombăni furios Gordon, detestându-şi propria imaginaţie.

N-avea nici timp, nici energie de irosit cu asemenea jocuri. Respiră şuierător când se simţi gata pentru o nouă

încercare, apoi se aruncă în sus din toate puterile.

Fiind cât pe ce să rateze din nou, reuşi totuşi să prindă frânghia alunecoasă din cauza picăturilor de ploaie şi o apucă strâns, cu amândouă mâinile. Tot trupul îi tremura de încordare, îndoit ca un briceag pliat, dar ştia că nu putea îndrăzni să-şi dea drumul. Pur şi simplu nu-i mai rămăsese niciun strop de energie pentru o altă încercare.

Cu ambele mâini ocupate, nu se putea aventura să se dezlege. Şi nu avea cu ce să taie funia. *Trage-te-n sus,* se îndemnă, concentrându-se. O *să fie mai bine dac-o să stai în picioare.*

Se săltă încet în susul frânghiei, punându-şi iarăşi şi iarăşi o mână deasupra alteia. Îi tremurau muşchii, ameninţându-l cu crampe, şi simţea o durere violentă în piept şi în spate, dar izbuti în final să „stea în picioare”, cu gleznele sucite în buclele funiei care-i tăia pielea, ţinându-se zdravăn în timp ce se legăna ca un candelabru.

Lângă perete, Johnny Stevens ovaţionă cu mândrie. Tracy Smith şi celelalte cercetaşe din armată zâmbiră. *Pentru un bărbat, e foarte bine,* păreau să-i spună toate.

Cyclops stătea în vălătucul lui de vapori suprarăciţi, jucând dame cu soba fumegândă a lui Franklin. Şi el, şi ea păreau de asemenea să-l aprobe.

Gordon încercă să se-aplece ca s-ajungă la noduri, dar astfel trase atât de tare legăturile din jurul gleznelor încât fu cât pe ce să leşine de durere. Se văzu nevoit să revină la poziţia verticală.

Nu aşa. Ben Franklin clătină din cap. Marele Manipulator îl măsură pe deasupra ochelarilor săi bifocali.

— Pe deasupra… pe dea…

Gordon îşi îndreptă privirea către bârna solidă de care era legată frânghia.

Atunci mai sus şi deasupra ei.

Îşi ridică braţele şi înfăşură frânghia în jurul lor. *Ai mai făcut asta, la orele de gimnastică, înainte de război,* îşi aminti, începând să tragă.

Mda. Dar acum eşti bătrân.

Din ochi i se prelinseră lacrimi când prinse să se salte, o

mână deasupra alteia, ajutându-se cu genunchii ori de câte ori era cu putinţă. Prin ceaţa dinaintea ochilor şi pe măsură ce-şi înteţea eforturile, fantomele sale păreau tot mai reale. Trecuseră de la imaginaţie la halucinaţia de cea mai bună calitate.

— Hai, Gordon! se înălţă către el strigătul lui Tracy.

Locotenentul Van îi făcu semn, cu pumnul strâns şi degetul mare în sus. Johnny Stevens îi adresă un zâmbet încurajator, ca şi femeia care-i salvase viaţa în ruinele din Eugene. O umbră scheletică, în cămaşă cu model paisley şi cu haină de piele îi surâse larg, ridicându-şi la rândul său degetul descărnat. Pe craniu îi stătea o şapcă albastră, ţuguiată, cu insigna de alamă licărind.

Până şi Cyclops termină cu sâcâielile în timp ce Gordon se străduia din toate puterile să-şi continue interminabilul urcuş.

Sus… gemu, agăţându-se de cânepa alunecoasă şi luptându-se cu îmbrăţişarea strivitoare a gravitaţiei. *Sus, intelectual nevolnic… Mişcă sau mori…*

Un braţ i se înălţă, cu trudă, deasupra grinzii grosolane. Se prinse de ea şi şi-l aduse pe celălalt să i se alăture.

Şi asta era tot. Simţea că nu mai era în stare de nimic altceva. Atârna suspendat de subţiori, incapabil să se clintească. Prin vălul de sub pleoape, zări toate fantomele uitându-se în sus, către el, evident dezamăgite.

— Oh, ce-ar fi să vă bântuiţi între voi, le spuse, în sinea lui, prea sleit de puteri ca să mai poată vorbi cu glas tare.

…Cine-o să-şi asume răspunderea… licăriră tăciunii din sobă

— Eşti mort, Cyclops. Sunteţi morţi cu *toţii!* Lăsaţi-mă-n pace!

Epuizat cu desăvârşire, Gordon închise ochii ca să scape de ele.

Numai că acolo, în beznă, întâlni unica fantomă rămasă. Aceea pe care-o folosise cu cea mai mare neruşinare şi care-l folosise la rândul ei.

Era o naţiune. O lume.

Chipuri, când topindu-se în petele din spatele pleoapelor

lui, când conturându-se din ele… milioane de chipuri, trădate şi nimicite, dar încă luptându-se…

…pentru Statele Unite Restaurate.

…pentru o *Lume Reconstruită.*

…pentru o plăsmuire… însă pentru una care refuza cu încăpăţânare să piară, care nu putea pieri, nu atâta vreme cât trăia el.

Uluit, Gordon îşi puse o întrebare. Pentru asta minţise atât de multă vreme, pentru asta spusese asemenea basme?… Pentru că avea *el* nevoie de ele? Pentru că nu se putea lepăda de ele? Şi îşi răspunse.

Fără ele, m-aş fi ghemuit pe pământ şi aş fi murit.

Era straniu, dar până atunci nu văzuse niciodată lucrurile astfel, cu o asemenea claritate uimitoare. În bezna din sine însuşi visul strălucea – chiar dacă nu mai exista nicăieri altundeva în univers – pâlpâia ca un diatomit, ca un fir de praf luminos planând într-o mare de tenebre.

În mijlocul întunericului de altfel de nepătruns, era ca şi cum ar fi stat în faţa lui. I se păru că-l prindea în palmă, uluit de lumină. Şi giuvaerul creştea. Iar în faţetele sale desluşi mai mult decât oameni, mai mult decât generaţii.

În jurul lui Gordon lua formă un viitor, învăluindu-l, penetrându-i inima.

Când deschise din nou ochii, era întins pe bârnă, incapabil să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo. Nevenindu-i să creadă, se săltă în capul oaselor, strângând din pleoape. O lumină spectrală părea să se scurgă din el însuşi, în toate direcţiile, trecând prin pereţii dărăpănaţi ai clădirii în ruină de parcă *aceştia* ar fi fost din lumea viselor, iar razele strălucitoare ar fi reprezentat realitatea. Aureola creştea întruna, neavând limite. Pentru scurt timp, avu senzaţia că ar fi putut privi o veşnicie prin lumina aceea.

Pe urmă totul se sfârşi, la fel de misterios cum începuse. Energia păru să se scurgă înapoi, în indiferent ce izvor tainic căruia îi dăduse el cep. Pe urmele ei se întoarseră toate senzaţiile, întreaga realitate a extenuării şi a durerii.

Tremurând, îşi pipăi bâjbâind garourile înnodate în jurul gleznelor. Picioarele lui goale, cu pielea sfâşiată, erau alunecoase din cauza sângelui. Când reuşi în sfârşit să se elibereze, reluarea circulaţiei sanguine i se păru revolta unui milion de insecte furioase care i se adunaseră sub piele.

Dar cel puţin fantomele dispăruseră; indiferent ce fusese, lumina aceea stranie părea să-i fi absorbit pe cei care-l ovaţionaseră. Se întrebă dacă aveau să se mai întoarcă vreodată.

Când se desfăcu ultimul nod, auzi în depărtare împuşcături, pentru prima oară de când plecase Macklin. Poate asta-nsemna că Phil Bokuto încă nu murise, speră el. În gând, îi ură noroc prietenului său.

Se ghemui, lipindu-se de bârnă, când auzi paşi apropiindu-se de uşa magazinului. Aceasta se deschise încet şi Charles Bezoar se holbă la camera pustie, la frânghia care atârna destinsă. Ochii fostului avocat se umplură de panică în timp ce-şi scotea pistolul automat, făcând un prim pas.

Gordon ar fi preferat s-aştepte până când ajungea exact sub el, dar Bezoar nu era idiot. Suspiciunile îi înnegurară faţa şi dădu să-şi ridice privirea…

Gordon sări. Arma de calibru 45 zvâcni în sus şi trase exact în clipa impactului celor doi bărbaţi.

Năucit de năvala hormonilor din timpul luptei, Gordon n-avea idee nici unde nimerise glonţul, nici al cui era osul care pocnise zgomotos în momentul ciocnirii. Îşi încleştă mâna pe pistol când se rostogoliră împreună pe podea.

— … te omor! mârâi Bezoar, cu ţeava armei către faţa lui Gordon.

El se aruncă în lateral în vreme ce se auzea o a doua detunătură şi simţea pe gât înţepătura pulberii arzătoare.

— Nu mişca! mârâi din nou holnistul, părând tributar obiceiului de a i se acorda supunere. Lasă-mă să…

Încordându-se din toate puterile, lipit de adversarul său, Gordon îşi desprinse brusc o mână de pe pistol şi lovi. În vreme ce arma automată cobora către el, pumnul său

drept se repezi, izbind de jos în sus bărbia lui Bezoar. Un spasm zgudui trupul holnistului chel când i se pocni capul de podea, cu toată puterea. Arma trase de două ori în perete.

Şi colonelul rămase neclintit.

De data asta, durerea cea mai cumplită chinuia mâna lui Gordon. Se ridică încet, cu prudenţă, luând notă, doar jumătate conştient, că, pe lângă numeroasele injurii aduse corpului său, avea acum şi ceea ce părea o coastă ruptă.

— Să nu mai vorbeşti niciodată în timpul luptei, îi spuse bărbatului lipsit de cunoştinţă. E un obicei prost.

Marcie şi Heather dădură buzna din depozit şi smulseră cuţitele lui Bezoar. Când văzu ce-aveau de gând, Gordon fu pe punctul să le ceară să înceteze şi, în schimb, să-l lege pe colonel.

Însă tăcu. Le lăsă să facă orice voiau şi se îndreptă spre uşa din spate, intrând în magazie.

Acolo era încă şi mai întuneric, dar, când i se obişnuiră ochii, zări o siluetă zveltă, care zăcea pe-o pătură murdară dintr-un colţ. O mână se întinse spre el şi se auzi strigat de o voce subţire.

— Gordon, am ştiut c-o să vii după mine… Nu e o prostie?… Sună… sună ca o poveste, dar… dar, cumva, pur şi simplu am ştiut.

El căzu în genunchi lângă femeia muribundă. Cineva făcuse încercări rudimentare de a-i curăţa şi bandaja rănile, dar părul încâlcit şi hainele brăzdate de dâre de sânge ascundeau mai multe vătămări decât era el în stare să privească.

— O, Dena.

Întoarse capul şi închise ochii. Mâna ei o luă pe a lui.

— I-am tras pe sfoară, iubitule, spuse ea, cu voce firavă. Eu şi celelalte cercetaşe… În unele locuri i-am luat într-adevăr ca din oală! A…

Dena se întrerupse când un acces de tuse o făcu aproape să se îndoaie, aducându-i pe buze un firicel de lichid galben-portocaliu. Avea colţurile gurii mânjite.

— Nu vorbi, îi spuse Gordon. O să găsim o cale să te

scoatem de-aici.

Ea îl prinse de cămaşa zdrenţuită.

— Au aflat de planul nostru, cumva… în mai bine de jumătate din locuri au fost avertizaţi înainte de a-i putea lovi… Poate că vreuna dintre fete s-a îndrăgostit de violatorul ei, aşa cum spun legendele că s-a în-întâmplat cu H-Hypermnestra[22]. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Eu şi Tracy ne-am făcut griji din cauza acestei posibilităţi, pen’ că mătuşa Susan a spus că pe vremuri se întâmpla uneori…

Gordon n-avea idee despre ce vorbea Dena. Ea se bâlbâia, devenea confuză. El se străduia să găsească, înainte de întoarcerea lui Macklin şi a celorlalţi holnişti, o idee, un mod de a transporta o femeie grav rănită, care delira, pe kilometri după kilometri printre liniile inamicului.

Sfâşiat de o durere de moarte, înţelese că era imposibil.

— Cred c-am făcut treabă de cârpaci, Gordon… dar am încercat! Am încercat…

Dena clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi când Gordon o luă în braţe.

— Da, ştiu, iubito. Ştiu că aţi încercat.

Şi ochii lui se înceţoşară. Sub murdărie şi sub răni, recunoscu parfumul ei. Şi înţelese – mult prea târziu – ce însemna pentru el. O strânse mai tare decât ştia că ar fi trebuit, nevrând s-o lase să-l părăsească.

— O să fie bine. Te iubesc. Sunt aici şi-o să am grijă de tine.

Ea suspină.

— Eşti aici. Eşti… Se prinse de braţul lui. Eşti…

Trupul i se arcui brusc şi se înfioră.

— Oh, Gordon! strigă. Văd… Vezi şi…?

Ochii li se întâlniră pentru o clipă. Într-ai ei era o lumină pe care el o recunoscu.

Apoi veni sfârşitul.

— Da, am văzut, îi răspunse el, cu blândeţe, încă

---

[22] Singura dintre cele cincizeci de fiice ale lui Danaus, regele Argosului, care nu şi-a ucis soţul în noaptea nunţii.

ţinându-i trupul în braţe. Poate nu la fel de limpede ca tine. Dar am văzut şi eu.

Optsprezece

Într-un colţ din cealaltă încăpere, Heather şi Marcie erau ocupate, stăteau cu spatele, îndeletnicindu-se cu ceva la care Gordon nu voia să se uite.

Avea să jelească mai târziu. În momentul acela erau altele de făcut, trebuia, de exemplu, să le scoată de-acolo pe cele două femei. Şansele erau firave, dar, dacă le-ar fi văzut ajunse în munţii Callahan, ar fi ştiut că sunt în siguranţă.

Avea să fie destul de greu, dar pe el îl aşteptau pe urmă alte obligaţii. Trebuia să se-ntoarcă la Corvallis, într-un fel sau altul, dacă era omeneşte posibil, şi să-ncerce să se ridice la standardul ridicolei, dar frumoasei imagini a Denei despre un erou – poate să moară apărându-l pe Cyclops sau să conducă atacul „poştaşilor" împotriva duşmanului invincibil.

Se întrebă dacă i s-ar fi potrivit pantofii lui Bezoar sau dacă, având gleznele atât de umflate, n-ar fi fost mai bine să meargă desculţ.

— Nu mai pierdeţi timpul, se răsti la femei. Trebuie să plecăm de-aici.

Dar, în timp ce se apleca să ia de pe podea pistolul automat care-i aparţinuse colonelului, auzi o voce joasă, hârâită:

— E un sfat foarte bun, tânărul meu prieten. Şi să ştii că mi-ar plăcea să-l pot numi *prietenul* meu pe un bărbat ca tine.

Fireşte, asta nu-nseamnă că n-o să te spintec dacă-ncerci să te-atingi de pistolul ăla.

Gordon lăsă arma acolo unde era şi reveni încet la poziţia verticală. Generalul Macklin stătea în cadrul uşii deschise, cu un pumnal gata să fie aruncat.

— Zboară-l de-acolo c-un şut, zise el, calm.

Gordon se supuse. Pistolul alunecă, răsucindu-se, până într-un cotlon plin de praf.

— Aşa e mai bine.

Macklin îşi puse cuţitul la loc, în teacă. Se uită la femei, făcându-le semn cu capul.

— Plecaţi, le spuse. Fugiţi. Încercaţi să trăiţi, dacă vreţi şi dacă sunteţi în stare.

Cu pupilele dilatate, Marcie şi Heather se strecurară pe lângă Macklin. O rupseră la fugă în noapte. Gordon nu se-ndoia că urmau s-alerge până ce aveau să cadă late de oboseală.

— Să presupun că invitaţia nu e valabilă şi pentru mine? întrebă el, fără vlagă în glas.

Macklin zâmbi şi clătină din cap.

— Vreau să vii cu mine. Am nevoie de ajutorul tău afară.

Un felinar de vânt lumina o parte a locului golaş din partea opusă a drumului, primind din când în când ajutorul câte unui fulger îndepărtat şi al scânteierii razelor de lună pe marginile norilor de ploaie. După câteva minute de şchiopătat pe urmele lui Macklin prin ploaia torenţială, Gordon era ud până la piele. Sângerând încă, gleznele lui răspândeau o ceaţă rozalie în băltoacele prin care călca.

— Negrul tău e mai bun decât mi-am închipuit, spuse Macklin, trăgându-l pe Gordon la marginea zonei rotunde luminate de felinar. Fie asta, fie a avut ajutoare, dar a doua ipoteză e destul de improbabilă. Dacă ar fi fost însoţit, băieţii mei care patrulează pe malurile râului ar fi descoperit mai multe urme, nu numai pe a lui.

Însă, oricum ar fi, Shawn şi Bill merită ce-au căpătat pentru imprudenţa lor.

Gordon primea pentru prima oară un indiciu despre ceea ce se petrecea.

— Vrei să spui că…

— Nu te grăbi să te bucuri, se răsti holnistul. Trupele mele sunt la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă, iar în coburi am un pistol de semnalizare. Dar nu mă vezi pe mine strigând după ajutor, nu-i aşa?

Zâmbi din nou.

— Acum o să-ţi explic ce-i cu războiul ăsta. Atât tu, cât şi cercetaşul tău sunteţi genul de bărbaţi puternici care-ar

trebui să fie holnişti. Dar nu sunteţi, din cauza propagandei celor slabi, în mijlocul căreia aţi crescut. O să folosesc această ocazie ca să-ţi arăt cât de nevolnic te poate face aşa ceva.

Prinzându-l pe Gordon de braţ cu forţa unei menghine, Macklin începu să strige în noapte.

— Negrule! Sunt generalul Volsci Macklin. Îl am alături pe comandantul tău… pe inspectorul poştal al Statelor Unite! preciză, cu un rânjet batjocoritor. Vrei să-i câştigi libertatea? Oamenii mei vor fi aici în zori, aşa că ai foarte puţin timp. Vino încoace! O să ne luptăm pentru el! Tu alegi armele!

— Nu veni, Philip! E un aug…

Avertismentul lui Gordon se stinse într-un geamăt când îl smuci Macklin de braţ, aproape smulgându-i-l din umăr. Forţa gestului îl trânti în genunchi. Coastele îi zvâcneau, trimiţându-i valuri de durere în tot trupul.

— Nţ, nţ. Ei, haide. Dacă omul tău n-a ştiut ce era Shawn, înseamnă că mi-a doborât bodyguardul printr-un noroc. Şi, dacă e aşa, cu siguranţă nu merită să i se-acorde acum o consideraţie deosebită, nu?

Gordon avu nevoie de un puternic efort de voinţă ca să-şi înalţe capul, dar o făcu, fluierând dezaprobator printre dinţii încleştaţi. Înfrângându-şi greaţa care sosea în valuri, reuşi cumva să se ridice în picioare, împleticindu-se. Deşi lumea se ondula în jurul lui, refuza să se lase văzut îngenuncheat lângă Macklin.

Generalul îl răsplăti cu un mormăit gros, ca şi cum ar fi vrut să spună că la asta se şi aştepta din partea unui bărbat adevărat. Trupul augmentatului vibra ca al unei pisici – zvâcnea anticipând lupta. Rămaseră amândoi în aşteptare, exact dincolo de marginea cercului luminos. Minutele treceau, cu ploaia când înteţindu-se, când domolindu-se, în rafale însoţite de mugetul vântului.

— Ultima şansă, negrule!

Cu o mişcare atât de iute încât păru o dâră neclară, cuţitul generalului ajunse la gâtul lui Gordon. Prins într-o strânsoare de anacondă, braţul stâng al prizonierului fu

răsucit în sus şi la spate.

— Dacă nu te-arăţi, inspectorul tău moare în treizeci de secunde. Începând din clipa asta!

Jumătatea de minut se scurse mai încet decât oricare alta pe care-o trăise Gordon vreodată. Şi, fapt destul de bizar, se simţea detaşat, aproape resemnat.

În cele din urmă Macklin clătină din cap, părând dezamăgit.

— Ei, mare păcat, Krantz. Cuţitul se mută sub urechea stângă a lui Gordon. Presupun că e mai deştept decât am…

Lui Gordon i se tăie răsuflarea. Nu auzise nimic, dar îşi dădu brusc seama că acolo, la marginea cercului de lumină, mai era încă o pereche de mocasini, la nici cinci metri distanţă.

— *Mă tem că soldatul curajos pe care-l strigi a fost ucis de omul tău.*

Vocea blândă a noului sosit abia se făcuse auzită când Macklin se şi răsuci brusc, punându-l pe Gordon între ei.

— Philip Bokuto a fost un om bun, continuă vocea misterioasă. Am venit în locul lui, să răspund provocării tale, aşa cum ar fi făcut el.

Mărgelele de pe o bentiţă pentru păr străluciră în lumina felinarului când în cerc intră un bărbat cu umeri laţi. Avea părul cărunt legat la spate, într-o coadă de cal. Trăsăturile colţuroase ale feţei sale exprimau o seninătate marcată de tristeţe.

Gordon aproape că simţi bucuria lui Macklin, transmisă prin strânsoarea lui puternică.

— Ei, ei. Judecând după descrierile pe care le-am auzit, acesta nu poate fi decât *Seniorul de Sugarloaf,* coborât în sfârşit din valea sa de pe culmi. Domnule, mi-aţi făcut o plăcere mai mare decât vă puteţi imagina. Sunteţi cu adevărat bine-venit.

— Powhatan, scrâşni Gordon, incapabil să-şi imagineze cum şi *de ce* ajunse acesta acolo. Pleacă dracului de-aici, nebunule! N-ai nicio şansă! E un augmentat!

Phil Bokuto fusese unul dintre cei mai buni luptători pe care-i întâlnise vreodată Gordon. Dacă *el* abia reuşise să-l

încolţească pe cel mai slab dintre demonii ăia şi murise făcând-o, ce şansă avea un bătrân?

Powhatan ascultă dezvăluirea lui Gordon şi se încruntă.

— Da? Vorbeşti despre experimentele alea de la-nceputul anilor nouăzeci? Credeam c-au fost readuşi la normal sau ucişi cu toţii înainte de izbucnirea războiului slavo-turc. Fascinant. Asta explică multe despre cele petrecute în ultimele două decenii.

— Prin urmare-ai auzit de noi, rânji Macklin.

Powhatan dădu din cap, posomorât.

— Am auzit, înainte de război. Ştiu şi de ce-a fost întrerupt experimentul – în cea mai mare parte pentru că fuseseră recrutaţi drept subiecţi oameni de cea mai josnică speţă.

— Aşa spuneau cei slabi, încuviinţă Macklin. Pentru că făcuseră greşeala de a accepta voluntari dintre cei puternici.

Powhatan clătină din cap. O lume întreagă l-ar fi putut crede angajat într-o controversă politicoasă asupra unor probleme de semantică. Numai respiraţia lui grea părea să trădeze o oarecare emoţie.

— Au acceptat *luptători…* sublinie… Capabili de acel soi de nebunie divină atât de valoroasă când e nevoie de ea, dar reprezentând o mare problemă când nu e necesară. A fost o lecţie dură, atunci, în anii nouăzeci. Au avut o grămadă de necazuri cu augmentaţii care s-au întors acasă continuând să-ndrăgească războiul.

— *Necazuri* e cuvântul potrivit, râse Macklin. Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Necazurile, Powhatan.

Îl azvârli pe Gordon într-o parte, ca şi cum s-ar fi răzgândit, şi-şi puse cuţitul din nou în teacă înainte de a face primul pas către vechiul său duşman.

Împroşcând în cădere, pentru a doua oară, apa dintr-un şanţ, Gordon nu mai era în stare decât să zacă în noroi şi să geamă. Avea impresia că toată jumătatea din stânga a corpului îi fusese sfâşiată şi ardea, parcă acoperită cu tăciuni incandescenţi. Îşi păstra cu greutate cunoştinţa şi

asta numai fiindcă refuza cu toată tăria să şi-o piardă. Când reuşi în sfârşit să vadă printr-un tunel îngustat de durere, îi zări pe cei doi bărbaţi ocolindu-se unul pe altul în interiorul micii oaze de lumină aşternute de felinar.

Bineînţeles că Macklin se juca, pur şi simplu, cu adversarul său. Pentru un om de vârsta lui, Powhatan arăta impresionant, dar, în comparaţie cu monstruozităţile de pe gâtul, braţele şi coapsele generalului, muşchii unui om obişnuit erau jalnici. Gordon îşi aduse aminte de vătraiul holnistului, rupt ca o caramea zdrenţuită.

George Powhatan respira greu, cutremurându-se la fiecare răsuflare, şi i se-mpurpurase faţa. În ciuda situaţiei deznădăjduite, o parte din adâncul lui Gordon era surprinsă de vederea unor asemenea semne ostentative ale fricii pe faţa Seniorului.

Probabil că toate legendele se bazează pe minciuni, înţelese el. *Exagerăm şi după o vreme ajungem să ne credem poveştile.*

Numai vocea lui Powhatan părea să mai fi păstrat un rest din calmul său. De fapt, părea aproape detaşată.

— Cred c-ar trebui să ţii cont de un anumit lucru, generale, spuse el, între două respiraţii precipitate.

— Mai târziu, mârâi Macklin. O să discutăm mai târziu despre creşterea vitelor şi despre prepararea berii, seniorule. Acum vreau să te-nvăţ o artă mult mai practică.

Holnistul lovi cu iuţeala unei feline. Powhatan sări într-o parte aproape în ultima clipă. Dar Gordon simţi un fior de încântare când bărbatul mai înalt se răsuci, răspunzând cu o lovitură de picior pe care Macklin o evită reuşind să se-ndepărteze doar cu câţiva centimetri.

Gordon începu să spere. Poate că Powhatan era unul dintre oamenii înzestraţi de natură, având – chiar şi la vârsta mijlocie – o rapiditate în mişcări comparabilă cu a augmentatului. Dacă era aşa – cu braţele şi picioarele lui mai lungi – s-ar fi putut menţine la distanţă de strânsoarea cumplită a adversarului…

Acesta fandă din nou, înşfăcând cămaşa potrivnicului său cu o forţă care-o sfâşie. De data asta, Powhatan se

salvă cu şi mai mare greutate, ieşind cu o zvâcnire a umerilor din veşmântul său brodat şi răspunzând cu o rafală de lovituri, toate suficient de violente ca să ucidă un juncan. Aproape că reuşi să-l pocnească pe Macklin cu sălbăticie în rinichi când bărbatul mai scurt se năpustea pe lângă el. Însă apoi, mai repede decât îl puteau urmări ochii, holnistul se răsuci şi-l înşfăcă pe Powhatan de încheietura mâinii în mişcare.

Sfidând soarta, acesta din urmă se *apropie* cu un pas şi se eliberă cu o schimbare de poziţie.

Însă Macklin părea să se fi aşteptat la o asemenea manevră. Se rostogoli pe lângă adversar şi, când se-nvârti Powhatan, repezindu-se după el, îi prinse cu iuţeală braţul. Şi rânji când celălalt încercă să se elibereze din nou, acum fără niciun rezultat.

La o lungime de braţ distanţă, bărbatul din valea Camas se trăgea înapoi gâfâind. În ciuda ploii reci, părea chinuit de căldură.

Asta a fost, medită dezamăgit Gordon. Cu toate că-n trecut nu se-nţelesese cu Powhatan, încercă să se gândească în ce fel l-ar fi putut ajuta. Se uită în jur, după un obiect pe care să-l azvârle în monstrul augmentat, poate reuşind să-i distragă atenţia atât cât era nevoie ca să se poată elibera adversarul său.

Dar nu zărea decât noroi şi câteva nuiele leoarcă de apă. El însuşi abia avusese putere să se târască, îndepărtându-se de locul unde fusese azvârlit. Nu putea decât să zacă acolo, privind sfârşitul şi aşteptându-şi-l pe al său.

— Ei, i se adresă Macklin noului prizonier. Acum spune ce-ai de spus. Dar ai grijă să fie amuzant. Atâta vreme cât zâmbesc, trăieşti.

Powhatan se strâmbă în timp ce se smucea, testând strânsoarea de fier a generalului. Chiar şi după un minut întreg, nu încetase să respire adânc. Expresia feţei sale era acum distantă, ca şi cum s-ar fi resemnat pe de-a-ntregul. Când răspunse în sfârşit, vocea îi era bizar de ritmată.

— Nu mi-am dorit asta, le-am *spus* că nu puteam… prea bătrân… cu norocul epuizat… Trase aerul adânc în piept şi

oftă. I-am implorat să nu mă facă. Şi acum, să-i pun capăt aici…? Ochii lui cenuşii licăriră. Dar nu se sfârşeşte *niciodată…* decât p*rin* moarte.

E zdrobit, concluzionă Gordon. *Tipul nu mai e întreg la minte.* Nu voia să fie martor la o astfel de umilinţă. *Şi eu am părăsit-o pe Dena ca să-l caut pe acest erou renumit…*

— Nu mă amuzi, răspunse Macklin, cu răceală. Nu mă plictisi, dacă-ţi preţuieşti ultimele minute.

Dar Powhatan părea distras, ca şi cum s-ar fi gândit de fapt la *altceva,* concentrându-se, poate, în căutarea unei amintiri, şi ar fi purtat conversaţia numai din politeţe.

— Doar că… aveam impresia că ştii… după ce-ai ieşit din program s-au făcut câteva mici schimbări.

Macklin clătină din cap, unindu-şi sprâncenele într-o expresie încruntată.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

Powhatan strânse din pleoape. Un tremur îi străbătu trupul, făcându-l pe general să zâmbească.

— Vreau să spun că… n-au avut de gând să renunţe la ceva atât de promiţător cum e augmentarea… nu doar fiindcă ultima dată au apărut erori.

Macklin mârâi.

— Erau prea *speriaţi* ca să continue. *Noi* îi speriam prea tare!

Pleoapele lui Powhatan se zbătură. Încă mai răsufla greu, trăgând în tăcere o mare cantitate de aer în adâncul plămânilor.

Gordon îl privea cu ochii holbaţi. Tipului i se *întâmpla* ceva. Transpiraţia îi lucea în pete uleioase pe umeri şi pe tot pieptul înainte de a fi spălată de stropii deşi, spulberaţi de vânt. Muşchii i se răsuceau, părând chinuiţi de crampe.

Lui Gordon nu-i venea să creadă. Oare individul se rupea în bucăţi sub ochii lui?

Vocea lui Powhatan părea să vină de departe, era aproape năucitoare.

— … noile implanturi n-au mai fost nici la fel de voluminoase, nici la fel de puternice… având mai degrabă rolul unei *suplimentări* a antrenamentului în domeniul

anumitor arte orientale… al bio-feedbackului.

Macklin îşi lăsă capul pe spate şi râse zgomotos.

— *Neohippy augmentaţi?* Oh! Bună, Powhatan! Un bluf clasa-ntâi! O chestie plină de haz!

Însă Powhatan nu părea să-l asculte. Se concentra, cu buzele mişcându-i-se ca şi cum ar fi recitat ceva memorat cu multă vreme în urmă.

Orbit de ploaie, Gordon se holba cu tot mai multă atenţie. De-a lungul braţelor şi al umerilor lui Powhatan păreau să radieze *linii* palide, încrucişându-i-se pe gât şi pe piept. Tremurul trupului i se intensificase, căpătând un ritm uniform, care lăsa acum impresia că devenise mai puţin haotic, mai dedicat *îndeplinirii unui scop.*

— Procesul are nevoie şi de foarte mult aer, zise George Powhatan cu voce prietenoasă, pe tonul unei conversaţii.

Continuând să respire adânc, începu să-şi îndrepte spatele.

Macklin terminase între timp cu râsul. Se holba şi el, cu neîncredere neprefăcută.

Powhatan continuă, pe acelaşi ton.

— Suntem prizonieri în cuşti similare… deşi tu pari încântat de a ta… Semănăm, am căzut amândoi în capcana ultimului orgoliu al unor vremuri arogante…

— *Nu eşti…*

— Ei, haide, generale. Powhatan îi zâmbi fără răutate celui care-l luase prizonier. De ce pari atât de surprins?… Doar nu ţi-ai închipuit că tu şi generaţia ta aţi fost ultimii?

Probabil că holnistul ajunsese instantaneu la aceeaşi concluzie ca Gordon, şi anume că George Powhatan vorbea numai ca să câştige timp.

— Macklin! strigă Gordon.

Însă generalul nu se lăsă distras. Cuţitul său lung, în formă de macetă, ieşi fulgerător din teacă, licărind umed în lumina felinarului înainte de a biciui aerul, în coborâre către mâna dreaptă a lui Powhatan, încă imobilizată.

Încă aplecat şi nepregătit, acesta reacţionă răsucindu-se brusc. Cuţitul nu-i trasă decât o zgârietură strălucitoare în lungul braţului, în timp ce mâna lui liberă prindea

încheietura mâinii lui Macklin.

Holnistul scoase un strigăt când se încordară, iar forţa lui, mai mare decât a adversarului, începu să împingă lama picurând de sânge tot mai aproape şi mai aproape.

Cu un pas brusc şi o mişcare a şoldului, Powhatan se lăsă pe spate, azvârlindu-l pe general pe deasupra capului său. Macklin ateriză în picioare, încă ţinându-l de mână, şi, la rândul său, îl smuci cu putere. Răsucindu-se ca două lamele ale unei sfârleze, continuară să se azvârle unul pe altul, căpătând din ce în ce mai mult avânt, până când dispărură în bezna din afara cercului de lumină. Se auzi o bufnitură. Apoi încă una. Gordon avea impresia că prin tufişuri tropăie elefanţi.

Strângând din ochi de durere la cea mai mică mişcare, se târî destul de departe de lumină pentru ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul şi se opri sub un cedru roşu, care şiroia de apă. Se uită în direcţia unde dispăruseră cei doi, dar nu putea urmări lupta decât ascultându-i zgomotele şi observând mişcările iuţi ale micilor făpturi ale pădurii care fugeau din calea distrugerii.

Când dădură din nou buzna în luminiş, cele două siluete încleştate în luptă erau în zdrenţe. Pe trupuri li se prelingeau pârâiaşe roşii, izvorâte din zeci de tăieturi şi zgârieturi. Cuţitul dispăruse, dar cei doi luptători te înfricoşau chiar şi fără arme. În urma lor, nu mai rămăsese în picioare niciun tufiş şi niciun copăcel. Toate locurile în care-şi purtaseră lupta erau devastate.

Încleştarea lor nu respecta niciun ritual, n-avea pic de eleganţă. Silueta mai scundă şi mai vânjoasă se apropia cu ferocitate, încercând să-şi înşface adversarul. Cea mai înaltă se străduia să păstreze distanţa, dând lovituri ce păreau să despice aerul.

Nu exagera, îşi spuse Gordon. *Nu sunt decât nişte oameni, şi încă unii destul de bătrâni.*

Cu toate acestea, o parte din el se simţea înrudită cu străbunii care crezuseră în existenţa uriaşilor – în zei cu chip de oameni – ale căror bătălii făceau să clocotească

apa mărilor şi înălţau lanţuri de munţi. În timp ce luptătorii dispărură din nou în întuneric, Gordon trăi experienţa unui val de întrebări oarecum abstracte, care i se îngrămădeau întotdeauna în minte când se aştepta mai puţin. Cugetă, cu detaşare, că, asemenea multor alte forţe nou-descoperite, augmentarea îşi găsise prima întrebuinţare în război. Dar aşa se petrecuseră *întotdeauna* lucrurile, înainte de a se găsi alte moduri de folosinţă… în chimie, în aviaţie, în explorările spaţiale… Mai târziu apăreau totuşi *adevăratele* utilizări.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit Războiul de la Sfârşitul Lumii… oare tehnologia aceea s-ar fi contopit cu ideile Noii Renaşteri, răspândite pe întreaga planetă, şi ar fi fost întrebuinţată de toţi cetăţenii?

De ce-ar fi fost atunci capabilă omenirea? *Ar mai fi rămas ceva care să nu-i fie accesibil şi, dacă da, ce anume?*

Se sprijini de trunchiul zgrunţuros al cedrului şi reuşi să se ridice şontâcăind în picioare. Se legănă nesigur o clipă, apoi puse un picior în faţa altuia, şchiopătând pas cu pas în direcţia bufniturilor. Nu se gândea să fugă, nu-şi dorea decât *să fie martor* la ultimul mare miracol al secolului al douăzecilea, care se desfăşura sub răpăitul ploii şi la lumina fulgerelor, într-o pădure dintr-o epocă întunecată.

Felinarul aşternea umbre bine conturate peste tufele distruse, dar ieşi curând din lumina lui. Se îndreptă în direcţia zgomotului până când încetă brusc totul. Nu se mai auzeau nici ţipete, nici lovituri, doar bubuiturile tunetelor şi vuietul râului.

Ochii i se obişnuiră cu întunericul. Cu palma streaşină deasupra lor ca să şi-i ferească de ploaie, văzu, în sfârşit – profilate pe fundalul norilor cenuşii – două siluete clare, roşiatice, pe o ieşitură de deasupra apei. Una ghemuită, îndesată, cu gâtul gros, ca minotaurul din legendă. Cealaltă semăna mai mult a om, cu părul lung zbătându-i-se în voia vântului, ca un drapel zdrenţuit. Acum goi cu desăvârşire, cei doi augmentaţi stăteau faţă-n faţă, legănându-se şi gâfâind, înconjuraţi de bubuitul furtunii.

Apoi, ca la un semn, se încleştară pentru ultima dată.

Tunetul se rostogoli. O scară orbitoare de trăsnete izbi muntele de pe malul opus, biciuind cu bubuiturile sale crengile pădurii.

În clipa aceea, Gordon văzu o umbră profilată pe zigzagul de electricitate dezlănţuită, cu braţele întinse, ridicând deasupra capului o alta, care se zbătea. Strălucirea orbitoare dură destul de mult pentru ca Gordon să vadă umbra verticală încordându-se, încovoindu-se şi aruncând-o pe cealaltă în văzduh. Forma neagră se înălţă preţ de o secundă întreagă înainte ca strălucirea electrică să dispară, lăsând întunericul să reînvăluie totul.

Imaginea rămasă pe retină părea împietrită. Gordon ştia că forma aceea care se rostogolea prin aer trebuia să ajungă iarăşi jos, în canion şi în albia stâncoasă a torentul îngheţat. Dar, în imaginaţia lui, o vedea continuând să se înalţe, ca şi cum ar fi fost azvârlită de pe planetă.

În defileul îngust, vântul sufla perdelele cenuşii de ploaie către sud. Gordon ajunse pe bâjbâite lângă trunchiul unui copac prăvălit şi se aşeză greoi. Acolo aşteptă pur şi simplu, nemaifiind în stare nici măcar să-şi propună să se mişte, cu amintirile învolburându-i-se ca un râu umflat, mâlos.

În cele din urmă, auzi crengi trosnind în stânga lui. Din întuneric se desprinse încet o siluetă dezbrăcată, apropiindu-se obosită.

— Dena spunea că numai două soiuri de bărbaţi contează, comentă Gordon. Ideea mi s-a părut întotdeauna prostească. Dar nu mi-am dat niciodată seama că, înainte de sfârşit, *guvernul* gândea la fel.

Celălalt se prăbuşi pe trunchiul frânt, alături de el. Sub piele i se umflau şi îi pulsau o mie de fibre minuscule. Sângele i se prelingea din sute de zgârieturi de pe tot trupul. Respira greu, cu privirea pierdută în gol.

— Şi-au schimbat convingerile, nu-i aşa? întrebă Gordon. În final, au redescoperit înţelepciunea.

Ştia că George Powhatan îl auzise şi îl înţelesese. Totuşi tăcea.

Gordon fierbea. Avea nevoie de un *răspuns.* Dintr-un anumit motiv, simţea, în adâncul fiinţei sale, nevoia să ştie dacă, în acei ultimi ani dinaintea Calamităţii, Statele Unite fuseseră conduse de oameni de onoare.

— Spune-mi, George! ziceai c-au renunţat la folosirea tipului războinic. Atunci pe cine-au *preferat?* Au ales opusul? Oameni cu *aversiune* pentru putere? Care să lupte bine, dar fără tragere de inimă?

O imagine: un Johnny Stevens uluit – întotdeauna dornic să înveţe – străduindu-se cu toată seriozitatea să-nţeleagă enigma unui mare conducător care refuză cu dispreţ o coroană de aur, alegând plugul. Nu-i explicase băiatului niciodată cu adevărat. Şi acum era prea târziu.

— Ei? Au reînviat vechiul ideal? Au căutat dinadins soldaţi care se considerau în primul rând cetăţeni?

Îl prinse pe Powhatan de umerii care-i zvâcneau.

— La naiba! De ce nu mi-ai *spus,* când am bătut tot drumul, tocmai de la Corvallis, ca să te conving? Nu crezi că eu aş fi putut să-nţeleg mai bine decât oricine altcineva?

Seniorul din valea Camas părea deprimat. Întâlni ochii lui Gordon pentru scurtă vreme, apoi îşi feri din nou privirea, cutremurându-se.

— O, te-aş fi înţeles, Powhatan, poţi *paria* pe asta! Am ştiut la ce te gândeai când ai spus că Lucrurile Măreţe sunt nesătule. Gordon îşi încleştă pumnii. Lucrurile Măreţe îţi vor lua tot ce iubeşti şi îţi vor cere încă şi mai mult. Tu ştii asta, eu o ştiu… şi Cincinnatus, nătângul, a ştiut-o când le-a spus că-şi pot păstra coroana lor proastească!

Dar tu, Powhatan, ai greşit fiindcă ai crezut că se poate sfârşi *vreodată*!

Gordon se ridică şchiopătând. Îşi strigă furia în faţa celuilalt.

— *Chiar ai crezut, sincer, că responsabilitatea ta se încheiase?*

Când Powhatan vorbi în sfârşit, Gordon fu nevoit să se-aplece ca să-i desluşească vocea în timp ce bubuia tunetul.

— Am sperat… am fost atât de sigur că eram în stare…

— Atât de sigur că erai în stare să le spui „nu” tuturor

marilor minciuni! Gordon râse sarcastic, cu amărăciune. Ai fost sigur că erai în stare să le spui „nu” *onoarei,* şi *demnităţii,* şi *patriotismului?* Atunci ce te-a convins să te răzgândeşti? Ai râs de Cyclops şi de promisiunea tehnologiei. Nici Dumnezeu, nici mila, nici „Statele Unite Restaurate” nu te-au făcut să te clinteşti! Aşa că spune-mi, Powhatan, ce a fost în final destul de puternic ca să te-ndemne să-l urmăreşti pe Philip Bokuto până aici şi să mă cauţi?

Stând cu mâinile încleştate, cel mai puternic om în viaţă – unica relicvă a unei epoci a semizeilor – părea să se retragă în sine însuşi, ca un băieţel istovit şi ruşinat.

— Ai dreptate, gemu. Nu se termină niciodată. Mi-am făcut datoria, mi-am făcut-o de o mie de ori!… Tot ce voiam era să fiu lăsat să-mbătrânesc în pace. Înseamnă că am cerut prea mult? Asta-nseamnă?

Ochii lui erau trişti.

— Dar nu se sfârşeşte niciodată, absolut niciodată.

Powhatan se uită apoi în sus, întâlnind şi susţinând privirea lui Gordon pentru prima oară.

— Au fost femeile, îi spuse cu voce înceată, dându-i în sfârşit răspunsul cerut. După vizita ta şi după afurisitele alea de scrisori, au tot *vorbit* întruna, au tot pus întrebări. Pe urmă s-a răspândit povestea despre nebunia din nord, a pătruns până şi în valea mea. Am încercat… am încercat să le explic că tot ce făceau amazoanele tale era nebunie curată, dar ele…

Vocea lui Powhatan se frânse. Clătină din cap.

— Bokuto a plecat val-vârtej, ca să vină aici singur… şi, când s-a întâmplat asta, femeile au început să se *uite* la mine… Mă tot *urmăreau* cu privirea, mereu şi mereu…

Gemu şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Bunule Dumnezeu din Ceruri, iartă-mă. *Femeile* m-au împins s-o fac.

Gordon clipi, uluit. Sub ploaia torenţială, pe faţa colţuroasă şi suptă de oboseală a augmentatului şiroiau lacrimi. George Powhatan era zguduit de plâns şi suspina zgomotos, îndurerat.

Gordon se prăbuşi pe copacul zgrunţuros, alături de el, simţind o apăsare ce creştea în interiorul său ca apele râului Coquille, umflate de zăpezile topite ale iernii. Peste încă o clipă, îi tremurau buzele.

Fulgerele brăzdau cerul. În apropiere vuia râul. Iar cei doi plângeau împreună în ploaie, jelind aşa cum numai bărbaţii se pot jeli pe ei înşişi.

Interludiu

Cumplita Iarnă nu se dă dusă
Până când nu-şi face Oceanul datoria,
Fugărind-o – cu Primăvara.

Partea a patra

Haos

Unu

O nouă legendă cutreiera Oregonul, de la Roseburg către nord, până în Columbia, din munţi până la ocean. Călătorea prin scrisori şi prin viu grai, căpătând câte ceva în plus de fiecare dată.

Era mai tristă decât cele două care o precedaseră, cea despre o maşină înţeleaptă şi binevoitoare şi cea despre o naţiune renăscută. Era mai tulburătoare decât ele. Şi despre ea se putea spune ceva care le lipsea predecesoarelor sale, ceva important.

Era adevărată.

Vorbea despre un grup de patruzeci de femei – femei nebune, susţineau unii – care depuseseră un jurământ secret: se legaseră să facă totul şi orice pentru a pune capăt unui război cumplit, ca să-l vadă încheiat înainte de a muri toţi bărbaţii buni, încercând să le salveze.

Acţionaseră din dragoste, spuneau unii. Alţii susţineau că fusese dragoste de ţară.

Se zvonea că văzuseră în propria lor odisee din Iad o formă de penitenţă, menită să răscumpere un eşec din trecutul neamului femeiesc.

Interpretările variau, însă morala poveştii era întotdeauna aceeaşi, fie că o purta poşta sau trecea din gură-n gură. În cătune, în sate şi la ferme, mamele şi fiicele şi nevestele citeau scrisorile şi ascultau cuvintele şi le spuneau mai departe.

* * *

Bărbaţii pot fi geniali şi puternici, îşi şopteau una alteia. Dar pot fi, la fel de bine, şi nebuni. Iar nebunii pot distruge lumea.

Femei, voi trebuie să-i evaluaţi…

E de neîngăduit să mai ajungă vreodată lucrurile într-un asemenea impas, îşi spuneau una alteia, cu gândul la sacrificiul cercetaşelor.

Nu mai putem permite vreodată ca lupta ancestrală dintre bine şi rău să fie purtată numai şi numai de bărbaţi.

Femei, trebuie să vă asumaţi o parte a răspunderii… şi să v-aduceţi în luptă propriile talente…

Şi nu uitaţi niciodată că până şi cei mai buni dintre bărbaţi – eroii – îşi neglijează uneori îndatoririle, spunea în încheiere morala.

Femei, voi trebuie să le-aduceţi din când în când aminte de ele…

Doi

28 aprilie 2012

Stimată doamnă Thompson,

Vă mulţumesc pentru scrisori. Mi-au fost de un imens ajutor în timpul convalescenţei, mai ales fiindcă mă temeam să nu fi ajuns cumva duşmanii la Pine View. Să ştiu că dumneavoastră, Abby şi Michael sunteţi bine înseamnă pentru mine mai mult decât v-aţi putea imagina vreodată.

Fiindcă a venit vorba de Abby, vă rog să-i spuneţi că l-am văzut pe Michael ieri! A sosit, teafăr şi nevătămat, împreună cu ceilalţi voluntari din Pine View trimişi să ne-ajute în bătălii. Ca mulţi alţi recruţi ai noştri, părea foarte nerăbdător să meargă la luptă.

Sper că nu l-am descurajat prea tare povestindu-i câte ceva din experienţele trăite de mine printre holnişti. Cred totuşi că acum o să dea mai multă atenţie instrucţiei şi că poate-o să fie ceva mai puţin nerăbdător să câştige războiul de unul singur. La urma urmelor, îşi doreşte ca Abby şi micuţa Caroline să-l revadă.

Mă bucur că aţi putut să le primiţi pe Marcie şi Heather. Le suntem îndatoraţi cu toţii. Corvallisul ar fi fost un şoc pentru ele. Adaptarea ar trebui să fie mai blândă în Pine View.

Spuneţi-i lui Abby că am dat scrisoarea ei unor profesori bătrâni, cu care-am discutat despre reînceperea cursurilor. Peste un an, sau cam aşa ceva, s-ar putea s-avem aici un soi de universitate – presupunând că războiul va merge bine.

Fireşte că, în această a doua privinţă, nimic nu e absolut sigur. Lucrurile au luat o întorsătură favorabilă, dar ne aşteaptă o luptă lungă, foarte lungă, cu un duşman cumplit.

Ultima dumneavoastră întrebare e dificilă, doamnă Thompson, şi nici măcar nu ştiu dacă sunt în stare să vă dau un răspuns. Nu mă surprinde că povestea sacrificiului cercetaşelor a ajuns până acolo sus, în munţi. Dar trebuie să ştiţi că nici măcar aici, la noi, încă nu se cunosc cu exactitate toate amănuntele.

De fapt nu vă pot spune decât atât: Da, am cunoscut-o bine pe Dena Spurgen. Şi nu, nu cred c-am înţeles-o. Mă întreb cu toată sinceritatea dac-o voi înţelege vreodată.

Gordon stătea chiar în faţa oficiului poştal din Corvallis, pe o bancă. Îşi sprijinea spatele de peretele zgrunţuros, bucurându-se de razele soarelui dimineţii, şi se gândea la lucrurile pe care nu le putea reda în scrisoarea lui către doamna Thompson… lucruri pentru care nu putea găsi cuvinte.

Până când recuceriseră satele Chesire şi Franklin, toţi oameni din Willamette fuseseră nevoiţi să se bazeze pe zvonuri, fiindcă niciuna dintre cercetaşe nu se mai întorsese acasă după incursiunea lor neautorizată din miezul iernii. Însă, după primele contraatacuri, sclavii recent eliberaţi începuseră să istorisească fragmente din cele petrecute. Şi, treptat, toate acestea se îmbinaseră, găsindu-şi fiecare locul.

În iarna aceea – de fapt, la numai două zile după plecarea lui Gordon din Corvallis, în lunga sa călătorie către sud – cercetaşele începuseră să dezerteze din armata de fermieri şi orăşeni. Se strecuraseră către sud şi vest în grupuri mici şi, neînarmate, se predaseră inamicului.

Câteva fuseseră ucise pe loc. Altele fuseseră violate şi torturate de maniacii care râdeau cu poftă şi nici măcar nu ascultau vreo vorbă din mărturisirile lor pregătite cu mare atenţie.

Însă cele mai multe fuseseră primite – aşa cum speraseră – fiind bine-venite pentru nesăţioasa poftă de femei a holniştilor.

Cele care izbutiseră s-ajungă până-n acest punct oferiseră explicaţii credibile, susţinând că se săturaseră de viaţa lor de neveste de fermieri şi că voiau să simtă atingerea unor „bărbaţi adevăraţi”. Discipolii lui Nathan Holn erau dispuşi să creadă asta sau cel puţin aşa îşi imaginaseră femeile care născociseră planul.

Ceea ce urmase trebuie să fi fost dificil, probabil mai greu decât îşi imaginaseră. Fiindcă fuseseră nevoite să se prefacă, şi asta într-un mod credibil, până în programata noapte roşie a cuţitelor – noaptea când intenţionau să salveze fragilele rămăşiţe ale civilizaţiei de monştrii care le năruiau.

Ceva nu mersese cum trebuia, dar, în momentul acela, când contraofensiva de primăvară avusese drept rezultat recucerirea primelor localităţi, încă nu se ştia ce anume. Poate vreun invadator devenise suspicios şi torturase o fată până când sărmana mărturisise. Sau poate vreuna dintre femei se îndrăgostise de barbarul ei fioros şi-şi deschisese inima într-o confesiune trădătoare. Dena nu greşise afirmând că astfel de lucruri se mai întâmplaseră în decursul istoriei. Era posibil să se fi petrecut şi în cazul lor.

Sau poate că unele pur şi simplu nu fuseseră în stare să mintă cu destulă convingere sau să-şi ascundă fiorii de dezgust la atingerea noilor lor stăpâni.

Indiferent ce se întâmplase, noaptea programată fusese într-adevăr roşie. Acolo unde avertizarea nu sosise la timp, femeile furaseră cuţite de bucătărie, se strecuraseră la miezul nopţii dintr-o cameră în alta şi uciseseră şi iar uciseseră, până când căzuseră ele însele, luptând.

În alte părţi, fuseseră pur şi simplu doborâte şi îşi blestemaseră duşmanii, scuipându-i în ochi până în ultima clipă.

Bineînţeles că fusese un eşec. Oricine ar fi putut s-o prezică. Chiar şi în locurile unde „reuşise” planul, muriseră prea puţini invadatori pentru ca asta să schimbe ceva. Din punct de vedere militar, sacrificiul femeilor fusese inutil.

Gestul lor reprezentase un fiasco tragic.

Însă vestea se răspândise, trecuse linia frontului, coborâse văi şi urcase dealuri. Bărbaţii o ascultaseră uluiţi şi clătinaseră din capete cu neîncredere. O auziseră şi femeile şi se grăbiseră să stea de vorbă între ele, fără martori. Discutaseră cu aprindere, se încruntaseră şi căzuseră pe gânduri.

În cele din urmă, ştirea ajunsese până departe, în sud. Deja transformată în legendă, pătrunsese în final şi pe muntele Sugarloaf.

Şi *acolo,* la mare înălţime, deasupra confluenţei vijelioase a braţelor râului Coquille, cercetaşele îşi obţinuseră în sfârşit victoria.

* * *

Nu vă pot spune decât că sper că povestea asta n-o să se preschimbe într-o dogmă, într-o religie. În coşmarurile mele, văd femei adoptând tradiţia înecării fiilor lor, dacă dau semne că vor deveni huligani. Le văd *făcându-şi datoria,* împărţindu-le băieţilor dreptul la viaţă sau moartea înainte de a deveni un pericol pentru cei din jur.

Poate că o parte dintre noi, bărbaţii, *sunt* „prea nebuni ca să li se permită să trăiască”. Însă, dusă la extrem, „soluţia” asta are ceva care mă îngrozeşte… e o ideologie pe care mintea mea nu poate nici măcar s-o pricepă.

Fireşte, probabil că lucrurile se vor alege de la sine. Femeile sunt prea sensibile ca s-ajungă la astfel de extreme. Şi poate că tocmai pe asta se bazează, în final, speranţele noastre.

Şi acum e timpul să vă trimit scrisoarea. O să-ncerc să vă scriu şi din golful Coos, de unde-o să-i scriu şi lui Abby. Până atunci, rămân al dumneavoastră devotat…

Gordon

— Curier!

Gordon strigă după un tinerel în trecere, îmbrăcat în uniforma de dril albastru şi piele a poştaşilor. Băiatul se apropie în grabă şi salută. El îi întinse plicul.

— Vrei să pui asta în teancul de corespondenţă obişnuită pentru est?

— Da, domnule. Imediat, domnule!

— Nicio grabă, surâse Gordon. Nu-i decât ceva de interes personal…

Însă tânărul plecase deja în fugă. Gordon oftă. Se duseseră vremurile prieteniei apropiate, când cunoştea pe toată lumea din „serviciul poştal”. Faţă de curierii tineri, rangul lui era prea înalt ca să facă schimb de zâmbete şi să stea, poate, câte-un minut la taclale.

Da, e evident timpul.

Se ridică şi-şi aruncă pe umăr coburii, strângând uşor din pleoape, ca unic semn de efort.

— Vasăzică, până la urmă te-ai hotărât să sari peste petrecerea noastră cu dans?

Gordon se întoarse. Eric Stevens stătea în uşa laterală a oficiului poştal, mestecând un fir de iarbă şi privindu-l cu braţele încrucişate.

El ridică din umeri.

— Mi se pare pur şi simplu mai bine să plec. Nu vreau o petrecere în cinstea mea. Toată agitaţia de soiul ăsta e curată pierdere de timp.

Stevens încuviinţă dând din cap. Forţa lui calmă fusese o binecuvântare în timpul convalescenţei lui Gordon, ceea ce se putea spune mai ales despre ironia cu care-i respinsese toate afirmaţiile ce sugerau vinovăţia pentru moartea nepotului său. În viziunea lui Eric, tânărul avusese parte de moartea cea mai bună la care poate spera un bărbat. Contraofensiva reprezentase pentru el o dovadă suficientă, iar Gordon se hotărâse să nu-l contrazică.

Bătrânul îşi umbri ochii şi se uită dincolo de parcelele de grădină din preajmă, către capătul de sud al fostei Highway 99.

— Mai vin nişte sudişti.

Gordon se întoarse şi zări o coloană de bărbaţi călări,

îndreptându-se încet spre nord, către tabăra principală.

— Omule, chicoti Stevens, ia uite ce ochi au făcut. Ai zice că n-au mai văzut un oraş în toată viaţa lor.

Într-adevăr, bărbaţii duri, bărboşi, din Sutherlin şi din Roseburg, din Camas şi din golful Coos, călăreau pe străzi clipind cu evidentă uimire la vederea atâtor lucruri stranii – a generatoarelor eoliene şi a cablurilor electrice, cu zumzetul lor, a atelierelor mecanice în plină activitate şi a zecilor de copii curaţi şi zgomotoşi care se jucau în curţile şcolilor.

Să numeşti locul ăsta oraş ar putea fi o exagerare, remarcă Gordon. Dar Eric avea dreptate.

Drapelul Statelor Unite flutura deasupra unui oficiu poştal aglomerat din zona centrală. Din când în când, curieri în uniformă săreau pe ponei şi o porneau în grabă către nord, est şi sud, cu coburii plini până la refuz.

Din Casa lui Cyclops se revărsau acordurile bogate ale unei melodii din alte vremuri, iar, în apropiere, un dirijabil de observare mic, cu pete de culoare neuniforme, tresălta pe platforma lui, înconjurat de oameni în salopete albe care discutau cu aprindere în străvechiul jargon tainic al inginerilor.

Pe unul dintre flancurile micii aeronave era pictat un vultur, înălţându-se deasupra unui rug funerar. În partea opusă era emblema statului suveran Oregon.

În final, pe terenurile de instrucţie, nou-veniţii aveau să-ntâlnească mici grupuri de *femei-soldat* cu ochii limpezi – voluntare din susul şi din josul văii – aflate acolo ca să-şi îndeplinească o misiune, ca oricine altcineva.

Pentru un om obişnuit cu o viaţă rudimentară, erau cam multe noutăţi de asimilat dintr-odată. Gordon zâmbi, cu ochii la luptătorii bărboşi, necizelaţi, care priveau în jur cu gurile căscate, şi-şi aduse aminte cum fuseseră lucrurile cândva. Întăririle erau alcătuite din oameni ce se considerau salvatorii unui nord slăbit, decadent. Dar aveau să se-ntoarcă acasă cu alte idei.

— La revedere, Gordon, spuse scurt Eric Stevens. Spre deosebire de alţii, avea destul bun-gust ca să ştie că

despărţirile trebuie să fie scurte. Drum bun şi să te-ntorci cândva.

— O să mă-ntorc, încuviinţă el, cu o înclinare a capului. Dac-o să pot. La revedere, Eric.

Îşi săltă coburii pe umăr şi o porni către grajduri, lăsând în urmă forfota oficiului poştal.

Trecu pe lângă fostul teren de atletism, acum o mare de corturi. Caii nechezau, oamenii mărşăluiau. În partea opusă a terenului, zări silueta inconfundabilă a lui George Powhatan, care li-i prezenta vechilor camarazi de arme pe noii săi ofiţeri, reorganizând fragila armată a Văii Willamette, spre a deveni Noua Ligă de Apărare a Comunităţii din Oregon.

În momentul acela, bărbatul înalt, cu păr argintiu, îşi înălţă capul şi-i întâlni pentru o clipă privirea. Gordon dădu din cap, luându-şi rămas-bun fără cuvinte.

La urma urmelor, câştigase – îl adusese pe senior, făcându-l să coboare de pe muntele lui – cu toate că preţul acelei victorii avea să-i bântuie pe amândoi, toată viaţa.

Powhatan îi răspunse cu un zâmbet slab. Ştiau deja, şi unul şi celălalt, ce face un om cu asemenea poveri.

Le poartă, se gândi Gordon.

Poate că aveau să se reîntâlnească într-o bună zi, în pacea cabanei de pe munte, cu lucrările de artă ale copiilor atârnând pe pereţi, ca să vorbească despre creşterea cailor şi despre subtila artă a pregătirii berii. Dar momentul acela putea să sosească numai după ce Lucrurile Măreţe aveau să-i elibereze în sfârşit pe amândoi. Niciunul dintre ei nu plănuise să se cruţe între timp.

Powhatan avea de purtat un război. Iar lui Gordon îi revenea o cu totul altă misiune.

Îşi duse mâna la cozorocul şepcii de poştaş şi se întoarse cu spatele, să-şi continue drumul.

Cu o zi înainte, uimise pe toată lumea dându-şi demisia din Consiliul de Apărare.

— Am obligaţii faţă de întreaga naţiune, nu doar către o mică parte a ei, le spusese, lăsându-i să creadă lucruri

care, în esenţă, nu erau minciuni. Acum, când Oregonul e în siguranţă, adăugase apoi, trebuie să-mi continui misiunea principală. Mai sunt şi alte locuri de inclus în reţeaua poştală, cu oameni de multă vreme rupţi de compatrioţii lor.

Voi puteţi merge foarte bine mai departe, fără prezenţa mea.

Toate protestele fuseseră zadarnice. Pentru că era *adevărat.* În locul acela dăduse tot ce putea da. De atunci înainte, ar fi fost mai util oriunde altundeva. Oricum, n-ar fi suportat să mai rămână. În valea aia, totul avea să-i reamintească, în permanenţă, de răul pe care-l făcuse ca să poată înfăptui binele.

Şi se hotărâse să plece din oraş în ziua aceea, fără să mai aştepte petrecerea organizată în cinstea lui. Se refăcuse într-o măsură suficientă ca să poată călători, atâta timp cât nu se solicita prea mult, şi îşi luase rămas-bun de la cei pe care-i lăsa în urmă – de la Peter Aage şi de la doctorul Lazarensky – precum şi de la carcasa sărmanei maşini moarte, de a cărei fantomă nu se mai temea.

Îngrijitorul cailor pregătiţi de plecare îi aduse iapa tânără pe care şi-o alesese pentru prima parte a drumului. Încă afundat în gânduri, îşi aranjă coburii, care conţineau bagajul său, plus mai bine de două kilograme de scrisori – primele adresate unor destinatari din afara Oregonului.

Pleca fiind pe deplin sigur de un singur lucru. Războiul era câştigat, deşi urmau, cu certitudine, luni şi ani de lupte violente. O parte a actualei sale misiuni era căutarea unor noi aliaţi, a unor noi moduri de a grăbi sfârşitul. Dar acesta devenise inevitabil.

Nu se temea că George Powhatan avea să se transforme în tiran după obţinerea victoriei depline. După spânzurarea holniştilor până la unul, poporului din Oregon avea să i se spună, fără echivoc, să-şi rezolve singur propriile probleme sau să se ducă naibii. Gordon şi-ar fi dorit să fie acolo, să vadă furtuna dezlănţuită în clipa când i-ar fi oferit cineva lui Powhatan o coroană.

Slujitorii lui Cyclops aveau să continue să-şi

răspândească propria legendă, încurajând progresele tehnologiei. Diriginţii de oficii poştale numiţi de Gordon aveau să continue să mintă fără s-o ştie, legând ţinuturile unul de altul cu ajutorul legendei, până când aceasta n-avea să mai fie necesară.

Sau până când, crezând în ea, oamenii aveau s-o adeverească.

Şi, da, femeile urmau să vorbească în continuare despre întâmplările din iarna aceea. Aveau să studieze cu mare atenţie notiţele rămase de la Dena Spurgen, să citească aceleaşi cărţi vechi pe care le citiseră cercetaşele şi să se contrazică în privinţa eficacităţii unei evaluări a bărbaţilor.

Gordon conchisese că aproape nici nu mai conta dacă Dena fusese sau nu întreagă la minte. Efectele pe termen lung n-aveau să fie vizibile pe timpul vieţii lui. Şi nici măcar el însuşi nu avea nici puterea, nici dorinţa de a influenţa într-un fel sau altul răspândirea legendei.

Trei mituri… şi George Powhatan. Existau, şi de aceea oamenii din Oregon se aflau pe mâini bune. În rest, erau probabil în stare să se descurce singuri.

Iapa vioaie fornăi când îl simţi sărind în şa. El o bătu uşor pe gât şi îi vorbi cu blândeţe până când o văzu calmă, tremurând de nerăbdare să plece la drum. Escorta îl aştepta deja la marginea oraşului, pregătită să-l conducă în siguranţă până în golful Coos şi să-l îmbarce pentru a face restul drumului pe apă.

Până în California… se gândi el.

Îşi aduse aminte de emblema cu urs şi de soldatul tăcut, muribund, care îi dezvăluise atât de multe fără să rostească nici măcar un singur cuvânt. Îi datora ceva acelui om. Ca şi lui Phil Bokuto. Ca şi lui Johnny, care îşi dorise cu atâta ardoare să meargă în sud, să-l vadă cu ochii lui.

Şi Dena… cât aş vrea să fi putut să vii cu mine.

Avea să afle, în numele lor, cum stăteau lucrurile. Acum îl însoţeau cu toţii.

Tăcută Californie, întrebă el în gând, *ce-ai devenit în toţi aceşti ani?*

Întoarse calul şi se îndreptă spre drumul către sud, lăsând în urmă zgomotele şi strigătele unei armate de oameni liberi, bărbaţi şi femei deopotrivă, siguri de victorie, soldaţi care, odată scăpaţi de corvoada dezagreabilă din prezent, aveau să se întoarcă bucuroşi la fermele şi în satele lor.

Vociferau cu glasuri sonore, necuviincioase, hotărâte, nerăbdătoare.

Gordon trecu pe lângă o fereastră deschisă, prin care se revărsa un cântec înregistrat, cu volumul la maxim. Tocmai se făcea risipă de electricitate. Dar cine putea şti? Poate că extravaganţa sonoră era un gest făcut chiar în onoarea lui.

Îşi înălţă capul şi până şi calul ciuli urechile. Recunoscu în sfârşit o melodie veche, cântată de Beach Boys, pe care n-o mai auzise de douăzeci de ani… o melodie debordând de un optimism viguros, inocent.

Fac pariu că au şi-n California electricitate, se gândi el, însufleţit de speranţă.

Şi poate că…

Aerul mirosea a primăvară. Oamenii ovaţionară când micul dirijabil se înălţă în văzduh cu un pârâit.

Gordon îmboldi iapa cu călcâiele şi se îndepărtă în galop. Odată ajuns afară din oraş, nu se mai uită înapoi.

Mulţumiri

Autorul doreşte să-şi exprime recunoştinţa faţă de cei care i-au dăruit cu atâta generozitate timpul şi experienţa lor pe toată durata evoluţiei acestei cărţi.

Dean Ing, Diane şi John Brizzolara, Astrid Anderson, Greg Bear, Mark Grygier, Douglas Bolger, Kathleen Retz, Conrad Halling, Pattie Harper, Don Coleman, Sarah Barter şi dr. James Arnold au contribuit, cu toţii, făcând comentarii utile.

Anita Everson, Daniel J. Brin, Kristie McCue şi profesorul John Lewis sunt persoane cărora aş vrea să le mulţumesc în mod deosebit pentru observaţiile lor pătrunzătoare, de mare importanţă.

Recunoştinţa mea se îndreaptă şi către Lou Aronica şi Bantam Books, pentru excepţionalul ajutor oferit şi pentru înţelegerea de care au dat dovadă, şi către Shawna McCarthy de la Davis Publications, din aceleaşi motive.

Şi, în sfârşit, le mulţumesc tuturor acelor femei pe care le-am cunoscut şi care n-au încetat niciodată să mă uimească, exact atunci când deveneam prea mulţumit de mine însumi şi aveam cea mai mare nevoie să mă simt uluit, şi care m-au făcut să mă opresc şi să cad pe gânduri.

Acolo există forţă, dormitând sub suprafaţă. Şi există magie.

David Brin
aprilie 1985

Despre autor

David Brin este autorul a unsprezece romane, *Sundiver, The Uplift War, Startide Rising, The Practice Effect, The Postman (Poştaşul), Heart of the Comet (Inima Cometei,* ed. Valdo, 1994) (scris în colaborare cu Gregory Benford), *Earth, Glory Season, Brightness Reff, Infinity's Shore* şi *Heaven's Reach,* precum şi al volumului *Contacting Aliens: An Illustrated Guide to the Uplift Universe* (scris în colaborare cu Kevin Lenagh) şi al antologiei de povestiri intitulate *The River of Time and Otherness.* Este doctor în astrofizică şi a fost consultant NASA şi profesor de fizică. Locuieşte în sudul Californiei, unde lucrează la noul său roman.

ROMAN DISTINS CU PREMIILE LOCUS ȘI JOHN W. CAMPBELL MEMORIAL 1986

Partea fascinantă a romanelor postapocaliptice este nu atât că își imaginează apocalipsa, ci că încearcă să dea un răspuns la întrebarea: ce facem după?

La paisprezece ani de la apocalipsa care a distrus organizarea teritorială americană și a ucis majoritatea populației, Gordon Kranz devine un rătăcitor care retrăiește destinul menestrelilor medievali, colindând comunitățile de supraviețuitori, cărora le oferă, contra găzduire și provizii, povești pline de speranță.

În ziua în care își însușește cămașa unui poștaș pe care-l găsește mort printre rămășițele unui avion prăbușit, se naște în el ideea Statelor Unite Restaurate ale Americii.

David Brin scrie despre puterea poveștilor, despre învinșii care supraviețuiesc și învingătorii care reconstruiesc lumea. Și așa aflăm că, de fapt, totul a fost, la început, o poveste.

Pentru că...

...David Brin nu poate lipsi dintr-o serie a maeștrilor literaturii SF mondiale.

...în *Poștașul* nu avem parte de o lume nouă, construită de autor, ci asistăm la reconstrucția Americii, ca o dovadă – fie și ficțională - că omenirea este capabilă să se reinventeze, dacă e cazul.

...au trecut douăzeci de ani de la prima ediție în limba română a *Poștașului*, realizată după o versiune italiană, și ar fi timpul să existe și la noi o traducere la care să ne referim în următorii douăzeci de ani.

Michael Haulică

Ilustrația copertei: Josh Adamski

ISBN 978-973-124-890-5
9 789731 248905